

Devet komentara o Komunističkoj partiji - Uvod

Više od jedne decenije nakon pada komunističkih režima bivšeg Sovjetskog Saveza i istočnoevropskih zemalja, međunarodni komunistički pokret je odbačen širom sveta. Propast Komunističke Partije Kine je samo pitanje vremena.

Ipak, pre svog potpunog kolapsa, Komunistička Partija Kine (KPK) pokušava da poveže svoju sudbinu sa kineskom nacijom, sa 5000 godina njene civilizacije. To je katastrofa za kineski narod. Kineski narod se sada suočava sa pitanjima: kako gledati na KPK, kako se Kina može razviti u društvo bez KPK i kako kineski narod može ponovo zadobiti svoju tradiciju i svoje nasleđe. Kako će Kinezi odgovoriti na ova pitanja je od najveće važnosti, ne samo za kineski narod, već za sve ljude u svetu.

Epoch Times sada obavljuje specijalnu seriju priloga "Devet komentara o Komunističkoj Partiji Kine". Pre nego što se zatvori poklopac na mrtvačkom sanduku KPK, želimo dati zaključni sud o njoj i o internacionalnom komunističkom pokretu, koji su čovečanstvu donosili nesreću duže od jednog veka.

Tokom vremenskog perioda dužeg od preko 80 godina svog postojanja, sve što je KPK dotakla, bilo je upropastišeno lažima, ratovima, gladovanjem, tiranijom, masakrom i terorom. Tradicionalna verovanja i vrednosti su nasilno uništeni. Originalni etički načini razmišljanja i originalne socijalne strukture su nasilno rasturene. Međusobno razumevanje, ljubav i harmonija su se iskrivile u borbu i mržnju. Poštovanje i uvažavanje neba i zemlje zamenjeno je arogantnom željom za "borbom protiv neba i zemlje". Rezultat toga je totalni kolaps socijalnih, moralnih i ekoloških sistema i duboka kriza za kineski narod i u stvari za čovečanstvo. Sve ove nesreće prouzrokovane su planiranjem, organizacijom i kontrolom od strane KPK.

Jedna čuvena kineska pesma kaže: "Uzalud duboko uzdišem zbog cvetova koji opadaju". Kraj je blizu za komunistički režim, koji se još samo bori za svoj opstanak. Dani do njegovog kolapsa su odbrojani. *Epoch Times* veruje da je sada, pre potpune propasti KPK, sazrelo vreme za jedan opsežan pogled

Epoch Times sada objavljuje specijalnu seriju priloga: „Devet komentara o Komunističkoj partiji Kine“

unazad, kako bi se kineskom narodu i svetu potpuno razotkrilo besprimerno zlo učinjeno od strane KPK. Kao jedna ogromna sekta, KPK je zavisila od svoje sposobnosti da, kroz kombinaciju sile i obmane, kontroliše misli jedne velike nacije. Mi se nadamo da će oni, koji su još uvek obmanjeni od strane KPK, sada to jasno videti, osloboditi se njenog uticaja na njihovo razmišljanje i njene kontrole, osloboditi se okova terora, i u ime dobra odbaciti sve iluzije o njoj.

Vladavina KPK je najmračnija i najapsurdnija stranica u kineskoj istoriji. U beskrajnoj listi zločina, najopakiji je zasigurno progon Falun Gong-a. Progonom "Istinitosti, Blagosti, Trpeživosti", Đijang Cemin je usmerio KPK protiv same savesti. *Epoch Times* veruje da, shvatajući pravu istoriju KPK, možemo pomoći sprečiti da se takve tragedije ikad ponove.

Naslovi u "Devet komentara o Komunističkoj partiji" su:

1. Šta je Komunistička partija?
2. Počeci Komunističke partije Kine
3. Tiranija Komunističke partije Kine
4. O tome kako je Komunistička partija usmerena protiv univerzuma
5. O doslihu Đijang Cemina i Komunističke partije Kine u progonu Falun Gonga
6. Kako je Komunistička partija Kine uništila tradicionalnu kulturu
7. Istorija ubistava počinjenih od strane Komunističke partije Kine
8. Kako Komunistička partija Kine ima karakter zle sekete
9. O beskrupuloznoj prirodi Komunističke partije

Urednički odbor *Epoch Times*

Sadržaj

Devet komentara o Komunističkoj partiji - Uvod	1
Sadržaj	3
Šta je Komunistička partija?	8
Predgovor.....	8
1. Oslanjanje na nasilje i teror da bi se stekla i sačuvala moć	8
2. Upotreba laži da bi se opravdalo nasilje	10
3. Principi koji se stalno menjaju.....	11
4. Kako priroda Partije zamenjuje i eliminiše ljudsku prirodu.....	12
5. Avet zla se suprotstavlja prirodi i ljudskoj prirodi	13
6. Neke osobine opsednutosti zlom	14
7. Preispitati se i osloboediti se od opsednutosti KPK	15
Napomene:.....	16
Počeci Kineske Komunističke Partije	17
Predgovor.....	17
KPK je postepeno rasla množenjem zla	19
Prva nasleđena osobina: Zlo - Ustoličenje zlog oblika Marksizma-Lenjinizma	19
Druga nasleđena osobina: Obmana - zlo mora da vara da bi se izdalo za dobro	20
Treća nasleđena osobina: Podsticaj – vešto forsiranje mržnje i podsticanje borbe među narodnim masama	21
Četvrta nasleđena osobina: Oslobođanje taloga društva - huligani i talog društva formiraju redove KPK	21
Peta nasleđena osobina: Špijunaža - infiltriranje, uništavanje, izdaja	22
Šesta nasleđena osobina: Pljačkanje - krađa pomoću trikova ili nasilje postaje “Novi Poredak”	23
Sedma nasleđena osobina: Borba - uništava nacionalni sistem, tradicionalne činove i poretke	23
Osma nasleđena osobina: Eliminacija - utemeljuje potpunu ideologiju genocida ...	24
Deveta nasleđena osobina: Kontrola - upotreba principa partije da bi se kontrolisala čitava partija i sledstveno ostali deo društva	24
2. Nečasni temelji KPK	25
Osnivanje KPK - rasla je na dojci Sovjetskog Saveza	26
Prvi savez KMT i KPK – Parazit se infiltrira u jezgro i sabotira severnu ekspediciju [12]	27
Ustanak seljaka Hunana - huškanje otpadaka društva da prave pobunu	28
Severno granična “anti-japanska“ operacija - beg poraženih	29
Xi’anski incident - KPK se špijunažom se po drugi put mogla prikačiti na KMT	29
Anti-japanski rat - KPK raste pomoću ubijanja pozajmljenim oružjem	30
Čišćenje Yan’ana - Stvaranje najužasnijih metoda progona	31
Tri godine građanskog rata - Izdaja zemlje da bi se ugrabilo vlast	32
3. Manifestacija zlih osobina	33

Večni strah obeležava istoriju Partije	33
Stalna težnja zlu je "Magično Oružje" KPK.....	34
Komunistička Partija je sofisticirana profesionalna banda.....	34
Partija je najopakija	36
Zaključak	38
Napomene	38
Tiranija Komunističke partije Kine	42
Predgovor.....	42
1. Reforma sela – eliminisanje zemljoposedničke klase	43
2. Reforme u industriji i trgovini – eliminisanje kapitalističke klase	44
3. Progoni religija i religioznih grupa.....	45
4. Anti-desničarski pokret – indoktrinacija širom zemlje.....	46
5. Veliki skok napred – proizvođenje neistina da bi se proverila lojalnost ljudi.....	47
6. Kulturna Revolucija – Svet okrenut naopačke zlom opsednutošću	48
7. Reforma i otvaranje – Nasilje napreduje s vremenom	51
8. Ispiranje mozga cele zemlje i pretvaranje zemlje u “zatvor uma”	54
Zaključak	55
Napomene:.....	57
O tome kako je Komunistička partija usmerena protiv univerzuma.....	59
Predgovor.....	59
1. Borba protiv ljudi, eliminisanje ljudske prirode	60
Mešanje dobrog i lošeg eliminiše čovečnost	60
Zlo koje prevazilazi zakon o obostranom generisanju i obostranoj inhibiciji	62
2. Borba protiv Zemlje je u protivrečnosti sa zakonom prirode i dovodi do beskrajne katastrofe	64
Klasna borba se proširuje do prirode	64
Remećenjem prirode KPK žanje ono što je posejala	65
3. Borba protiv neba, suzbijanje vere i odbijanje verovanja u Boga	66
Kako jedan ograničen život može spoznati bezgranični prostor-vreme?	66
KPK uništava pravednu veru čovečanstva	67
Zaključak	68
Napomene:.....	69
O dosluku Đijang Cemina i Komunističke partije Kine u progonu Falun Gonga	71
Predgovor.....	71
1. Slične pozadine stvaraju isti osećaj za krizu	72
2. I Đijang Cemin i KP Kine se boje „Istinitosti, Blagosti i Trpeljivosti“	74
Falun Gong podučava "Istinitost, Blagost i Trpeljivost", Komunistička Partija praktikuje "Neiskrenost, Mržnju i Borbu".....	74
Ljudi sa ispravnom verom su neustrašivi, dok se KPK oslanja na strah ljudi kako bi održala svoju političku moć.....	75
Visoki moralni standardi Falun Gonga posramljuju KPK.....	75
KPK je bila krajnje ljubomirna na način širenja i organizaciju Falun Gonga	76
Komunistička Partija smatra teizam Falun Gonga pretnjom legitimitetu komunističkog režima.....	77
3. Đijang Cemin i KPK su bili u tajnom dosluku	79
4. Kako Đijang Cemin koristi KPK da bi progonio Falun Gong	80
Upotreba medija kako bi se blokirao protok informacija	81
Novčane kazne i pretraživanje kuća bez legalne procedure	83
Brutalna mučenja i razuzdani ubijanje	84
Biro 610 isteže svoje pipke izvan okvira zakona	85
Upotreba vojske i finansijskih resursa zemlje za sprovođenje progona	86

5. Đijang Cemin iznutra uništava Komunističku Partiju	87
Zaključak	88
Napomene:	88
Kako je Komunistička Partija Kine uništila tradicionalnu kulturu.....	90
Predgovor.....	90
1. Zašto je KPK želela da sabotira tradicionalnu kulturu?	92
Duga tradicija kineske kulture - bazirana na veri i uzgajanju vrlina	92
Zla Komunistička teorija oponira tradicionalnoj kulturi	94
Tradicionalna kultura je prepreka diktaturi KPK	94
Tradicionalna kultura dovodi u pitanje legitimitet vladavine KPK.....	95
2. Kako Komunistička Partija sabotira tradicionalnu kulturu	95
Istovremeno gašenje tri religije	96
Poseban način uništenja religije	97
Uništenje kulturnih relikvija.....	100
Uništenje duhovnih verovanja	101
Beskrajno razaranje	101
Reformisanje intelektualaca	102
Stvaranje izgleda kulture zadržavanjem sličnosti sa tradicijom, ali zamenom sadržaja	104
3. Partijska kultura	105
Aspekt dominantne i kontrole	105
Aspekti propagande	106
Aspekt meduljudskih odnosa	107
Suptilni uticaji na ljudsku psihu i na ponašanje	108
Zaključak	110
Napomene	112
Istorija ubistava počinjenih od strane Komunističke partije Kine.....	118
Predgovor.....	118
1. Grozan masakr	120
Progon kontrarevolucionara i agrarna reforma	120
"Tri-anti-kampanja" i "Pet-anti-kampanja"	122
Velika oskudica hrane	122
Od Kulturne revolucije, preko masakra na Trgu Tjenanmen, do progona Falun Gonga.....	124
2. Krajnje okrutne metode ubijanja	125
Masakr u Severnoj Kini za vreme Kinesko-Japanskog rata	125
Crveni teror za vreme "Crvenog avgusta" i kanibalizam u provinciji Guangxi ..	126
Progon Falun Gonga	128
3. Okrutne borbe unutar Partije	130
4. Izvoz revolucije, ubijanje ljudi izvan Kine.....	131
5. Uništavanje porodice	132
6. Obrazac i konsekvence ubijanja	134
Teoretska osnova ubijanja KPK	134
Različiti obrasci ubijanja pod različitim okolnostima	136
Zaključak	138
Napomene	140
O tome kako Komunistička partija Kine ima karakter zle sekte	144
Predgovor.....	144
I. Kultna obeležja KPK.....	144
1. Smišljanje doktrina i eliminacija otpadnika	145
2. Promocija obožavanja vođa i pogledi na prvenstvo vlasti	146

3. Nasilno ispiranje mozga, kontrola misli, čvrsta organizacija i „kad se uđe nema izlaska“	147
4. Pobuđivanje nasilja, krvoprolića i žrtvovanja partiji	148
5. Poricanje vere u Boga i gušenje ljudske prirode	149
6. Vojna uzurpacija vlasti, monoplizacija ekonomije i divlje političke i ekonomske ambicije	150
2. Šteta koju proizvodi KPK kult.....	150
Kult zla postao je državna religija	150
Kontrola društva ide do ekstrema	151
Zastupanje nasilja i preziranje života	151
3. Kultna priroda Komunističke partije	152
4. Teorija sudnjeg dana Komunističke partije - strah od kraja partije.....	153
5. Dragoceno oruđe opstanka komunističkog kulta – brutalna borba	154
6. Degeneracija zlog kulta KPK	157
7. Razmišljanja o vladavini zla KPK.....	159
Šta je Komunistička partija?.....	159
Zašto ljudi ostaju nesvesni?.....	160
Gde je izlaz?	161
Zaključak	162
O beskrupulznoj prirodi Komunističke partije Kine.....	163
Predgovor.....	163
1. Beskrupulzna priroda KPK se nikad nije promenila	164
Za koga je reforma?	164
Šta bi se desilo s Kinom bez KPK?	164
Šta je pravi izvor nemira?	165
2. KPK žrtvuje ekonomski razvoj.....	166
Prisvajanje zasluga za dostignuća koja je narod stekao teškim radom.....	166
Ekonomski nepovoljna situacija uzrokovana kratkovidnim ponašanjem.....	167
Bolna cena za ekonomski razvoj KPK	167
KPK uvek iznova vara seljake.....	168
Pritisak na zapadne zemlje upotrebom ekonomskih interesa	169
3. Tehnika ispiranja mozga KPK razvila se od otvorenog do "rafiniranog"	170
4. Licemerje KPK po pitanju ljudskih prava	171
Od usurpiranja demokratije da bi preuzela vlast do simuliranja demokratije da bi zadržala tiransku vladavinu	171
Zločini u odelima, skrivajući se iza "zakona"	174
Donošenje zakona i regulativa koji su u suprotnosti s kineskim Ustavom	174
Nepolitični problemi rešavaju se političkim sredstvima	174
Politički problemi rešavaju se potajnim sredstvima	174
KPK drži preko jedne milijarde ljudi kao taoce svoje izvrnute logike.....	174
Štap i šargarepa - od darovanja "slobode" do eskaliranja progona	175
5. Aspekti beskrupulzne prirode KPK	176
Tašta rasprodaja nacionalnog zemljišta i izdaja zemlje pod maskom „nacionalnog jedinstva“	176
Politički lupeži bez ikakvih moralnih skrupula	177
Izvođenje trikova – od lažnog otpora japanskoj invaziji do prevarantskog anti-terorizma	177
Izigravanje iskrenosti i otvoreno slaganje uz skriveno protivljenje	179
Napuštanje savesti i žrtvovanje pravde radi partijskih interesa.....	180
KPK manipuliše patriotskim osećanjima da bi huškala narod	180

Besramnost – stavljanje partije ispred zemlje i primoravanje naroda da neprijatelja uzme za svog oca	181
Igranje „presvlačenja“ i nazivanje krivičnih dela „velikih dostignućima“	181
6. KPK pokazuje svoju zločinačku prirodu kad koristi državni teror nastojeći da eliminiše „Istinost, Blagost i Trpeljivost“	182
7. Nepravedni socijalizam sa „kineskim osobenostima“	183
Kapriciozna i obmanjivačka sredstva	183
Makijavelistička partija sa „kineskim osobenostima“	184
Kineska nacija se susreće sa moralnom krizom bez presedana	184
Zaključak	185
Napomene:	187

Epoch Times komentari o Komunističkoj partiji – 1. deo

Šta je Komunistička partija?

Predgovor

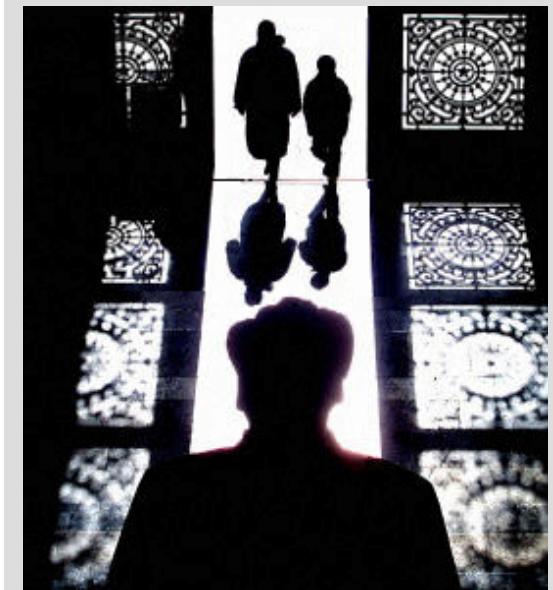
U više od pet hiljada godina, kineski narod je na zemlji hranoj Žutom rekom i rekom Jangce stvorio raskošnu civilizaciju. Tokom tog dugog vremenskog perioda, dinastije su dolazile i odlazile i kineska kultura je jačala i slabila. Velike i dirljive priče su se odigravale na istorijskoj bini Kine.

1840., godina koju istoričari obično smatraju početkom kineske savremene ere, obeležila je početak kineskog putovanja od tradicije do modernizacije. Kineska civilizacija doživela je pet velikih epizoda izazova i reakcija. Prve tri epizode uključuju invaziju udruženih anglo-francuskih trupa na Peking u ranim 1860-tim, kinesko-japanski rat 1894. godine (poznat i kao "Jiawu Rat") i rusko-japanski rat na severoistoku Kine 1906. godine. Na ove tri epizode izazova, Kina je odgovorila pokretom približavanja Zapadu, koji je bio obeležen uvozom moderne robe i oružja, institucionalnim reformama kroz "Reformu Stotinu Dana" 1898.^[1] i pokušajem uspostavljanja ustavnog zakona krajem kasne Qing dinastije, a zatim Xinhai (Hsinhai) Revolucijom ^[2] 1911. godine.

Iako je iz Prvog Svetskog Rata izšla kao pobednik, Kina u to vreme nije bila ubrajana među jače sile. Mnogi Kinezi su verovali da su prve tri epizode reakcija bile neuspešne. Pokret "Četvrti Maj" ^[3] će voditi do četvrtog pokušaja da se odgovori na predašnje izazove i kulminiraće u potpunoj približavanju kineske kulture Zapadu, kroz komunistički pokret i njegovu ekstremnu revoluciju.

Ovaj napis obrađuje rezultate poslednje epizode, a to su komunistički pokret i Komunistička partija. Pogledajmo izbliza rezultat onoga što je Kina izabrala, ili se možda može reći, onoga što je Kini nametnuto - nakon preko 160 godina, skoro sto miliona ljudi je umrlo neprirodnom smrću i skoro čitava tradicionalna kultura i civilizacija su uništeni.

1. Oslanjanje na nasilje i teror da bi se stekla i sačuvala moć

MAOVA SENKA: Majka i kćerka ulaze u Vojni Muzej u Pekingu, pozdravljeni su velikom statuom bivšeg kineskog diktatora Mao Cetunga. (Stephen Shaver/AFP/Getty Images)

"Komunisti s prezirom odbijaju da prikrivaju svoje poglede i namere. Oni otvoreno izjavljuju da njihovi ciljevi mogu biti ostvareni samo nasilnim rušenjem svih postojećih socijalnih stanja." [4] Ovaj citat je uzet iz zaključnog pasusa Manifesta komunističke partije, glavnog dokumenta Komunističke partije. Nasilje je glavna i jedina metoda kojom je Komunistička partija stekla moć. Ovu karakternu crtu su nasledile sve kasnije forme Partije, koje su se pojavile od njenog osnivanja.

U stvari, prva Komunistička partija u svetu osnovana je mnogo godina nakon smrti Karla Marksa. Jednu godinu nakon Oktobarske Revolucije 1917. godine, osnovana je "Sve-ruska komunistička partija (Boljševici)" (kasnije poznata kao "Komunistička partija Sovjetskog Saveza"). Ova partija je izrasla kroz upotrebu nasilja protiv "klasnih neprijatelja" i održavala se putem nasilja nad članovima partije i običnim građanima. Za vreme Staljinovih čistki 1930-tih, Sovjetska Komunistička partija usmrtila je preko 20 miliona takozvanih špijuna i izdajnika i onih za koje se mislilo da imaju drugačije mišljenje.

Komunistička partija Kine (KPK) je prvobitno osnovana kao ogrankovac Sovjetske komunističke partije na Trećoj komunističkoj internacionali. Zbog toga, ona je prirodno nasledila spremnost na ubijanje. Za vreme prvog kineskog građanskog rata između komunista i Kuomintanga, između 1927. i 1936. godine, broj stanovnika u provinciji Jiangxi smanjio se sa 20 miliona na oko 10 miliona. Šteta načinjena od strane KPK upotrebom sile može se već videti iz ovih podataka.

Upotreba sile može biti neizbežna u pokušaju da se stekne politička moć, međutim nikada nije postojao režim tako željan ubijanja kao što je KPK, pogotovo za vreme inače mirnih perioda. Od 1949. godine, broj smrtnih slučajeva uzrokovanih nasiljem KPK prevazišao je ukupan broj poginulih tokom ratova između 1927. i 1949. godine.

Odličan primer korišćenja nasilja Komunističke partije je njena podrška kambodžanskim Crvenim Kmerima. Pod Crvenim Kmerima ubijena je četvrtina stanovnika Kambodže, uključujući i većinu kineskih imigranata i njihovih potomaka. Kina još uvek blokira internacionalnu zajednicu da izvede Crvene Kmere pred sud, kako bi prikrila zloglasnu ulogu KPK u genocidu.

KPK ima bliske veze sa nekim od najbrutalnijih revolucionarnih vojski i tiranskih režima u svetu. Osim Crvenih Kmera, tu se ubrajaju i Komunističke partije u Indoneziji, na Filipinima, u Maleziji, Vijetnamu, Burmi, Laosu i Nepalu - koje su sve osnovane uz podršku KPK. Mnogi lideri ovih komunističkih partija su Kinezi; neki od njih se do današnjeg dana još uvek skrivaju u Kini.

Ostale komunističke partije bazirane na maoizmu su i južno-američki "Svetleći Put" i japanska "Crvena Armija", čija su zlodela osuđena od svetske javnosti.

Jedna od teorija koju koriste komunisti je socijalni Darwinizam. Darwinovo suparništvo među vrstama se od strane Komunističke partije primenjuje na ljudske odnose i ljudsku istoriju, smatrajući da je klasna borba jedina pogonska snaga društvenog razvoja. Zbog toga je borba postala osnovno "verovanje" Komunističke partije, sredstvo za sticanje i održavanje političke kontrole.

Maove poznate reči najbolje pokazuju ovu logiku preživljavanja najsposobnijeg: "Sa 800 miliona ljudi, kako to može funkcionisati bez borbe?"

Jedna druga Maova tvrdnja, koja je takođe poznata, kaže da bi se Kulturna revolucija trebala ponavljati "svakih sedam ili osam godina". [5] Ponavljanje upotrebe sile je važno sredstvo KPK, kako bi se održala vlast u Kini. Cilj upotrebe sile je da se napravi teror. Svaka borba i pokret služili su kao uvežbavanje terora, tako da je kineski narod drhtao u srcima, bio podvrgnut teroru i postepeno dospeo u ropstvo pod kontrolom KPK.

U današnje vreme, terorizam je postao glavni neprijatelj civilizovanog i slobodnog sveta. Nasilni teror KPK je, zahvaljujući državnom aparatu, mnogo veći, traje mnogo duže i njegove posledice su još razornije. Danas, u 21. veku, ne treba da zaboravimo ovaj nasleđeni karakter Komunističke partije, jer će on definitivno odigrati presudnu ulogu u tome kakva će biti sudbina KPK u budućnosti.

2. Upotreba laži da bi se opravdalo nasilje

Nivo civilizacije može se meriti stepenom nasilja upotrebljavanog u datom režimu. Pribegavajući upotrebi nasilja, komunistički režim jasno predstavlja ogroman korak unazad u ljudskoj civilizaciji. Nažalost, oni koji veruju da je nasilje neophodno sredstvo za društveni napredak, smatraju Komunističku partiju naprednom.

Ovo prihvatanje nasilja mora se videti kroz drugi nasleđeni karakter Komunističke partije: upotrebu obmana i laži.

"Od detinjstva smo voleli SAD. Verujemo da je to delimično zbog činjenice da SAD nikad nisu okupirale niti su ikada napale Kinu. Ili još dublje, kineski narod ima dobro mišljenje o SAD, a to mišljenje se bazira na demokratskom i otvorenom karakteru njenih ljudi."

Ovo je citat iz redakcijskog članka objavljenog 4. jula 1947. godine u zvaničnim novinama KPK "Ženmin žibao". Samo tri godine kasnije, KPK je послала vojнике da se bore protiv američkih trupa u Severnoj Koreji, označavajući Amerikance najgorim imperialistima u svetu. Svaki Kinez iz Kine bio bi iznenaden kad bi pročitao gore navedeni redakcijski članak napisan pre 50 godina. KPK je zabranila sve publikacije u kojima se navode stvari sličnog sadržaja i objavila je prerađene verzije.

Od dolaska na vlast, KPK je koristila slične izmišljotine u svakom pokretu, uključujući eliminisanje kontra-revolucionara (1950-1953), "kooperaciju" javnih i privatnih preduzeća (1954-1957), anti-desničarski pokret (1957), Kulturnu revoluciju (1966-1976), masakr na Trgu Tjenanmen (1989) i u najnovije vreme, progona Falun Gong-a od 1999. godine. Najsramniji primer je bio progon intelektualaca 1957. godine. KPK je pozvala intelektualce da iskažu svoja mišljenja, ali ih je onda počela progoniti kao "desničare", koristeći njihove sopstvene govore kao dokaz njihovih "zločina". Kada je neko kritikovao progon

kao zaveru ili "tajnu zaveru", Mao je otvoreno izjavio: "Ovo nije tajna zavera, već otvorena strategija."

Obmane i laži su igrale veoma važnu ulogu u sticanju i održavanju kontrole KPK. Kina ima najdužu i najpotpuniju istoriju na svetu, a kineski intelektualci su od drevnih vremena uvek imali veru u istoriju. Kinezi su koristili istoriju kako bi shvatili sadašnjicu i čak kako bi postigli lični duhovni napredak. Da bi učinila da istorija služi sadašnjem režimu, KPK je počela menjati i sakrivati istorijske istine. KPK je u svojoj propagandi i publikacijama preradila istoriju čak i za tako daleke periode kao što su Prolećni i Jesenji period (770-476 p.n.e) i period Zaraćenih Država (475-221 p.n.e), pa sve do perioda Kulturne revolucije u novije vreme. Takve promene istorije nastavljene su više od 50 godina posle 1949. godine, i svi pokušaji da se obnove istorijske istine nemilosrdno su blokirani i eliminisani od strane KPK.

Kada nasilje postane preslabo da bi se održala kontrola, KPK pribegava obmanama i lažima, koje služe da se opravda i prikrije vladavina nasiljem.

Moramo priznati da obmane i laži nisu izmišljene od strane Komunističke partije, već se radi o starim podlostima, koje je Komunistička partija besramno primenila. KPK je obećala zemlju seljacima, fabrike radnicima, slobodu i demokratiju intelektualcima i mir svima. Nijedno od ovih obećanja nikad nije ostvareno. Jedna generacija Kineza je umrla obmanuta, a druga generacija nastavlja da bude obmanjivana. Ovo je najveći jad kineskog naroda, najnesrećniji aspekt kineske nacije.

3. Principi koji se stalno menjaju

2004. godine, u predsedničkoj TV debati u SAD, jedan od predsedničkih kandidata je rekao da osoba može promeniti taktiku onda kad zatreba, ali nikad ne treba menjati "veru u nešto" ili "osnovne vrednosti", "jer u protivnom neće biti verodostojna." [6] Ova izjava stvarno objašnjava jedan osnovni princip.

Komunistička partija je tipičan primer. Na primer, od svog osnivanja pre 80 godina, KPK je održala 16 Kongresa partije i 16 puta je promenila partijski Statut. U preko pet decenija od kada je došla na vlast, KPK je napravila pet velikih promena kineskog Ustava.

Ideal Komunističke partije je socijalna jednakost koja vodi komunističkom društvu. Ali današnja Kina, kontrolisana od strane komunista, postala je nacija sa najozbiljnijim ekonomskim nejednakostima u svetu. Mnogi članovi KPK su se jako obogatili, dok zemlja ima 800 miliona stanovnika koji žive u siromaštvo.

Vodeće teorije KPK razvile su se od Marksizma-Lenjinizma, kojima je dodat Maoizam, a zatim Dengove misli i nedavno Điangova "Tri Predstavnika". Marksizam-Lenjinizam i Maoizam uopšte nisu u skladu s Dengovim teorijama i Điangovom ideologijom – oni su u suprotnosti s njima. Ova papazjanija komunističkih teorija primenjenih od strane KPK je stvarno raritet u ljudskoj istoriji.

Promenjivi principi Komunističke partije protivreče međusobno jedni drugima u velikoj meri. Od ideje globalne integracije koja nadilazi nacionalne države, do današnjeg ekstremnog nacionalizma, od eliminisanja sve privatne svojine i svih eksplotatorskih klasa do današnjeg podsticanja kapitalista da pristupe partiji, jučerašnji principi su se obrnuli u današnjoj politici, a sutra se očekuju dalje promene. Bez obzira koliko često KPK menja svoje principe, cilj ostaje jasan: sticanje i održavanje moći i održavanje absolutne kontrole društva.

U istoriji KPK bilo je više od deset pokreta koji su bili borba na "život i smrt". U stvarnosti, sve ove borbe su se događale istovremeno sa prenosom moći, koji je sledio promene osnovnih principa Partije.

Svaka promena u principima proizašla je iz neizbežne krize s kojom se KPK suočavala, koja je ugrožavala njen legitimitet i opstanak. Bilo da se radi o saradnji sa Kuomintang partijom, inostranoj politici koja je podržavala SAD, ekonomskim reformama i širenju tržišta, ili promovisanju nacionalizma – svaka od ovih odluka dogodila se u trenutku krize i sve su bile u vezi sa dobijanjem i učvršćivanjem moći. Svaki ciklus progona jedne određene grupe i obustavljanje tog progona, koje bi nakon toga usledilo, bilo je povezano sa promenama osnovnih principa KPK.

Jedna poslovica sa Zapada kaže da su istine trajne, a laži promenljive. Ima mudrosti u ovoj poslovici.

4. Kako priroda Partije zamenjuje i eliminiše ljudsku prirodu

KPK je lenjinistički autoritarni režim. Od osnivanja KPK, uspostavljene su tri osnovne linije: intelektualna linija, politička linija i organizaciona linija. Intelektualna linija se odnosi na filozofske temelje Komunističke partije. Politička linija se odnosi na postavljanje ciljeva. Organizaciona linija se odnosi na to kako da se postignu ciljevi unutar forme striktne organizacije.

Prvi i glavni zahtev na sve članove KPK i na one pod vladavinom KPK je da se bezuslovno pokoravaju naredbama. To je sadržaj organizacione linije.

Većina ljudi u Kini poznaje dvoličnost članova KPK. U privatnim okolnostima, članovi KPK su obična ludska bića sa osećanjima sreće, ljutnje, tuge i radosti. Oni poseduju vrline i mane običnih ljudskih bića. Oni mogu biti roditelji, supruzi, supruge, ili prijatelji. Ali iznad ljudske prirode i osećanja postavljena je partijska priroda, koja prema zahtevima Komunističke partije, nadmašuje ljudsku prirodu. Na taj način ludska priroda postaje relativna i promenljiva, dok partijska priroda postaje absolutna, izvan svake sumnje i izazova.

Za vreme kulturne revolucije, vrlo često se događalo da su očevi i sinovi mučili jedni druge, supruzi i supruge su se borili jedno protiv drugih, majke i kćerke su cinkarile jedna drugu, a studenti i profesori su tretirali jedni druge kao neprijatelje. Priroda Partije je u ovim slučajevima motivisala konflikte i mržnju. Za vreme ranog perioda vladavine KPK, neki članovi KPK na visokim

položajima su bili bespomoćni kada su članovi njihove porodice označavani klasnim neprijateljima. I to je opet bilo prouzrokovano prirodom partije.

Moć prirode partije nad individuom je rezultat dugotrajnog procesa indoktrinacije KPK. Ovaj trening počinje u predškolskim ustanovama i vrtićima, gde se nagrađuju odgovori u skladu s partijskim mišljenjem, odgovori koji nisu u skladu sa zdravim razumom, ili dečjom ljudskom prirodom. Učenici dobijaju političko obrazovanje u osnovnoj školi, srednjoj školi, pa sve do univerziteta, i uče slediti standardne odgovore koji su u skladu sa partijskim principima. U protivnom, nije im dozvoljeno da polože ispit i diplomiraju.

Član partije mora ostati u skladu s partijskom linijom kada govori u javnosti, bez obzira kako se privatno osećao. Organizaciona struktura KPK je džinovska piramida, pri čemu je centralna moć na vrhu i kontroliše čitavu hijerarhiju. Ova jedinstvena struktura je jedna od najvažnijih osobina režima KPK, ona omogućava stvaranje absolutne saglasnosti.

Danas se KPK degenerisala u politički entitet, koji se bori za očuvanje ličnog interesa. Ona više ne teži ni jednom od uzvišenih ciljeva komunizma. Ipak, ostaje organizaciona struktura komunizma i njen zahtev za bezuslovnom saglasnošću se nije promenio. Ova partija, postavljajući sebe iznad čovečanstva i ljudske prirode, eliminiše bilo koju organizaciju ili osobu za koju smatra da škodi ili bi mogla škoditi njenoj moći, bilo da se radi o običnim građanima ili visokim partijskim funkcionerima.

5. Avet zla se suprotstavlja prirodi i ljudskoj prirodi

Sve pod nebeskim svodom prolazi kroz životni ciklus rađanja, sazrevanja, propadanja i smrti.

Za razliku od komunističkih režima, ne-komunistička društva, čak i ona koja pate pod krutom totalitarnom vlasti i diktaturom, često dozvoljavaju neki stepen samo-organizacije i samo-odlučivanja. Drevnim kineskim društvom upravljalo se, u stvari, putem dvojne strukture. U seoskim regionima, klanovi su bili centri nezavisne socijalne organizacije, dok su gradske oblasti bile organizovane oko esnafa (udruženja zanatlija ili trgovaca). Hijerarhija vlasti nije se prostirala ispod nivoa okruga.

Nacistički režim, verovatno najokrutniji diktatorski režim, za razliku od Komunističke partije, još uvek je dozvoljavao pravo na privatnu svojinu. Komunistički režimi su izbrisali svaku formu socijalne organizacije nezavisne od Partije, zamenjujući ih visoko-centralizovanim hijerarhijskim strukturama.

Ako se socijalne strukture, koje dozvoljavaju samo-odlučivanje pojedinaca ili grupa, pojavljuju prirodnim putem, onda je komunistički režim u svojoj suštini protiv prirode.

Komunistička partija ne smatra univerzalne standarde ljudskom prirodom. Koncepti dobra i zla, kao i svi zakoni i pravila, proizvoljno su manipulisani. Komuništi ne dozvoljavaju ubistvo, osim onih koji su od strane Komunističke

partije svrstani u neprijatelje. Treba poštovati roditelje, osim onih roditelja, koji su smatrani klasnim neprijateljima. Blagost, ispravnost, pristojnost, mudrost i vernost se smatraju dobrim, ali nisu primenjivi kada Partija nije voljna ili ne želi uzeti u obzir ove tradicionalne vrednosti. Komunistička partija potpuno ruši univerzalne standarde ljudske prirode i izgrađuje se na principima koji se suprotstavljaju ljudskoj prirodi.

Ne-komunistička društva generalno uzimaju u obzir ljudski dualitet između dobra i zla, i oslanjaju se na čvrste socijalne ugovore da bi očuvali ravnotežu u društvu. Međutim, u komunističkim društvima, pravi koncept ljudske prirode se poriče, a ni dobro ni zlo nisu priznati. Eliminisanje koncepta dobra i zla, prema Marksu, služi da se potpuno sruši nadgradnja starog društva.

Komunistička partija ne veruje u Boga, niti čak poštuje fizičku prirodu. "Bori se protiv neba, bori se protiv zemlje, bori se protiv ljudskih bića – u tome leži beskrajna radost." Ovo je bio moto KPK za vreme Kulturne revolucije. Ogromne patnje su nanete kineskom narodu i zemlji.

Kinezi tradicionalno veruju u jedinstvo neba i ljudskih bića. Lao Ce je u *Tao Te Ding* rekao sledeće: "Ljudi sledi zemlju, zemlja sledi nebo, nebo sledi Tao, a Tao sledi ono što je prirodno." [7] Ljudska bića i priroda egzistiraju u univerzumu u harmoničnom međusobnom odnosu.

Komunistička partija je jedna vrsta bića. Međutim, ona je protiv prirode, neba, zemlje i protiv ljudskih bića. Ona je avet zla, koja je protiv univerzuma.

6. Neke osobine opsednutosti zlom

Organi Komunističke partije sami nikad ne učestvuju u proizvodnim ili kreativnim aktivnostima. Jednom kada se dočepaju moći, oni se prikače za ljudе, kontrolišući i manipulišući ih. Iz straha od gubitka kontrole proširuju svoju moć sve do najosnovnijih jedinica društva. Oni monopolisu sredstva za proizvodnju i cede bogatstvo iz društva.

U Kini se KPK proširila svugde i kontroliše sve, ali niko nikada nije video knjigovodstvo KPK, samo knjigovodstvo države, lokalnih uprava i preduzeća. Od centralne vlade do seoskih komiteta, opštinski funkcioneri su uvek niže rangirani od komunističkog kadra, tako da lokalne uprave moraju slediti instrukcije komiteta Komunističke partije na istom nivou. Troškovi partije se pokrivaju od strane opštinskih jedinica i vode se u opštinskom sistemu.

Organizacija Komunističke partije Kine se, kao ogromna zla zaposedajuća avet, kači za svaku jedinicu i celiju kineskog društva, tako snažno kao kad senka prati neki predmet. Ona svojim istančanim sredstvima krvopije duboko prodire u svaki kapilar i celiju društva i na taj način kontroliše i manipuliše društvom.

Ova jedinstvena struktura zle opsesivnosti je u ljudskoj istoriji u prošlosti, delimično ili privremeno. Nikad nije dejstvovala tako dugo i tako kompletno kontrolisala društvo kao pod vladavinom Komunističke partije.

Iz tog razloga, kineski seljaci žive u siromaštu i obavljaju teške poslove. Oni ne samo da moraju izdržavati tradicionalne opštinske funkcionere, nego takođe i još toliko ili čak i više komunističkih kadrova.

Iz tog razloga je veliki broj kineskih radnika izgubio posao. Svugde prisutna posesivna KPK je dugi niz godina izvlačila sredstva iz njihovih fabrika.

Iz tog razloga je kineskim intelektualcima tako teško da steknu intelektualnu slobodu. Pored njihovih upravnika, postoje senke KPK koje su svugde prisutne i ne čine ništa drugo osim što nadgledaju ljudе.

Opsedajuća avet mora apsolutno da kontroliše misli opsednutih da bi mogla cediti energiju za preživljavanje.

Prema modernim političkim naukama, moć dolazi iz tri glavna izvora: sile, bogatstva i znanja. Komunistička partija se nikad nije ustručavala koristiti monopolističku kontrolu i silu da bi pljačkala ljudе. Još važnije, ona je oduzela ljudima slobodu govora i štampe. Silovala je ljudski duh i volju, kako bi održala svoju apsolutnu kontrolu moći. Sa ovog gledišta, zla opsesivnost KPK tako jako kontroliše društvo, da se teško može uporediti sa bilo kojim drugim režimom u svetu.

7. Preispitati se i oslobođiti se od opsednutosti KPK

U Manifestu Komunističke partije, prvom programskom dokumentu komunističke partije, Marks je 1848. objavio: "Avet kruži Europom – avet komunizma." [8] Više od jednog veka kasnije, komunizam je više od aveti, koja progoni. On poseduje konkretno, materijalno telо. Proširio se širom sveta kao epidemija, ubio desetine miliona života i oduzeo imovinu i slobodu misli stotinama miliona ljudi.

Osnovni princip Komunističke partije je da oduzme svu privatnu svojinu, kao i da eliminiše "eksploatatorsku klasu". Privatna svojina je osnova svih socijalnih prava i često nosi nacionalnu kulturu. Ljudi kojima je oduzeta privatna svojina, takođe gube i slobodu misli i duha. Oni dalje mogu izgubiti slobodu za ostvarivanjem socijalnih i političkih prava.

Suočavajući se sa krizom opstanka, KPK je bila prinuđena da reformiše kinesku ekonomiju 1980-tih godina. Neka od prava na privatnu svojinu vraćena su ljudima. To je proizvelo rupu u masivnoj mašineriji precizne kontrole KPK. Rupa je porasla jer članovi KPK nastoje da gomilaju privatno bogatstvo.

KPK, opsedajuća avet, podržana silom, prevarama i čestom promenom svoje pojave i statusa, sada je pokazala znakove propadanja, nervozna i na najmanju smetnju. Ona pokušava da preživi gomilajući još više bogatstva i pooštravajući kontrolu, ali ove akcije samo pojačavaju krizu.

Današnja Kina izgleda napredna, ali socijalni konflikti su porasli na dosad neviđen nivo. Koristeći se političkim intrigama iz prošlosti, KPK bi mogla

pokušati neku vrstu povlačenja i rehabilitovati studentski demokratski pokret sa Trga Tjenanmen ili Falun Gong pokret, ili ponovo načiniti neku drugu grupu svojim izabranim neprijateljem, na taj način nastavljajući da koristi moć terora.

Suočavajući se sa izazovima u proteklih više od stotinu godina, kineska nacija je reagovala uvozom oružja, reformisanjem svojih sistema i insceniranjem ekstremnih i nasilnih revolucija. Milioni ljudi su izgubili život i većina kineske tradicionalne kulture je odbačena. Izgleda da su ove reakcije bile neuspešne. Kada su nemiri i strah obuzeli kineski narod, KPK je iskoristila priliku da se pojavi na sceni i od tada kontroliše ovu drevnu naciju.

U budućim izazovima, kineski narod će neminovno opet morati izabrati. Bez obzira kako se odluče, svaki kineski građanin mora razumeti da će svako polaganje nade u KPK samo pogoršati štetu nanešenu kineskoj naciji i ubrizgati novu energiju u ovu zlu opsedajuću KPK.

Kinezi se moraju odreći svih iluzija, temeljno se preispitati bez uticaja mržnje, pohlepe i žudnje. Tek tada se kineski narod može osloboditi košmarne kontrole posesivnog duha KPK iz zadnjih više od 50 godina. U ime slobode nacije, možemo ponovo uspostaviti kinesku civilizaciju, koja se temelji na poštovanje prema ljudskoj prirodi i Blagosti prema svima.

Napomene:

[1] "Reforma Stotinu Dana" je bila reforma od 103 dana od 11. juna do 21. septembra 1898. godine. Guangxu, car Qing Dinastije (1875-1908), naredio je seriju reformi koje su imale za cilj da naprave sveobuhvatne socijalne i institucionalne promene. Otpor prema reformi je bio veoma jak među konzervativnom vladajućom elitom. Uz podršku ultrakonzervativaca i sa prečutnom podrškom od strane političkog oportuniste Yuan Shikai, carska udovica Cixi organizirala je puč 21. septembra 1898. godine i time primorala na povlačenje mladog i prema reformama nastrojenog Guangxu. Cixi je preuzeila vladavinu kao regent. "Reforma Stotinu Dana" se završila sa poništenjem novih uredba i pogubljenjem šest glavnih zagovornika ove reforme.

[2] Xinhai Revolucija (poznata i kao Hsinhai Revolucija), nazvana po kineskoj godini Xinhai (1911.), je rušenje kineske vladajuće Qing Dinastije i uspostavljanje Republike Kine (od 10. oktobra 1911. do 12. februara 1912.).

[3] Pokret "Četvrti Maj" koji je počeo 4. maja 1919. godine, bio je prvi masovni pokret u modernoj kineskoj istoriji.

[4] Izvor: <http://eserver.org/marx/1848-communist.manifesto/cm4.txt>

[5] Pismo Mao Cetunga njegovoj supruzi Jiang Qing (1966.)

[6] Izvor: www.debates.org/pages/trans2004a.html

[7] Tao Te Čing, poglavljje 25

[8] Izvor: <http://eserver.org/marx/1848-communist.manifesto/cm1.txt>

Epoch Times komentari o Kineskoj Komunističkoj Partiji – 2. deo

Počeci Kineske Komunističke Partije

Predgovor

Prema knjizi *Objašnjavanje jednostavnih i analiziranje složenih karaktera (Shuowen Jiezi)* koju je napisao Xu Shen (147 pr.n.e), tradicionalni kineski znak koji ima značenje "partija" ili "banda" sastoji se od dva radikala koji odgovaraju rečima "tih ili ravan" i "taman ili crn" podudarajućim redom, podrazumevajući smisao "tih taman". "Partija" ili "član partije" (što isto može biti protumačeno kao "banda" ili "član bande") ima potcenjujuće značenje. Konfučije je rekao: "Čuo sam da se plemenit čovek ne bi pridružio bandi (partiji)." U fusnotama *Analekata (Lunyu)*, se objašnjava da ljudi koji pomažu jedni druge da sakriju zločine i čine čine bandu (partiju). U kineskoj istoriji, političke klike često su se zvali *Peng Dang*, što je sinonim za "bandu hulja" i povezano je s organizovanjem u svrhu zadovoljavanja ličnih ciljeva.

Kineski građanin posmatra sliku kineskog komunističkog vođe Mao Cetunga kako proglašava formiranje Narodne Republike Kine pred kapijom Zabranjenog grada, 1949.god. Uprkos drugačijoj tvrdnji Kineske Komunističke Partije, istorija KPK je bila ispunjena krvlju nevinih i prevarenih. (Slika: GOH CHAI HIN/AFP/Getty Images)

Zašto se Komunistička Partija pojavila i na kraju ugrabilo vlast u modernoj Kini? Kineska Komunistička Partija (KPK) je neprekidno ulivala u glavu kineskom narodu da je istorija izabrala KPK, da su ljudi izabrali KPK i da "bez KPK-a ne bi bilo nove Kine."

Da li je kineski narod izabrao Komunističku Partiju svojom inicijativom? Ili, da li je Komunistička Partija nametnula svoje sebične interese i svoja gledišta kineskom narodu? Moramo naći odgovore u istoriji.

Od kasne dinastije Qing do ranih godina republikanskog perioda (1911-1941), Kina je osetila ogromne spoljne udarce i pokušaje unutrašnje reforme. Kinesko društvo je bilo u mučnom metežu. Mnogi intelektualci i ljudi uzvišenih idealâ su želeli spasiti zemlju i njen narod, ali usred krize i haosa nacije, njihov osećaj zabrinutosti se povećao, dovodeći prvo do razočaranja i onda do potpunog gubljenja nade. Kao ljudi koji se obraćaju bilo kom dostupnom doktoru za vreme njihove bolesti, oni su tražili svoja rešenja izvan Kine. Kada su britanski

i francuski stilovi propali, oni su se prebacili na rusku metodu. Nadajući se uspehu, nisu oklevali propisati najekstremniji lek protiv bolesti, s nadom da će Kina brzo postati jaka.

Pokret Četvrtog maja 1919. godine je bio odraz takvog očajanja. Neki su ljudi propagirali anarhizam; drugi su predlagali da se odbace doktrine Kunfučija, a treći su čak savetovali da se unese strana kultura. Ukratko, oni su odbacivali kinesku tradicionalnu kulturu i bili protiv Konfučijeve doktrine srednjeg puta. Pohlepno želeći da idu prećicom, propagirali su uništenje svega tradicionalnog. S jedne strane radikalni članovi među njima nisu imali način kako služiti državi, a s druge strane čvrsto su verovali u svoje vlastite ideale. Osećali su da je svet beznadežan, verujući da samo oni sami mogu naći ispravan pristup razvoju kineske budućnosti. Bili su za revoluciju i nasilje.

Razna iskustva su dovodila do raznih teorija, principa i puteva među raznim grupama. Najzad, grupa ljudi je susrela poslanike Komunističke partije iz Sovjetskog Saveza. Ideja "upotrebiti silovitu revoluciju da bi se domogli političke vlasti," se uzdigla od teorije Marksizma-Lenjinizma i privukla je njihovu misao i bila u skladu s njihovom željom da spasu državu i njene ljudе. Zbog toga su predstavili Komunizam, pojam sasvim stran u Kini. Sve u svemu, 13 poslanika je učestvovalo na prvom Kongresu KPK-a. Kasnije, neki su umrli, neki su pobegli, neki su radili za okupatorsku japansku silu i postali izdajice, a neki su napustili KPK da bi se pridružili Kuomintangu (Nacionalnoj Partiji, dalje se spominje kao KMT). 1949. godine, kad je KPK došla na vlast, samo Mao Cetung i Dong Biwu su ostali od originalnih 13 članova partije. Nejasno je da li su osnivači KPK bili svesni u to vreme da "božanstvo" koje su doneli iz Sovjetskog Saveza, u stvari avet zla, a da je lek koji su tražili da bi ojačali naciju, zapravo je bio smrtonosan otrov.

Sve-ruska Komunistička Partija (Boljševika) (kasnije poznata kao Komunistička Partija Sovjetskog Saveza), tek pobedivši u revoluciji, bila je opsednuta ambicijama prema Kini. 1920. godine, Sovjetski Savez je osnovao Daleko-istočni biro u Sibiru, ograna Treće Komunističke Internacionale, ili Kominterne. Bio je odgovoran za upravljanje novoosnovane Komunističke Partije u Kini i drugim zemljama. Kratko nakon utemeljenja, zamenik upravnika, Grigori Voitinski, došao je u Peking i kontaktirao Komunističku avantgardu, Li Dazhaoa. Li je uredio da se Voitinski susretne s drugim Komunističkim vođom u Šangaju, Chen Duxiuom. Avgusta meseca 1920. godine, Voitinski, Chen Duxiu, Li Hanjun, Shen Xuanlu, Yu Xiusong, Shi Cuntong i drugi su se počeli pripremati za osnivanje KPK.

Juna meseca 1921. godine, Zhang Tailei je došao u Irkutsk u Sibiru, gdje je podneo predlog Daleko-istočnom birou, predlažući da osnuju KPK kao ograna Kominterne. 23. jula, 1921. godine, pomoću Nikolskog i Maringa iz Daleko-istočnog biroa, KPK je bila zvanično osnovana.

Komunistički pokret je tada bio predstavljen Kini kao eksperiment i od tada se KPK postavljala iznad svega, pokoravajući sve na svom putu, time donoseći beskrajne katastrofe Kini.

KPK je postepeno rasla množenjem zla

Nije lak zadatak predstaviti stranu avet kao što je Komunistička partija u Kini, nešto sasvim u neskladu s kineskom tradicijom, zemljom sa 5.000 godina civilizacije. Tokom istorije, KPK je, od svog utemeljenja do dostizanja i održavanja političke vlasti, postepeno je postajala sve više i više zla. U tom razvituju KPK je upotrebila devet nasleđenih karakterističnih osobina koje je Komunistička avet donela sa sobom: zlo, prevaru, huškanje, puštanje izmeta društva, špijunažu, pljačku, eliminaciju i kontrolu. Odgovarajući neprekidnim krizama, KPK je još više utvrdila i ojačala načine i domašaj u kojem su te opake osobine igrale ulogu.

Prva nasleđena osobina: Zlo - Ustoličenje zlog oblika Marksizma-Lenjinizma

Marksizam je u početku privukao kineske komuniste svojom floskulom "upotreba silovite revolucije da bi uništili aparaturu stare države i osnovali diktaturu proletarijata." Tačno to je koren zla Marksizma i Lenjinizma.

Marksistički materijalizam se bazira na usko ekonomskim pojmovima snage proizvodnje, relaciji proizvodnje i viška vrednosti. Za vreme ranog stadijuma nerazvijenog kapitalizma, Marks je kratkovidno prevideo da će kapitalizam izumreti, a proletariat pobediti, što se sada pokazuje pogrešnim. Marksističko-lenjinistička nasilna revolucija i dikatatura proletarijata unapređuju političku silu i proletersku vlast. Komunistički manifest je povezao istorijsku i filozofsku bazu Komunističke partije sa sukobom i borbotom klase. Proletariat se udaljio od tradicionalnog morala i društvenih odnosa da bi ugrabio vlast. Kad su se prvi put pojavile, doktrine komunizma su postavljene protiv cele tradicije.

Ljudska priroda odbija nasilje. Nasilje navodi ljudi da budu okrutni i tiranski. Stoga, u svim mestima i svim vremenima, ljudski rod je načelno odbijao pretpostavke nasilne teorije Komunističke partije, teorije kojoj nema presedana u bilo kojim bivšim sistemima misli, filozofijama ili tradicijama. Komunistički sistem terora je pao na zemlju kao niotkuda.

Ideologija KPK je izgrađena od pretpostavke da ljudska bića mogu pokoriti prirodu i transformisati svet. Komunistička partija je privukla mnogo ljudi sa svojim idealima "oslobađanja celog ljudskog roda" i "svetskog jedinstva". KPK je prevarila mnoge ljudi, pogotovo one koji su bili zabrinuti za stanje ljudskih bića i koji su želeli da utiču na društvo. Prema tome, ti ljudi su zaboravili da iznad postoje Nebesa. Inspirisani lepim, ali tvrdoglavim neispravnim pojmom "građenja nebesa na zemlji" oni su prezirali tradiciju i gledali sa visine na život drugih, koji su se zauzvrat okajali. Oni su sve to uradili pokušavajući dati KPK hvale vrednu službu i postići čast.

Komunistička Partija je predstavila fantaziju "Komunističkog raja" kao istinu i pobudila ljudsko oduševljenje da se za to bore: "Razum tutnji novom kreacijom, rađa se bolji svet." [1] Upotrebljavajući takvu absolutnu i

neverovatnu ideju, KPK je presekla vezu između čovečanstva i nebesa, presekla liniju života koja veže kineski narod s njihovim praocima i narodnom tradicijom. Pozivanjem ljudi da daju svoje živote za komunizam, KPK je ojačala svoju sposobnost da nanese štetu.

Druga nasleđena osobina: Obmana - zlo mora da vara da bi se izdalo za dobro

Zlo mora lagati. Da bi koristila radnu klasu, KPK im je davala naslove "najnaprednija klasa", "nesebična klasa", "vodeća klasa" i "pioniri proleterske revolucije." Kad su Komunističkoj partiji bili potrebni seljaci, obećavala je "zemlju seljacima." Mao je aplaudirao seljacima, govoreći: "Bez siromašnih seljaka ne bi bilo revolucije; poricanje njihove uloge je opovrgavanje revolucije."^[2] Kad je Komunističkoj Partiji bila potrebna pomoć kapitalističke klase, nazivala ih je "drugovi saputnici u proleterskoj revoluciji" i obećavala im "demokratski republikanizam." Kad je KMT umalo uništilo Komunističku partiju, ona je glasno apelovala, "Kinezi, nemojte se boriti protiv Kineza". Ali, šta se dogodilo? Čim se anti-japanski rat završio, KPK se okrenula punom snagom protiv KMT-a i svrgla njihovu vladu. Na sličan način, KPK je uklonila kapitalističku klasu kratko nakon preuzimanja kontrole nad Kinom, i na kraju preobrazila seljake i radnike u siromašni proleterijat.

Pojam ujedinjenog fronta je tipičan primer laži koje KPK izgovara. Da bi pobedili u građanskom ratu protiv KMT-a, odustavši od svoje obične taktike, KPK je usvojila "politiku privremenog ujedinjenja" sa svojim klasnim neprijateljima, uključujući zemljoposednike i bogate seljake. 20. jula, 1947.godine, Mao Cetung je izjavio "Osim nekoliko nazadnjačkih elemenata, trebamo prihvati labavije stanovište prema klasi zemljoposednika...da bi smanjili neprijateljske elemente". Nakon što je KPK došla na vlast, zemljoposednici i bogati seljaci nisu izbegli genocid.

Reći jedno, a raditi drugo je normalno za Komunističku partiju. Kad je KPK trebala upotrebiti KMT, uveravala je da obe strane "teže dužem periodu koegzistencije, razvijaju zajednički pravac, iskreni su jedni s drugima i dele čast i sramotu." Nakon što je ugrabila vlast 1949. godine, ipak je eliminisala svakog ko je podigao glas za demokratiju, označavajući ih protiv-partijskim reakcionarima. Svako ko je protivrečio ili odbio da se pridržava partijskih pojmoveva, reči, dela ili organizacije je bio eliminisan. Marks, Lenjin i vođe KPK su bili uvereni da politička snaga Komunističke Partije ne sme biti podeljena s nijednim drugim individualcima ili grupama. Od samog početka, Komunizam je u sebi jasno nosio gen diktature. Komunizam je tiranski; KPK nije nikad koegzistirala s nijednim drugim političkim partijama ili grupama na čestit način. Čak za vreme tzv. "blagog" perioda, KPK koegzistencija s drugima je najviše bila koreografsko izvođenje.

Istorija nam govori da ne verujemo nikakvim obećanjima KPK, niti da verujemo da će bilo koje obaveze KPK biti ispunjene. Verovanje rečima Komunističke partije može lako koštati života.

Treća nasleđena osobina: Podsticaj – vešto forsiranje mržnje i podsticanje borbe među narodnim masama

Obmana obično služi podsticanju mržnje. Borba se oslanja na mržnju. Gde mržnja ne postoji, može se proizvesti.

Duboko ukorenjeno patrijhalno rodovsko uređenje u seoskoj okolini je služilo kao osnovna prepreka Komunističkoj partiji da osnuje političku silu. Seosko društvo je u početku bilo harmonično i odnos među zemljoposednicima i najamnicima nije bio sasvim agresivan. Zemljoposednici su rukovodili i iznajmljivali zemlju seljacima, koji su se onda pouzdali u zemlju da bi preživeli. Drugim rečima, zemljoposednici su nudili seljacima sredstvo da prežive, a zauzvrat seljaci su izdržavali zemljoposednike.

KPK je taj uzajamno zavisni odnos premetnuo u ekstremni otpor klase i klasnu eksploraciju. Harmonija se pretvorila u agresivnost, mržnju i borbu. Razumno je učinjeno da bude nerazumno, red je napravljen da bude haos, republikanizam da bude tiranija. Komunistička partija je podržavala ukidanje privatnog vlasništva, ubistvo i pokolj zemljoposednika, bogatih seljaka i njihovih porodica. Mnogi seljaci nisu bili spremni uzeti imovinu drugih. Neki su noću vratili imovinu koju su uzeli zemljoposednicima tokom dana, ali radni kolektiv KPK u seoskim područjima ih je kritikovao da imaju "savest donje klase."

Da bi pobudila mržnju klasa KPK je svela kinesko pozorište kao oruđe propagande. Poznata priča o klasnoj tiraniji, Belokosa devojka, prvo bitno je bila priča o besmrtnici i nije imala nikakve veze sa sukobima klasa. Pod perima vojnih pisaca, to je pak preobraženo u "modernu" dramu, operu i balet, koji su upotrebljavani da pobude klasnu mržnju.

Podstrekivanje narodnih masa da se bore jedni s drugima je klasični trik KPK. KPK je izmisnila 95:5 formulu zadatka klase: 95 posto stanovništva je bilo raspoređeno po raznolikim klasama koje su mogle biti pridobijene, dok su ostalih 5 posto proglašeni za klasne neprijatelje. Ljudi među onih 95 procenata bili su osigurani, ali protiv onih među drugih 5 procenata su se borili. Iz straha, da bi se zaštitili, ljudi su nastojali biti uključeni u onih 95 procenata. To je dovodilo do mnogo slučajeva u kojima su ljudi nanosili štetu drugima, nanoseći čak nove uvrede. KPK je upotrebljavajući huškanje u mnogim svojim političkim pokretima, poboljšala tu tehniku.

Četvrta nasleđena osobina: Oslobođanje taloga društva - huligani i talog društva formiraju redove KPK

Oslobađanje taloga društva proizvodi zlo, a zlo mora da koristi talog društva. Komunističke revolucije su često upotrebljavale ustanak hulja i otpadaka društva. Pariska Komuna je, na primer, zapravo uključivala ubistva, paljevinu i nasilje predvođeno talogom društva. Čak je i Marks govorio o "proletarijatu hulja". U *Manifestu Komunističke partije*, Marks je rekao: "Opasna klasa, talog društva, ta pasivno gnjileća gomila koju su odbacili najniži slojevi starog

društva, može, tu i tamo, biti uvučena u pokret proleterske revolucije; njeni životni uslovi, međutim, daleko više je pripremaju za ulogu podmićenog oruđa reakcionalne spletke.” S druge strane, Marks i Engels su smatrali seljake za nesposobne da budu bilo koja drušvena klasa zbog njihove tzv. fragmentisanosti i neznanja.

KPK je dalje razvila mračnu stranu Marksove teorije. Mao Cetung je rekao: “Talog društva i hulje je društvo uvek preziralo, ali oni su zapravo najhrabriji, najtemeljitiji i najčvršći u revoluciji na seoskim područjima.”[4] Lumpen-proletarijat je istakao nasilnu narav KPK. Reč “revolucija” na Kineskom doslovno znači “oduzimanje života,” što zvuči užasno i katastrofalno svim dobrom ljudima. Međutim, partija je uspela prožeti “revoluciju” pozitivnim značenjem. Isto tako, na raspravi o terminu “lumpen-proletarijat” za vreme Kulturne revolucije, KPK je osetila da “lumpen” ne zvuči dobro, pa je tako to zamenila samo za “proletarijat”.

Drugo ponašanje taloga društva je nitkovsko. Kad ih kritikuju da su diktatori, činovnici Partije otkrivaju svoju sklonost ka ršavim postupcima i bestidno kažu: “Vi ste u pravu, to je upravo ono što mi radimo. Kinesko iskustvo nakupljeno tokom prošlih decenija zahteva da primenjujemo takvu snagu demokratske diktature. Mi to nazivamo “narodna demokratska diktatura.”

Peta nasleđena osobina: Špijunaža - infiltriranje, uništavanje, izdaja

Osim varanja, huškanja na nasilje i zapošljavanja taloga društva, tehnika špijunaže i sejanja razdora je takođe upotrebljavana. KPK je vešta u infiltriranju. Pre nekoliko decenija, “trojka” najboljih tajnih agenata KPK, Qian Zhuangfei, Li Kenong i Hu Beifeng, su zapravo radili za Chen Geng-a, direktora Špijunkog Odseka Br. 2 u Centralnom Komitetu KPK. Kad je Qian Zhuangfei radio kao tajni sekretar i pomoći upravnik Xu Enzeng-a, direktora Istražnog Biroa KMT-a, upotrebio je zaglavljene pisma Odeljenja Organizacije KMT-a da bi napisao dva pisma Li Kenongu, koja sadrže tajnu informaciju prvog i drugog strateškog plana KMT-a da se opkole KPK trupe u Jiangxi provinciji, koji ih je predao Ču En Laju [5] Aprila meseca 1930.godine, specijalna dvostruko-agentska organizacija koju je finansirao Centralni Istraživački Ogranak KMT-a bila je osnovana u severo-istočnoj oblasti Kine. Na površini, pripadala je KMT-u i Qian Zhuangfei je rukovodio, ali iza kulisa KPK je rukovodila time i Chen Geng je to predvodio.

Li Kenong se pridružio Glavnom štabu oružanih sila KMT-a kao kriptograf. Li je bio čovek koji je dekodirao hitnu poruku u vezi hapšenja i ustanka Gu Shunzhang-a [6], direktora tajnog biroa KPK. Qian Zhuangfei je odmah poslao dekodiranu poruku Ču En Laju, tako sačuvavši mnoge špijune da ne budu uhvaćeni u klopcu.

Yang Dengying je bio specijalni pro-komunistički izaslanik za Centralno Istraživački Ured KMT-a, koji je bio smešten u Šangaju. KPK mu je dozvolila da hapsi i ubija one koje je KPK smatrala nepouzdanima. Stariji činovnik iz

provincije Henan je jednom uvredio kadra partije i njegovi ljudi su povukli tajne niti da bi ga stavili u zatvor KMT-a nekoliko godina.

Za vreme Oslobodilačkog rata [7], KPK je uspela da ubaci tajnog agenta koji je bio blizak Čang Kaj Šeku [8]. Liu Pei, general-pukovnik i pod-ministar odeljenja odbrane je bio odgovoran za slanje vojske KMT. Liu je u stvari bio tajni agent KPK. Pre nego što bi vojska KMT-a došla do svog idućeg zadatka, ta informacija o planiranom položaju razvijanja formacije vojske bi već došla do Yan'ana, glavnog štaba KPK. Komunistička partija bi napravila plan odbrane prema tome. Xiong Xianghui, sekretar i veran potčinjeni Hu Zongnana [9], je otkrio Ču En Lajov plan da se prodre u Yan'an. Kad su Hu Zongnan i njegove trupe došli do Yan'ana, on je bio napušten. Ču En Laj je jednom rekao: "Predsednik Mao je znao vojne komande koje je Čang Gaj Šek izdavao pre nego što su one dolazile do kapetana Chiangove vojske."

Šesta nasleđena osobina: Pljačkanje - krađa pomoću trikova ili nasilje postaje "Novi Poredak"

Sve što ima KPK je stekla pljačkom. Kad je KPK sakupljala Crvenu Armiju da bi uspostavila svoju vlast pomoću vojne sile, trebao im je novac za oružje i municiju, hranu i odeću. KPK sakupljala fondove potiskivanjem lokalnih tirana i pljačkanjem banaka, ponašajući se upravo kao bandit. Na primer, na zadatku koji je predvodio Li Xiannian, jedan od starijih vođa KPK, Crvena Armija je kidnapovala najbogatije porodice u glavnom gradu okruga u području provincije zapadnog Hubei. Oni nisu kidnapovali samo jednu osobu, već po jednu osobu iz roda svake bogate porodice. Ti kidnapovani su bili održavani u životu da bi bili otkupljeni od strane svojih porodica u zamenu za neprekidnu novčanu podršku armije. Tek kad je Crvena Armija bila zadovoljna ili su izvori bogatstva porodice kidnapovanih bila sasvim iscrpljena, taoci bi bili poslati kući, mnogi na ivici života. Neki su bili toliko ozbiljno zaplašeni da su umrli pre nego što su se mogli vratiti.

"Slamanjen lokalnih tirana i zaplenjivanjem njihove zemlje", KPK je proširila trikove i mete svoje pljačke na celo društvo, zamenjujući tradiciju "novim poredkom". Komunistička partija je činila svakakve vrste loših dela, mala i velika, dok nije uopšte činila ništa dobro. Partija nudi sitne usluge svakome da bi huškala jedne da osude druge. Radi toga milosrđe i vrlina sasvim nestaju i zamenjeni su sukobima i ubijanjem. "Komunistička utopija" je zapravo eufemizam za nasilnu pljačku.

Sedma nasleđena osobina: Borba - uništava nacionalni sistem, tradicionalne činove i poretku

Prevara, huškanje, puštanje na slobodu taloga društva i špijunaža služe svrsi pljačke i borbe. Komunistička filozofija podržava borbu. Komunistička revolucija apsolutno nije bila neka neorganizovana tuča, razbijanje i pljačka. Mao je rekao: "Glavni cilj napada seljaka su bili mesni tirani, zlo niže plemstvo i razulareni zemljoposednici, ali u prolazu oni su takođe naneli štetu svim vrstama patrijalnih ideja i institucija, korumpiranim činovnicima u gradovima i

lošim praksama i navikama u seoskim područjima.” [4] Organizovan pokušaj je započet da bi se uništio celokupan tradicionalni sistem i navike seoskog područja.

Komunistička borba takođe uključuje oružanu силу и oružanu borbu. “Revolucija nije svečana večera, pisanje članaka, slikanje slike ili vezenje veza; to ne može biti tako uglađeno, tako lagodno i otmeno, tako blago, milosrdno, ljubazno, uzdržljivo i velikodušno. Revolucija je ustanak, akt nasilja pomoći koga jedna klasa ruši drugu.” [4] Borba je neizbežna kad se pokušava osvojiti vlast nad državnom silom. Nekoliko decenija kasnije, KPK je upotrebila istu karakteristiku borbe da bi “obrazovala” iduću generaciju za vreme Velike Kulturne Revolucije.

Osma nasleđena osobina: Eliminacija - utemeljuje potpunu ideologiju genocida

Komunizam je učinio mnoge stvari s apsolutnom okrutnošću. KPK je obećala intelektualcima “nebesa na zemlji.” Posle ih je označila kao “desničare” i stavila ih u nečasnu devetu kategoriju [10] progonjenih ljudi, zajedno sa zemljoposednicima i špijunima. Oduzela je kapitalistima njihova imanja, istreblila bogatu zemljoposedničku klasu, uništila red i poredak na seoskim područjima, oduzela vlast mesnim figurama, kidnapovala i iznuđivala mito od bogatijih ljudi, ispirala mozak ratnim zarobljenicima, “reformisala” industrijalce i kapitaliste, infiltrirala se u KMT i dovela ga do raspada, odvojila se od Komunističke Internacionale i izdala je, očistila sve disidente kroz uspešne političke pokrete nakon što je došla na vlast 1949. godine i pretila svojim vlastitim članovima prinudnim merama.

Gore spomenuti događaji su svi bili bazirani na KPK teoriji genocida. Svaki njen politički pokret u prošlosti je bio kampanja terora s genocidnom namerom. KPK je počela graditi svoj teoretski sistem genocida na svom ranom stadijumu kao kombinaciju svojih teorija o klasi, revoluciji, borbi, nasilju, diktaturi, pokretima i političkim partijama. To obuhvata sva iskustva koje je prihvatile i nakupila tokom svojih raznovrsnih genocidnih praksi.

Najosnovniji oblik genocida KPK je uništavanje savesti i nezavisne misli. Na taj način ‘vladavina terora’ služi kao osnovni interes KPK. KPK te neće samo eliminisati ako si protiv nje, već te može takođe eliminisati ako si čak i za nju. Ona će eliminisati koga god ona smatra da treba biti eliminisan. Prema tome, svako živi u senci terora i boji se KPK.

Deveta nasleđena osobina: Kontrola - upotreba principa partije da bi se kontrolisala čitava partija i sledstveno ostali deo društva

Sve te nasleđene osobine imaju cilj da se ostvari jedno: kontrolisati narodnu masu upotrebljavajući teror. Svojim lošim delima, KPK je pokazala da je prirodni neprijatelj svih postojećih društvenih sila. Od svog početka, KPK se borila da izade iz jedne krize u drugu, među kojima bi kriza za opstanak bila

najkritičnija. Egzistencija KPK je u stanju večitog straha za svoj opstanak. Njen jedini cilj je održati svoju egzistenciju i snagu—svoju vlastitu najvišu korist. Da nadopuni svoju opadajuću moć KPK je prisiljena da redovno obnavlja svoje površinske elemente. Dobitak Partije nije dobitak nijednog člana Partije ili nekog pojedinca. To je najpre dobitak Partije kao kolektivnog bića, kao celine. Kolektivni identitet KPK gazi svaki značaj pojednika.

“Principi Partije” su najpokvarenija osobina te zle aveti. Principi Partije toliko potpuno poražavaju ljudsku narav da kineski narod više nije sloboden da govori ili deluje. Na primer, Ču Enlaj i Sun Bingwen su nekad bili drugovi. Nakon smrti Sun Bingwen-a, Ču Enlaj je prisvojio njegovu kćerku, Sun Weishi, kao svoju kćer. Za vreme Velike Kultурне Revolucije, Sun Weishi je dobila ukor. Kasnije, ona je umrla u pritvoru, pošto joj je dugačak ekser proboden kroz glavu. Nalog da je uhapse potpisao je njen očuh, Ču Enlaj.

Jedan od ranijih vođa KPK bio je Ren Bishi, koji je bio odgovoran za prodaju opijuma za vreme anti-japanskog rata. Opijum je bio simbol strane invazije u to vreme pošto su britanci upotrebljavali uvoz opijuma u Kinu da oslabi kinesku ekonomiju i načine kineski narod zavisnim. Uprkos snažnog opštег protivljenja opijumu, Ren se usudio da zasadi opijum na velikom području, rizikujući sveopštu osudu. Zbog osjetljivosti i nezakonitosti trgovanja opijumom, KPK je upotrebljavala reč “sapun” kao kodirano ime za opijum. KPK je upotrebila prihod od nezakonite trgovine drogom sa susednim zemljama da bi finansirala svoju egzistenciju. Na stogodišnjicu rođenja Rena, jedan od nove generacije kineskih vođa naveliko je hvalio privrženost Rena Partiji, tvrdeći da je: “Ren imao superiornu narav i bio je uzoran član partije. Takođe je čvrsto verovao u Komunizam i bio bezgranično odan stvari Partije.”

Drugi primer vernosti Partiji bio je Zhang Side. Partija je rekla da je bio ubijen iznenadnim rušenjem industrijske peći, ali drugi tvrde da je umro dok je pekao opijum. Pošto je bio tiha osoba, služeći u Centralnoj Diviziji Straže i pošto nikada nije tražio unapređenje, rečeno je: “njegova smrt je teža nego Taishan,” [11] što znači da je njegov život bio od najvećeg značaja.

Još jedan uzor partijske prirode, Lei Feng, je bio poznat kao “šraf koji nikada ne rđa, delujući u mašini revolucije.” Tokom dugog vremenskog perioda Lei i Zhang su bili upotrebljavani kao modeli za obrazovanje kineskog naroda, da bi se pokazala lojalnost Partije. Mao Cetung je rekao: „Moć primera je bezgranična“. Mnogi heroji Partije su bili upotrebljavani kao uzor “gvozdene volje i principa partijskog duha.”

Pošto se je dokopala vlasti, KPK je pokrenula agresivnu kampanju kontrolisanja misli da bi stvorila mnogo novih “oruđa” i “šrafova” iz uzastopnih generacija. Partija je stvorila set “pravilnih misli” i niz stereotipa ponašanja. Takvi protokoli su u početku upotrebljavani unutar Partije, ali su se brzo proširili na čitavu javnost. Skrojene u ime naroda, takve misli i dela su služili radi ispiranja mozga narodu, da bi se uskopio u zle mehanizme KPK.

2. Nečasni temelji KPK

KPK polaže pravo na slavnu istoriju, istoriju koja je videla pobedu za pobedom. To je jednostavno pokušaj ulepšanja samog sebe i veličanja KPK u očima javnosti. U stvari, KPK uopšte nema slavu s kojom bi se oglasila. Samo upotrebotom devet nasleđenih loših karakteristika je mogla da uspostavi i održi vlast.

Osnivanje KPK - rasla je na dojci Sovjetskog Saveza

“Javljanjem prvog topa za vreme Oktobarske Revolucije, donet nam je Marksizam i Lenjinizam.” Na taj način se Partija predstavljala ljudima. Međutim, kad je Partija bila osnovana, samo je bila azijski ogrank Sovjetskog Saveza. Od početka je to bila izdajnička partija.

Tokom perioda osnivanja Partije, oni nisu imali novaca, ideologiju, niti imalo iskustva. Nisu imali podlogu na koju bi se poduprli. KPK se pridružila Komiterne da bi povezala svoju sudbinu s postojećom nasilnom revolucijom. Nasilna revolucija KPK je bila samo potomak Marksove i Lenjinove revolucije. Kominterne je bila globalni štab za zbacivanje političke moći širom sveta, a KPK je jednostavno bila istočni ogrank Sovjetskog Komunizma koji je pomagao imperijalizam ruske Crvene Armije. Sovjetski Savez je tajno vodio nasilno političko preuzimanje Kine i njegovo proizlazeće svrgavanje postojeće političke i administrativne ideologije. Upotrebom ekstremnog nadzora i mera kontrole, Sovjetski Savez je bio kičma i patron KPK.

Komiterne je formulisala statut KPK, koji je usvojen na Prvom Kongresu KPK, a na osnovu Marksizma-Lenjinizma i terorija klasne borbe, dikature proletarijata i osnivanja partije. Sstatut Sovjetske parije je bio osnova. Duša KPK sastoji se od ideologije uvezene iz Sovjetskog saveza. Chen Duxiu, jedan od prvih funkcionera KPK je imao drugačije mišljenje Maringa, predstavnika KOMinterne. Maring je napisao belešku Chenu koja kaže da ako je Chen pravi član Komunističke Partije, on mora slediti naredbe Kominterne. Iako je Chen Duxiu bio jedan od osnivača KPK, on nije mogao ništa nego da sluša i sprovodi naredbe. Zapravo, on i njegova Partija su jednostavno bili potčinjeni Sovjetskom Savezu.

Za vreme Trećeg kongresa KPK 1923. godine, Chen Duxiu je javno potvrdio da je Partiju finansirala skoro u celini Sovjetska Komiterne. U jednoj godini, Kominterne je uložila u KPK preko 200,000 juana s nezadovoljavajućim rezultatima. Komiterne je optužila KPK da nije dovoljno istrajna u svojim naporima.

Prema nekompletnoj statistici u obelodanjenim dokumentima Partije, KPK je dobila 16.665 kineskih juana od oktobra meseca 1921. godine do juna meseca 1922. godine. 1924. godine dobili su 1.500 američkih dolara i 31,927.17 juana, a 1927. godine su dobili 187.674 juana. Taktike koje obično KPK upotrebljava danas, kao lobiranje, utaja, podmićivanje, pretnje, su bile upotrebljavane i ranije. Komiterne je optužila KPK da stalno lobira za sredstva.

“Oni iskorišćavaju različite izvore finansiranja (Biro Međunarodne Komunikacije, predstavnici Kominterne i vojne organizacije, itd.) da bi došli do

sredstava, jer jedna organizacija ne zna da je druga organizacija već raspodelila fondove... smešna stvar je što oni ne shvataju psihologiju naših Sovjetskih drugova. Što je najvažnije, oni znaju kako da drugačije tretiraju drugove zadužene za raspodelu fondova. Čim saznavaju da neće moći dobiti na uobičajen način, oni odlažu sastanke. Na kraju upotrebljavaju najgrublje metode, kao širenje glasina da je lokalni funkcioner u konfliktu sa Sovjetima i da se novac daje gospodarima rata umesto KPK."

Prvi savez KMT i KPK – Parazit se infiltrira u jezgro i sabotira severnu ekspediciju [12]

KPK je uvek učila svoj narod da je Čang Kaj Šek izdao pokret Narodne Revolucije [13], prisiljavajući KPK da digne oružani ustank.

U stvarnosti KPK se ponašala kao parazit, ili zaposedajuća avet. Sarađivala je s KMT u prvom savezu KMT – KPK da bi proširila svoj uticaj iskorišćavajući narodnu revoluciju. Pri tom, KPK je žudela da lansira Sovjetski podržanu revoluciju i zgrabi vlast, a želja KPK za vlašću je zapravo uništila i izdala pokret Narodne Revolucije.

Na Drugom Nacionalnom Kongresu KPK, održanom jula meseca 1922. godine, oni protiv saveza s KMT-om su prevladavali na kongresu jer su članovi partije bili nestraljivi da zgrabe vlast. Međutim, Komiterna je stavila veto na rezoluciju koju je doneo kongres i naredila KPK da se pridruži KMT.

Za vreme saveza KMT – KPK, KPK je održala Četvrti Nacionalni Kongres u Šangaju, januara meseca 1925. godine, i тамо postavila pitanje vođstva u Kini pred pre nego što je Sun Yat-sen [16] umro. Da nije umro, bio bi cilj na koji se KPK namerila tokom svog pohoda na vlast, umesto Šang Kaj Šeka.

S podrškom Sovjetskog Saveza, KPK je ugrabila političku vlast unutar KMT, za vreme njihovog saveza s KPK. Tang Pingshan je postao ministar centralnog personalnog odseka KMT. Feng Jupo, sekretar ministarstva za rad, dobio je punu vlast da rešava sve poslove vezane za rad. Lin Zuhan je bio ministar za seoske poslove, dok je Peng Pai bio sekretar ministarstva. Mao Cetung je preuzeo položaj ministra aktivne propagande pod ministarstvom propagande KMT. Vojne škole i vojno vođstvo su uvek bili fokus KPK: Ču Enlaj je držao položaj direktora političkog odeljenja vojne akademije Huangpu (Whampoa), a Zhang Shenfu je bio njegov ko-direktor. Ču Enlaj je takođe bio lider odeljenja vojnih advokata i posadio je tu i тамо ruske vojne savetnike. Mnogi komunisti su držali položaje političkih instruktora i profesora na vojnim školama KMT. Članovi KPK su takođe služili kao predstavnici partije KMT na raznim nivoima Armije Narodne Revolucije. [15] Takođe je bilo ugovorenovo da bez potpisa predstavnika Partije, nijedna naredba neće biti smatrana važećom. Zbog ove parazitne privezanosti za pokret Narodne Revolucije, broj članova KPK se drastično povećao od manje nego 1000, 1925. godine, do 30.000 1928. godine.

Severna Ekspedicija je počela februara meseca, 1926. godine. Međutim, od oktobra meseca 1926. godine do marta meseca 1927. godine, KPK je lansirala

tri oružana ustanka u Šangaju. Kasnije je napala vojni štab Severne Ekspedicije, ali nije uspela. Predvodnici generalnog štrajka u provinciji Guandong su učestvovali nasilnim slobodama s policijom svaki dan. Takvi ustanci su prouzrokovali da KMT 12. avgusta odstrani KPK. [16]

Avgusta meseca 1927. godine, članovi KPK unutar Revolucionarne Vojske KMT su pokrenuli Ustanak Nanchang koji je bio ubrzo ugušen. Septembra meseca KPK je lansirala ustanak Jesenje Žetve da bi napao grad Changsha, ali taj napad je takođe bio ugušen. KPK je počela primenjivati mrežu kontrole u vojsci po kojoj su "Ogranci partije osnivani na nivou vojnih jedinica", pa je pobegla u područje Jinggangshan, uspostavljajući vlast nad tamošnjim selima.

Ustanak seljaka Hunana - huškanje otpadaka društva da prave pobunu

Za vreme Severne Ekspedicije, dok je Narodna Vojska Revolucije ratovala protiv gospodara rata KPK je isprovocirala ustanke na seoskim područjima u pokušaju da ugrabi vlast.

Ustanak seljaka Hunana 1927. godine je bio ustanak rulje, otpadaka društva, kao što je bila čuvena Pariska Komuna 1871. godine – prvi komunistički ustanak. Francuski građani i stranci u Parizu u to vreme su bili svedoci da je Pariska Komuna bila grupa destruktivnih skitalačkih razbojnika bez vizije. Živeći u sjajnim zgradama i velikim palatama, jedući ekstravagantne i raskošne obroke, marili su samo za uživanje u svojoj trenutnoj sreći, ne brinući se išta unapred. Za vreme ustanka Pariske Komune, štampa je cenzurisana. Uzeli su kao taoca i kasnije ustrelili pariskog arhiepiskopa, Georges Darboy, koji je davao služe pred kraljem. Za svoje lično zadovoljstvo, okrutno su ubili 64 sveštenika, palili dvorce i uništavali kancelarije vlade, privatne rezidencije, spomenike i stubove s natpisima. Blago i lepota francuskog glavnog grada su bili neuporedivi u Evropi. Međutim, za vreme ustanka Pariske Komune, zgrade pretvarane u pepeo, a ljudi u kosture. Takva zverstva i okrutnost su retko viđana tokom istorije.

Kao što je Mao Cetung priznao:

„Istina je da su seljaci pomalo „samovoljni“ na selu. Vrhovno po autoritetu, udruženje seljaka ne dopušta zemljoposednicima da išta kažu i čiste njihov presti. To je isto što i oboriti zemljoposednika na zemlju i ostaviti ga onde. Seljaci prete: "Stavićemo te na drugu listu (listu reakcionara)!" Oni novčano kažnjavaju mesne tirame i zlo plemstvo, oni zahtevaju od njih priloge i lome njihove nosiljke. Ljudi navaljuju na kuće mesnih tirana i zlog plemstva koji su protiv seoskog društva, kolju njihove svinje i troše njihovo žito. Oni se čak pružaju po krevetima ukrašenim ebonovinom, koji pripadaju mladim damama domaćinsata tirana i zlog plemstva. Na najmanju provokaciju, hapse, krunišu uhapšene s visokim papirnim šeširima, pa ih paradiraju kroz selo, govoreći: "Vi prljavi zemljoposednici, sad znate ko smo mi!" Radeći sve što žele i okrećući sve naopačke, stvorili su vrstu terora na selu..”

Ali Mao je dao takvim "samovoljnim" delima puno odobrenje, govoreći:

Grubo rečeno, neophodno je stvoriti teror za neko vreme na svakom seoskom području, inače će biti nemoguće ugušiti aktivnost kontra-revolucionara na seoskom području ili zbaciti vlast plemstva. Ispravne granice moraju se prevazići da bi se loše ispravilo, inače se loše ne može ispraviti... Mnoga njihova dela u doba revolucionarne akcije, koja su viđena kao korak predaleko, su u stvari upravo te stvari koje je revolucija zahtevala. [2]

Komunistička revolucija stvara sistem terora.

Severno granična “anti-japanska“ operacija - beg poraženih

KPK je označila “Dugački Marš” kao severno anti-japansko dejstvo. Rastrubila je da je “Dugački Marš” kineska revolucionarna bajka. Potvrđivala je da je “Dugački Marš” bio “manifest”, “propagandna ekipa” i “sejačica”, koja se završila s pobedom KPK i porazom njenih neprijatelja.

KPK je izmisnila takve očigledne laži o maršu na sever u borbu protiv japanaca da bi pokrila svoje poraze. Od oktobra meseca 1933. godine, do januara meseca 1934. godine, Komunistička Partija je pretrpela totalni poraz. U petoj operaciji KMT, koja je imala namjeru da okruži i uništi KPK, KPK je izgubila svoja seoska uporišta jedno za drugim. Sa svojim neprekidnim smanjenjem osnovnih područja, glavna Crvena Armija je morala pobeći. To je istinsko poreklo “Dugačkog Marša”.

“Dugački Marš” je u stvari imao za cilj da se probije okruženje i pobjegne u Spoljnu Mongoliju i Sovjetsku Rusiju uzduž luka, a išao je prvo na zapad, a onda na sever. Kad bi stigla tamo, u slučaju poraza, KPK je mogla pobeći u Sovjetski Savez. KPK je naišla na velike poteškoće na putu za Spoljnu Mongoliju. Izabrali su da idu kroz Shanxi i Suiyuan. S jedne strane, marširanjem kroz te severne provincije, mogli su tvrditi da su "protiv Japanaca" i pridobiti srca naroda. S druge strane, ta područja bila su sigurna, jer tamo nije bilo japanskih trupa. Područje uzduž Velikog Zida je bilo okupirano od strane japanske vojske. Godinu dana kasnije, kad je KPK konačno stigla u Shanbei (sjeverna Shaanxi provincija), glavne snage Centralne Crvene Armije su se smanjile od 80.000 na 6.000 ljudi.

Xi'anski incident - KPK se špijunažom se po drugi put mogla prikačiti na KMT

U decembru 1936., Zhang Xueliang i Yang Hucheng, dva generala KMT su kidnapovali Čang Kajšeka u Xi'anu. Od tada se to smatra za Xi'anski incident.

Prema verziji istorije predstavljene u udžbenicima KPK, Xi'anski incident je bio "vojni potez" koji su inicirali Zhang i Yang, oni su dali Čang Kajšeku ultimatum života ili smrti. Bio je prisiljen da zauzme stav protiv Japanskih osvajača. Ču Enlaj je, kako se govori, bio pozvan u Xi'an kao predstavnik KPK da pomogne u pregovorima za mirno rešenje. Uz posredništvo raznih grupa u Kini, incident je bio rešen na miran način, završavajući tako desetogodišnji građanski rat i započinjući ujedinjeni narodni savez protiv Japanaca. Udžbenici istorije KPK

govore da je taj incident bio kritičan, odlučujući trenutak za Kinu u njenoj krizi. KPK se opisuje kao patriotska partija koja uzima u obzir interese cele nacije.

Međutim, sve više dokumenata o ovom događaju otkriva da su mnogi špijuni KPK već prije Xi'anskog incidenta bili aktivni u okruženju Yang Huchenga i Zhang Xuelianga. Jedan primer je bio Liu Ding, tajni član KPK. On je radio za Zhang Xuelianga na preporuku Song Qingling, supruge Sun Yat-sena, sestre supruge Čang Kajšeka, koja je takođe bila član KPK. Nakon Xi'anskog incidenta, Mao je izneo pohvalu da je "Liu Ding pružio izuzetan doprinos u Xi'anskom incidentu". Među onima koji su radili za Yang Huchenga bila je i njegova supruga Xie Baozen, koja je bila član KPK i radila je u Yangovom Vojnom Političkom Odseku. Xie se udala za Yang Huchenga u januaru 1928. s odobrenjem KPK. Uz to, član KPK Wang Bingnan je bio počasni gost u Yangovoj kući u to vreme. Wang je kasnije postao zamenik ministra Ministarstva spoljnih poslova KPK. To su bili oni članovi KPK oko Yanga i Zhang-a koji su direktno inicirali taj puč.

Na početku incidenta, vođe KPK su hteli ubiti Čang Kajšeka, da bi se osvetili za njegovu raniju borbu protiv KPK. U to vreme, KPK je imala veoma slabu bazu u provinciji severnog Shaanxija i bila je u opasnosti da bude sasvim eliminisana u jednoj bici. Stoga je KPK, iskorišćavajući sve svoje stečene veštine obmane, nahuškala Zhang-a i Yanga da dignu bunu. Da bi priklijeo Japance i spriječio ih da ne napadnu Sovjetski Savez, Staljin je lično pisao Centralnom Komitetu KPK, tražeći od njih da ne ubiju Čang Kajšeka, već da sarađuju s njim po drugi put. Mao Cetung i Ču Enlaj su shvatili da neće moći uništiti KMT s ograničenom snagom KPK; ako bi ubili Čang Kajšeka, bili bi poraženi i čak eliminisani osvetničkom vojskom KMT. Pod takvim okolnostima, KPK je promenila svoj ton. KPK je prisilila Čang Kajšeka da prihvati suradnju po drugi put u ime zajedničkog otpora protiv Japanaca.

KPK je prvo incinirala ustanak, uperivši pištolj u Čang Kajšeka, no onda se preokrenula i delujući kao heroj scene, prisilila ga da još jednom prihvati KPK. Na taj način, KPK ne samo da je izbegla krizu raspada, već je iskoristila priliku da se prikači na vladu KMT po drugi put. Crvena Armija je ubrzo bila pretvorena u Osmu Pešadijsku Vojsku, koja je postala veća i snažnija nego pre. KPK stvarno ima majstorske veštine prevare.

Anti-japanski rat - KPK raste pomoću ubijanja pozajmljenim oružjem

Kad je izbio anti-japanski rat 1937. godine, KMT je imao više od 1,7 miliona naoružanih vojnika, brodove s 110.000 tona tereta i oko 600 bojnih aviona svakakvih vrsta. U poređenju, ukupna veličina armije KPK, uključujući i Novu Četvrtu Armiju, ponovo formiranu u novembru 1937, nije prelazila 70.000 ljudi. Njena snaga bila je dodatno oslabljena unutrašnjim borbama raznih političkih frakcija i mogla je biti eliminisana u jednoj jednoj bici. KPK je shvatila da, ako se suoči s bitkom protiv Japanaca, ne bi bila u mogućnosti da porazi niti jednu diviziju japanske vojske. U očima KPK, održavanje svoje vlastite snage, a ne osiguranje opstanka naroda bio je glavni fokus naglaska na "narodno jedinstvo". Stoga, za vrijeme saradnje s KMT, KPK je primjenjivala unutrašnju

politiku "davanja prioriteta borbi za političku moć, što je samo interno poznato, a realizuje se u praksi".

Nakon što su Japanci okupirali grad Shenyang 18. septembra 1931, šireći time svoju kontrolu nad velikim područjima severoistočne Kine, KPK se borila praktično rame uz rame s Japanskim osvajačima da bi porazila KMT. U deklaraciji napisanoj kao odgovor na Japansku okupaciju, KPK je podstrekivala ljudе u područjima pod kontrolom KMT na bunu i svrgavanje nacionalne vlade, pozivajući "radnike da štrajkuju, seljake da prave nemire, studente da bojkotuju časove, obične ljudе da prestanu raditi, vojnike da dižu ustanak".

KPK nosila zastavu pozivajući na otpor protiv Japanaca, ali je imala samo mesne vojske i snage gerile u kampovima daleko od linija fronta. Osim nekoliko bitaka, uključujući onu na Prolazu Pingxing, KPK nije puno doprinela ratu protiv Japanaca. Umesto toga, ona je trošila svoju energiju na proširivanje svoje vlastite baze. Kad su se Japanci predali, KPK je prihvatala sve vojnike, koji su prebegli, u svoju vojsku, tvrdeći da ima više od 900.000 redovnih vojnika, uz dodatnih 2 miliona boraca. Vojska KMT je u suštini bila sama na linijama fronta dok se borila protiv Japanaca, gubeći preko 200 generala u ratu. Komandanti na strani KPK, međutim, nisu podneli skoro nikakve gubitke. Uprkos tome, udžbenici KPK su neprestano tvrdili da KMT nije davao otpor Japancima i da je KPK bila ta koja je predvodila veliku pobedu u ratu protiv Japana.

Čišćenje Yan'ana - Stvaranje najužasnijih metoda progona

KPK je privukla bezbrojnu patriotsku mladež u Yan'an u ime borbe protiv Japanaca, no onda je proganjala hiljade njih za vreme pokreta ideoškog čišćenja u Yan'anu. Otkako je dograbila vlast nad Kinom, KPK je prikazivala Yan'an kao revolucionarnu "svetu zemlju", ali nije uopšte spominjala zločine koje je učinila za vreme ideoškog čišćenja.

Pokret ideoškog čišćenja u Yan'anu je bio jedna od najvećih, najmračnijih i najokrutnijih igara sile ikada odigranih u ljudskom svetu. U ime čišćenja „buržujskog otrova“, Partija je isprala moralnost, nezavisnost misli, slobodu delovanja, toleranciju i dostojanstvo. Prvi korak čišćenja bio je da se za svaku osobu organizuje lična arhiva, koja je sadržala: 1) lični iskaz; 2) hroniku političkog života; 3) porodičnu pozadinu i društvene veze; 4) autobiografiju i ideoško preobraženje; 5) ocenu prema načelima Partije.

U ličnoj arhivi, osoba je morala napraviti popis svih poznanstava od rođenja, svih važnih događaja i vrijeme i mjesto njihovih zbivanja. Tražilo se od ljudi da pišu za arhivu u više navrata i čim bi se našli nedostaci u arhivi, ta osoba bi se smatrala problematičnom. Osoba je morala opisati sve društvene aktivnosti u kojima je ikada učestvovala, a posebno one vezane za pridruženje Partiji. Naglasak je bio stavljen na lične procese razmišljanja za vreme tih društvenih aktivnosti. Ocena bazirana na principima Partije je bila još važnija i osoba je morala ispovediti sve anti-partijske misli ili ponašanja u svojoj svesti, govoru, pri poslu, u svakodnevnom životu ili društvenim aktivnostima. Na primer, pri

oceni nečije svesti, zahtevalo se da pomno ispita da li se čovek brine za vlastiti interes, da li je iskoristio rad za Partiju da dostigne lične ciljeve, da li se kolebao u veri u revolucionarnu budućnost, bojao smrti za vreme bitaka ili čeznuo za članovima porodice i ženom, nakon što je pristupio partiji ili armiji. Nisu postojali nikakvi objektivni standardi, pa je skoro svako označen problematičnim.

Sila je bila korišćena da bi se iznudila "priznanja" od kadrova koji su bili posmatrani, da bi se eliminisali "skriveni izdajnici". Bezbrojne nameštajke, neistine i nepravedne optužbe su proizilazile iz toga i veliki broj kadrova je bio proganjan. Za vreme ideološkog čišćenja, Yan'an je bio nazvan "mesto odstranjivanja ljudske prirode". Jedna radna grupa je ušla u Fakultet vojnih poslova i politike da ispita ličnu istoriju kadra, uzrokujući Crveni Teror u trajanju od dva mjeseca. Razni načini su korišćeni za iznuđivanje priznanja. Kadrovima je bilo naređeno da priznaju i pokazano kako da priznaju krivicu. Postojala su "grupna nagovaranja", "pet-minutna nagovaranja", privatni razgovori, izveštaji na skupovima i prepoznavanje "rotkvica" (tj., crvenih spolja, a belih iznutra). Bilo je takođe "fotografisanja" - postavljanja svih u red na pozornicu za ispitivanje. Oni koji su izgledali nervozni bili su identifikovani kao sumnjivi i bili su meta istraživanja.

Čak i članovi Kominterne su bili užasnuti zbog metoda korišćenih za vreme ove kampanje, govoreći da je situacija u Yan'antu deprimirajuća. Ljudi se nisu usuđivali međusobno komunicirati. Svaka osoba je imala svoje vlastite brige i svako je bio nervozan i uplašen. Niko se nije usuđivao govoriti istinu ili štititi zlostavljane prijatelje, jer je svako pokušavao spasiti svoj vlastiti život. Podli - oni koji su se ulagivali, lagali i vređali druge - su bili unapređivani; poniženje je postalo činjenica života u Yan'antu - ili ponižavaj druge drugove, ili ćeš sam biti ponižen. Ljudi su bili gurnuti na ivicu ludila, bili prisiljeni da odbace dostojanstvo, smisao časti i sramote, i ljubav prema drugima, kako bi spasili sopstvene živote i sopstveni posao. Oni su prestali izražavati svoja vlastita mišljenja, već su umesto toga recitovali članke vođa partije.

Taj isti sistem tiranije je primenjivan u svim političkim aktivnostima KPK, otkako je ugrabila vlast u Kini.

Tri godine građanskog rata - Izdaja zemlje da bi se ugrabila vlast

Ruska buržoazijska revolucija, u februaru 1917, bila je relativno blag ustanak protiv. Car je ipak postavio interes zemlje ispred svega i predao presto, umesto pružanja otpora. Lenjin se iz Švajcarske preko Njemačke odmah vratio u Rusiju, inscenirao još jedan puč i u ime komunističke revolucije poubijao revolucionare februarske revolucije koji su svrgli Cara, gušeći na taj način Rusku buržujsku revoluciju. KPK je, poput Lenjina, pobrala plodove nacionalne revolucije. Nakon završetka rata protiv Japana, KPK je lansirala tzv. "Oslobodilački rat" (1946-1949) da bi svrgnula vladu KMT, donoseći još jednom Kini katastrofu rata.

KPK je poznata po svojoj "taktici mase ljudi", žrtvovanja velikog broja ljudi da bi se dobila bitka. U nekoliko bitaka s KMT, uključujući one u Liaoxi-Shenyang, Beijing-Tianjin i Huai Hai [20], KPK je koristila najprimitivnije, varvarske i nečovečne taktike kojima je žrtvovala veliki broj sopstvenih ljudi. Kad je opsedala grad Changchun u provinciji Jilin na severoistoku Kine, da bi iscrpila zalihe hrane u gradu, Narodna Oslobođilačka Vojska (NOV) je zabranila običnim ljudima da napuste grad. Za vreme dva meseca opsade Changchuna, skoro 200.000 ljudi je umrlo od gladi i hladnoće. No NOV nije dozvolila ljudima da napuste grad. Nakon završetka bitke, KPK je, bez imalo stida, tvrdila da je "oslobodila Changchun bez ispaljenog metka."

Od 1947. do 1948, KPK je potpisala "Harbinski Ugovor" i "Moskovski Ugovor" sa Sovjetskim Savezom, izručujući državnu imovinu i predajući resurse Severoistoka u zamenu za punu podršku Sovjetskog Saveza u inostranim odnosima i vojnim poslovima. Prema ugovorima, Sovjetski Savez je trebao opskrbiti KPK s 50 aviona; u dve rate predati KPK oružje koje su ostavili Japanci koji su se predali; i po niskim cenama prodati KPK municiju i vojne zalihe, koje su na severoistoku Kine bile pod kontrolom Sovjeta. Ako bi KMT lansirao amfibijsko iskrcavanje na Severoistok, Sovjetski Savez bi potajno podržavao vojsku KPK. Uz to, Sovjetski Savez bi trebalo pomoći KPK da preuzme kontrolu nad Xinjiangom na severozapadu Kine; KPK i Sovjetski Savez bi trebali izgraditi ujedinjeno vojno vazduhoplovstvo; Sovjeti bi trebali pomoći da se opremi 11 divizija vojske KPK i prevede trećina oružja dobavljenog iz SAD (u vrednosti od 13 milijardi dolara) u Severoistočnu Kinu.

Da bi dobila Sovjetsku podršku, KPK je obećala Sovjetskom Savezu posebne privilegije prevoza na Severoistoku, i po zemlji i u vazduhu; ponudila je Sovjetskom Savezu informaciju o akcijama vlade KMT i vojske SAD; snabdela Sovjetski Savez s proizvodima sa severoistoka (pamuk, zrna soje) i vojnom opskrbom u zamenu za napredno oružje; poklonila Sovjetskom Savezu povlašćena rudarska prava u Kini; dozvolila Sovjetima da uspostave Biro Obavještajne Službe Dalekog Istoka u Kini. Ako bi rat izbio u Evropi, KPK bi poslala ekspediciju vojsku od 100.000 vojnika i 2 miliona radnika da podržavaju Sovjetski Savez. Uz to, KPK je obećala da će pripojiti neka posebna područja provincije Liaoning Severnoj Koreji, ako to bude potrebno.

3. Manifestacija zlih osobina

Večni strah obeležava istoriju Partije

Najočitija karakteristika KPK je njen večni strah. Opstanak je bio najveći interes KPK od njenog osnivanja. Taj najveći interes hrani strah koji se krije iza njene stalne promene izgleda. KPK je kao ćelija raka, koja se širi i ulazi u svaki dio tela, prodirući i uzrokujući da okolne normalne ćelije postanu kancerogene, šireći se van kontrole. U našem istorijskom ciklusu, društvo nije bilo u stanju da rastvori takav mutirani faktor kao što je KPK, i nije imalo druge alternative nego dati mu da se razmnožava po volji. Ovaj mutirani faktor je tako moćan, da ga ništa unutar nivoa i opsega njegovog širenja ne može zaustaviti. Zbog toga, većina društva je postala zagađena i sve veća područja su bila

poplavljena Komunizmom ili komunističkim elementima. Ovi elementi su dalje jačali i KPK je iskoristila ove elemente i u osnovi uništila moral i ljudsko društvo.

KPK ne veruje u nikakve opšte priznate principe moralnosti i pravde. Svi njeni principi su korišćeni u potpunosti za njene vlastite interese. Ona je u biti sebična i ne postoje principi koji bi mogli suzdržati i kontrolisati njene želje. Na osnovu njenih vlastitih principa, Partija mora menjati svoj izgled na površini, oblačeći nove kože. Za vreme ranog perioda, kad je njen opstanak bio u opasnosti, KPK se prikačila uz Komunističku Partiju Sovjetskog Saveza, uz KMT, uz telo vlade KMT i uz Narodnu Revoluciju. Nakon preuzimanja vlasti, KPK se kačila uz razne oblike oportunizma, uz umove i osećaje građana, uz društvene strukture i sredstva - na šta god je mogla da stavi svoje ruke. Iskoristila je svaku krizu kao priliku da sakupi više moći i da ojača svoja sredstva kontrole.

Stalna težnja zlu je "Magično Oružje" KPK

KPK tvrdi da revolucionarna pobeda zavisi od tri "magična oružja": konstrukcije Partije, oružane borbe i ujedinjenih frontova. Iskustvo s KMT ponudilo je KPK još dva takva "oružja": propaganda i špijunaža. U razna "magična oružja" Partije je ubrizgano devet nasleđenih osobina KPK: zlo, prevara, huškanje, oslobođanje društvenog ološa, špijunaža, pljačka, borba, eliminacija i kontrola.

Marksizam-Lenjinizam je zao u suštini. Ironično, kineski komunisti ne shvataju zaista Marksizam-Lenjinizam. Lin Biao [21] je rekao da je bilo veoma malo članova KPK koji su zaista pročitali radevine Marksa ili Lenjina. Javnost je smatrala Qu Qiubaia [22] ideologom, no on je priznao da je pročitao tek veoma malo Marksizma-Lenjinizma. Mao Cetungova ideologija je seoska verzija Marksizma-Lenjinizma, koja propagira bunt seljaka. Deng Šijaopingova teorija početnog stadijuma socijalizma ima kapitalizam za svoje prezime. Đijan Ceminova "Tri predstavnika" [23] su bila sastavljena iz ničega. KPK nije nikad zapravo shvatila šta je Marksizam-Lenjinizam, ali je nasledila od njega zle aspekte, koje je KPK nadopunila svojim vlastitim još gorim stvarima.

Ujedinjeni front KPK je spoj prevare i kratkoročnog dobitka. Cilj jedinstva je bio ojačati sopstvenu moć. Ujedinjeni front služi širenju moći, pomaže KPK da poraste od samca do velikog plemena i menja odnos njenih prijatelja prema neprijateljima. Jedinstvo je zahtevalo oštromlje - identifikovanje ko su neprijatelji, a ko prijatelji; ko je levo, u sredini, desno; s kim se treba sprijateljiti i kada, a koga treba napasti i kada. KPK je s lakoćom pretvarala bivše neprijatelje u prijatelje i onda opet u neprijatelje. Na primer, u doba demokratske revolucije, partija se ujedinila s kapitalistima; za vreme socijalističke revolucije, eliminisala je kapitaliste. U drugom primeru, vođe drugih partija, kao što su Zhang Bojun [24] i Luo Longji [25], su bili iskorisćeni kao podržavaoci KPK za doba preuzimanja vlasti nad državom, no posle su proganjani kao "desničari".

Komunistička Partija je sofisticirana profesionalna banda

Komunistička Partija je upotrebljavalala dvostrukе strategije, jedna strana je blaga i fleksibilna, a druga kruta i stroga. Njene blaže strategije uključuju propagandu, stvaranje ujedinjenih frontova, sejanje nesloge, špijunažu, podsticanje pobuna, analiziranje razmišljanja ljudi, pranje mozga, laži i prevare, prikrivanje istine, psihološko zlostavljanje i stvaranje atmosfere terora. Radeći te stvari, KPK stvara sindrom straha u srcima ljudi, što ih dovodi do toga da lagano zaborave greške Partije. Ove brojne metode uništavaju ljudsku prirodu i podstiču ljudsku zlobu. Krute taktike KPK uključuju nasilje, oružanu borbu, progona, političke pokrete, ubijanje svjedoka, kidnapovanje, gušenje različitih mišljenja, oružane napade, periodičnu primenu surovih mjera, itd. Ove agresivne metode stvaraju i održavaju užas.

KPK upotrebljava istovremeno blage i krute metode. Ponekad bi ona bila opuštena u nekim prilikama, a stroga u nekim drugim, ili bi bila opuštena u spoljnim poslovima, a stroga u svojim unutrašnjim poslovima. Za vreme opuštenosti, KPK bi podsticala izražavanje raznih mišljenja, no, kao mamljenje zmije iz rupe, oni koji su se izjasnili bili bi proganjeni u sledećem periodu striktnе kontrole. KPK je često upotrebljavala demokratiju da bi izazvala KMT, ali kad su intelektualci u područjima pod kontrolom KPK protivrečili partiji, bili bi mučeni ili bi im čak odrubili glavu. Na primer, možemo pogledati ozloglašeni incident "Divlji ljljani", u kojem je intelektualac Wang Shiwei (1906-1947), koji je napisao esej "Divlje ruže", u kojem je izrazio svoj ideal jednakosti, demokratije i humanosti, bio ugnjetavan za vreme pokreta ideološkog čišćenja Yan'ana i koji je bio ubijen odrubljivanjem glave sekirom od strane KPK 1947. godine.

Jedan stariji činovnik, koji je prošao mučenje u pokretu ideološkog čišćenja Yan'ana se setio da, kad je bio pod žestokim pritiskom, i prisiljavan da prizna, jedina stvar koju je mogao učiniti bila je da izda svoju vlastitu savest i izmisli laži. U početku se osećao loše što upliće i namešta podvale svojim drugovima. Mrzeo je sebe toliko da je želeo da svrši sa svojim životom. Slučajno, pištolj je bio ostavljen na stolu. Zgradio je pištolj i uperivši u svoju glavu, pritisnuo obarač. Međutim, pištolj je bio bez metaka! Osoba koja ga je ispitivala je ušla i rekla: "Dobro je da si priznao da je ono što si učinio loše. Politika Partije je blaga." Komunistička Partija će znati da si dostigao do svoje granice, znaće da si "veran" Partiji, tako da si prošao test. KPK uvek prvo postavi nekome smrtnu zamku i onda uživa u svakom njegovom bolu i poniženju. Kada ta osoba dostigne granicu i samo želi da umre, Partija će kao "dobra" doći i pokazati mu izlaz i način da živi. Kaže se: "bolje živa kukavica, nego mrtav heroj". Ta osoba postaje zahvalna Partiji kao svom spasiocu. Mnogo godina kasnije, taj činovnik je saznao za Falun Gong, čigong i kultivaciju koja je počela u Kini. On je osetio da je ova praksa dobra. Kad je počeo progon Falun Gonga, vratila su mu se njegova bolna sećanja iz prošlosti i on se više nije usudio da kaže da je Falun Gong dobar.

Iskustvo posljednjeg kineskog cara Puyia [26] je bilo slično iskustvu ovog činovnika. Zarobljen u čelijama KPK i gledajući kako ljudi ubijaju jednim za drugim, mislio je da će ubrzo umreti. Da bi živeo, dozvolio je da mu mozak bude ispran i sarađivao je sa stražarima zatvora. Posle, napisao je autobiografiju "Prvi deo mog života", koju je KPK upotrebila kao primer ideološkog preobražaja.

Prema modernim medicinskim istraživanjima, mnoge žrtve žestokog pritiska straha i izolacije postaju plen nenormalnog osećaja zavisnosti od svojih porobitelja, što je poznato kao Stokholmski Sindrom. Raspoloženje žrtava menja se prema radosti ili gnevnu, veselju ili žalosti njihovih porobitelja. Najmanju naklonost žrtva prihvata s dubokom zahvalnošću. Postoje slučajevi u kojima žrtve razviju "ljubav" prema svojim porobiteljima. Tu psihološku pojavu je KPK odavno uspešno koristila i protiv svojih neprijatelja, da bi kontrolisala i preobražavala misli svojih građana.

Partija je najopakija

Većina bivših generalnih sekretara KPK su bili označeni anti-komunistima. Očigledno, KPK ima svoj vlastiti život i nezavisno telo. Partija rukovodi pojedincima, a ne obratno. U "sovjetskim oblastima" u provinciji Jiangxi, dok je KPK bila opkoljena od strane KMT i opstanak joj je bio ugrožen, još uvek je sprovodila operacije unutrašnjih čistki u ime slamanja "anti-boljevičkih" tela, ubijala svoje vlastite vojnike ili ih kamenovala do smrти da bi sačuvala metke. Na severu provincije Shaanxi, dok je bila u sendviču između Japanaca i KMT, KPK je započela pokret ideoološkog čišćenja Yan'ana s masovnim čistkama, ubijajući nebrojeno puno ljudi. Takva vrsta ponavljajućeg masakra tako masivnog obima nije sprečila KPK od proširenja njene vlasti nad celom Kinom. KPK je proširila takav šablon internih rivaliteta i međusobnog ubijanja iz malih Sovjetskih oblasti na celu zemlju.

KPK je kao zločudni tumor: u svom brzom razvoju, centar tumora je već izumro, ali on nastavlja da se širi po zdravim organizmima na spoljnoj ivici. Nakon što je tumor prodo u organizme i tela, rastu novi tumori. Bez obzira koliko dobra ili loša je osoba u početku, nakon uključenja u KPK, on ili ona će postati dio njene destruktivne snage. Što je osoba iskrenija i savesnija prvobitno, to će postati destruktivnija. Bez sumnje, ovaj KPK tumor će nastaviti da raste, sve dok ne bude ostalo više ništa čime će se moći hraniti. Tada će rak zasigurno umreti.

Osnivač KPK, Chen Duxiu, je bio intelektualac i vođa pokreta studenata Četvrti Maj. On nije bio pristalica nasilja i upozorio je članove KPK da će dovesti do napete situacije ako pokušaju pokušaju da propagiraju komunističku ideologiju unutar KMT, ili ako budu previše zainteresovani za vlast. Iako je bio jedan od najaktivnijih u generaciji Četvrtog Maja, Chen je takođe bio tolerantan. Međutim, on je bio prvi koji je bio označen kao "opportunist desnog krila".

Jedan drugi vođa KPK, Qu Qiubai, je verovao da se članovi KPK moraju angažovati u bitkama, organizovati ustanke, svrgavati vlasti i upotrebljavati ekstremne mere da bi vratili Kinesko društvo u njegovo normalno stanje. Međutim, priznao je pre smrti: "Nisam želeo da umrem kao revolucionar. Napustio sam vaš pokret pre mnogo vremena. Ipak, istorija me izigrala, dovodeći mene, intelektualca, na političku pozornicu revolucije i zadržavajući me tamo godinama. Na kraju, još uvijek nisam mogao prevazići svoje vlastite aristokratske stavove. Ja nakon svega ipak ne mogu postati borac klase proletarijata." [27]

Vođa KPK, Wang Ming je, prema savetu Kominterne, podržavao savez s KMT za vreme rata protiv Japanaca, umjesto proširenja baze KPK. Na sastancima KPK, Mao Cetung i Zhang Wentian [28] nisu mogli svog druga odvratiti od te strategije, niti su mogli otkriti svoju istinitu situaciju: u skladu sa ograničenom vojnom snagom Crvene Armije, sami ne bi mogli da zadrže čak ni jednu japansku diviziju. Da se protiv zdravog razuma KPK odlučila da se bori, tada bi istorija Kine sigurno bila drugačija. Mao Cetung je bio prisiljen da čuti na sastancima. Kasnije, Wang Ming je bio izbačen, prvo zbog odstupanja na "levom krilu", a posle je bio označen kao oportunist ideologije desnog krila.

Hu Yaobang, još jedan Sekretar partije, koji je bio prisiljen da se povuče u januaru 1987. godine, vratio je podršku kineskih građana za KPK, jer je doneo pravdu mnogim nevinim žrtvama, koje su bile optužene kao zločinci za vreme Kulturne Revolucije. Ipak, na kraju je bio izbačen.

Zhao Ziyang, poslednji zbačeni Sekretar [29], želeo je pomoći KPK podržavanjem reformi, no njegova dela su mu donela strašne posledice.

Što svaki novi vođa KPK može postići? Istinski reformisati KPK zapravo bi značilo njenu smrt. Reformisti bi videli da bi im KPK ubrzo oduzela snagu. Postoji izvesna granica u onome što članovi KPK mogu učiniti na transformaciji sistema KPK. Zato nema nade da bi se KPK mogla uspešno reformisati.

Ako su se sve vođe Partije pretvorile u "loše ljude", kako je KPK mogla proširiti revoluciju? U mnogim slučajevima kad je KPK bila najjača - također i naopak, njeni najviši funkcioneri bi gubili svoje pozicije. To je bilo zato što njihov stepen opakosti nije dostigao visoki standard Partije, koja je iznova izabirala samo najopakije. Mnogo vođa Partije je svršilo tragično svoj politički život, ali KPK je preživela. Vođe KPK, koje su opstale na svojim pozicijama, nisu bile oni koji su mogli uticati na Partiju, već oni koji su mogli shvatiti opake namere Partije i slediti ih. Oni su ojačali sposobnost KPK da opstane za vreme krize i sasvim se predali Partiji. Nije čudo što su članovi Partije bili u stanju da vode rat protiv nebesa, bore se protiv Zemlje i drugih ljudskih bića. Ali se nikada nisu mogli suprotstaviti Partiji. Oni su samo ukrotilačko oruđe Partije, ili su u najboljem slučaju u simbiozi sa Partijom.

Bestidnost je postala značajna odlika sadašnje KPK. Prema Partiji, sve njene greške su bile učinjene od strane individualnih vođa Partije, na primjer, Zhang Guotao [30] ili Četvoročlana Banda [31]. Mao Cetunga je Partija ocenila da je u sedamdeset posto slučajeva bio u pravu, a u trideset u krivu, dok je za Deng Šijaopinga ocenjeno da je u šezdeset posto slučajeva bio u pravu, a u četrdeset u krivu, ali sama Partija nije nikada bila u krivu. Čak i ako je Partija napravila neku grešku, ipak, to je bila sama Partija, koja je ispravila grešku. Zbog toga, Partija govori svojim članovima da "gledaju naprijed" i "da se zapetljavaju u stvari koje pripadaju prošlosti". Mnoge stvari su se mogle promeniti: Komunistički raj je pretvoren u prizeman cilj socijalističke hrane i utočišta; Marksizam-Lenjinizam je zamijenjen s "Tri predstavnika". Ljudi ne bi trebali bili iznenadeni ako vide da KPK promoviše demokratiju, otvarajući slobodu vere, odbacujući Đijang Cemina preko noći ili zaustavljajući progon Falun Gonga, ako to smatra neophodnim da bi zadržala kontrolu. Postoji jedna

stvar koja se ne menja kada je u pitanju KPK: Osnovna težnja ciljeva Partije - opstanak i održavanje njene vlasti i kontrole.

KPK je iz nasilja, terora i jake indoktrinacije formirala svoju teorijsku osnovu, koja se onda pretvorila Partijsku prirodu, naviše principe Partije, duh njenih vođa, čitav funkcionalni mehanizam kompletne Partije i kriterijume za akcije svih članova KPK. Komunistička Partija je tvrda kao čelik, a disciplinu joj je gvozdena. Namera svih njenih članova mora biti sjedinjena, a dejstva svih njenih članova moraju sasvim udovoljiti političkoj agendi Partije.

Zaključak

Zašto je istorija izabrala Komunističku Partiju od svih političkih sila u Kini? Kao što svi znamo, na ovom svetu postoje dve sile, dva izbora. Jedan je stari i zao, čiji je cilj da radi zlo i izabire negativno. Drugi je pravedan i dobar, koji će izabrati čestito i dobro. KPK su izabrale stare sile. Razlog izbora je upravo zato što je KPK pokupila svo zlo sveta, kinesko i inostrano, iz prošlosti i sadašnjosti. Ona je uzoran predstavnik zlih sila. KPK je iskoristila urođenu ljudsku nevinost i dobrotu da prevari, i tako je korak po korak prevadala u sticanju današnjeg kapaciteta za uništavanje.

Šta je Partija imala u vidu kad je tvrdila da neće biti nove Kine bez Komunističke Partije? Od svog osnivanja 1921. do preuzimanja političke vlasti 1949, dokazi jasno pokazuju da bez prevare i nasilja KPK ne bi bila na vlasti. KPK se razlikuje od svih drugih vrsta organizacija u tome što sledi iskrivljenu ideologiju Marksizma-Lenjinizma i radi šta želi. Sve što čini može objasniti visokoparnim teorijama i povezati ih mudro s određenim delovima narodnih masa, tako "opravdavajući" svoja dela. KPK emituje propagandu svaki dan, pokrivajući svoje strategije s raznim principima i teorijama, dokazujući da je večno u pravu.

Razvitak KPK je proces akumulacije zla, bez ičeg slavnog u sebi. Istorija KPK nam upravo govori o njenoj nelegitimnosti. Kineski narod nije izabrao KPK; umesto toga, KPK je nametnula Komunizam, tu inostranu avet zla, kineskom narodu, primenjujući zle osobine koje je nasledila od Komunističke Partije - zlo, prevara, huškanje, oslobađanje društvenog ološa, špijunaža, pljačka, borba, eliminacija i kontrola.

Napomene

[1] Iz Komunističke Himne, "Internationale"

[2] Iz Maovog "Izveštaja o istraživanju pokreta seljaka u Hunanu" (mart 1927.).

[3] Kineska narodna legenda, Devojka bele kose, je priča o ženi besmrtnici, koja je živila u pećini i imala natprirodnu sposobnost da nagradi plemenitost i kazni zlo, da podrži ispravno i zaustavi zlo. Ipak, u "modernoj" kineskoj drami, operi i baletu, ona je opisana kao devojka koja je bila prisiljena da pobegne u pećinu, nakon što je njen otac bio prebijen do smrti, jer je odbio da prista da se ona uda za starog zemljoposednika. Njena kosa je pobelela zbog slabe ishrane. Ovo je postala najpoznatija "moderna" drama u Kini i izazvala je klasnu mržnju prema zemljoposednicima.

[4] Lumpen-proletariat, grubo prevedeno kao radnici iz jazbina. Ovaj termin identifikuje klasu otpadnika društva, degenerisane ili ilegalne elemente koji čine dio stanovništva industrijskih centara. To uključuje prosjake, prostitutke, gangstere, ucenjivače, prevarante, sitne kriminalce, skitnice, hronično nezaposlene ili nepogodne za zapošljenje, osobe koje je industrija izbacila i sve vrste deklasiranih, poniženih ili degradiranih elemenata. Termin je izmislio Marks u *Klasna borba u Francuskoj*, 1848.-1850.

[5] Ču Enlaj (5. mart, 1898. - 8. januar, 1976.), je bio drugi istaknuti vođa poslije Maoa u istoriji KPK. On je bio vodeća figura u KPK i premijer Narodne Republike Kine od 1949. do svoje smrti.

[6] Gu Shunzhang je izvorno bio jedan od čelnika sistema specijalnih agenta KPK. 1931. je bio uhapšen od strane KMT i on im je pomagao da otkriju mnoge tajne agente KPK. Svi osam članova Guove porodice su kasnije zadavljeni i zakopani na Francuskoj Koncesiji u Shanghaju. Vidi "Istoriju ubistava KPK" za više sličnih informacija (<http://english.epochtimes/news/4-7-14/22421.html>).

[7] Rat između KPK i KMT u junu 1946. Rat je značajan po tri uzastopna ratna pohoda: Liaoxi-Shenyang, Huai-Hai i Beiping-Tianjin, nakon kojih je KPK svrgnuo vlast KMT, vodeći ka osnivanju Narodne Republike Kine, 1. oktobra, 1949.

[8] Čang Kajšek je bio vođa KMT, koji je kasnije izgnan da bi postao lider Tajvana.

[9] Hu Zongnan (1896.-1962.), stanovnik okruga Xiaofeng (sada dio okruga Anji), provincije Zhejiang, je bio sukcesivno zamenik komandira, izvršni komandir i šef Jugozapadne vojske KMT i administrativnog štaba.

[10] Li Xiannian (1909.-1992.), jedan od glavnih vođa KPK. On je bio predsednik Kine 1983. Igrao je važnu ulogu pomažući Deng Šijaopingu da ponovo stekne moć 1976. na kraju Kulture Revolucije.

[11] Kad je KPK počela reformu zemlje, kategorizovala je ljudi. Među definisanim klasama neprijatelja, intelektualci su iza zemljoposednika, reakcionara, špijuna, itd. i klasifikovani kao Broj 9.

[12] Iz poeme Sima Qiana (oko 145.-135. pne do oko 87. pne), istoričara i naučnika u Zapadnoj Han Dinastiji. Njegova čuvena poema kaže: "Svako mora umreti; osoba ili umire uzvišenije nego planina Taishan. ili lakše nego pero." Planina Taishan je jedna od glavnih planina u Kini.

[13] Yang Kuisong: "Pregled finansijske podrške Moskve Komunističkoj partiji Kine od 1920-tih do 1949-tih (1)", Br. 27, internet edicija 21. veka, (30. juna 2004.).

Web stranica:

<http://www.cuhk.edu.hk/ics/21c/supplem/essay/040313a.htm> (na kineskom). Autor Yang Kuisong je bio istraživač moderne istorije Kineske akademije društvenih nauka. Trenutno, on je profesor istorijskog fakulteta na Univerzitetu u Pekingu i profesor Univerziteta Istočne Kine.

[14] Severna Ekspedicija je bila vojni pohod koji je vodio Čang Kajšek 1927. s namerom da ujedini Kinu pod vlašću KMT i okonča vlast mesnih vojnih diktatora. Bio je naveliko uspešan u tim ciljevima. Za vreme Severne Ekspedicije, KPK je bila u savezu s KMT.

[15] Revolucionarni pokret za vreme saveza KPK i KMT, izražen Severnom Ekspedicijom.

[16] Sun Yat-sen (1866-1925), osnivač moderne Kine.

[17] Nacionalna Revolucionarna Vojska pod kontrolom KMT, bila je nacionalna vojska Republike Kine. Za vjeme saveza KPK-KMT, uključivala je članove KPK, koji su se pridružili savezu.

[18] 12. aprila, 1927, KMT pod vođstvom Čang Kajšeka je pokrenuo vojnu operaciju protiv KPK u Shanghaju i nekoliko drugih gradova. Preko 5.000 do 6.000 članova KPK je bilo uhvaćeno i mnogi od njih bili ubijeni u Shanghaju između 12. aprila i kraja 1927.

[19] Oblast planine Jinggangshan se smatra prvom ruralnom revolucionarnom bazom KPK i naziva se "kolevkom Crvene Armije".

[20] Bitke Liaozi-Shenyang, Beijing-Tianjin i Huai Hai su bile tri glavne bitke, koje je KPK vodila protiv KMT od septembra 1948. do januara 1949, u kojima su mnoge od trupa KMT bile uništene. Milioni života su izgubljeni u ove tri bitke.

[21] Lin Biao (1907-1971), jedan od starijih vođa KPK, služio pod Mao Cetungom kao član kineskog Politbiroa, potpredsednik (1958.) i Ministar odbrane (1959.). Lin se smatra arhitektom Kineske Velike Kulturne Revolucije. Lin je naimenovan za Maovog naslednika 1966, ali je 1970 izgubio naklonost. Predosećajući svoj pad, Lin je kako se govori postao umešan u pokušaj puča i pokušao pobeći u SSSR, čim je nepotvrđena zavera bila otkrivena. Za vreme njegovog leta u pokušaju da izbjegne progon, njegov se avion srušio u Mongoliji, pri čemu je poginuo.

[22] Qu Qiubai (1899.-1935.) je jedan od ranijih vođa KPK i čuveni levičarski pisac. KMT ga je uhvatio 23. februara, 1935. i umro je 18. juna iste godine.

[23] "Tri predstavnika" su prvi put spomenuti u govoru Điang Cemina, u februaru 2000. Prema toj doktrini, Partija mora uvek predstavljati smer razvitka kineskih naprednih, proizvodnih snaga, orientaciju kineske napredne kulture i temeljne interese nadmoćne većine kineskog naroda.

[24] Zhang Bojun (1895.-1969.) je bio jedan od osnivača "Kineske demokratske Lige", demokratske partije u Kini. On je bio označen desničarem broj 1 1957. godine od strane Mao Cetunga i bio je jedan od malog broja desničara, koji nisu bili rehabilitovani nakon Kulturne Revolucije.

[25] Luo Longji (1989.-1965.) je bio jedan od osnivača "Kineske demokratske Lige". On je bio označen desničarem 1958. godine od strane Mao Cetunga i bio je jedan od malog broja desničara, koji nisu bili rehabilitovani nakon Kulturne Revolucije.

[26] Pu-yi, Mandžurijsko ime Aisin Gioro (1906-1967), poslednji imperator (1908-1912) Kine, vladao pod imenom Hsuan T'ung. Posle njegovog napuštanja dužnosti, nova republikanska vlada mu je darovala veliku državnu penziju i dozvolila mu da živi u Zabranjenom Gradu Pekinga do 1924. Posle 1925., živeo je u Japanskoj koncesiji Tianjina. 1934. godine, vladajući pod imenom K'ang Te, postao je imperator Japanske marionetske države Manchukao, ili Mandžurija. Rusi su ga uhvatili 1945. i držali kao svog zarobljenika. 1946. godine, Pu Yi je svedočio na sudu za ratne zločine u Tokiju da je bio sredstvo Japanskih militarista protiv svoje volje, a ne, kako su oni tvrdili, sredstvo Mandžurijskog samoopredeljenja. 1950. godine predat je kineskim komunistima i bio je zarobljen u Shenyangu do 1959. kad mu je Mao Cetung dao pomilovanje.

[27] Iz Qu Qiubai, "Još nekoliko riječi", 23. maja 1935., pre njegove smrti 18. juna 1935.

[28] Zhang Wentian (1900.-1976.), važan vođa KPK od 1930-tih. On je bio zamenik ministra spoljnih poslova Kine od 1954. do 1960. Bio je progonjen do

smrti 1976. za vreme Kulturne Revolucije. Njegov slučaj je rehabilitovan u avgustu 1979.

[29] Zadnji od deset generalnih sekretara KPK, koji je bio otpušten zbog svog neslaganja s upotrebom sile da bi se okončale demonstracije studenata na Trgu Tjenanmen, 1989.

[30] Zhang Guotao (1897.-1979.), jedan od osnivača KPK. Bio je izbačen iz KPK u aprilu 1938. Otišao je u Tajvan u novembru 1948., a zatim u Hong Kong 1949. Emigrirao u Kanadu 1968.

[31] "Bandu Četvorice" su osnovali Mao Cetungova žena Jiang Qing (1913.-1991.), činovnik Shangajskog odeljenja propagande, Zhang Chunqiao (1917.-1991.), književni kritičar Yao Wenyuan (1931.) i stražar iz Shanghaya Wang Hongwen (1935.-1992.). Oni su se podigli na vlast za vreme Velike Kulturne Revolucije (1966.-1976.) i dominirali kineskom politikom u ranim sedamdesetim godinama.

Epoch Times komentari o Komunističkoj partiji – 3. deo

Tiranija Komunističke partije Kine

Predgovor

Kada se misli na tiraniju, većina Kineza se seća Qin Shi Huanga (259.-210. godina p.n.e.), prvog cara Qin dinastije, čija je okrutna vlada palila filozofske knjige i žive spaljivala Konfučijevi učenici. Qin Shi Huangov surov odnos prema njegovim ljudima proizlazi iz njegove politike "podržavanja svoje vladavine svim sredstvima pod nebeskim svodom" [1] Ova politika je imala četiri glavna aspekta: nametanje preterano velikih poreza; trošenje radne snage na projekte koji će veličati njega samog; brutalna mučenja pod drakonskim zakonima; i kontrolisanje ljudskog razmišljanja blokirajući sve puteve slobodnog razmišljanja i izražavanja, i spaljivanjem knjiga, pa čak i spaljivanjem živih učenih ljudi. Pod vladavinom Qin Shi Huang, Kina je imala 10 miliona stanovnika. Car je izabrao preko 2 miliona da bi učestvovali u prisilnom radu. Qin Shi Huang je svoje drakonske zakone uneo u intelektualno područje, zabranjujući slobodu misli u masovnim razmerama. Za vreme njegove vladavine je ubijeno hiljade Konfučijevih učenika i sledbenika, koji su kritikovali vlast.

Danas su nasilje i nepravde Komunističke Partije Kine (KPK) čak još gore nego u vreme tiranske Qin dinastije. Većina ljudi zna da je filozofija KPK filozofija "borbe". Vladavina KPK se bazira na klasnoj borbi, linijskoj borbi i ideološkoj borbi i cilja protiv ljudi u Kini i izvan Kine. Mao Cetung, prvi vođa KPK od osnivanja Narodne Republike Kine (NRK), otvoreno je rekao: "Ono što je Qin Shi Huang uradio nije bilo ništa naročito. On je žive spalio 460 intelektualaca, ali mi smo spalili 46.000. Postoje ljudi koji Qin Shi Huang i nas označavaju diktatorima, i mi ih sve prihvatomo. To je činjenica. Šteta da nas nisu više poštivali, znači moramo se još više potruditi." [2]

Bacimo pogled na 55 teških godina Kine pod vladavinom KPK. Kako je njena osnivačka filozofija, filozofija "klasne borbe", KPK od preuzimanja vlasti nije štedela napore da izvrši klasni genocid, i postigla je svoju vladavinu terorom koristeći politiku revolucije putem nasilja. Ubijanje i ispiranje mozga korišćeni su zajednički da bi se suzbila sva verovanja koja su se razlikovala od komunističke teorije. KPK je započinjala pokrete jedan za drugim da bi sebe

Tiranija uhvaćena kamerom: Kineska uniformisana policija i policija u civilu hapsi oko 10 Falun Gong praktikanata, koji su došli na Trg Tjenanmen da mirno apeluju za kraj progona, 9. Novembra 2000.godine (Global Photos/Liason)

prikazala nepogrešivom i božanstvenom. Sledeći svoju politiku klasne borbe i nasilne revolucije, KPK se pokušala rešiti disidenata i suprostavljenih socijalnih klasa, koristeći nasilje i trikove kako bi prisilila sve Kineze da postanu poslušne sluge njene tiranske vladavine.

1. Reforma sela – eliminisanje zemljoposedničke klase

Jedva tri meseca nakon osnivanja komunističke Kine, KPK je pozvala na eliminisanje zemljoposedničke klase, kao jednu od smernica njenog programa reformiranja sela koji je obuhvaćao celu zemlju. Partijska parola "zemlja ratarima" zadovoljavala je sebičnu stranu seljaka bez imanja, ohrabrla ih je da silom uzmu imanja i da zanemare moralne implikacije njihovih dela; to je čak podstaklo seljake bez imanja da se bore protiv onih seljaka, koji su posedovali imanje. Kampanja, koja je izuzetno tražila eliminisanje zemljoposedničke klase, počela je grupiranjem seoskog stanovništva u različite socijalne kategorije. Dvadeset miliona stanovnika na selu širom zemlje obeleženi su kao "zemljoposednici, bogati seljaci, reakcionari, ili loši elementi". Ovi novi izgnanici bili su suočeni s diskriminacijom, ponižavanjem i gubitkom svih svojih građanskih prava. Kada se program reformiranja sela proširio na najudaljenije oblasti i sela etničkih manjina, organizacije KPK su se takođe brzo proširile. Partijski komiteti i ogranci proširili su se svuda po Kini i osnivani su na nivoima sela i opština. Lokalni ogranci su bili glasnici za prenošenje instrukcija iz Centralnog Komiteta KPK i nalazili su se na prvim linijama fronta klasne borbe, podstičući seljake na ustanak protiv njihovih zemljoposednika. Skoro 100.000 zemljoposednika je umrlo za vreme ovog pokreta. U određenim oblastima, KPK i seljaci ubili su čitave porodice zemljoposednika, ne obraćajući pažnju na pol ili starost, kao metodu kompletног iskorenjavanja zemljoposedničke klase.

U međuvremenu, KPK je započela svoj prvi talas propagande, proglašavajući da je "Predsednik Mao veliki spasio ljudi" i da "samo KPK može spasiti Kinu. Za vreme reforme sela, seljaci bez poseda dobili su što su hteli s malo napora. Siromašni seljaci bili su zahvalni KPK za poboljšanje njihovog životnog standarda i tako su prihvatali propagandu KPK da je partija radila za dobrobit naroda.

Za vlasnike novodobivene zemlje, dobri dani "zemlja ratarima" bili su kratkotrajni. U roku od dve godine, KPK je seljacima nametnula celi niz praksi, kao što su grupe za uzajamnu pomoć, osnovne komune, napredne komune i narodne komune. Koristeći parolu kritiziranja "žena s vezanim nogama", što znači onih koji su nešto sporiji, KPK je iz godine u godinu vodila i gurala seljake u socijalizam. Stavljujući žito, pamuk i ulje za kuhanje pod ujedinjeni sistem nabavke i prodaje širom zemlje, osnovni poljoprivredni produkti bili su isključeni iz tržišne razmene. Osim toga, KPK je ustanovila sistem registracije boravišta, sprečavajući seljake da idu u gradove da rade ili žive. Onima koji su registrirali svoj boravak u seoskim oblastima nije bilo dozvoljeno kupovati žito u državnim prodavnicama i njihovoj deci je bilo zabranjeno školovati se u gradovima. Deca seljaka su mogla biti samo seljaci, čime je 360 miliona seoskog stanovništva u ranim 1950-tim godinama pretvoreno u građane druge klase.

Od 1978. godine u prvih pet godina nakon prelaska iz sistema komunalnog življenja u sistem domaćinskog ugovora, prihodi seljaka su blago porasli i njihov socijalni status se nešto poboljšao. Ipak, i tako slaba korist je ubrzo bila izgubljena zbog korumpiranih seoskih funkcionera i neravnoteže cena između poljoprivrednih i industrijskih proizvoda. Kao rezultat toga, današnjih 900 miliona seljaka opet su upali u strašno siromaštvo, dok je ostatak Kine kroz ekonomski reforme zemlje postigao bolje životne standarde. Jaz među prihodima seoskog i gradskog stanovništva drastično se povećao i nastavlja se povećavati. Pojavili su se novi zemljoposednici i dobrostojeći seljaci, koji su zamenili one, koji su bili eliminisani u programu reformiranja sela. Podaci novinske agencije Xinhua, vladine novinske agencije, ukazuju na to da se od 1997. godine: "Prihodi seljaka u oblastima osnovne proizvodnje žita i prihodi većine seoskih domaćinstava stagniraju i u nekim slučajevima se čak i smanjuju." Odnos među gradskim i seoskim prihodima se povećao od 1,8 na prema 1 sredinom 1980-tih godina do 3,1 prema 1 u današnje vreme.

2. Reforme u industriji i trgovini – eliminisanje kapitalističke klase

Izvorna kapitalistička klasa, klasa ljudi, koji su posedovali kapitalne investicije i stanovali u gradovima, takođe se morala suočiti sa uništenjem za vreme vladavine KPK. Za vreme reforme kineske industrije i trgovine, KPK je tvrdila da su kapitalistička klasa i radnička klasa u prirodi različite: kapitalistička klasa je eksploratorska, dok je radnička klasa ne-eksploratorska. Prema toj logici, kapitalistička klasa je rođena da eksploratira i neće prestati s tim, sve dok ne isčeze; ona samo može biti eliminisana, ali ne može biti reformirana. Pod takvim pretpostavkama, KPK je koristila ubijanje i ispiranje mozga da bi transformirala kapitaliste i trgovce. Kapitalisti su mogli uspevati, ako su išli ukorak s vladom, ali bi isčeziли ako nisu. Ko je predao svoju imovinu državi i podržavao KPK, bio je smatran manjim problemom među ljudima. Sa druge strane, onaj ko se nije slagao ili se žalio na politiku KPK, bio bi označen reakcionarom i postao bi meta drakonske diktature KPK.

Za vreme vladavine terora, koji je proizašao iz ovih reformi, svi kapitalisti i vlasnici preduzeća predali su svoju imovinu. Mnogi od njih nisu mogli podneti poniženje koje su doživjeli i izvršili su samoubistvo. Chen Yi, tadašnji gradonačelnik Šangaja, svaki dan je pitao: "Koliko smo padobranaca imali danas?", misleći na broj kapitalista, koji su taj dan izvršili samoubistvo skačući sa vrhova zgrada. Na taj način je KPK brzo eliminisala privatnu svojinu u Kini.

Za vreme sprovođenja svog programa reforme sela i preduzeća, KPK je pokrenula mnoge masovne pokrete kojima je progona kineske građane. Ovi pokreti uključuju: suzbijanje "kontra-revolucionara", kampanje za ideološku obnovu, čišćenje anti-KPK grupe, predvođene Gao Gangom i Rao Shushijem i istraga Hu Fengove [3] "kontra-revolucionarne" grupe. Od 1951. do 1952. godine, KPK je inicirala pokrete pod nazivom: "Kampanja Tri-Protivnika" i "Kampanja Pet-Protivnika", sa navedenim ciljem eliminisanja korupcije, rasipanja i birokratije unutar Partije, vlade, armije i masovnih organizacija. U stvarnosti, KPK je iskoristila ove pokrete za brutalan pogon nebrojeno nedužnih ljudi.

Kako ima punu kontrolu vladinih sredstava, KPK ih je do krajnosti iskoristila u spoju s Partijskim komitetima, ograncima i podograncima u svakom političkom pokretu. Tri člana partije bi formirali malu borbenu grupu, prodirući u svako selo i susedstvo. Ove borbene grupe su bile svugda prisutne, ne ostavljajući kamen na kamenu. Ova duboko ukorenjena centralna mreža, nasleđena iz godina ratova KPK sa Japanom i Kuomitang-om (Nacionalističkom partijom, KMT), je od tada igrala ključnu ulogu u kasnijim političkim pokretima, uključujući i progona kineskih građana u današnje vreme.

3. Progoni religija i religioznih grupa

Drugo grozno delo koje je KPK počinila je brutalno suzbijanje religioznih i potpuna zabrana svih nevladinih grupa, nakon osnivanja Narodne Republike Kine. 1950. godine, KPK je dala naređenje svojim lokalnim upravama da zabrane sve nezvanične religiozne vere i tajna društva. KPK je navela da su ove "feudalističke" podzemne grupe samo sredstvo u rukama zemljoposednika, bogatih seljaka, reakcionara i specijalnih agenata KMT, što ih čini neprijateljima KPK. U ovim progonima, koji su sprovođeni širom zemlje, KPK je mobilizirala klase, kojima je verovala, da identifikuju i progone članove religioznih grupa. Uprave na različitim nivoima direktno su bile umešane u rasturanju takvih "sujevernih grupa" kao što su zajednice Hrišćana, Katolika, Taoista i Budista. Oni su naredili svim članovima ovih crkvi, hramova i religioznih frakcija da se registriraju kod vladinih biroa i da se pokaju zbog svojih nezvaničnih aktivnosti. Ne slediti to značilo je žestoku kaznu. 1951. godine vlada je zvanično proglašila propise, kojima je pretila da će oni, koji nastave svoje aktivnosti u nezvaničnim grupama, biti suočeni sa doživotnom robijom ili smrtnom kaznom.

Ovim pokretom je progoljen veliki broj dobrodušnih ljudi koji su poštivali zakone i verovali u Boga. Nekompletne statistike ukazuju na to da je KPK u 50-tim godinama progonila, uključujući i kažnjavanje smrtnom kaznom, najmanje tri miliona religioznih vernika i članova tajnih grupa. KPK je pretresla skoro svako domaćinstvo širom Kine i ispitivala njihove članove, uništavajući čak i statue Kuhinjskog Boga, kojem su se kineski seljaci tradicionalno molili. Egzekucije su pojačale poruku KPK da je komunistička ideologija jedina zakonita ideologija i jedina zakonita vera. Uskoro se pojavio koncept "patriotskih" vernika. Državni ustav je štitio samo "patriotske" vernike. U stvarnosti, svejedno u koju religiju neko verovao, postojao je samo jedan kriterijum: ti si morao slediti naredbe KPK i morao si priznati da je KPK iznad svih religija. Ako si bio Hrišćanin, KPK je bila bog hrišćanskog Boga. Ako si bio Budist, KPK je bila Glavni Buda Glavnog Bude. Među Muslimanima, KPK je bila Alah Alaha. Kada se radi o Živom Budi u Tibetanskom Budizmu, KPK bi se umešala i sama izabrala ko će biti Živi Buda. Konačni ishod je da ti KPK nije ostavila drugi izbor nego da govorиш i radiš ono što ti KPK kaže da trebaš govoriti i raditi. Svi vernici su bili prisiljeni sprovoditi ciljeve KPK, dok su svoju veru mogli održavati samo zvanično. Ako to ne bi uradili, postali bi meta progona i diktature KPK.

Dvadeset hiljada hrišćanskih vernika sproveli su ispitivanje među 560.000 Hrišćana u kućnim crkvama u 207 gradova u 22 provincije u Kini. Ispitivanje je pokazalo da je od posetilaca kućnih crkvi, 130.000 bilo pod vladinom prizmom. Do 1957. godine KPK je ubila preko 11.000 religioznih sledbenika i proizvoljno uhapsila i iznudila novac od mnogo više njih. Eliminisajući klasu zemljoposednika i kapitalističku klasu i progoneći veliki broj vernika i ljudi koji su se pridržavali zakona, KPK je očistila put komunizmu da postane sveobuhvatna religija Kine.

4. Anti-desničarski pokret – indoktrinacija širom zemlje

1956. godine, grupa mađarskih intelektualaca formirala je Petefi-kružok, koji je bio kritičan prema mađarskoj vlasti i učestvovao u forumima i diskusijama. Ova grupa je zapalila iskru nacionalne revolucije u Mađarskoj, koja je bila ugušena od strane sovjetske vojske. Mao Cetung je iz ovoga naučio lekciju, 1957. godine, Mao je pozvao kineske intelektualce i druge ne-komuniste da "pomognu KPK da se poboljša". Ovaj pokret, poznat pod imenom "Pokret sto cvetova" je ukratko sledio parolu "neka se sto cvetova rascveta i neka se sto škola mišljenja nadmeće". Njegov cilj je bio izmamiti "anti-partijske elemente u narodu". U njegovom pismu šefovima Partije u provincijama 1957. godine, Mao Cetung je glasno objavio svoju nameru da "izmami zmije is svojih rupa" puštajući ih da slobodno kažu svoje mišljenje da bi pomogli KPK da se popravi.

U to vreme su parole ohrabrivale ljudе da se izjasne i obećavale da neće biti kažnjavanja – Partija "neće vući za rep, neće udarati šibom, neće stavljati kape, i nikad se neće obračunavati nakon jeseni.", što znači da partija neće tražiti greške, napadati, obeležavati, ili tražiti osvetu. Ipak je kasnije KPK započela "anti-desničarski" pokret, proglašavajući 540.000 ljudi, koji su se usudili progovoriti "desničarima". Među njima, 270.000 ih je izgubilo svoj posao u vladinim institucijama, a 230.000 su označeni "umerenim desničarima" ili "anti-socijalističkim elementima". Mao Cetungovi politički trikovi u progonu ljudi uključivali su : izmamljivanje onih sa različitim pogledima, da bi se izjasnili; fabriciranje zločina; osuđivanje ljudi bez ikakve pravne procedure; i tvrdjenje da spašava ljudе, dok je u stvari nemilosrdno napadao ljudе.

Šta su onda bile "reakcionarne reči", koje su prouzrokovale da toliko desničara i anti-komunista završe u izgnanstvu od skoro 30 godina u daleko zabačenim krajevima zemlje? "Tri glavne reakcionarne teorije", koje su bile meta opštih i intenzivnih uvreda u to vreme, sastojale su se od nekoliko govora Luo Longjija, Zhang Bojuna i Chu Anpinga. Detaljniji pogled na to šta su oni predlagali, pokazuje da su njihove želje bile prilično bezazlene.

Luo je predložio formiranje udružene komisije KPK i raznih "demokratskih" partija kako bi istražile greške učinjene u "Kampanji Tri-Protivnika" i "Kampanji Pet-Protivnika" i u pokretima za čišćenje od reakcionara. Državno veće je samo često prezentiralo nešto Političkom konsultativnom Komitetu i Narodnom Kongresu, za posmatranje i komentare, i Zhang je predložio da bi Politički Konsultativni Komitet trebao biti uključen u proces donošenja odluka.

Chu je predložio da, s obzirom da i oni koji nisu članovi Komunističke Partije, takođe imaju dobre ideje, samopoštovanje i osećaj odgovornosti, nema potrebe da se širom cele zemlje članovi KPK postavljaju za rukovodioce svake radne jedinice, velike ili male ili čak i za timove pod svakom radnom jedinicom. Takođe nije bilo potrebe da sve stvari, velike ili male, moraju biti urađene onako kako predlaže KPK. Sva trojica su izrazili želju da slede KPK i nijedan od njihovih predloga nije prekoračio granice označene čuvenim rečima pisca i kritičara Lu Xuna [4], "Moj gospodaru, vaš ogtač se isprlja. Molim Vas skinite ga i ja ću Vam ga oprati". Kao i reči Lu Xuna, njihove reči su izražavale pokornost, odanost i poštovanje.

Niko od osuđenih desničara nije predlagao da bi se KPK trebala zbaciti; sve što su oni ponudili je bila konstruktivna kritika. Ipak, upravo zbog ovih predloga, desetine hiljada ljudi su izgubili svoju slobodu. Ono što je usledilo su bili dodatni pokreti, kao što su "poverenje u KPK", pronalaženje ljudi sa čvrstim političkim stavovima i pokret "Tri nova Protivnika", pri čemu su intelektualci bili slani na selo da rade teške poslove i bili su hvatani desničari, koji su bili ispušteni pvi put. Ko god je imao nesuglasice s šefom na radnom mestu, bio je označen da je protiv KPK. KPK bi ih često izlagala stalnom kritiziranju ili bi ih slala u radni logor na prisilno preobrazovanje. Nekad je partija preseljavala čitave porodice na selo, ili bi zabranjivala njihovoj deci da idu na fakultet ili da se pridruže vojsci. Oni se nisu mogli prijaviti za posao u opštini u kojoj su živeli. Njihove porodice bi izgubile sigurnost stalnog posla i državnu zdravstvenu zaštitu. Oni su bili uvedeni u redove seljaka i postali su izgnanici čak i među građanima druge klase.

Nakon progona intelektualaca, neki učeni ljudi su razvili dvostruku ličnost. Oni su blisko sledili "Crveno Sunce" i postali su zvanični intelektualci KPK, radeći i govoreći šta god je KPK tražila. Neki drugi su se samo distancirali od političkih pitanja. Kineski intelektualci, koji bi trebali imati osećaj odgovornosti prema naciji, od tada su bili učutkani.

5. Veliki skok napred – proizvođenje neistina da bi se proverila lojalnost ljudi

Nakon Anti-Desničarskog pokreta, Kina se počela bojati istine. Svako je bio umešan u slušanje neistina, govoru neistina, izmišljanje pogrešnih priča i izbegavanje i prikrivanje istine lažima i glasinama. Veliki Skok Napred je bila kolektivna nacionalna vežba u laganju. Ljudi iz cele nacije, pod rukovođstvom zle aveti KPK, učinili su mnogo absurdnih stvari. I lažovi i oni koje su lagali su bili prevareni. U ovoj kampanji laži i absurdnih akcija, KPK je usadila svoju nasilnu, zlu energiju u duhovni svet kineskih građana. U to vreme, mnogi ljudi su pevali pesme reklamirajući Veliki Skok Napred, "Ja sam Car Žada, ja sam Kralj Zmaja. Ja naređujem trim planinama i pet klanaca da se sklone na stranu, ja dolazim." [5] Politike kao što su "ostvarivanje proizvodnje 75.000 kg žita po hektaru", "udvostručivanje proizvodnje železa" i "nadmašivanje Velike Britanije za 10 i Sjedinjenih Američkih Država za 15 godina", pokušavane su godinu za godinom. Ove politike su dovele do ozbiljne oskudice širom Kine koja je koštala milione života.

Ko se među učesnicima osmog plenarnog sastanka Centralnog Komiteta KPK, održanog u gradu Lushanu 1959. godine ne bi složio sa pogledom generala Peng Dehuai-a [6] da je Veliki Skok Napred iniciran od strane Mao Cetunga bio besmislen? Ipak, podržavati ili ne politiku Mao Cetunga, označavalo je liniju između lojalnosti i izdaje, ili liniju između života i smrti. U priči iz kineske istorije, gdje je Zhao Gao [7] tvrdio da je jelen bio konj, on je znao razliku između jelena i konja, ali je namerno jelena nazvao konjem da bi kontrolirao javno mišljenje, učutkao rasprave i proširio svoju sopstvenu moć. Ishod plenuma u Luhanu je bio da je čak i Peng Dehuai bio prisiljen potpisati rezoluciju osuđujući samog sebe i odstranjujući se iz centralne vlade. Slično tome, u kasnijim godinama Kulturne Revolucije, Deng Xiaoping je bio prisiljen obećati da se nikad neće žaliti na odluku vlade da ga sklone sa njegovih pozicija.

Društvo se oslanja na iskustva iz prošlosti da bi razumelo svet i proširilo svoje horizonte. Ipak, KPK je ljudima oduzela mogućnosti da uče iz istorijskih iskustava i lekcija. Zvanična cenzura medija je samo pomogla da se i dalje umanji mogućnost ljudi da raspoznaju dobro od lošeg. Nakon svakog političkog pokreta, mlađe generacije su samo dobivale izveštaje, koji su veličali Partiju, ali su bili uskraćeni za analize, ideale i iskustva ljudi iz starijih generacija. Kao rezultat toga, ljudi su imali samo rasejane informacije kao osnovu za razumevanje istorije i presuđivanje novih događaja, misleći da su u pravu, a pri tome su bili hiljade kilometara udaljeni od istine. Na taj način je politika KPK da drži lude neukima bila u potpunosti sproveđena.

6. Kulturna Revolucija – Svet okrenut naopačke zlom opsednutošću

Kulturna Revolucija je bila velika predstava, izvedena od strane komunističke aveti, jer je ona posedovala čitavu Kinu. 1966. godine, novi talas nasilja valjao se kineskom zemljom i nekontrolirani crveni teror tresao je planine i smrzavao reke. Pisac Qin Mu opisao je Kulturnu Revoluciju sumornim rečima:

To je zaista bila nečuvena nesreća: [KPK] je zatvorila milione zbog njihovih veza sa članovima porodice [koji su bili na meti], oduzela život milionima drugih, razorila porodice, pretvorila decu u bitange i lopove, palila knjige, srušila drevne građevine i uništila grobove starih intelektualaca, vršeći sve vrste zločina u ime revolucije.

Prema opreznim procenama broj neprirodnih smrtnih slučajeva u Kini za vreme Kulturne Revolucije iznosio je 7,73 miliona.

Ljudi često pogrešno misle da su se nasilje i pokolj za vreme Kulturne Revolucije desili najčešće za vreme buntovničkih pokreta, i da su Crvenogardisti i buntovnici bili ti, koji su ubijali. Ipak, hiljade zvanično obavljenih godišnjih knjiga kineskih okruga ukazuju na to da vrhunac neprirodnih smrtni nije bio 1966. godine, kada su Crveni Gardisti kontrolirali najveći deo vladinih organizacija, ili 1967. godine kada su se buntovnici u različitim grupama međusobno oružano borili, već 1968., kada je Mao ponovo

stekao kontrolu nad celom zemljom. Ubice u ovim zloglasnim slučajevima su često bili iz redova armijskih oficira i vojnika, naoružanih policajaca i članova KPK sa svih nivoa vlade.

Sledeći primer ilustruje kako je nasilje za vreme kulturne revolucije bila politika KPK i regionalnih vlada, a ne ekstremno ponašanje Crvenih Gardista. KPK je prikrila direktno podsticanje i umešanost partiskih vođa i službenika vlade u nasilje.

Avgusta meseca 1966. godine Crveni Gardisti su prognali stanovnike Pekinga koji su u prošlim pokretima bili označeni "zemljoposednicima, bogatim seljacima, reakcionarima, lošim elementima i desničarima" i prinudili ih da odu na selo. Nekompletne zvanične statistike pokazale su da je u 33.695 stanova bio izvršen pretres i da je 85.196 stanovnika Pekinga bilo proterano izvan grada i poslano tamo odakle su njihovi roditelji prvo bitno došli. Crveni Gardisti širom zemlje su sledili ovaj primer, proterujući preko 400.000 gradskih stanovnika na selo. Čak su i službenici na visokim funkcijama, čiji su roditelji bili zemljoposednici, bili suočeni sa progonom na selo.

U stvarnosti je KPK planirala kampanju isterivanja čak i pre nego što je počela Kulturna Revolucija. Bivši gradonačelnik Pekinga Peng Zhen izjavio je da stanovnici grada Pekinga trebaju biti ideološki čisti kao "staklo i kristal", što je značilo da će svi stanovnici sa lošom klasnom pozadinom biti proterani izvan grada. Maja meseca 1966. godine, Mao je naredio svojim podređenima da "štite glavni grad". Ustanovljen je radni tim glavnog grada pod rukovodstvom Ye Jianyinga, Yang Chengwua i Xie Fuzhija. Jedan od zadataka ovog tima je bio da koristi policiju da bi proterao stanovnike Pekinga s lošom klasnom pozadinom.

Ova istorija pomaže da se razjasni zašto vlada i policija nisu intervenirali, već su podržali Crvene Gardiste u pretresu stanova i progona više od dva posto stanovnika Pekinga. Ministar Javne Sigurnosti, Xie Fuzhi, zahtevaо je od policije da se ne meša u akcije Crvenih Gardista, već da im ponudi savete i informacije. Crveni Gardisti su jednostavno bili iskorišćeni od strane Partije da izvrše planiranu akciju, i onda su ovi Crveni Gardisti, krajem 1966. godine bili odbačeni od strane KPK. Mnogi su bili označeni kontrarevolucionarima i bili su zatvoreni, a drugi su poslani na selo, zajedno sa urbanom omladinom da rade i reformišu svoje mišljenje. Organizacija Crvene Garde Zapadnog Grada, koja je rukovodila progonom stanovnika grada, ustanovljena je pod "brižnim" vođstvom vođa KPK. Naredba da se optuže ovi Crveni Gardisti je takođe bila izdata nakon što je bila preispitana od strane generalnog sekretara Državnog Veća.

Sledeći odstranjivanje stanovnika Pekinga sa lošom klasnom pozadinom, seoske oblasti su započele još jednu rundu progona loših klasnih elemenata. 26. avgusta 1966. godine, govor Xie Fuzhija je bio dostavljen Policijskom Birou u Daxingu na njihovom radnom sastanku. Xie je naredio policiji da pomaže Crvenim Gardistima u pretresu domova "pet crnih klasa" (zemljoposednika, bogatih seljaka, reakcionara, loših elemenata i desničara) dajući im savete i informacije i pomažući im u njihovim poterama. Zloglasni Daxing masakr [8]

desio se kao rezultat direktnih naredbi policijske službe, a ubice su bile najčešće policajci, koji nisu čak poštobili ni decu.

Mnogi su bili primljeni u KPK zbog njihovog “dobrog vladanja” za vreme sličnih pokolja. Prema nekompletnim statistikama provincije Guangxi, oko 50.000 članova KPK bilo je angažovano u ubijanju. Među njima, više od 9.000 je bilo primljeno u Partiju kratko nakon što su nekoga ubili, više od 20.000 je izvršilo ubistvo nakon prijema u Partiju i više od 19.000 drugih članova Partije bilo je umešano u ubijanje na jedan ili drugi način.

Za vreme Kulturne Revolucije, klasna teorija je takođe bila primenjena za prebijanje. Loši su to zaslужili, ako su bili pretučeni od strane dobrih. Za jednu lošu osobu je bilo časno da prebije drugu lošu osobu. Ako bi dobra osoba prebila dobru osobu, to je bio nesporazum. Takva teorija, izmišljena od strane Mao Cetunga, široko se proširila u pokretima buntovnika. Nasilje i pokolji su bili široko rasprostranjeni, sledeći logiku da neprijatelji klasne borbe zaslužuju svako nasilje protiv njih.

Od 13. avgusta do 7. oktobra 1967.godine policajci u okrugu Tao u provinciji Hunan poubijali su članove organizacije “Vetar i Grom Xiangjianga” i članove “pet crnih klasa”. Pokolj je trajao 66 dana; više od 4519 ljudi u 2778 domaćinstava je ubijeno u 468 brigada (administrativnih sela) od 36 narodnih komuna u 10 okruga. U celom administrativnom području, koje se sastojalo od 10 okruga, ubijeno je ukupno 9093 ljudi, od čega je 38% pripadalo u “pet crnih klasa” i 44% su bila njihova deca. Najstarija ubijena osoba je imala 78 godina, a najmlađa je bila stara samo 10 dana.

Ovo je samo jedan slučaj nasilja u jednoj maloj oblasti za vreme Kulturne Revolucije. U Unutrašnjoj Mongoliji, nakon osnivanja “revolucionarnog komiteta” početkom 1968.godine, prilikom čišćenja klasnih kategorija i eliminisanja izmišljene “Revolucionarne Partije Unutrašnje Mongolije” ubijeno je više od 350.000 ljudi. 1968. godine, desetine hiljade ljudi u provinciji Guangxi učestvovalo je u masovnom pokolju pobunjeničke organizacije “422”, ubijajući više od 110.000 ljudi.

Ovi slučajevi pokazuju da su ove velike akcije nasilnog ubijanja za vreme Kulturne Revolucije bile direktno podsticane i naređene od strane lidera KPK, koji su ohrabrivali i iskoristili nasilje da bi progonili i ubijali građane. Te ubice, koje su bile direktno umešane u naređivanje i sproveđenje ubijanja, najčešće su bili iz redova vojske, policije, naoružanih milicija i ključnih članova Partije i Lige Mladih.

Ako je za vreme Reforme Sela KPK iskoristila seljake da obori zemljoposednike i dobije zemlju, za vreme Reforme Industrije i Trgovine radničku klasu da obori kapitaliste i stekne kapital, a za vreme Anti-Desničarskog Pokreta KPK je eliminisala sve intelektualce koji su imali suprotno mišljenje, šta je onda bio cilj svog ubijanja za vreme Kulturne Revolucije? KPK je iskoristila jednu grupu da ubije drugu i nije se oslanjala ni na jednu klasu. Čak i ako si bio iz redova radnika i seljaka, dve klase na koje se KPK oslanjala u prošlosti, ako se tvoje gledište razlikovalo od gledišta Partije, tvoj život je bio u opasnosti. I konačno, zbog čega se sve to desilo?

Cilj je bio ustanoviti komunizam kao jedinu religiju, koja će dominirati celom zemljom, kontrolišući ne samo državu, već i misli svakog pojedinca.

Kulturna Revolucija je pogurala KPK i Mao Cetungov kult ličnosti do vrhunca. Maova teorija se morala koristiti i diktirala je sve i vizija jednog čoveka se morala usaditi u mozgove desetina miliona ljudi. Kulturna Revolucija, na način dotad neviđen i koji nikad neće biti dostignut, namerno nije određivala šta se ne sme raditi. Umesto toga, Partija je naglašavala “šta se može raditi i kako to raditi. Sve izvan tog okvira nije se moglo raditi, niti čak razmišljati o tome”

Za vreme Kulturne Revolucije, svako u Kini obavljao je ritual sličan religioznom: “ujutro pitaj Partiju za instrukcije i podnesi izveštaj Partiji uveče”, salutiraj predsedniku Maou nekoliko puta dnevno, želeći mu bezgranično dug život, i svakodnevno izvodi jutarnje i večernje političke molitve. Skoro svaka pismena osoba morala je doživeti pisanje samo-kritike i izveštaja o sopstvenim mislima. Maovi citati slični ovome, često su bili recitovani: “Bori se žestoko protiv svake sebične misli.” Izvršavaj instrukcije bez obzira da li si ih razumeo; produbi svoje razumevanje u procesu izvršavanja”

Smeo se obožavati samo jedan “bog” (Mao); bilo je dozvoljeno studirati samo jednu vrstu knjige (Maovo učenje). Uskoro je proces “proizvodnje boga” dostigao stepen da ljudi nisu mogli kupiti hranu u kantini ako nisu recitovali Maov citat ili ga podržavali. Za vreme kupovine, vožnje autobusom ili čak za vreme telefoniranja, morao se recitovati jedan od Maovih citata, čak i ako je to bilo sasvim irelevantno. U ovim ritualima obožavanja, ljudi su bili ili fanatični ili cinični, i u oba slučaja su već bili pod kontrolom komunističke aveti zla. Proizvodnja laži, tolesiranje laži i oslanjanje na laži postao je način života kineskih ljudi.

7. Reforma i otvaranje – Nasilje napreduje s vremenom

Kulturna Revolucija je bila period pun krvoprolića, ubijanja, uvreda, gubljenja savesti i brkanja ispravnog i pogrešnog. Nakon Kulturne Revolucije, vođstvo KPK je često menjalo svoje parole, jer se vlada menjala šest puta u roku od 20 godina. Privatna svojina se vratila u Kinu, nejednakost u standardu življenja između gradova i seoskih oblasti se proširila, pustinjska oblast se brzo proširila, rečne vode se isušuju, i upotreba droga i prostitucija su se povećale. Svi “zločini” protiv kojih se KPK borila, sada su ponovo dozvoljeni.

Okrutno srce, podmukla priroda i zle akcije KPK, kao i njena sposobnost da zemlji donese propast su se povećale. Za vreme masakra na Trgu Tjenanmen 1989. godine, Partija je mobilisala armiju i tenkove da bi pobila studente, koji su protestovali na Trgu Tjenanmen. Opaki progon Falun Gong praktikanata je čak i gori. Oktobra meseca 2004. godine je grad Yulin iz provincije Shanxi, da bi oduzeo zemlju seljacima, mobilisao 1600 policajaca za borbu protiv nereda koji su uhapsili i ubili više od 50 seljaka. Politička kontrola kineske vlade nastavlja se oslanjati na filozofiju borbe i nasilja KPK. Jedina razlika u odnosu na prošlost je da je Partija postala čak još varljivija.

Donošenje zakona: KPK nije nikad prestala proizvoditi sukobe među ljudima. Oni su progonili veliki broj građana kao reakcionare, anti-socijaliste, loše elemente i članove zlih sekti. Totalitarna priroda KPK nastavlja da se sukobljava sa svim drugim građanskim grupama i organizacijama. U ime "održavanja reda i stabilizacije društva", Partija je nastavila menjati ustav, zakone i pravila i progonila kao reakcionare sve koji se nisu slagali s vladom.

Jula meseca 1999. godine, Điang Cemin je doneo ličnu odluku, protiv volje većine drugih članova Politbiroa, da uništi Falun Gong u roku od tri meseca; klevete i laži proširile su se celom zemljom. Nakon što je Điang Cemin u intervjuu u francuskom listu "La Figaro" optužio Falun Gong da je "zla sekta", kineska zvanična propaganda je sledila objavljivajući članke kojima je vršila pritisak na sve ljudе u zemlji da se okrenu protiv Falun Gonga. Narodni Kongres je bio primoran doneti neodređenu "odluku" o borbi protiv zlih sekti; uskoro nakon toga su Vrhovni Narodni Sud i Vrhovni Narodni Pravobranilac zajednički objavili "objašnjenje" "odluke".

22. jula 1999., novinska agencija Xinhua objavila je govore lidera ministarstva za organizaciju i ministarstva propagande, koji su otvoreno podržali Điangov progon Falun Gonga. Kineski građani su se našli upleteni u progon jednostavno zbog toga što je to bila odluka Partije. Oni samo mogu izvršavati naredbe i ne usuđuju se prigovarati.

U proteklih pet godina, vlada je upotrebila četvrtinu državnih finansijskih sredstava u svrhu progona Falun Gonga. Svako u zemlji je morao proći test; najveći broj onih koji su praktikovali Falun Gong, ali su odbili prestati s praktikovanjem, izgubili su posao; neki su bili osuđeni na prisilni rad. Falun Gong praktikanti nisu prekršili nikakve zakone, niti su izdali zemlju ili se suprotstavljali vlasti; oni su samo verovali u "Istinitost, Blagost i Trpeljivost". Ipak, stotine hiljada ih je bilo zatvoreno. Dok je KPK uspostavila striktnu blokadu informacija, za više od 2800 ljudi je od strane njihovih porodica potvrđeno da su mučeni do smrti; stvarni broj mrtvih je mnogo veći.

Izveštaji medija: 15. oktobra 2004.godine list Wenweipao iz Hong Konga izvestio je da se 20. kineski satelit vratio na zemlju, padajući na kuću Hu Jiyua u gradu Penglai u opštini Dayin u provinciji Sichuan i uništavajući je. Izveštaj je citirao direktora vladinog biroa opštine Dayin Ai Yuqinga, koji je izjavio da je potvrđeno da je "crni grumen" bio satelit. Sam Ai Yuqing je bio zastupnik direktora projekta povratka satelita, i bio je na licu mesta. Ipak, Xinhua News je samo izvestila o vremenu povratka satelita, naglašavajući da je to bio 20-ti naučni i tehnički eksperimentalni satelit, koji se vratio u Kinu. Xinhua News nije spomenula ni reč o tome da je satelit uništil jednu kuću. To je tipičan primer postojane prakse kineskih medija da izveštavaju samo o dobrim vestima i zataškavaju loše, prema instrukcijama Partije.

Laži i klevete, koje su objavljivane u novinama i na televiziji u velikoj meri su pomagale u sprovođenju politike KPK u svim proteklim političkim pokretima. Naredba Partije bi se momentalno izvršila od strane medija u zemlji. Kada je Partija htela da započne Anti-desničarski pokret, mediji u celoj Kini izveštavali su jednoglasno o zločinima desničara. Kada je Partija želela da osnuje ljudske komune, sve novine u zemlji su počele hvaliti nadmoćnost ljudskih komuna. U

prvih mesec dana progona Falun Gonga, sve televizijske i radio stanice, neprekidno su klevetale Falun Gong u svojim udarnim terminima kako bi ljudima isprale mozak. Od tada, Đijang je uvek iznova upotrebljavao sve medije da bi proizveo i proširio laži i neistine o Falun Gongu. To uključuje napor da se podstakne mržnja protiv Falun Gonga širom zemlje objavljajući lažne vesti kako Falun Gong praktikanti vrše ubistva i samoubistva. Primer takvog lažnog izveštavanja je inscenirani incident "samospaljivanja na Trgu Tjenanmen", koji je bio kritikovan od strane nevladine organizacije pod imenom "International Educational Development" kao akcija inscenirana od strane vlade, kako bi obmanula ljude. U proteklih pet godina nijedne novine ili televizijska stanica u Kini nije objavila istinu o Falun Gongu.

Kineski građani su se navikli na lažne medijske izveštaje. Iskusni novinar novinske agencije Xinhua jednom je rekao: "Kako možete verovati izveštaju Xinhue?" Ljudi su čak opisali kineske novinske agencije kao partijske pse. Kao što narodna pesma kaže: "To je pas odgojen od strane Partije, koji čuva vrata Partije. On će ugristi svakoga, koga Partija želi da ugrize, i ugrišće koliko god puta Partija to htela."

Obrazovanje: U Kini je obrazovanje postalo još jedno oruđe koje se koristi u svrhu kontrolisanja ljudi. Izvorni cilj obrazovanja je bio da se izgrade intelektualci koji će imati *znanje*, i ispravno *prosuđivanje*. Znanje se odnosi na razumevanje informacija, podataka i istorijskih događaja; prosuđivanje se odnosi na proces analiziranja, istraživanja, kritike i množenja takvog znanja – proces duhovnog razvoja. Oni koji imaju znanje bez odgovarajućeg prosuđivanja nazivaju se knjiškim moljcima, a ne istinskim intelektualcima sa socijalnom savešću. Iz tog razloga su u kineskoj istoriji intelektualci sa ispravnim prosuđivanjem bili visoko cenjeni, a ne oni koji su samo posedovali znanje. Ipak, pod kontrolom KPK, Kina je puna intelektualaca, koji imaju znanje, ali ne i moć prosuđivanja, ili koji se ne usuđuju prosuđivati. Obrazovanje u školama se usredotočilo na podučavanje učenika da ne rade stvari, koje Partija nije htela da rade. Posljednjih godina, sve škole su počele podučavati politiku i istoriju KPK sa istim udžbenicima. Nastavnici nisu verovali sadržaju udžbenika, ali su bili prisiljeni partijskom "disciplinom" da to podučavaju protiv svoje volje. Učenici nisu verovali udžbenicima ili svojim nastavnicima, ali su ipak morali zapamtiti sve iz udžbenika da bi mogli položiti predmet. U zadnje vreme, pitanja o Falun Gongu su uvrštena u prijemne ispite za fakultete i visoke škole. Studenti koji ne znaju standardne odgovore ne mogu dobiti dovoljno poena da bi se mogli upisati na dobre fakultete ili više škole. Ako se student usudi reći istinu, biće momentalno izbačen sa fakulteta ili škole i izgubiće svaku šansu na zvanično obrazovanje.

U javnom sistemu obrazovanja, zbog uticaja medija i vladinih dokumenata, mnoge poznate izreke ili fraze se šire kao istina, kao što je npr. Maov citat: "Treba da podržavamo sve čemu se neprijatelj suprotstavlja i suprotstavljati se svemu što neprijatelj podržava." Negativni efekti su se posvuda proširili: to je otrovalo ljudska srca, istiskujući Blagost i uništavajući moralni princip života u miru i harmoniji.

2004. godine, Kineski Informativni Centar je analizirao anketu koju je napravila China Sina Net i rezultati su pokazali da se 82,6% kineske omladine složilo s

tim da se žene, deca i zatvorenici mogu zlostavljati za vreme rata. Ovaj rezultat je šokirajući. Ali on odražava stanje svesti kineskih ljudi i pogotovo mlađe generacije, kojoj nedostaje osnovno razumevanje tradicionalnog kulturnog koncepta dobrodušne vladavine ili predstave univerzalne čovečnosti.

11. septembra 2004. godine jedna osoba je u gradu Suzhou nožem fanatično iskasapila 28 dece. 20. septembra iste godine, osoba u Shandong provinciji povredila je nožem 25 učenika osnovne škole. Neki nastavnici osnovnih škola prisilili su učenike da ručno prave petarde da bi škola zaradila novac, što je rezultovalo eksplozijom u kojoj su učenici poginuli.

Ostvarivanje političkih ciljeva: Rukovodstvo KPK je često koristilo pretnje i prinudu da bi osiguralo izvršavanje svojih političkih ciljeva. Jedno od sredstava koja su koristili su bile političke parole. Dugo vremena, KPK je koristila broj postavljenih parola kao kriterijum za ocenjivanje nečijih političkih dostignuća. Za vreme Kulturne Revolucije, Peking je preko noći postao "crveno more" postera, sa parolom "Dole s vladajućim kapitalistima u Partiji" okačenom posvuda. Ironično je da su na selu parole bile skraćene na "Dole s vladajućom partijom".

Nedavno su Državni Biro za Šumarstvo i sve njegove stanice i biroi za zaštitu šume, kako bi reklamirali zakon o šumama, strogo naredili standardnu količinu parola, koje se trebaju okačiti. Ako se ne postigne kvota, to će se smatrati neispunjavanjem zadatka. Kao rezultat toga, lokalni vladini biroi okačili su veliki broj parola, uključujući i: "Ko god pali šume, ići će u zatvor". U sprovođenju kontrole rađanja poslednjih godina, bilo je i strašnijih parola, ka što su: "Ako jedna osoba prekrši zakon, celo selo će biti sterilizovano", "Radije još jedan grob, nego još jedna beba", ili: "Ako on nije imao vasektomiju, kao što je trebao, njegova kuća će biti srušena; ako ona nije imala abortus, kao što je trebala, njene krave i pirinčana polja će biti zaplenjena" Bilo je još parola, koje su kršile ljudska prava i ustav, kao npr. "Sutra ćeš spavati u zatvoru, ako danas ne platiš porez".

Parola je u suštini jedna metoda reklame, ali na puno direktniji način i tako što se ponavlja. Zato kineska vlada često koristi parole da reklamira političke ideje, verovanja i pozicije. Političke parole se takođe mogu smatrati rečima, koje vlada govori svojim ljudima. Ipak, nije teško osetiti sklonost nasilju i brutalnosti u političkim parolama KPK.

8. Ispiranje mozga cele zemlje i pretvaranje zemlje u "zatvor uma"

Najefikasnije oružje, koje KPK koristi kako bi održala svoju tiransku vladavinu, je njen sistem kontrole. Na dobro organizovan način, KPK nameće svakom od svojih građana mentalitet pokornosti. Svejedno da li partija sama sebi protivreči ili stalno menja svoju politiku, to sve nije bitno, sve dok ona može sistematski organizovati način da ljudima oduzme njihova ljudska prava, koja im prirodno pripadaju. Vladini pipci su svugde prisutni. Bilo u gradskim ili seoskim oblastima, ljudi su rukovođeni takozvanim uličnim ili gradskim komitetima. Donedavno, ako se neko želeo oženiti ili razvesti ili dobiti dete, za

sve ovo mu je trebala dozvola od ovih komiteta. Partijska ideologija, način razmišljanja, organizaciona i socijalna struktura, propagandni mehanizmi i administrativni sistemi služe samo njenom diktatorskom cilju. Kroz sisteme vlade, Partija teži da kontroliše misli i dela svakog pojedinca.

Ma kako brutalno KPK kontrolisala svoje ljudе, to se ne ograničava samo na njeno sprovođenje fizičkog mučenja. Partija takođe prisiljava ljudе da izgube svoju sposobnost nezavisnog mišljenja i pretvara ih u strašljive kukavice, koji samo gledaju da sebe zaštite i ne usuđuju se da progovore. Cilj vladavine KPK je da ispere mozak svakom od svojih građana, tako da oni misle i govore kao KPK i rade ono što ona propagira.

Postoji izreka da je "Partijska politika kao mesec, menja se svakih 15 dana". Bez obzira koliko često Partija menjala svoju politiku, svako u naciji to mora blisko slediti. Kada si iskorišćen kao sredstvo za napadanje drugih, moraš biti zahvalan Partiji što poštuje tvoju snagu; kada si povređen, moraš zahvaliti KPK što te "naučila lekciju"; kada si bezpravno diskriminisan i KPK to naknadno ispravi, moraš biti zahvalan KPK što je velikodušna, otvorena i može ispraviti svoje greške. KPK sprovodi svoju tiraniju kontinuiranim ciklusima progona, nakon kojih usleđuje naknadno ispravljanje.

Nakon 55 godina tiranije, KPK je uhapsila misli nacije i zatvorila ih unutar prostora dozvoljenog od strane KPK. Ako neko misli izvan ovih granica, to se smatra zločinom. Nakon borbi, koje su se uvek iznova ponavljale, glupost se veliča kao mudrost; biti kukavica je način preživljavanja. U modernom društvu, s Internetom, kao osnovnim sredstvom razmene informacija, KPK čak traži od svojih ljudi da imaju samo-disciplinu i ne čitaju vesti izvana ili posećuju stranice sa ključnim rečima kao što su "ljudska prava" i "demokratija".

Pokret KPK ispiranja mozga svojih ljudi je absurdan, brutalan i podao, a osim toga je svuda prisutan. On je iskrivio moralne vrednosti i principe kineskog društva i u potpunosti izvrnuo standarde ponašanja i životni stil nacije. KPK stalno koristi mentalna i psihička mučenja kako bi pojačala svoj absolutni autoritet vladanja Kinom sveobuhvatnom "KPK religijom".

Zaključak

Zašto se KPK mora neprestano boriti da bi zadržala moć? Zašto KPK veruje da je borba beskrajna, sve dok život postoji? Da bi postigla svoj cilj, KPK ne preza od ubijanja ljudi ili uništavanja životne sredine, niti se KPK brine o tome što većina seljaka i mnogi stanovnici u gradovima žive u siromaštvu.

Da li je ideologija Komunizma razlog zbog kojeg KPK prolazi kroz beskrajne borbe? Odgovor je "Ne". Jedan od principa Komunističke Partije je da se otarasi privatnog vlasništva, što je KPK pokušala kada je došla na vlast. KPK je verovala da je privatna svojina koren svog zla. Ipak, nakon ekonomskih reformi 1980-tih godina, privatna svojina je ponovo dozvoljena u Kini i zaštićena je Ustavom. Kada progledaju kroz laži KPK, ljudi će jasno videti da je u svojih 55 godina vladavine, KPK samo režirala dramu preraspodele

svojine. Nakon nekoliko rundi takve raspodele, KPK je jednostavno kapital drugih pretvorila u svoju sopstvenu privatnu svojinu.

KPK za sebe tvrdi da je "pionir radničke klase". Njen cilj je eliminisati kapitalističku klasu. Ipak, pravila KPK sada jasno dozvoljavaju kapitalistima da se priključe Partiji. Članovi KPK više ne veruju u Partiju i Komunizam i postojanje KPK je neopravdano. Ono što je ostalo od Komunističke Partije je samo ljudska bez njenog navodnog sadržaja.

Da li je uspela dugogodišnja borba KPK da svoje članove odvrti od korupcije? Ne. 55 godina otkako je KPK na vlasti, korupcija, pronevere, kršenje zakona i dela, koja nanose štetu naciji i ljudima, još uvek su široko rasprostranjeni među službenicima KPK širom zemlje. Poslednjih godina, od ukupnog broja od oko 20 miliona partijskih funkcionera u Kini, osam miliona je bilo izvedeno na sud i osuđeno za krivična dela vezana za korupciju. Svake godine, oko jedan milion ljudi podnosi žalbe višim nadležnim službama zbog korumpiranih službenika, koji nisu pod istragom. Od januara do septembra 2004. godine, kineski Biro za razmenu stranih valuta istražio je slučajeve ilegalnog oslobođanja deviza u 35 banaka i 41 kompaniji i otkrio 120 miliona dolara ilegalnih transakcija. Prema statistikama iz poslednjih godina, ništa manje nego 4000 službenika KPK pobeglo je iz Kine sa proneverenim novcem, a količina novca ukradenog od države iznosi desetine milijardi dolara.

Jesu li bili uspešni naporci da se poboljša obrazovanje i svesnost ljudi i da se oni nastave interesovati za probleme države? Odgovor je još jedno glasno "Ne". U današnjoj Kini, težnje za materijalnim dobrima su široko raširene i ljudi gube tradicionalnu vrlinu iskrenosti. Postalo je uobičajeno da ljudi obmanjuju rođake i varaju prijatelje. Što se tiče mnogih važnih pitanja, kao što su ljudska prava ili progona Falun Gong, mnogi Kinezi su ili nezainteresovani, ili odbijaju da govore. Zadržavati svoje misli za sebe i ne izgovarati istinu, postala je osnovna veština preživljavanja. U međuvremenu, KPK je u prikladnim prilikama uvek iznova budila javni osećaj nacionalizma. KPK može, na primer, organizovati Kineze da bacaju kamenje na američku ambasadu i da pale američke zastave. Kineski građani su uvek bili tretirani ili kao poslušna masa ili kao nasilna gomila, ali nikad kao građani s garantovanim ljudskim pravima. Kulturni napredak je osnova za podizanje moralnih standarda i principa. "Ako su svi ovi [moralni] principi odbačeni, onda ljudi ne bi imali zakone, koje bi sledili i ne bi razlikovali dobro i зло. Oni bi izgubili svoju kontrolu...Tao bi bio uništen" [9]

Cilj klasne borbe KPK je da se kontinuirano stvori haos, kroz koji se ona može čvrsto ustanoviti kao jedna i jedina vladajuća partija i religija u Kini, koristeći partijsku ideologiju kako bi kontrolisala kineske građane. Vladine institucije, vojska i mediji su samo oruđa iskorišćena od strane KPK, kojima ona sprovodi svoju nasilnu diktaturu. KPK, koja je u Kini doživela neizlečive bolesti, je sama na ivici umiranja i njen kolaps je neizbežan.

Neki ljudi se brinu da će zemlja upasti u haos ako se KPK raspade. Ko će zameniti ulogu KPK u upravljanju Kinom? U poređenju sa 5.000 godina kineske istorije, samo 55 godina u kojima je vladala KPK je kratko kao oblak koji brzo promiče. Ipak, na nesreću, u ovom kratkom periodu od 55 godina,

KPK je uništila tradicionalna verovanja i standarde; uništila tradicionalne moralne principe i socijalne strukture; preokrenula brižljivost i ljubav među ljudskim bićima u borbu i mržnju; i zamenila poštovanje prema nebu, zemlji i prirodi, sa arogancijom da "ljudi pokoravaju prirodu". Činovima uništavanja, jednim za drugim, Partija je razorila socijalne, moralne i ekološke sisteme, ostavljujući kinesku naciju u dubokoj krizi.

U kineskoj istoriji, svaki dobodušni vođa je smatrao da su voleti, hraniti i obrazovati narod dužnost vlasti. Ljudska priroda teži dobroti i uloga vlasti je da podstakne ovu urođenu ljudsku sposobnost. Mencius je rekao: "Ovo je put ljudi: oni sa čvrstim namerama imaju nepokolebljiva srca, dok oni bez čvrstih namera, neće imati nepokolebljiva srca." [10] Obrazovanje bez napretka je bilo bezuspešno; tiranske vođe, koje nisu imale ljubavi za ljudе, već su ubijali nevine, bili su prezreni od strane kineskog naroda.

Tokom 5000 godina kineske istorije, bilo je puno dobodušnih vođa, kao što su imperator Yao i imperator Shun u davna vremena, imperator Wen i imperator Wu u Zhou dinastiji, imperator Wen i imperator Jing u Han dinastiji, imperator Tang Taizong u Tang dinastiji i imperator Kangxi i imperator Qianlong u Qing dinastiji. Blagostanje koje su ljudi uživali u ovim dinastijama je bilo rezultat toga što su se vođe vodili nebeskim Taom, sledeći učenje sredine i težeći miru i stabilnosti. Karakteristika dobrog vođe je da koristi čestite i sposobne ljudе, da je otvoren prema različitim mišljenjima, da potpomaže pravdu i mir i daje ljudima ono što im treba. Na ovaj način, građani će poštovati zakon, sačuvati osećaj pristojnosti, živeti sretno i raditi uspešno.

Posmatrajući situaciju u svetu, često se pitamo ko određuje da li će jedna država živeti u blagostanju ili nestati, iako znamo da uspon i pad jedne nacije imaju svoje razloge. Kada KPK ode, možemo očekivati da će se mir i harmonija vratiti u Kinu. Ljudi će se vratiti istinitosti, dobromernosti, skromnosti i toleranciji i nacija će opet voditi brigu o osnovnim ljudskim potrebama i sve profesije će uspevati.

Napomene:

[1] Iz "Analna namirnica i proizvoda" u Istoriji ranije Han dinastije (Han Shu). "Sve pod nebom" se odnosi na Kinu pod imperatorima.

[2] Qian Bocheng, Orijentalna kultura, četvrti izdanje, 2000.godine

[3] Gao Gang i Rao Shushi su bili članovi Centralnog Komiteta. Nakon neuspelog nadmetanja u borbi za vlast 1954. godine, oni su bili optuženi za zaveru s ciljem cepanja Partije i zatim su bili izbačeni iz Partije. Hu Feng, intelektualac i književni kritičar suprotstavio se politici književnosti indoktrinacije, koju je sprovodila KPK. On je bio izbačen iz Partije 1955. godine i osuđen na 14 godina zatvora. Od 1951 do 1952. godine, KPK je započela "kampanju protiv tri zla" i "kampanju protiv pet zala", pokreta sa naglašenim ciljem odstranjivanja korupcije, rasipanja i birokratije unutar Partije, vlade, armije i masovnih organizacija.

[4] Lu Xun ili Lu Hsun (25.09.1881.-19.10.1936.) se često smatra osnivačem moderne domaće (Baihua) kineske literature. On je takođe bio poznati

prevodilac. Kao levičarski pisac, Li je igrao važnu ulogu u istoriji kineske literature. Njegove knjige su imale veliki uticaj na veliki broj kinske mладеžи. Kada se vratio u Kinu sa studiranja medicine u gradu Sendai u Japanu 1909. godine, postao je predavač na univerzitetu u Pekingu i počeo je pisati.

[5] I Car Žada i Kralj Zmaja su kineske mitološke figure. Jade Emperor, formalno poznat kao August Personage of Jade i kako ga deca i obični ljudi neformalno nazivaju Ded Nebo, je gospodar Neba i jedan od najvažnijih bogova kineskog daoističkog panteona. Kralj Zmaja je nebeski gospodar četiri okeana. Svakim od okeana, koji svaki odgovaraju jednom kardinalnom smeru, vlada jedan Kralj Zmaja. Kraljevi Zmaja žive u kristalnim palatama, čuvani od strane vojnika morskih račića i generala rakova. Osim vladanja vodenim životom, Kraljevi Zmaja takođe upravljaju oblacima i kišom. Za Kralja Zmaja Istočnog Mora se kaže da ima najveću teritoriju.

[6] Peng Dehuai (1898-1974): Kineski komunistički general i politički vođa. Peng je bio glavni komandant u Korejskom ratu, vice-premier Državnog Veća, član Politbiroa i ministar odbrane od 1954. do 1959. godine. On je bio odstranjen sa njegovih zvaničnih pozicija, nakon neslaganja sa Maovim levičarskim pristupom na plenumu KPK u Lushan-u 1959. godine.

[7] Zhao Gao (datum rođenja nepoznat, umro 210 godine p.n.e): Glavni evnuh za vreme Qin dinastije. 210. godine p.n.e, nakon smrti imperatora Qin Shi Huang, Zhao Gao, glavni ministar Li Si i Hu Hai, drugi sin imperatora izmislili su dve želje imperatora, učinivši Hu Haija novim imperatorom i naređujući prestolonasledniku princu Fu Su da izvrši samoubistvo. Kasnije su se sukobi između Zhao Gao i Hu Haija zaoštreni. Zhao je doveo jelena u kraljevski sud i rekao da se radi o konju. Samo mali broj činovnika se usudio da izrazi neslaganje i da kaže da je to jelen. Zhao Gao je verovao da su ti činovnici, koji su životinju nazvali jelenom protiv njega i uklonio ih je sa njihovih pozicija.

[8] Masakr u Daxingu se desio avgusta meseca 1966. godine za vreme promene partijskog vrha u Pekingu. U to vreme, Xie Fuzhi, ministar javne bezbednosti, održao je govor na sastanku biroa javne sigurnosti u Pekingu, gde se založio za ne mešanje u akcije Crvenih Gardista protiv "pet crnih klasa". Ovaj govor se kratko nakon toga preneo i na sastanku Stalnog Komiteta Biroa javne sigurnosti u Daxinu. Nakon sastanka, Biro javne sigurnosti Daxina odmah je preuzeo akciju i napravio plan da nahuška mase u oblasti Daxina da ubiju "pet crnih klasa".

[9] Iz "Kolekcije političkih spisa" Kang Youwei-ja (1981). Zhonghua Zhuju. Kang Youwei (1858-1927) je bio važan reformatorski misilac kasnog Qing perioda.

[10] Iz „Mencius-a“

O tome kako je Komunistička partija usmerena protiv univerzuma

Predgovor

Kinezi veoma cene "Tao", ili "Put". U stara vremena bi brutalni imperator bio nazvan "vladarom bez savesti kojem nedostaje Tao". Za svako ponašanje koje ne odgovara standardima morala, koji se u Kineskom obeležava sa dva znaka *Tao De*, što znači "*Tao*" i "*vrlina*", reklo bi se da "ne sledi Tao princip". Čak su i seljaci koji su protestovali, nosili transparent na kome je stajalo "sprovesti Put u ime neba". Lao Ce [1] je rekao: "Postoji nešto tajanstveno i celo, što je postojalo pre neba i zemlje. Tiho, bezoblično, potpuno i koje se nikad ne menja. Živeći večno svugde u savršenstvu, to je majka svih stvari. Ne znam mu ime; ja ga nazivam Put". Ovo sugerije da je svet nastao od "Taoa".

U poslednjih sto godina, iznenadna invazija komunističke aveti stvorila je silu protiv prirode i čovečnosti, uzrokujući bezgraničnu agoniju i tragediju. To je takođe dovelo ljudsku civilizaciju na ivicu uništenja. Čineći sve vrste zlodela, koji narušavaju Tao i suprotstavljaju se nebu i zemlji, to je postala krajnje zla sila protiv univerzuma.

"Čovek sledi zemlju, zemlja sledi nebo, nebo sledi Tao, a Tao sledi ono što je prirodno." [2]

U drevnoj Kini, ljudi su verovali u sklad, harmoniju i koegzistenciju sa nebom. Čovečanstvo se integriše sa nebom i zemljom i postoji u uzajamnoj zavisnosti s njima. Tao univerzuma se ne menja. Univerzum se kreće u skladu sa Taom, na jedan uređen način. Zemlja sledi nebeske promene, zbog čega postoje četiri različita godišnja doba. Kada ljudi poštuju zahteve neba i zemlje, čovečanstvo uživa u harmoničnom životu zahvalnosti i blagoslova. To se odražava u iskazu "povoljnog nebeskog trenutka, pogodnog zemaljskog tla i harmonije među ljudima". [3] Prema kineskoj misli, astronomija, geografija, sistem kalendarata, medicina, literatura i čak socijalne strukture, sve slede ovo razumevanje.

Ali Komunistička Partija propagira "filozofiju borbe" i da će "ljudi dobiti borbu protiv prirode", prkošenjem nebu, zemlji i prirodi. Mao Cetung je rekao: "boriti

Propaganda za vreme "Kulturne Revolucije": Pripadnik Crvene Garde uništava statuu Bude, statuu Isusa, Mah Jong i stare knjige, simbole Buržoazije. Na jednoj od starih knjiga stoji natpis "Vrlina". Parola na slici glasi: „Razbiti stari svet; izgraditi novi svet.“

se s nebom je bezgranična radost, boriti se sa zemljom je bezgranična radost, i boriti se sa čovečanstvom je bezgranična radost". Možda Komunistička Partija stvarno uživa u ovakvoj borbi, ali narod je plaća veoma bolnu cenu.

1. Borba protiv ljudi, eliminisanje ljudske prirode

Mešanje dobrog i lošeg eliminiše čovečnost

Čovek je u pre svega prirodno, pa tek onda društveno biće. "Čovek je po prirodi dobar" [4] "Dobrota je svojstvena svim ljudima" [5]. Ovo su neke od mnogih smernica koje čovek poseduje od svog rođenja, i koje mu omogućuju da razlikuje ispravno od pogrešnog, i dobro od zla. Nasuprot tome, za KPK su ljudi životinje, ili čak mašine. Prema KPK su i kapitalistička i radnička klasa samo materijalna snaga.

Cilj KPK je da manipuliše ljudima i postepeno ih promeni u buntovne, revolucionarne nasilnike. Marks je rekao: "Materijalne sile jedino mogu biti savladane od strane materijalnih sila". "Teorija može postati materijalna sila, čim obuzme mase." [6] On je verovao da je celokupna istorija čovečanstva samo stalna evolucija ljudske prirode, a da je ljudska priroda zapravo klasna priroda. Osim toga, verovao je da ništa nije urođeno, već da je sve produkt okoline. Marks je pretpostavljao da je čovek u svim okolnostima "socijalno biće" i nije bio saglasan sa konceptom "prirodnog bića", koji je proklamovao Fojerbah. Lenjin je verovao da marksizam ne može sam od sebe rasti među radnim narodom, već da se mora doneti spolja. Svi Lenjinovi pokušaji da ekonomsku borbu radnika pretvoriti u ciljanu političku borbu preuzimanja moći, završavali su se neuspehom. Tako je on položio svoju nadu u refleksnu teoriju Ivana Petrovića Pavlova, dobitnika Nobelove nagrade. Lenjin je rekao da ta teorija "ima ogromno značenje za proletarijat širom sveta". Trocki [7] se čak nadao da će uslovni refleksi prouzrokovati ne samo psihičku već i fizičku promenu ličnosti. Na isti način kao što pas počinje da balavi kad čuje zvonjenje zvona za obrok, on je očekivao da vojnici pri zvuku pucnjave hrabro krenu napred stavljajući svoj život na kocku za Komunističku partiju.

Od davnina su ljudi verovali da nagrada proističe iz rada i napora. Naporan rad vodi ka blagostanju. Ljudi su prezirali lenjost i verovali su da je nemoralno uzimati povlastice bez rada. Ipak, nakon što se Komunistička partija proširila u Kini kao kuga, ona je ohrabrilu društveni ološ i besposličare da prisvajaju zemlju, oduzimaju privatnu imovinu i tiranišu ljude. Ovo se sve odigravalo javno i pod pokroviteljstvom zakona.

Svako zna da je dobro poštovati starije i brinuti se o mладима i da je loše biti bezobziran prema starijima i nastavnicima. Staro konfučijanističko obrazovanje se sastajalo iz dva dela: Xiao Xue (Malo školovanje) i Da Xue (Veliko školovanje). Xiao Xue se učilo do 15-te godine života i bilo je uglavnom usmereno ka opštoj kulturi u odnosu na čistoću, ponašanje, govor, socijalne odnose, itd. Da Xue je naglašavalo vrline i dobijanje Taoa [8]. U toku kampanja KPK, učenja Lin Biao-a [9] i Konfučija su kritikovana, a sva viša moralna učenja su odstranjena iz nastavnog plana za mlađe generacije.

Jedna stara kineska poslovica glasi: "On je moj učitelj samo jedan dan, ali dužnost mi je da ga poštujem kao oca celog života".

5. avgusta 1966. godine je Bian Zhongyun, nastavnica Pridružene ženske više škole na Pekinškom univerzitetu, bila primorana da šeta ulicom odeće zamrljane crnom bojom, sa navučenom klovnovskom kapom preko glave, dobujući na kanti za otpatke. Morala je da obesi crnu tablu na vrat i nakon što je bila prisiljena da kleći na kolenima, polivena je ključalom vodom. Zatim je pretučena daskom obloženom ekserima. Umrla je od posledica mučenja.

Direktorka više škole pekinškog univerziteta je od strane svojih studenata bila primorana da udara po jednom slomljenom umivaoniku i pritom uzvikuje: "Ja sam loš element". Da bi je ponizili, oššali su je i bila je udarana po glavi, tako da je iz rana nanesenih udarcima šikljala krv. Bila je primorana da puže po tlu.

Svako je mišljenja da je čistoća dobra stvar, a biti prljav je loše. Ali KPK je propagirala "da treba biti pokriven prljavštinom i blatom i raditi naporan i težak posao, koji ostavlja žuljeve na rukama". Partija misli da je dobro kad su "ruke crne, a na nogama se lepi goveđa balega" [10] Takvi ljudi su smatrani najrevolucionarnijim i mogli su pohađati univerzitet, postati članovi partije, biti unapređeni i konačno postati lideri Partije.

Čovečanstvo se razvijalo sakupljanjem znanja, ali pod upravom KPK se sticanje znanja smatralo lošim. Intelektualci su bili označeni smrdljivom devetom kategorijom, najgorom na skali od jedan do devet. Od intelektualaca se zahtevalo da uče od nepismenih, a pre nego što bi mogli započeli novi život, morali su biti prevaspitani od strane siromašnih seljaka. U prevaspitavanju intelektualaca, profesori sa pekinškog univerziteta Tsinghua prognani su na ostrvo Šaran u Nanchangu, u provinciji Jiangxi. U ovoj oblasti je bila veoma rasprostranjena bolest bilharcioza [11] i čak je jedan radni logor koji je prvobitno bio тамо izgrađen, morao biti premešten. Pri kontaktu sa rečnom vodom svi ovi profesori su se zarazili i kod njih se razvila ciroza jetre koja ih je učinila nesposobnima za život i rad.

Kambodžanska Komunistička Partija (poznata pod imenom Crveni Kmeri) je, podstaknuta bivšim premijerom Kine Ču Enlaj-jem, dovela progon intelektualaca do krajnosti. Svako za koga se prepostavljalo da nezavisno razmišlja, bio je izvrnut progonu, i duhovnom i fizičkom uništenju. Od 1975. do 1978. godine, ubijena je četvrtina stanovništva Kambodže. Neki samo zato što su imali tragove naočara na nosu.

Nakon pobeđe kambodžanskih komunista 1975. godine, Pol Pot je počeo da uvodi socijalizam – "raj u ljudskom društvu", gde nema razlika među klasama, nema razlika između grada i sela, nema novca, niti trgovačke razmene. Na kraju su porodice bile rasturene i zamenjene muškim i ženskim radnim grupama. Svi su bili primorani raditi i jesti zajedno i nositi iste, crne, revolucionarne ili vojne uniforme. Bračni supružnici su se smeli sastajati samo jednom nedeljno i to samo uz predhodno dobivenu dozvolu.

Komunistička partija je tvrdila da se ne boji ni neba, ni zemlje, ali je arogantno pokušala preinaciti nebo i zemlju. To je potpuno neuvažavanje svih pravednih moći i elemenata univerzuma. Tokom svog studija u Henanu, Mao Cetung je napisao sledeće:

"U istoriji svih naroda su postojale velike revolucije. Staro se ispira i stvari se natapaju novim; nastupaju velike promene, koje uključuju život i smrt, uspeh i propast. Isto tako je i sa razaranjem univerzuma. Razaranje definitivno nije konačno razaranje, i nema sumnje da će razaranje ovde, tamo značiti rođenje. Svi mi predviđamo takva razaranja, jer razaranjem starog univerzuma, mi stvaramo novi. Zar to nije bolje nego stari univerzum?!"

Ljubav je prirodno ljudsko osećanje. Ljubav izmedju supružnika, dece, roditelja, prijateljima i u društvu je normalna pojava. Neprestanim političkim kampanjama, KPK je od ljudi načinila vukove, pa čak i divljije i okrutnije zveri od vukova. Postoji jedna stara poslovica koja glasi: "lako su tigrovi divlje i svirepe zveri, nikad ne jedu svoju sopstvenu mладунčад". Ali pod vladavinom KPK, postalo je normalno da se roditelji i deca, ili supružnici, međusobno prijavljuju i cinkare; porodične veze su često odbacivane.

60-tih godina je jedna nastavnica u jednoj od pekinških osnovnih škola, prilikom pripreme testa pravopisa, stavila omaškom zajedno znakove "socijalizam" i "pasti". Učenici su o tome obaveštili funkcionere KPK. Nakon toga je ona bila kritikovana i na javnim skupovima omalovažavana i šamarana od strane muških učenika. Njena kći je se odrekla. Svaki put kad bi se štogod desilo, njena kćer je na političkim sastancima kritikovala "nove pokrete u klasnoj borbi" njene majke. Godinama nakon te omaške, jedini posao koji je radila bio je čišćenje škole i školske toaleta.

Ljudi koji su prošli kroz kulturnu revoluciju, nikad neće zaboraviti Zhan Zhixin, koja je bila upućena u zatvor, jer je kritikovala Mao Cetunga zbog njegovog neuspeha prilikom tzv. "Velikog skoka napred". Mnogo puta, zatvorska policija bi je svukla nagu sa rukama vezanim lisicama na leđima i gurnula je u zatvoreničku ćeliju za muškarce kako bi je oni silovali, što ju je na kraju dovelo do ludila. Zatvorski čuvari su se bojali da će ona prilikom pogubljenja uzvikivati parole, pa su joj pritisli glavu na ciglu i bez ikakve anestezije joj presekli grkljan.

I zadnjih godina, prilikom progona Falun Gonga, KPK upotrebljava iste stare metode za sejanje mržnje i izazivanje nasilja.

Komunistička partija potiskuje vrlu prirodu ljudskih bića, promoviše, ohrabruje i upotrebljava zlu stranu ljudi, kako bi ojačala sopstvenu vladavinu. Kampanje se nižu jedna za drugom i ljudi sa savešću su, iz straha od nasilja, primorani ćutati. KPK je sistematski uništila univerzalne moralne standarde, u pokušaju da potpuno razori koncepte dobra i zla, časti i sramote, koje čovečanstvo održava hiljadama godina.

Zlo koje prevaziđa zakon o obostranom generisanju i obostranoj inhibiciji

Lao Ce je rekao: "Pod nebom, svako može sagledati lepotu samo zato što postoji ružnoća.

Svako može spoznati dobro kao samo jer postoji zlo.

Zato imati i nemati nastaju zajedno.

Teško i lako se dopunjaju.

Dugo i kratko se suprotstavljaju.

Visoko i nisko počivaju jedno na drugom;

Glas i zvuk harmonizuju jedno drugo;

Prednje i zadnje slede jedno drugo. [12]

Jednostavno rečeno, u ljudskom svetu postoji zakon o obostranom generisanju i obostranoj inhibiciji. Ne samo da su ljudi podeljeni na dobre i loše, već dobro i zlo postoje i unutar jedne osobe.

Tao Zhi, idol bandita u drevnoj Kini, je rekao svojim sledbenicima: "Banditi trebaju takođe da slede Put". Nastavljači, on je rekao da jedan bandit "takođe treba biti častan, hrabar, pravedan, mudar i dobrodušan". To bi trebalo značiti da čak i jedan bandit ne sme raditi šta hoće i on takođe mora slediti određena pravila.

Gledajući unatrag na istoriju KPK, može se reći da je ona puna obmana i izdaja bez granica. Ono što banditima najviše služi na čast je "Pravednost". Čak se i mesto na kome se deli plen zove: "Dvorana Pravdenosti za Podelu Plena". Ali svaki put kad među drugovima u KPK nastane kriza, oni potkazuju jedan drugog, tuže jedan drugog i pronalaze i falsifikuju optužbe koje bi jedni drugima pripisali.

Uzmimo za primer generala Peng Dehuai [13]. Mao Cetung, koji se ranije bavio zemljoradnjom, znao je da je nemoguće proizvesti 130.000 jina pšenice po jednom muu [14] i da je ono što je Peng rekao potpuno odgovaralo istini. On je takođe znao da Peng nije imao namenu da osporava njegovu moć, a da ne govorimo o činjenici da mu je Peng više puta spasao život, dok se Peng sa vojskom od samo 20.000 ljudi borio protiv Hu Zangnana, protiv moćnije vojske od 200.000 vojnika, za vreme rata između KPK i KMT [Kuomintanga]. Uprkos tome, čim je Peng pokazao da ima drugačiji stav od Maovog, Mao je odmah pobesneo i bacio u korpu za otpatke pesmu koju je napisao u slavu Penga, pod nazivom: "Ko se usuđuje uzjahati konja oružan sabljom i biti na čelu – samo naš general Peng". Mao je odlučio da ubije Penga, uprkos plemenitosti koju je Peng pokazao prilikom spašavanja Maovog života.

KP radije na brutalan način ubija, nego da blagonaklono vlada; ona progoni svoje sopstvene članove uprkos njihovojo lojalnosti; ona razmenjuje kinesku teritoriju i trguje sramotno i kukavički; ona čini sebe neprijateljem ispravne vere i nedostaje joj mudrost; ona neprestano pokreće nove masovne pokrete, i vlada pomoću njih, a bez ikakve mudrosti. Sve u svemu, KPK je tako daleko doterala da je odbacila čak i minimalistički moralni stav da "čak i banditi treba da slede Put". Njena opakost je prevazišla i univerzalni zakon o obostranom generisanju i obostranoj inhibiciji. KPK se totalno suprotstavlja prirodi i čovečnosti s ciljem da pomeša kriterijume o dobru i zlu i da uništi zakone

univerzuma. Njena bezgranična arogancija je dospila do zenita i ona je osuđena na potpunu propast.

2. Borba protiv Zemlje je u protivrečnosti sa zakonom prirode i dovodi do beskrajne katastrofe

Klasna borba se proširuje do prirode

Jin Xunhua, koji je 1968. godine završio srednju školu Wusong broj 2, i koji je bio stalni član srednjoškolskog Komiteta Crvene Garde u Šangaju, je marta 1969. godine poslat na školovanje u seosku oblast provincije Heilongjiang. 15. avgusta 1969. godine iz planina krenula jaka bujica i poplavila krajeve oko reke Shuang. Jin je skočio u uskovitlan vodeni tok kako bi iz bujice spasio dva plutajuća električna stuba njegovog proizvodnog odeljenja i pritom se utopio.

Slede dva izvoda iz njegovog dnevnika [15] iz dana pre njegove smrti:

4. juli

Počinjem da osećam ozbiljnost i intenzitet klasne borbe na selu. Kao crvenogardista predsednika Maoa stojim potpuno spreman za borbu protiv reakcionarnih snaga, opremljen nepobedivom logikom Mao Cetunga, kao svojim oružjem. Ako treba, spreman sam čak i žrtvovati svoj život. Ja ću se svim svojim moćima boriti, boriti i boriti da učvrstim diktaturu proleterijata.

19. juli

Klasni neprijatelji u ovoj brigadi su još uvek drski. Obrazovana mladež je i došla u seoske oblasti upravo zbog učestvovanja u tri značajna revolucionarna pokreta na selu, a pre svega u klasnoj borbi. Mi se moramo osloniti na klasu siromašnih i nižu srednju klasu seljaka, treba da mobilišemo mase i potisnemo aroganciju neprijatelja. Mi, obrazovana omladina, treba uvek da nosimo velika parole Mao Cetungove Misli, nikad ne zaboravljajući klasnu borbu i diktaturu proleterijata.

Jin je otišao u unutrašnjost zemlje nošen mišljem da pobedi Nebo i Zemlju i da reformiše čovečanstvo. Njegovi dnevnički otkrivali su da je njegov um bio ispunjen "borbom". On je proširio ideju "borbe protiv ljudi" u borbu protiv Neba i Zemlje i konačno je izgubio život zbog toga. Jin je tipičan primer filozofije borbe, i istovremeno je postao njena žrtva.

Engels je jednom rekao da je sloboda priznavanje neizbežnog. Mao Cetung je otišao korak dalje i tome dodao: "i reforma sveta". Ovaj dodatak je potpuno je razotkrio pravu narav KPK, naime želju za preinačenjem prirode. "Neizbežnost", kako je razumeju komunisti, odnosi se na materiju koju ne vide i "zakonitost", čiji izvor leži izvan mogućnosti objašnjenja. Oni veruju da se priroda i čovečanstvo mogu "osvojiti", preuzimanjem subjektivnih inicijativa, kako bi se shvatili objektivni zakoni. U svojim naporima da promene prirodu, komunisti su doneli haos u Rusiju i Kinu.

Narodne pesme za vreme "Velikog skoka napred" pokazuju aroganciju i glupost KPK. "Pusti nek se brda poklone i neka se reke sklone u stranu", "Na

nebu ne postoji Car žada i na zemlji nema zmajevog kralja. Ja sam Car žada i Zmajski kralj. Naređujem da se tri planine i pet klisura skloni u stranu, evo dolazim!" [16]

Komunistička partija je došla! S njom je došlo razaranje ravnoteže u prirodi i prvobitno harmoničnom svetu.

Remećenjem prirode KPK žanje ono što je posejala

Pod poljoprivrednom politikom, u kojoj je žitarice smatrala ključem svega, KPK je svojevoljno pretvorila u oranice velike površine brdskih obronaka i pašnjaka, koji nisu bili pogodni za poljoprivredu, pokušavajući da od njih napravi korisnu obradivu zemlju. Reke i jezera su nasipani zemljom. Kakav je bio rezultat? KPK je tvrdila da je proizvodnja žitarica 1952. godine premašila proizvodnju pod režimom Kuomintanga. Ali ono što nije bilo otkriveno je da je tek 1972. godine celokupna proizvodnja žitarica u Kini premašila nekadašnju proizvodnju iz vremena miroljubive vladavine Qianlong režima iz doba Qing dinastije. Čak je i dan danas prosečna proizvodnja po glavi stanovnika u Kini još uvek niža nego tokom Qing dinastije, a predstavlja jedva trećinu od one tokom Song dinastije, u čijem vladajućem razdoblju kad je poljoprivreda bila na vrhuncu.

Neobuzdana seča drveća i nasipanje reka i jezera su doveli do drastičnog uništenja prirodne sredine u Kini. Danas se kineski ekološki sistem nalazi na ivici kolapsa. Isušivanje reke Hai i Žute reke kao i zagađenost reka Huai i Jangce, uništavaju ono od čega zavisi preživljavanje kineske nacije. Nestankom pašnjaka u provincijama Gansu, Qinghai, u unutrašnjoj Mongoliji i Xinjiang, gde žive Uiguri dovelo je do toga da peščane oluje prodiru do centralnih ravnica.

50-tih godina je KPK, prema uputstvima sovjetskih stručnjaka, izgradila hidrocentralu Sanmenxia na Žutoj reci. Ova hidrocentrala do današnjeg vremena ima samo kapacitet reke srednje veličine, premda je Žuta reka druga po veličini u Kini. Što je još gore, ovaj projekt je doveo do toga da se mulj skuplja na gornjem toku reke, čime se vodostaj povisio. Zbog ovoga, čak i blaža poplava dovodi do ogromnih gubitaka života i imovine stanovništva s obe strane reke. Prilikom izliva reke Wei 2003. godine, količina vode je dostigla 3700 kubnih metara u sekundi, što je nivo koji može nastati svake dve do pet godina. Ipak je ta poplava izazvala katastrofu bez presedana u zadnjih 50 godina.

U oblasti Zhumadian u provinciji Henan su bili izgrađene mnogobrojne akumulacije. 1975. godine, brane ovih kumulacija se jedna za drugom srušile. U toku od samo dva sata se utopilo 60.000 osoba. Ukupni broj poginulih je iznosio 200.000.

KPK nastavlja da uništava kinesku zemlju. Brana na reci Jangce i projekat da se voda s juga sprovede na sever, pokušaji su KPK da investicijama, koje iznose stotine milijarde dolara, promeni prirodni ekološki sistem. A da se i ne spominju mali i srednji projekti koji su imali za cilj "da pobede zemlju". Šta više, jednom je u krugovima KPK bilo predloženo da se upotrebi atomska bomba

kako bi se probio prolaz kroz Qinghai-Tibet visoravan, kako bi se promenila prirodna okolina zapadne Kine. Iako je arogancija KPK i nepoštovanje prema svojoj zemlji šokirala ceo svet, to nije došlo neočekivano.

U heksogramima (Ba Gua) Knjige promena se kaže da su preci Kineza smatrali Nebo za *Čijan*, ili za tvorca, i da su ga poštivali kao nebeski Tao. Zemlju su smatrali za *Kun*, ili prijemčivom, i poštivali su njenu vrlinu prijemčivosti.

Kun, heksagram koji sledi *Čijan*, je u Knjizi promena objašnjen na ovaj način: "Budući da je heksagram *Kun*, priroda Zemlje je da se pruža i uzvraća. U skladu s tim, superiorne osobe postupaju sa svim stvarima i podržavaju ih s velikodušnom vrlinom".

U Konfučijevim zapisima iz Knjige promena [17] se kaže: "Veličina *Kun* je nešto savršeno; ona rađa sva bića."

Konfučije govori dalje o prirodi *Kun*: "*Kun* je najmekša, a ipak je u pokretu čvrsta. Nepokretna je, a po prirodi ipak skladna. Sledeći, ona dobija svog gospodara, a ipak pritom zadržava svoju prirodu i tako istrajava. Ona sadrži sve stvari i sjajna je u preobražavanju. Ovakva je *Kun* – pitoma, dok nosi nebo i kreće se s vremenom."

Ovo govori da se sve na Zemlji može održati i cvetati samo s vrlinama prijemčivosti majke Zemlje, mekoćom, mirnoćom i istrajnošću u sleđenju neba. Knjiga promena nas uči ispravnom stavu prema nebeskom Taou i zemaljskim vrlinama: slediti nebo, saobražavati se sa Zemljom i poštovati prirodu.

Ali KPK ne poštuje načela *Čijana* i *Kun*, jer promoviše "bitku protiv neba i borbu protiv Zemlje". Ona samovoljno pljačka zemaljske resurse. Ona na kraju neće moći da izbegne kaznu neba, Zemlje i zakona prirode.

3. Borba protiv neba, suzbijanje vere i odbijanje verovanja u Boga

Kako jedan ograničen život može spoznati bezgranični prostor-vreme?

Edvard, Ajnštajnov sin, je jednom upitao svog oca zašto je on tako slavan. Ajnštajn, pokazujući na slepu bubu na kožnoj lopti je odgovorio da ona ne zna da je put kojim ide zakriven, ali „Ajnštajn zna. Ajnštajnov odgovor ima zaista duboko značenje. Jedna kineska poslovica ima slično značenje: "Ne znaš tačno pravo lice planine Lu, jer stojiš na njoj". Da bi se mogao shvatiti jedan sistem, mora se izaći iz njega i posmatrati ga. Ipak, čovečanstvo, koje sa svojim ograničenim predstavama posmatra bezgraničan prostor i vreme u univerzumu, nikad neće biti u stanju da razume stvarnu prirodu univerzuma i tako će univerzum za čovečanstvo večito ostati tajna.

Domen koji nauka ne može da istraži pripada duhovnom ili metafizici, koji prirodno spadaju u područje "vere".

Vera, mentalna aktivnost koja uključuje doživljavanje i razumevanje života, vreme-prostora i univerzuma prevazilazi ono što čime može upravljati jedna politička partija. "Podajte dakle caru carevo, a Bogu Božje" [18]. Na osnovu svog jadnog i apsurdnog razumevanja univerzuma i života, KPK proglašava sve ono što ne odgovara njenoj teoriji "sujeverjem" i podvrgava sve one koji veruju u Boga ispiranju mozga i preobraćanju. Oni koji se protive da promene veru, bivaju omalovažavani, pa čak i stradaju.

Pravi naučnik ima široko shvatanje o univerzumu i neće svojim sopstvenim ograničenim razumevanjem poreći bezgraničnost "nepoznatog". U svojoj knjizi "Principi matematike", objavljenoj 1678. godine, poznati naučnik Isak Njutn je detaljno objasnio principe mehanike, plime i oseke i kretanje planeta, i izračunao je kretanje sunčevog sistema. Njutn, koji je požnjeo veliki uspeh i veliku slavu, ponavljao je više puta da njegova knjiga opisuje samo površinu fenomena i da se on uopšte ne usuđuje da govori o pravom smislu stvaranja univerzuma od strane od svevišnjeg Boga. U drugom izdanju "Principa matematike", Njutn svoju veru ovako iskazuje: "Ovaj divni sistem sunca, planeta i kometa mogao je nastati samo kao plod namere i moći jednog inteligentnog i moćnog bića... Kao što slepac nema predstavu o bojama, tako ni mi nemamo predstavu o načinu na koji premudri Bog poima i shvata stvari".

Ostavimo na stranu pitanje postojanja nebeskih kraljevstava koja nadilaze vreme-prostor i da li se oni koji traže Put, mogu vratiti svom božanskom poreklu i istinskom sebi. U jednom se svi možemo složiti: svi sledbenici pravedne vere veruju u uzročno-posledičnu veze u kojima se dobro dobrom vraća, a zlo kažnjava. Pravedna vera ima vrlo važnu ulogu u održavanju ljudskog morala na određenom nivou. Od Aristotela, pa do Ajnštajna, mnogi veruju u postojanje preovladavađućeg zakona u univerzumu. Čovečanstvo nikad nije prestalo da različitim metodama traga za istinom u univerzumu. Zašto uz nauku, ne bi i religija, vera i kultivacija mogli biti prihvaćeni kao drugačiji pristupi kojima se može otkriti univerzalna istina?

KPK uništava pravednu veru čovečanstva

Svi narodi istorijski veruju u Boga. Baš zbog tog verovanja u Boga i karmičke kauzalosti dobra i zla, ljudi se uzdržavaju i održavaju moral društva. U svim vremenskim razdobljima i po celom svetu su ortodoksne religije na Zapadu i Konfučijanizam, Budizam i Taoizam na Istoku učili da stvarnu sreću dolazi iz vere u Boga, obožavanja nebesa, negovanja onog što se ima, zahvalnosti za sopstvene blagoslove, i uzvraćanju prema tuđoj dobroti.

Vodeća premla komunizma je ateizam - verovanje da ne postoji Buda, ni Tao, ni predašnji životi, život posle života, kao i kauzalna kazna. Zato su komunisti u različitim zemljama siromasima i lumpen-proleterijatu [19] pripovedali da ne moraju verovati u Boga; oni ne moraju platiti za ono što dobijaju; oni se ne moraju držati zakona i ponašati dobro. Naprotiv, oni treba da koriste prevaru i nasilje kako bi stekli bogatstvo.

U drevnoj Kini se smatralo da su carevi od najvišeg roda, a ipak su sebe stavljali ispod neba, nazivajući se sinovima neba. Kontrolisani i obuzdavani "nebeskom voljom", imali su običaj da s vremena na vreme izdaju carske edikte, kojima su sami sebe okrivljivali i pokajavalii se pred nebom. Komunisti, međutim, za sebe tvrde da predstavljaju nebesku volju. Neograničeni nebeskim zakonima, slobodni su činiti šta žele. Tako umesto "raja na zemlji" stvaraju jedan za drugim pakao na Zemlji.

Karl Marks, patrijarh komunizma, verovao je da je religija duhovni opijum za narod. On se bojao da će ljudi verovati u božanstvenost i Boga, i odbiti da prihvate njegov komunizam. Prvo poglavje u Engelsovoj knjizi Dijalektika prirode sadrži kritiku Mendeljejeva i proučavanja misticizma u njegovoj grupi.

Engels je izjavio da sve što se desilo pre i u toku srednjeg veka mora opravdavati svoje postojanje pred sudom ljudske racionalnosti. Dajući ovu izjavu, on je sebe i Marksa smatrao sudijama u takvom sudskom procesu. Mihajlo Bakunjin, anarchista i Marksov prijatelj, na sledeći način je komentarisao Marksa: "On se pojavio da bi bio Bog ljudima. On ne može tolerisati nikog drugog kao Boga osim sebe samog. Želeo je da ga ljudi obožavaju kao Boga i poštuju kao svog idola, inače bi ih podvrgavao verbalnim napadima i progona."

Tradicionalna ortodoksna vera za komunističku aroganciju predstavlja prirodnu prepreku.

KPK je u divljem progonu religije potpuno pomahnila. Za vreme Kulturne revolucije su brojni hramovi i džamije porušeni, a monasi su sprovođeni ulicama i ponižavani. Na Tibetu je oštećeno 90% hramova. I dan danas, KPK nastavlja s progonom religije. Još uvek je nekoliko desetina hiljada članova kućnih hrišćanskih crkvi u zatvoru. Gong Pinmei, katolički sveštenik iz Šangaja, je zbog svoje vere bio progonjen od strane KPK i proveo je u zatvoru više od 30 godina. Nakon otpuštanja iz zatvora krajem 1980-tih godina, preselio se u SAD. Kada je umro u starosti od preko 90 godina, njegova posmrtna želja je glasila: "Premestite moj grob u Šangaj kad KPK više ne bude vladala Kinom". U više od 30 godina, koje je proveo u zatvorskoj samici, KPK ga je puno puta primoravala da se u zamenu za puštanje na slobodu odrekne svoje vere i prihvati vođstvo „Patriotskog komiteta Tri-samo" KPK [20].

Zadnjih godina je progon praktikanata Falun Gonga, koji zastupaju principe Istinitosti, Blagosti i Trpeljivosti, proširavanje doktrine "borbe protiv neba" i takođe neizbežna posledica pokušaja KPK da ljudi protiv svoje volje prisiljava nečemu.

Ateističke komuniste obuzima radost kada se bore protiv neba i oni pokušavaju da kontrolišu i kanališu veru ljudi u Boga. Njihova apsurdnost se ne može opisati rečima. Pojmovi arogancija ili uobraženost ne mogu to naznačiti ni u tragovima.

Zaključak

U praksi je komunizam propao širom sveta. Marta meseca 2001. godine je Đijang Cemin, bivši vođa poslednjeg velikog komunističkog režima na svetu izjavio sledeće novinaru Washington Post: "Kada sam bio mlad, verovao sam da će komunizam vrlo brzi doći, ali danas ne mislim više tako". Danas postoji malo onih koji zaista veruju u komunizam.

Komunistički pokret je osuđen na propast, jer krši zakon univerzuma i protivreči nebu. Takve snage uperene protiv univerzuma će sa sigurnošću biti kažnjene od strane nebeske volje i božjeg proviđenja.

Iako je kineska KP preživela svoje krize time što je menjala svoje lice, hvatajući se pritom za slamku, njena neizbežna propast je celom svetu jasna. Skidajući jednu za drugom svoje varljive maske, KPK otkriva svoju pravu narav gramzivosti, brutalnosti, besramnosti, zlobe i opozicije univerzumu. Ali nastavlja da kontroliše misli ljudi, izopačuje ljudski etiku, na taj način nanoseći štetu ljudskom moralu, miru i napretku.

Ogromni univerzum nosi sa sobom nepobitnu nebesku volju, koja se takođe može nazvati i Božjom voljom, ili prirodnom silom i zakonom. Čovečanstvo će imati budućnost samo ako bude poštovalo nebesku volju, sledilo tok prirode, pridržavalо se zakona univerzuma i volelo sva bićа pod nebeskim svodom.

Napomene:

- [1] Lao Ce, kineski filozof, živeo je u 6-om veku p.n.e. On je autor knjige Tao Te Đing, koja je osnovna knjiga Taoizma
- [2] Tao Te Đing, Poglavlje 25
- [3] Mencius, 2. knjiga
- [4] Klasično delo Tri Znaka (San Zi Jing), tradicionalni kineski tekst za osnovno obrazovanje
- [5] Mencius, 6. knjiga
- [6] Karl Marks, "Prilog kritici Hegelove filozofije prava"
- [7] Lav Davidovič Trocki (1879.-1940.) ruski komunistički teoretičar, istoričar, vojskovođa i osnivač ruske Crvene Armije. Ubijen od strane Staljinovih agenata 22. avgusta 1940. godine u Meksiku Sitiju.
- [8] Prema Zhu Xi ili Chu Hsi (1130-1200), takođe poznatom kao Zhu-zi ili Chu-tzu, neo-konfučijevskom naučniku iz Song dinastije, "Malo školovanje" se odnosi na primerno ponašanje, dok "Veliko školovanje" objašnjava principe iza takvog ponašanja. Izvor: "Poverljivi razgovori Učitelja Zhu (Zhu Zi Yu Lei)", 7. tom (1. Učenje)
- [9] Lin Biao (1907-1971), jedan od visokih lidera KPK pod Mao Cetungom, član kineskog Politbiroa, potpredsednik KPK (1958.) i ministar narodne odbrane (1959.). Lin je smatran arhitektom "Velike kineske kulturne revolucije". 1966. godine je izabran za naslednika Mao Cetunga, ali je 1970. godine izgubio poverenje. Kada je Lin osetio svoj gubitak pozicije, bio je umešan u pokušaj puča i nakon što je njegova namera otkrivena, pokušao je pobeći u Sovjetski Savez. Pri pokušaju bekstva se njegov avion srušio u Unutrašnjoj Mongoliji, pri čemu je Lin poginuo.
- [10] Iz Maovih "Govora na Yan'an forumu za literaturu i umetnost" (1942.)

[11] Bilharcioza (Schistosomiasis) je parazitsko oboljenje tropskih oblasti koje napada jetru. Infekcija nastaje dodirom sa zaraženom vodom. Simptomi su: povišena telesna temperatura, groznica, kašalj i bolovi u mišićima. U težim slučajevima dolazi do oštećenja jetre, creva, pluća, mokraćne bešike, i u retkim slučajevima dovodi do grčeva, paralize i zapaljenja kičmene moždine.

[12] Tao Te Čing, 2. poglavlje

[13] Peng Dehnai (1898.-1974.) kineski komunistički general i politički vođa. On je bio vrhovni komandant u ratu s Korejom, podpredsednik državnog saveta, član Politbiroa i ministar odbrane (1954.-1959.). Nakon nesuglasica oko Maovog načina pristupa na plenumu KPK u Lushanu, on je zvanično razrešen svoje dužnosti. Između ostalog, Peng je kritikovao Maov plan da u poljoprivrednoj proizvodnji žita proizvede 130.000 jina po jednom mu. On je, kao i Mao, bio svesan da je to bilo nemoguće postići sa tadašnjim poljoprivrednim sredstvima proizvodnje.

[14] "jin" je kineska mera za težinu. 1 jin = 0,5 kg. "Mu" je kineska mera za površinu. 1 mu = 0,165 jutara

[15] Prevedeno od strane prevodioca

[16] I Car Žada i Zmajski kralj su kineske mitološke figure. Car Žada, i kako ga deca i obični ljudi nezvanično nazivaju Deda Nebo, je gospodar Neba i jedan od najvažnijih bogova kineskog taoističkog panteona. Zmajski kralj je nebeski gospodar četiri mora. Svakom od mora, koja odgovaraju stranama sveta, vlada jedan Zmajski kralj. Zmajski kraljevi žive u kristalnim palatama, čuvani od strane vojnika morskih račića i generala rakova. Osim vladanja vodenim životom, Zmajski kraljevi takođe upravljaju oblacima i kišom. Za Zmajskog kralja istočnog Mora se kaže da ima najveću teritoriju.

[17] "Kompletan Ji Čing", prevod na engleski od Alfreda Huanga, Rochester, VT: Unutrašnje tradicije (1998.)

[18] Biblija, Po Mateju 22,21

[19] Lumpen-proletariat, okvirno prevođeno kao siromašni radnici. Time se misli na klasu odbačenih, degenerisanih ili podzemnih elemenata, koji sačinjava segment populacije industrijskih centara. Uključuje prosjake, prostitutke, gangstere, krijumčare, prevarante, sitne kriminalce, skitnice, hronično nezaposlene, ljudе koji je industrija oterala, kao i sve vrste degradiranih i degenerisanih elemenata i pod-klase. Izraz je skovao Marks u "Klasne borbi u Francuskoj, 1848-1850".

[20] "Patriotski komitet Tri-samo" je izum KPK. "Tri-samo" znači: samouprava, samo-održavanje i samo-propagacija. Patriotski komitet zahteva od svih kineskih hrišćana da raskinu vezu sa svim inostranim hrišćanima. Ovaj komitet kontroliše sve zvanične crkve u Kini. Sve crkve koje se nisu priključile patriotskom komitetu "Tri-samo" bile su prisiljene da se zatvore. Vođe i članovi nezavisnih kućnih crkvi se progone i često osuđuju na kazne zatvora.

O doslihu Đijang Cemina i Komunističke partije Kine u progonu Falun Gonga

Predgovor

Zhang Fuzhen, oko 38 godina, bila je zaposlena u parku Xianhe u gradu Pingdu u provinciji Shandong u Kini. Ona je novembra meseca 2000. godine otišla u Peking da apeluje za Falun Gong i kasnije je oteta od strane organa vlasti. Prema ljudima upoznatim sa ovim slučajem, policija je mučila i ponižavala Zhang Fuzhen, skidajući je golu i šišajući je na čelavo. Ona je bila vezana za krevet sa raskrećenim nogama i rukama i stoga je bila prisiljena vršiti nuždu u krevetu. Kasnije, policija joj je ubrizgala injekciju sa nepoznatim otrovom. Nakon injekcije, Zhang je toliko patila od bolova, da je skoro poludela. Borila se s velikim bolovima ležeći u krevetu sve dok nije umrla. Celom procesu su svedočili lokalni činovnici Biroa 610 (iz izveštaja sa Clearwisdom Web-stranice od 23. jula 2004 g.) [1].

Yang Lirong, stara 34 godine, stanova je u ulici Beimen u gradu Dingzhou u provinciji Hebei. Njena porodica je često bila uznemiravana i zastrašivana od strane policije, jer je ona praktikovala Falun Gong. Nakon jedne noćne policijske racije, 8. februara 2002. godine, njen muž, vozač u Birou za standarde i meteorologiju, bio je traumatizovan i bojao se gubitka svog posla. Nije mogao izdržati ogroman pritisak, koji su organi vlasti vršili na njega. Rano idućeg jutra, koristeći vreme kada su njegovi stari roditelji bili izvan kuće, on je ugušio svoju ženu. Yang Lirong je tragično umrla, ostavljajući iza sebe 10-godišnjeg sina. Ubrzo nakon toga, njen muž je prijavio incident organima vlasti i policija je požurila da stigne na mesto događaja kako bi izvršila autopsiju na telu. Yang Lirong, koje je još bilo toplo. Oni su odstranili mnoge organe iz njenog tela, dok je krv šiktala i organi su još zračili toplotu. Pripadnik službe javne sigurnosti grada Dingzhoua je rekao: "Ovo nije autopsija; to je vivisekcija!" (iz izveštaja sa Clearwisdom Web-stranice od 24. septembra 2004.) [2]

Đijang pušta psa na dete koje radi Falun Gong vežbe. Kineski tekst na dnu crteža: „Luo Gan i Biro 610 – zli psi ubijaju nevine“ (Epoch Times)

"Prevaspitavanje" Falun Gong praktikanata: 07.05.2004. je Falun Gong praktikantinja, gđa. Gao Rongrong bila sedam sati mučena električnim palicama od strane policije logora za prevaspitavanje Longshan u gradu Shenyang u provinciji Liaoning. Ona je zadobila teške opekotine i rane na licu.

U prinudnom radnom logoru Wanja u provinciji Heilongjiang, žena u sedmom mesecu trudnoće je obešena za gredu. Obe ruke bile su joj vezane grubim konopcem koji je bio omotan oko kotura pričvršćenog na gredu. Stolica na kojoj je stajala je bila odstranjena i ona je visila u vazduhu. Greda je bila 3 do 4 metra iznad zemlje. Konopac je bio povezan sa dizalicom i jedan kraj konopa su držali zatvorski stražari. Kada bi stražari povukli konopac, ona bi visila u vazduhu. Kada bi oni pustili konopac, ona bi se srušila na zemlju. Ova trudnica je proživljavala ovo bolno mučenje sve dok nije pobacila. Što je još okrutnije, njen muž je bio prisiljen da gleda njeno mučenje. (iz intervjeta za Minghui Web-stranicu sa gđom Wang Yuzhi, koja je bila mučena preko 100 dana u prinudnom radnom logoru Wanja) [3]

Ove zapanjujuće tragedije desile su se u modernoj Kini. One su se desile Falun Gong praktikantima koji su brutalno progonjeni, i to je samo par od nebrojenih slučajeva mučenja, koji su se desili za vreme pet godina neprekidnog progona.

Od kada je Kina započela ekonomске reforme u kasnim 1970-tim godinama, KPK je nastojala izgraditi pozitivan, liberalan imidž u međunarodnoj zajednici. Ipak, progon Falun Gonga u poslednjih pet godina, koji je bio krvav, iracionalan, široko rasprostranjen, žestok i brutalan, omogućio je međunarodnoj zajednici da još jednom vidi pravo lice KPK i najveću sramotu u kršenju ljudskih prava. Javnost u Kini, u zabludi da se KPK popravlja i napreduje, navikla je optuživati slab moral policije za zlodela počinjena od strane kineskog pravnog sistema i sprovodioca zakona. Ipak, brutalni i sistematski progon Falun Gonga svugde je prisutan, i potpuno je raspršio iluziju o poboljšanju ljudskih prava. Mnogi ljudi se sada pitaju kako se tako krvav i neobuzdan progon mogao desiti u Kini. Društveni poredak se stabilizovao nakon haosa Velike Kulturne Revolucije od pre 20 godina. Zašto je Kina kročila u još jedan sličan ciklus događaja sličnih noćnoj mori? Zašto je Falun Gong, koji promoviše principe "Istinitosti, Blagosti i Trpeljivosti", i koji se proširio u preko 60 zemalja, progoden samo u Kini i nigde drugde u svetu? I kakva je veza između Đijang Cemina i KPK u ovom progonu?

Đijang Ceminu nedostaju i sposobnost i moralni integritet. Bez tako precizno podešene mašinerije za nasilje, kao što je KPK, koja se bazira na ubijanjima i lažima, on nikad ne bi bio u stanju započeti ovaj genocid, koji je široko rasprostranjen u celoj Kini i čak prodire i izvan Kine. Slično, KPK ne bi lako krenula protiv strujanja istorijskih kretanja i okruženja stvorenog nedavnim ekonomskim reformama KPK i pokušajima da se priključi svetu; samo samovoljni diktator kao što je Đijang Cemin, koji je bio odlučan da ide svojim putem, mogao je to ostvariti. Dosluh i odziv između Đijang Cemina i zle aveti KPK pojačali su zločine progona do neviđenog nivoa. To je slično tome kako rezonanca sa zvukom opreme planinara na nagomilanom snegu može prouzrokovati lavinu i dovesti do katastrofalnih posledica.

1. Slične pozadine stvaraju isti osećaj za krizu

Đijang Cemin je rođen 1926. godine. Isto kao što KPK sakriva svoju krvavu istoriju, tako i Đijang Cemin pred Partijom i ljudima sakriva svoju istoriju izdajnika Kine.

U godini u kojoj je Đijang Cemin napunio 17 godina, antifašistički rat je širom sveta bio u punom jeku. Dok su mnogi patriotski mladići jedan za drugim išli na front da se bore protiv Japana i brane Kinu, Đijang Cemin se te 1942. godine odlučio da stiče više obrazovanje na Centralnom Univerzitetu, osnovanom od strane marionetskog režima Wang Jingweija u Nanjingu, pod kontrolom Japanaca. Istraživanja iz različitih izvora pokazala su da je pravi razlog bio taj, što je pravi otac Đijang Cemina, Jiang Shijun, bio visoki oficir u anti-kineskom odeljenju propagande japanske armije, nakon što je Japan okupirao provinciju Jiangsu, za vreme invazije na Kinu. Jiang Shijun je bio pravi izdajnik Kine.

Što se tiče izdaje i prevare, Đijang Cemin i KPK su isti: oni su potpuno bezosećajni prema kineskom narodu i usuđuju se da bezobzirno ubijaju nevine ljude.

Da bi se uvukao u KPK i zadobio ugled i moć, nakon što je KPK pobedila u građanskom ratu (1945-1948), Đijang Cemin je proizveo laž da je bio usvojen i odrastao uz svog ujaka Jianga Shangqinga, koji se pridružio KPK jako rano i kasnije je ubijen od strane bandita. Uz pomoć falsifikovanja porodične istorije, u samo nekoliko godina je bio unapređen od činovnika nižeg ranga do zamenika ministra elektroindustrije. Njegovo unapređenje je mogao zahvaliti svojim vezama, a ne svojim sposobnostima. Kada je kasnije postao sekretar KP grada Šangaja, Đijang Cemin nije štedeo napore da bi se udvorio visokim ličnostima iz KP, kao što su Li Xiannian [4] i Chen Yun [5], koji su svake godine dolazili u Šangaj za vreme prolećnog festivala. Čak i kao partijski sekretar Šangaja, on je jednom prilikom stajao i čekao nekoliko sati u dubokom snegu, kako bi Li Xiannianu lično uručio rođendansku tortu.

Masakr na Trgu Tjenanmen 1989. godine bila je još jedna prekretnica u životu Đijanga Cemina. Zabranom liberalnog lista *World Economic Herald*, stavljanjem predsednika Narodnog Kongresa Wan Lija u kučni pritvor i podržavanjem masakra, Đijang Cemin je postao Generalni Sekretar KPK. Čak i pre nego što se desio masakr, Đijang Cemin je Deng Xiaopingu uručio tajno pismo, zahtevajući "odlučne mere" protiv studenata; inače će "i nacija i partija biti potčinjene". U proteklih 15 godina, Đijang je u ime "stabilnosti, kao najvećeg prioriteta" beskrupulozno ugnjetavao i ubijao sve disidente i grupe, koje imaju nezavisna razmišljanja ili verovanja.

Otkad su Rusija i Kina 1991. godine započele premeravati i utvrđivati zajedničku granicu, Đijang Cemin je potpuno priznao rezultate okupacije od strane ruskog carstva i bivšeg Sovjetskog Saveza i u celini prihatio sve nepravedne dogovore između Rusije i Kine od Sporazuma u Aigunu. On je time trajno ustupio Rusiji preko jedan milion kvadratnih kilometara zemlje.

Svojom ličnom istorijom, pretvarajući se da je siroče revolucionarnog mučenika, dok je u suštini najstariji sin kineskog izdajnika, Đijang Cemin je lično sledio primer "prevare" KPK (druga osnovna karakteristika KPK – pogledajte 2. komentar); svojom podrškom masakru "4. juna" i gušenjem

demokratskih pokreta i religioznih vernika, on je lično prihvatio praksu "ubijanja" KPK (osma osnovna karakteristika KPK – pogledajte 2. komentar); isto kao što je KPK bila pod komandom Sovjetskog Saveza kao ograna Komunističke Internacionale za Daleki Istok, tako Đijang Cemin sada daje zemlju nizašta, čime vrši "izdaju", što je takođe jedna od karakteristika KPK.

Đijang Cemin i KPK dele sličnu, sramnu istoriju, i zbog toga oboje žive u nesigurnosti i pod stalnim strahom od gubitka vlasti.

2. I Đijang Cemin i KP Kine se boje „Istinitosti, Blagosti i Trpeljivosti“

Istorija internacionalnog komunističkog pokreta napisana je krvlju preko 100 miliona ljudi. Skoro u svakoj komunističkoj zemlji bilo je "odstranjanja kontrarevolucionera", slično kao u Staljinovoj eri. Više puta se desilo da su milioni, ili čak desetine miliona nedužnih ljudi bili ubijani. 90-tih godina, bivši Sovjetski Savez se raspao i Istočna Evropa je prošla kroz velike promene. Komunistički blok je preko noći izgubio više od pola svoje teritorije. KPK je izvukla pouku iz ovoga i shvatila da je zaustavljanje represije i dozvoljavanje prava na slobodu misli i govora jednak sopstvenom uništenju. Ako bi ljudima bilo dozvoljeno da se slobodno izražavaju, kako bi KPK mogla sakriti svoje krvave zločine? Kako bi mogla opravdati svoju ideologiju prevare? Ako bi se ugnjetavanje zaustavilo i ljudi se oslobođili straha i pretnji, zar se ne bi usudili izabrati drugačiji način života i drugačije verovanje od komunizma? Kako bi onda Komunistička Partija mogla održati socijalnu osnovu za svoj opstanak?

KPK u suštini ostaje ista, bez obzira na promene na površini, koje vrši. Ona nikad neće prestati sa obmanjivanjem naroda i nastaviće ga ugnjetavati, koliko god može. Ovom principu odgovara i Đijang Cemin, koji je, u krajnjem strahu nakon masakra "4. juna", vikao da treba "uništiti sve destabilizirajuće faktore još u nastanku!".

Upravo u to vreme se Falun Gong pojavio u Kini. U početku, mnogi su Falun Gong smatrali vrstom čigonga [8], sa posebno jakim učinkom na zdravlje ljudi. Kasnije, ljudi su postepeno shvatili da suština Falun Gonga nije 5 jednostavnih vežbi, već da je suština Falun Gonga da uči ljudi da se oplemenjuju prema principima "Istinitosti, Blagosti i Trpeljivosti".

Falun Gong podučava "Istinitost, Blagost i Trpeljivost", Komunistička Partija praktikuje "Neiskrenost, Mržnju i Borbu"

Falun Gong promoviše "Istinitost", što uključuje govoriti samo istinu i raditi istinite stvari. KPK se oslanja na laži kako bi ispirala mozak ljudima. Ako bi svi počeli govoriti istinu, javnost bi saznala je KPK porasla dodvoravajući se Sovjetskom Savezu, ubijajući, kidnapirajući, bežeći kada bi to bilo zgodno, uzgajajući opijum, pogrešno tvrdeći da se borila protiv japanske invazije itd. KPK je jednom tvrdila: "Ništa bitno se ne može postići bez laganja". Nakon što je KPK preuzeila vlast, započinjala je političke pokrete jedan za drugim i počinila brojne krvave zločine. Promocija istinitosti bi stoga značilo sigurnu propast KPK.

Falun Gong promoviše "Blagost", što uključuje da se prvo misi na druge i bude dobar prema drugima u svim okolnostima. KPK je uvek zagovarala "brutalnu borbu i nemilosrdan progon". Uzor heroja KPK, Lei Feng, jednom je rekao: "Prema neprijateljima treba da budemo nemilosrdni, hladni kao oštra zima". U stvari, KPK nije postupala tako samo prema svojim neprijateljima. Ni prema svojim sopstvenim članovima se nije odnosila ništa bolje. I osnivači Komunističke Partije, visoki generali i komandanti i čak i predsednici države su bili nemilosrdno ispitivani, brutalno prebijani i mučeni od strane svoje sopstvene partije. Pokolj takozvanih "klasnih neprijatelja" je bio još užasniji. Da je u društvu vladala "blagost", nasilni masovni pokreti, koje je pokretala Komunistička Partija, nikad ne bi mogli biti sprovedeni.

U *Komunističkom Manifestu* стоји: "istorija svih dosadašnjih društava je istorija klasne borbe". Ovo za Komunističku Partiju predstavlja koncept istorije i sveta. Falun Gong uči da u konfliktima treba u sebi tražiti sopstvene greške. Ovo samo-posmatranje i samo-kontrola stoje u potpunoj suprotnosti sa filozofijom KPK, koja zagovara borbu i napadanje.

Borba je osnovna metoda, kojom je Komunistička Partija stekla političku moć i opstala. Komunistička Partija je periodično pokretala političke pokrete da bi suzbila određene grupe ljudi, i time se ponovo ojačala i oživila svoj revolucionarni borbeni duh. Ovaj proces se uz nasilje i laži ponavljao, da bi se ojačao i obnovio strah ljudi i da bi KPK održala svoju vlast.

Sa stanovišta ideologije, filozofija na koju se oslanja Komunistička Partija u svojoj borbi za opstanak стоји u direktnoj suprotnosti sa principima Falun Gonga.

Ljudi sa ispravnom verom su neustrašivi, dok se KPK oslanja na strah ljudi kako bi održala svoju političku moć

Ljudi koji razumeju istinu su neustrašivi. Hrišćanstvo je bilo progonjeno skoro 300 godina. Brojnim hrišćanima su bile odsečene glave, bili su spaljeni do smrti ili davljeni, a neki su čak bili bačeni kao hrana lavovima, ali hrišćani nisu odbacili svoju veru. I kada je Budizam u istoriji doživeo slične teškoće, vernici u Budizmu su takođe pokazali sličnu odlučnost i postojanost.

Ateistička propaganda želi ubediti ljudi da Raj ili Pakao ne postoje i da ne postoji karmička kazna i nagrada, tako da ljudi više ne bi bili ograničeni svojom savešću. Umesto toga, oni se usredsređuju na dobitak i udobnost, kao realnost u ovom svetu. Onda se može manipulisati slabostima u ljudskoj prirodi i mogu se koristiti zaplašivanje i iskušenja kako bi se ljudi potpuno kontrolisali. Ipak, oni sa jakom verom su u stanju da gledaju preko granica života i smrti. Iluzije zemaljskog sveta ih ne mogu dirnuti. Oni olako uzimaju iskušenja zemaljskog sveta i pretnje njihovom životu, čineći Komunističku Partiju nemoćnom u svim pokušajima manipulacije.

Visoki moralni standardi Falun Gonga posramljuju KPK

Nakon masakra "4. juna" 1989. godine, ideologija KPK je potpuno propala. Avgusta meseca 1991. godine, Komunistička Partija Sovjetskog Saveza se raspala, nakon čega su usledile velike promene u Istočnoj Evropi. To je kod KPK izazvalo veliki strah i pritisak. Legitimitet njene vladavine i šanse za preživljavanje naišle su na dosad nepoznate izazove, nakon što se KPK u zemlji i inostranstvu suočila sa velikim krizama. U to vreme, KPK više nije bila u stanju ujediniti svoje članove svojim originalnim doktrinama Marksizma, Lenjinizma i Maoizma. Umesto toga, okrenula se potpunoj korupciji u zamenu za lojalnost članova partije. Drugim rečima, ko god je sledio Partiju, bilo mu je dozvoljeno steći ličnu korist kroz korupciju i proneveru, što onima koji nisu bili članovi partije, nije bilo dozvoljeno. Pogotovo nakon turneje Deng Xiaopinga Južnom Kinom 1992. godine [6], neobuzdano su se razvile korupcija i eksploracija od strane vladinih službenika u oblasti nekretnina i akcija. Nezakonito imanje druge supruge, šverc, kao i pornografija, kocka i droge, raširile su se svuda po Kini. Iako ne bi bilo fer reći da nije bilo ni jedne dobre osobe u Komunističkoj Partiji, javnost je već odavno bila izgubila poverenje u napore Partije da obuzda korupciju i smatra se da je više od polovine vladinih službenika na srednjim i višim nivoima umešano u korupciju.

Istovremeno, visoki moralni standardi koje su pokazivali Falun Gong praktikanti, koji praktikuju Istinitost, Blagost i Trpeljivost, naišli su na odobravanje i odziv u srcima ljudi. Više od 100 miliona ljudi je bilo privučeno Falun Gongom i počelo je praktikovati. Falun Gong je ogledalo pravednosti, koje po svojoj prirodi otkriva sve neispravnosti KPK.

KPK je bila krajnje ljubomirna na način širenja i organizaciju Falun Gonga

Način na koji se Falun Gong širio je bio od usta do usta i od srca do srca. Falun Gong ima labavu upravljačku strukturu i svako se može pridružiti ili otići kada želi. To se jako razlikuje od striktne organizacije KPK. Uprkos striktnoj organizaciji, političke i grupne aktivnosti koje su se jednom sedmično ili česće održavale u ograncima KPK, postojale su samo u formi. Mali broj članova Partije se slagao sa Partijskom ideologijom. Sa druge strane, Falun Gong praktikanti su dosledno sledili principa Istinitosti, Blagosti i Trpeljivosti. Zbog jakog učinka Falun Gonga na poboljšanje mentalnog i fizičkog zdravlja ljudi, broj ljudi koji je praktikovao Falun Gong rastao je eksponentno. Praktikanti su dobrovoljno učili knjige Li Hondžija i širili Falun Gong na svoj sopstveni trošak. U vremenu od samo sedam godina, broj Falun Gong praktikanata porastao je na 100 miliona. Pri jutarnjim vežbama, muzika za vežbe Falun Gonga mogla se čuti skoro u svakom parku u Kini.

Komunistička Partija je rekla da se Falun Gong "nadmeće" sa KPK da zadobije mase i da je Falun Gong "religija". U suštini, ono što Falun Gong daje ljudima je kultura i način života. To je kultura njihovih predaka i koren kineskih tradicija, koje je kineski narod izgubio pre puno vremena. Đijang Cemin i Komunistička Partija bojali su se Falun Gonga, jer, kada jednom ovaj tradicionalni moral bude prihvaćen od javnosti, ništa ga neće moći zaustaviti od brzog širenja. Kineska tradicionalna verovanja su decenijama nasilno bila suzbijana i izvrstana od strane Komunističke Partije. Povratak tradiciji bi bio izbor istorije. To bi bio

put povratka, izabran od velike većine ljudi nakon teškoća i mizerije. Ako bi im se pružio takav izbor, ljudi bi sigurno razlikovali između ispravnog i pogrešnog i odrekli bi se zla. To bi sigurno bilo fundamentalno odbijanje onoga što je promovisala Komunistička Partija. To je bio kao udarac na moralnu slabost KPK. Kada je broj ljudi koji praktikuju Falun Gong prevazišao broj članova Komunističke Partije, nije teško zamisliti duboki strah i ljubomoru KPK.

U Kini, KPK ima potpunu kontrolu nad svim delovima društva. U ruralnim oblastima postoje ogranci Komunističke Partije u svakom selu. U gradskim područjima, ogranci KPK postoje u svakom administrativnom birou u svakom kraju. Partijski ogranci su svuda, u armiji, vladu, preduzećima. Apsolutni monopol i ekskluzivna manipulacija su osnovne mere koje KPK preuzima, kako bi očuvala svoj režim. Kineski Ustav ovaj fenomen ublaženo označava "istrajanjem u vođstvu Partije". Falun Gong praktikanti su, sa druge strane, očigledno bili skloniji tome da smatraju Istinitost, Blagost i Trpeljivost svojim principima. KPK je ovo smatrala ništa manje nego odbacivanjem vođstva Partije, što je za Partiju bilo potpuno neprihvatljivo.

Komunistička Partija smatra teizam Falun Gonga pretnjom legitimitetu komunističkog režima

Istinsko teističko verovanje neminovno predstavlja značajan izazov Komunističkoj Partiji. Iz razloga što se legitimitet komunističkog režima bazirao na takozvanom "dijalektičkom materijalizmu" i želji da se izgradi "raj na zemlji", on se samo mogao oslanjati na vođstvo "avangarde u svetu", a to je Komunistička Partija. U međuvremenu, praksa ateizma omogućila je Komunističkoj Partiji da slobodno interpretira šta je dobro ili loše. Kao rezultat toga, praktično nije postojao moral ili razlika između dobrog i lošeg. Sve što su ljudi trebali zapamtiti je da je Partija uvek "velika, veličanstvena i ispravna".

Ipak, teizam pruža ljudima nepromjenljivi standard dobrog i lošeg. Falun Gong praktikanti prosuđuju šta je dobro ili loše na osnovu principa Istinitosti, Blagosti i Trpeljivosti. Ovo očigledno predstavlja prepreku stalnim naporima KPK da "ujednači razmišljanja ljudi".

Nastavljajući ovu analizu, postoji još puno drugih razloga. Ipak svaki od pet gore navedenih razloga je fatalan za KPK. Ustvari, Đijang Cemin progoni Falun Gong iz istih razloga. Đijang Cemin je započeo svoju karijeru laganjem o svojoj prošlosti, tako da se sigurno boji Istine. Ugnjetavajući ljude, on je brzo postao uspešan i moćan, tako da sigurno ne voli Blagost. On je zadržao svoju moć političkim borbama unutar partije, tako da sigurno neće da zna za Trpeljivost.

Iz jednog malog incidenta može se videti kako je Đijang Cemin krajnje sitničav i ljubomoran. U gradu Yuyao u provinciji Zhejiang nalazi se muzej Hemudu ruševina [4] koja je pod državnom zaštitom kao kulturno blago. Prvobitno je na muzeju stajao natpis Qiao Shija [5]. U septembru 1992. godine Đijang Cemin je prilikom posete muzeju video natpis Qiao Shija i njegovo lice se izobličilo. Njegovi saputnici su postali nervozni jer su znali da Đijang ne podnosi Qiao Shija i da se Đijang toliko voleo isticati da bi pisao posvete svuda gde bi išao,

čak i kada je bio u poseti jedinici saobraćajne policije biroa javne sigurnosti grada Jinana i udruženju penzionisanih inžinjera grada Zhengzhoua. Osoblje muzeja se bojalo uvrediti sitničavog Đijang Cemina, pa je maja meseca 1993.godine pod izgovorom renoviranja, uoči ponovnog otvaranja muzeja, zamenilo posvetu Qiao Shija Đijangovom posvetom.

Za Mao Cetunga se kaže da je iza sebe ostavio "četiri toma dubokih i moćnih napis", dok "Izabrana dela Deng Xiaopinga" predstavljaju takozvanu "mačju teoriju", koja je prilično pragmatična. Đijang Zemin je iscrpeo svoj mozak i uspeo sročiti svega tri rečenice, a ipak je tvrdio da je izumeo "Tri Predstavnika". To je bilo objavljeno u vidu knjige i reklamirano od strane KPK na svim nivoima vladinih organizacija, ali se knjiga prodavala jedino iz razloga što su ljudi bili prisiljeni da je kupe. Pri svemu tome, članovi Partije još uvijek nisu nimalo poštivali Đijang Cemina i još su se širile priče o aferi Đijang Cemina sa jednom pevačicom, o tome kako je pevao "O sole mio", kada je bio u posetama drugim državama i kako je češljao kosu pred španskim kraljem. Kada je osnivač Falun Gonga, Li Hondži, koji je rođen kao običan građanin, držao predavanja, sale su bine pune profesora, stručnjaka i kineskih studenata, koji su studirali izvan Kine. Mnogi ljudi sa doktorskim titulama i diplomama putovali su hiljade kilometara da bi slušali njegova predavanja. Kada je Li Hondži predavao satima na podijumu, to je činio ne koristeći nikakve beleške. Nakon toga, njegove lekcije su bile prepisivane na papir i objavljenе u vidu knjiga. Đijang Cemin, koji je tako ljubomoran, sujetan i sitničav, nije mogao podneti sve ovo.

Đijang Cemin živi krajnje rapsusno i bahato. On je na primer potrošio 900 miliona juana (preko 110 miliona USD), da bi za ličnu upotrebu kupio luksuzni avion. On je takođe često uzimao novac iz javnih fondova, desetine milijardi juana, za biznis njegovog sina. On je koristio svoje veze kako bi njegovi rođaci i pomagači dobili posao kao visoki činovnici i pribegao je očajničkim i ekstremnim merama da bi prikrio korupciju i kriminalna dela svojih prijatelja. Iz svih ovih razloga, Đijang se boji moralnog autoriteta Falun Gonga, a još više se boji mogućnosti da su pojmovi raja, pakla i princip da se dobro i loše uvek vraćaju, o kojima se govori u Falun Gongu, stvarni.

Iako je Đijang u svojim rukama imao najveću moć u KPK, iz razloga što nije imao političkih dostignuća i talenata, često se bojao da će biti zbačen sa vlasti usred nemilosrdnih borbi za vlast unutar KPK. On je veoma osjetljiv na svoju centralnu poziciju vlasti. Da bi odstranio neistomišljenike, kao što su npr. njegovi politički neprijatelji Yang Shangkun i njegov brat Yang Baiping, često se koristio intrigama. Za vreme 15. nacionalnog kongresa komiteta KPK 1997. godine i 16. zasedanja narodnog kongresa 2002. godine, Đijang Cemin je prisilio svoje protivnike da napuste svoje pozicije. Ali je on, sa druge strane ignorisao relevantne zakone i držao se čvrsto svojih pozicija.

1989. godine, kao novi generalni sekretar KPK, Đijang Cemin je održao konferenciju za štampu za domaće i strane novinare. Francuski reporter je postavio pitanje o priči o studentkinji, koja je zbog učestvovanja u studentskom pokretu na Trgu Tjenanmen 4. juna, bila odvedena na selo u provinciji Sichuan, gde je morala prenositi cigle sa jednog mesta na drugo i gde je više puta bila silovana od lokalnih seljaka. Đijang je odgovorio: "Ne znam da li je to

što ste rekli istina ili ne, ali ta žena je nasilni pobunjenik. Čak i ako je to tačno, ona je to zasluzila". Za vreme Velike Kulturne Revolucije, Zhang Zhixin [10] je u zatvoru bila višestruko silovana i na kraju joj je grlo bilo prerezano da ne bi mogla pričati o tome što joj se desilo. Prema Đijangovojoj logici je verovatno i ona to zasluzila. Iz ovoga se sasvim jasno vide Đijang Ceminov nastrani karakter i brutalnost.

Sažeto rečeno, Đijang Ceminova glad za diktatorskom moći, brutalnost i strah od Istinitosti, Blagosti i Trpeljivosti, razlozi su što je on započeo nerazumnu kampanju progona Falun Gonga. Ovo je potpuno u skladu sa načinom delovanja KPK.

3. Đijang Cemin i KPK su bili u tajnom doslihu

Đijang Cemin je poznat po hvalisanju i korišćenju političkih lukavstava. Njegova nekompetentnost i neznanje su dobro poznati. Iako je on iz inata od sveg srca želeo "uništiti" Falun Gong, nije bio u stanju puno toga napraviti, jer je Falun Gong ukorenjen u tradicionalnoj kineskoj kulturi i postao je toliko popularan da je imao široku socijalnu bazu. Ipak mehanizmi tiranije, koje je uporebljavala KPK, usavršeni kroz brojne pokrete, bili su stavljeni u pogon i KPK je nameravala iskoreniti Falun Gong. Đijang Cemin je iskoristio svoju poziciju generalnog sekretara KPK i lično započeo progon Falun Gonga. Efekat dosluha i rezonance između Đijang Cemina i KPK je bio kao lavina izazvana uzviciма planinara.

Pre nego što je Đijang zvanično izdao naredbe za slamanje Falun Gonga, KPK je već počela sa gušenjem, posmatranjem, istragom i fabrikovanjem lažnih optužbi protiv Falun Gonga. Zla avet KPK instinkтивno se osetila ugroženom Istinitošću, Blagošću i Trpeljivošću, a da ne spominjemo neviđeno brzo širenje Falun Gonga. Pripadnici tajne policije KPK uvukli su se među Falun Gong praktikante još 1994. godine, ali nisu uspeli pronaći nikakve nedostatke i neki od njih su čak i sami počeli praktikovati Falun Gong. 1996. godine je dnevni list *Gunangming Daily* prekršio "Tri ograničenja", koja su predstavljala državnu politiku prema čigongu ("Tri ograničenja" je značilo da država "ne podržava, ne osuđuje i ne meša se" u čigong aktivnosti). *Guanming Daily* je objavio članak optužujući ideologiju Falun Gonga. Nakon toga, političari iz oblasti javne sigurnosti ili sa titulom "naučnika", nastavili su neprestano napadati Falun Gong. Početkom 1997. godine Luo Gan, sekretar političkog i pravnog komiteta Centralnog Komiteta KPK, iskoristio je svoju poziciju i naredio Službi Javne Sigurnosti da izvrši istragu Falun Gonga širom Kine sa namerom da se pronađu razlozi koji bi opravdali zabranu Falun Gonga. Nakon što su iz svih krajeva Kine stizali izvještaji da dosada nisu nađeni nikakvi dokazi, Luo Gan je preko prvog biroa Ministarstva Javne Sigurnosti (takođe zvanog Biro Političke Sigurnosti) izdao dokument Br. 555 – "Obaveštenje povodom započinjanja istrage Falun Gonga". On je prvo optužio Falun Gong da je "zla sekta", a onda je naredio policijskim odeljenjima širom Kine da sistematicno istraže Falun Gong, koristeći tajnu policiju kako bi sakupili dokaze. Istraga nije dala nikakve rezultate koji bi podržali njegovu optužbu.

Pre nego što je KPK, organizacija aveti zla, mogla početi progon Falun Gong, trebala joj je prava osoba koja bi pokrenula mehanizme progona. Kritično pitanje je bilo kako će poglavar KPK postupiti po ovom pitanju. Kao individualna osoba, poglavar KPK je mogao posedovati i dobrotu i zlobu, dva protivrečna aspekta ljudske prirode. Ako bi on izabralo da sledi svoju dobru stranu, onda bi on privremeno mogao obuzdati erupciju opake partijske prirode; u suprotnom bi se zla priroda KPK manifestovala u punoj meri.

Za vreme pro-demokratskog studentskog pokreta 1989. godine, Zhao Ziyang, tadašnji Generalni Sekretar Centralnog Komiteta KPK, nije imao namenu da obuzda studente. Ali Deng Xiaoping je tada rekao: "Radije ćemo ubiti 200.000 ljudi u zamenu za 20 godina stabilnosti". Takozvanih "20 godina stabilnosti" je u stvari značilo 20 godina vladavine KPK. Ova ideja je odgovarala fundamentalnom cilju KPK, a to je diktatorska vladavina, tako da je bila prihvaćena od strane KPK.

Što se tiče pitanja Falun Gonga, od sedam članova Stalnog Komiteta Politbiroa Centralnog Komiteta KPK, Điang Cemin je bio jedini koji je insistirao na progonu. Opravdanje koje je Điang Cemin pružio je bilo da je to vezano za "opstanak Partije i zemlje". To je dotaklo najosjetljiviji živac KPK i izazvalo nagon KPK za borbu. Pokušaj Điang Cemina da održi svoju ličnu moć i pokušaj KPK da zadrži svoju jednopartijsku diktaturu, bili su jako saglasni po ovom pitanju.

Uveče 19. jula 1999. godine, Điang Cemin je predsedavao konferencijom najviših članova KPK. On je svojom političkom moći zanemario zakone, lično "usaglasio" stavove svih prisutnih i lično odlučio započeti masovan progon Falun Gonga. On je zabranio Falun Gong u ime kineske vlade i obmanuo javnost. KPK, kineska vlada i nasilni mehanizmi, koje upotrebljava KPK, bili su do pune mere iskorišćeni u ogromnom progonu miliona nedužnih Falun Gong praktikanata.

Da je u to vreme neko drugi bio Generalni Sekretar KPK, a ne Điang Cemin, progon Falun Gonga se ne bi desio. U tom pogledu, možemo reći da je KPK iskoristila Điang Cemina.

Sa druge strane, da KPK sa svojom nemoralnom i divljom prirodom nije počinila tolike krvave zločine, ne bi smatrala Falun Gong pretnjom. Bez kompletne i prodorne kontrole KPK nad svakim delom društva, Điang Ceminova namera da potisne Falun Gong ne bi dobila odgovarajuću organizaciju, finansije i propagandu ili podršku diplomata, personal i opremu, ili podršku zatvora, policije, Nacionalnog Odeljenja Sigurnosti, armije, ili takozvanu "podršku" iz krugova religije, nauke i tehnologije, demokratskih partija, radničkih udruženja, organizacija omladine i žena itd. U ovom pogledu, možemo reći da je Điang Cemin iskoristio KPK.

4. Kako Điang Cemin koristi KPK da bi progonio Falun Gong

Đijang Cemin je iskoristio jedan organizacioni princip KPK, naime da "svi članovi Partije moraju slediti Centralni Komitet". Đijang Cemin je iskoristio državnu mašineriju pod kontrolom KPK za progona Falun Gonga. To uključuje armiju, medije, službu javne sigurnosti, policiju, paramilitarnu policiju, trupe državne sigurnosti, pravni sistem, Nacionalni Narodni Kongres, diplomatski personal, kao i pseudoreligiozne grupe. Armija i paramilitarna policija, koji su pod potpunom kontrolom KPK, direktno su učestvovali u odvođenju i hapšenju Falun Gong praktikanata. Kineski mediji pomogli su Đijangovom režimu da širi laži i klevete o Falun Gongu. Sistem državne sigurnosti, koji je pod direktnom kontrolom Đijang Cemina, bio je iskorišćen za prikupljanje i dostavljanje informacija, fabrikovanje laži i lažnih informacija. Nacionalni Narodni Kongres i pravni sistem dali su svemu tome "legalan" prizvuk i odeću "vladavine zakona", kako bi opravdali zločine počinjene od strane Đijang Cemina i KPK, obmanjujući ljudе iz svih društvenih slojeva. Oni su se pretvorili u instrument u službi i za zaštitu Đijang Cemina. U isto vreme, diplomatski sistem je proširio laži u međunarodnoj zajednici i zaveo strane vlade, visoke službenike i internacionalne medije političkim i ekonomskim interesima, kako bi oni čutali kada se radi o progona Falun Gonga.

Za vreme radne konferencije Centralnog Komiteta, na kojoj je naređen progon Falun Gonga, Đijang Cemin je tvrdio: "Ja jednostavno ne verujem da KPK ne može pobediti Falun Gong." U planiranju strategije progona, tri metode su bile ustanovljene: "uništiti reputaciju [Falun Gong praktikanata], dovesti [ih] do finansijskog bankrota, i uništiti [ih] fizički". Zatim je punom parom započela kampanja progona.

Upotreba medija kako bi se blokirao protok informacija

Politika "uništavanja reputacije [Falun Gong praktikanata]" bila je sprovođena od strane medija, koji su pod apsolutnom kontrolom KPK. Od 22. jula 1999. godine, trećeg dana masovnih hapšenja Falun Gong praktikanata širom zemlje, mediji pod kontrolom KPK započeli su masovnu propagandu protiv Falun Gonga. Uzmimo za primer Kinesku Centralnu Televiziju (CCTV) iz Pekinga. Do kraja 1999. godine CCTV je 7 sati dnevno emitovala programe, kojima je širila lažne informacije o Falun Gongu. Producenci ovih programa prvo su iskrivili i falsifikovali izjave Li Hondžija, osnivača Falun Gonga, onda su dodali slučajeve navodnih samoubistava, ubistava i smrti zbog odbijanja medicinske pomoći. Oni su upotrebili sva moguća sredstva kako bi ocrnili Falun Gong i njegovog osnivača.

Jedan od najpoznatijih primera je jedna rečenica Li Hondžija, koju je on jednom prilikom u javnosti izrekao: "Incident sa takozvanom eksplozijom Zemlje ne postoji". CCTV je izostavila reč "ne", i pretvorila ovu izjavu u "Eksplozija Zemlje postoji". CCTV je na taj način tvrdila da Falun Gong širi teorije o smaku sveta. Još jedan od načina, na koji su mediji obmanjivali javnost je svaljivanje zločina običnih kriminalaca na Falun Gong praktikante. Tako je i za ubistvo počinjeno od strane mentalno bolesnog Fu Yibina iz Pekinga i za slučaj trovanja prosjaka u provinciji Zhejiang optužen Falun Gong. KPK je na taj način uz upotrebu medija podsticala mržnju prema Falun Gongu

u obmanutoj javnosti, opravdavajući i tražeći podršku za do tada nepopularan i krvav progon.

Preko 2.000 dnevnih novina, preko 1.000 časopisa i stotine lokalnih TV i radio stanica pod apsolutnom kontrolom KPK bili su prepuni propagande protiv Falun Gonga. Ova propaganda se preko zvanične kineske novinske agencije Xinhua, kineske novinske agencije u Hong Kongu i drugih medija izvan Kine, koji su pod kontrolom KPK, dalje proširila u sve zemlje izvan Kine. Prema nepotpunim statistikama, mediji KPK su u samo šest meseci objavili ili emitovali preko 300.000 priloga i programa protiv Falun Gonga, trujući umove nebrojenim ljudima.

U kineskim ambasadama i konzulatima po svetu, bio je izložen veliki broj albuma, brošura i CD-a, koji su kritikovali i "razotkrivali" Falun Gong. Na internet stranici Ministarstva inostranih poslova Kine uvedena je specijalna kategorija za kritikovanje i "razotkrivanje" Falun Gonga.

I to još nije sve. Za vreme zasedanja APEC (Azijsko-Pacifička Ekonomski Kooperacija) u Novom Zelandu krajem 1999. godine, Đijang Cemin je svakom među više od deset šefova država koji su učestvovali na konferenciji, lično uručio pamflet kojom se kleveće Falun Gong. U intervjuu za strane medije u Francuskoj, Đijang Cemin je, u suprotnosti s kineskim Ustavom, označio Falun Gong "zлом sektom", kako bi i na taj način uništio reputaciju Falun Gonga.

Mračni oblaci progona, koji su se nadvili nad Kinom, najavili su da opet počinje nešto slično Kulturnoj Revoluciji.

Najpodlijje je bilo insceniranje incidenta takozvanog "samospaljivanja" januara meseca 2001. godine. Vest o tome se preko novinske agencije Xinhua, neviđenom brzinom proširila svetom. Ovaj incident su nakon toga brojne internacionalne organizacije, među kojima je i nevladina organizacija "International Education and Development Agency" pri Ujedinjenim Nacijama u Ženevi, označile insceniranim od strane kineske vlade, sa ciljem obmanjivanja javnosti. Za vreme ispitivanja, jedan član TV tima, priznao je da su neke od scena prikazane na kineskoj centralnoj televiziji CCTV, snimljene naknadno. Prevarantska priroda progonitelja je očigledna. Samo se možemo pitati kako to da su ti "Falun Gong praktikanti koji se nepokolebljivo suočavaju sa smrću" mogli biti tako kooperativni sa organima vlasti KPK, da su im dozvolili da ponovo snime samospaljivanje.

Ali laži ne mogu istrpeti svetlo dana. Dok je ispredala glasine i fabrikovala laži, KPK je takođe uradila sve što je u njenoj moći da bi blokirala protok informacija. Ona je neumorno suzbijala sve informacije o Falun Gongu iz inostranstva, kao i sve izjave Falun Gong praktikanata u svoju odbranu. Sve Falun Gong knjige i drugi dokumenti, bili su uništeni bez izuzetka. Preduzete su ekstremne mere, kako bi strani novinari bili sprečeni u pokušaju da razgovaraju sa Falun Gong praktikantima u Kini. To je uključivalo i proterivanje novinara iz Kine, vršenje pritiska na strane medije i prisiljavanje stranih medija na čutanje, pod pretnjom zabrane rada u Kini.

Što se tiče Falun Gong praktikanata u Kini, koji su pokušali izvan Kine proturiti fakte o Falun Gongu i materijale koji su dokumentovali nehuman progon od strane vlasti, KPK je takođe primenila krajnje brutalne mere protiv njih. Li Yanhua, žena od oko 60 godina, iz grada Dashiqian u provinciji Lianning, bila je kidnapovana od strane policije 1. februara 2001. godine kada je delila materijale sa informacijama o progona Falun Gonga i bila je pretučena do smrti od strane policije. Kako bi prikrili svoje zločine, predstavnici policije su izjavili da je ona umrla jer je bila "zanesena Falun Gongom".

Samo na univerzitetu Tsinghua, preko 12 profesora i studenata osuđeni su na duge zatvorske kazne, jer su delili materijale o Falun Gongu. Nakon otkrivanja činjenica o silovanju, koje je Wei Xingyuan, Falun Gong praktikantinja i student na univerzitetu u Chongqingu, doživela u pritvoru, sedam Falun Gong praktikanata u Chongqingu su uhapšeni i osuđeni na duge zatvorske kazne.

Novčane kazne i pretraživanje kuća bez legalne procedure

Celi državni aparat KPK sprovodio je politiku "dovođenja [Falun Gong praktikanata] do finansijskog bankrota". U više od pet godina od početka progona, stotine hiljada Falun Gong praktikanata bili su kažnjeni finansijskim kaznama u iznosu od više hiljada juana, do desetina hiljada juana. Cilj je bio zaplašiti ih i prouzrokovati im teške finansijske gubitke. Lokalne vlade, radne jedinice, policijske stanice i odeljenja javne sigurnosti nametali su ove kazne bez ikakvog opravdanja. Oni koji su prisiljeni plaćati ove kazne, ne dobijaju nikakve potvrde, niti im se daje obrazloženje po kojem članu zakona moraju plaćati kazne. Ne postoji legalna procedura.

Pretraživanje kuća je još jedan oblik pljačke i zastrašivanja Falun Gong praktikanata. Praktikanti koji su ostali odani svom verovanju, u svakom trenutku se mogu suočiti sa neovlašćenim pretresima svojih domova od strane policije. Njihova uštедevina i druge vrednosti se konfiskuju bez ikakvog obrazloženja. U seoskim oblastima, praktikantima se oduzimaju i zalihe žita i drugih prehrambenih proizvoda. Ni za jednu od stvari koje su im oduzete, nije izdata nikakva potvrda. Obično oni koji konfiskuju svojinu praktikanata, zadržavaju tu svojinu za sebe.

Istovremeno, Falun Gong praktikanti su takođe suočeni sa otpuštanjem s posla. Na selu, vlasti prete praktikantima konfiskacijom zemlje. KPK takođe nije zanemarila čak ni starije, koji su već u penziji. Mnogima je penzija ukinuta i vlasti im je oduzela stanove. Nekim Falun Dafa praktikantima, koji su biznismeni, bila je konfiskovana svojina i zamrznuti su im bankovni računi.

U sproveđenju ove politike, KPK je koristila princip kolektivne krivice. To znači da, ako u nekoj radnoj jedinici ili državnom preduzeću ima Falun Gong praktikanata, šefovi i zaposleni u ovim jedinicama ne dobijaju premije, niti unapređenje. Cilj je podsticati mržnju prema Falun Gong praktikantima u društvu. Članovima porodica Falun Gong praktikanata, takođe preti otpuštanje s posla ili oduzimanje stanarskog prava, a njihovoj deci izbacivanje iz škole. Sve ove mere imaju zajednički cilj: zatvoriti sve moguće izvore prihoda Falun Gong praktikantima, kako bi bili prisiljeni odreći se svog verovanja.

Brutalna mučenja i razuzdani ubijanje

Jeziva politika "fizičkog uništavanja [Falun Gong praktikanata]" primarno je sprovedena od strane policije, opunomoćenika [11] i pravnog sistema u Kini. Prema statistikama sakupljenim na internet stranici Clearwisdom, najmanje 1.143 Falun Gong praktikanta je umrlo od posledica progona u poslednjih pet godina. Smrtni slučajevi su se pojavili u preko 30 provincija, autonomnih regiona i opština pod direktnom upravom centralne vlade. Do 1. oktobra 2004. godine Heilongjiang je bila provincija sa najvećim brojem smrtnih slučajeva, a za njom su sledile Jilin, Liaoning, Hebei, Shandong, Sichuan i Hubei. Najmlađa žrtva je bila beba od 10 meseci, a najstarija je imala 82 godine. Procenat žena među žrtvama je 51,3%, a procenat onih preko 50 godina starosti je 38,8%. Prema nezvaničnim informacijama funkcionera KPK, broj Falun Gong praktikanata koji su stradali u progonu je znatno veći.

Brutalna mučenja, kojima su Falun Gong praktikanti izloženi su brojna i raznolika. Prebijanje, šibanje, mučenje električnim šokovima, smrzavanje, vezivanje konopcima, lisicama i okovima, prženje otvorenim plamenom, cigaretama ili usijanim železom, vezivanje i vešanje naglavačke ili prisilno stajanje ili klečanje na kolenima u dugom vremenskom periodu, probadanje bambusovim štapom ili metalnom žicom, seksualno maltretiranje i silovanje, samo su neki od primera. Oktobra meseca 2000. godine, čuvari u prisilnom radnom logoru Masanjia u provinciji Liaoning, skinuli su do gola 18 Falun Gong praktikantinja i ubacili ih u ćeliju sa muškim kriminalcima i rekli im da ih mogu po želji silovati i maltretirati. Svi ovi zločini su potpuno dokumentovani i previše brojni da bi svi bili spomenuti.

Druga uobičajena forma neljudskog mučenja je zloupotreba "psihiatrijskog lečenja". Normalni, razumni i zdravi Falun Gong praktikanti, nezakonito su zatvarani u psihiatrijskim klinikama i ubrizgavana im je nepoznata droga, koja uništava centralni nervni sistem. Kao posledica toga, neki praktikanti su doživeli delimičnu ili potpunu paralizu. Neki su oslepeli na oba oka, ili oglueli. Nekima su uništeni mišići ili unutrašnji organi. Neki su delimično ili potpuno izgubili pamćenje i postali mentalno poremećeni. Unutrašnji organi nekih praktikanata su bili teško oštećeni. Neki su doživeli potpuni mentalni kolaps. Neki su čak i umrli ubrzo nakon što su im ubrizgane droge.

Statistički podaci pokazuju da su se slučajevi zlostavljanja Falun Gong praktikanata "psihiatrijskim lečenjem" pojavili u 23 od ukupno 33 provincije, autonomne pokrajine i opštine pod direktnom upravom centralne vlade u Kini. Najmanje 100 psihiatrijskih klinika na nivou provincije, grada, opštine ili distrikta, umešane su u progon. Prema brojnosti i rasprostranjenosti ovih slučajeva, jasno je da je zloupotreba psihodeličnih droga nad Falun Gong praktikantima bila dobro planirana sistematska akcija, sprovedena od vrha prema nižim ustanovama. Najmanje 1000 mentalno zdravih Falun Gong praktikanata prinudno je poslano u psihiatrijske klinike ili centre za odvikavanje od droga. Mnogima od njih su prinudno ubrizgane brojne droge, koje mogu uništiti nervni sistem. Ovi Falun Gong praktikanti su takođe bili

vezivani konopcima i mučeni električnim šokovima. Samo na ovaj način je umrlo najmanje 15 njih.

Biro 610 isteže svoje pipke izvan okvira zakona

Đijang Cemin je 7. juna 1999. godine na sastanku Politbiroa KPK bez ikakve osnove napao Falun Gong. On je pitanje Falun Gonga označio "klasnom borbom", a Falun Gong praktikante označio političkim neprijateljem KPK, izazvao borbeni refleks KPK i izdao naredbu da se osnuje "Biro za postupanje s problemom Falun Gonga" u Centralnom Komitetu. Zbog toga što je osnovan 10. juna, taj biro je nazvan "Biro 610". Nakon toga, biroi 610 osnovani su širom zemlje na svim nivoima vlade, od najvišeg do najnižeg, i zaduženi su za sve u vezi progona Falun Gonga. Politički i Pravni Komitet, mediji, organi javne sigurnosti, prokuratorat, narodni sudovi i državni organi sigurnosti, koji su podređeni vođstvu Komiteta KPK, svi služe kao pomoćnici Biroa 610. Biro 610 tehnički podnosi izveštaje Državnom Veću, ali je u suštini partijska organizacija, kojoj je omogućeno da postoji izvan ustanovljenog okvira države i kineske vlade i koja ne podleže nikakvim pravnim ograničenjima ili pravilima. To je organizacija s absolutnom moći slična Gestapou u nacističkoj Nemačkoj, sa vlašću iznad i pravnog i zakonodavnog sistema, koristeći po potrebi državne resurse. 22. jula 1999 godine, nakon što je Đijang Cemin izdao naredbu za progona Falun Gonga, novinska agencija Xinhua objavila je govore nadležnih iz Organizacijskog Ministarstva KPK i Ministarstva Propagande KPK, koji su pružili otvorenu podršku progona Falun Gonga. Sve ove organizacije su sarađivale pod striknjom organizacijom KPK kako bi sprovele Đijang Ceminov zao plan.

Veliki broj slučajeva je pokazao da ni službe javne sigurnosti, ni prokuratorat, ni narodni sudovi nemaju moć da donose sopstvene odluke u slučajevima u vezi s Falun Gongom. Oni moraju slušati naredbe Biroa 610. Kada su se članovi porodica mnogih Falun Gong praktikanata, koji su bili uhapšeni, zatvoreni i mučeni do smrti, raspitivali i žalili organima javne sigurnosti, organima prokuratorata i narodnim sudovima, rečeno im je da sve odluke donosi Biro 610.

Ipak, postojanje Biroa 610 nema zakonsku osnovu. Kada Biro 610 izdaje naredbe svim organima pod sistemom KPK, obično nema pisanih naredbi ili izveštaja, već samo usmene komunikacije. Šta više, naloženo je da svi oni koji dobijaju naredbe, ne smeju praviti audio ili video-snimke, niti beleške.

Osnivanje ove vrste privremenog organa diktature je taktika koju je Partija često ponavljala, sasvim ignorišući zakon. Za vreme svih prošlih političkih pokreta, Partija je uvek koristila nelegalne taktike i osnivala nelegalne privremene organe, kao npr. Centralni Tim Kulturne Revolucije, da bi vodili i sprovodili tiraniju Komunističke Partije Kine u celoj zemlji.

Za vreme svoje duge tiranije i vladavine čvrstom rukom, Partija je nasiljem, lažima i informativnom blokadom stvorila najjači i najopakiji sistem državnog terora na svetu. Njena neljudskost i nivo obmane su na vrlo profesionalnom nivou, a njihov opseg i rasprostranjenost su neviđeni. U svim pređašnjim

političkim pokretima, Partija je sakupljala sistematične i efektivne metode i iskustva u kažnjavanju, progonu i ubijanju ljudi na najbrutalniji i najprepredeniji mogući način. U jednom slučaju, predhodno spomenutom, suprug nije mogao izdržati pretnje i šikaniranja od strane policije i ubio je svoju ženu. To je strašna posledica državnog terora KPK, koji uključuje obmanu uz pomoć medija, politički pritisak, lažne optužbe i teroriziranje, sa ciljem izvrtanja ljudske prirode i podsticanja mržnje.

Upotreba vojske i finansijskih resursa zemlje za sprovođenje progona

Partija kontroliše sve vojne snage, što joj dozvoljava da radi šta hoće, bez straha, kada progoni i ugnjetava ljudе. U progonu Falun Gonga, Đijang Cemin nije samo upotrebio policiju i paramilitarnu policiju, već je takođe direktno upotrebio i vojsku jula i avgusta meseca 1999. godine, kada su stotine hiljada i čak milioni golorukih ljudi iz cele zemlje nameravali ići u Peking i apelovati za Falun Gong. Vojnici su bili postavljeni na brojnim mestima u Pekingu. Duž svih glavnih puteva prema Pekingu, bili su postavljeni vojnici sa oružjem s bojevom municijom. Oni su sarađivali s policijom i presretali i hapsili Falun Gong praktikante, koji su išli da apeluju. To što je Đijang Cemin bio i vrhovni komandant vojnih snaga, otvorilo je put krvavom progonu.

Partija kontroliše i državne finansije, što je Đijangu Ceminu omogućilo finansijska sredstva za progon Falun Gonga. Visoki zvaničnik ministarstva pravde provincije Liaoning, izjavio je na konferenciji u prinudnom radnom logoru Masanjia u provinciji Liaoning: "Finansijska sredstva, koja se koriste da bi se progonio Falun Gong prevazišla su budžet koji se koristi u ratu."

Još nije jasno koliko je državnih ekonomskih resursa i novca koji su ljudi mukotrpno zaradili, KPK iskoristila za progon Falun Gonga. Ipak, nije teško izračunati da se radi o ogromnoj svoti. 2001. godine, informacije iz partijskog odeljenja javne sigurnosti pokazale su da, samo na Trgu Tjenanmen, troškovi hapšenja Falun Gong praktikanata iznose između 1,7 i 2,5 miliona juana dnevno, što iznosi 620 do 910 miliona juana godišnje. U celoj zemlji, od gradova pa do udaljenih seoskih oblasti, od policajaca u policijskim stanicama i odeljenjima javne sigurnosti do personala u svim ograncima Biroa 610, Đijang Cemin je angažovao najmanje nekoliko miliona ljudi za progon Falun Gonga. Samo troškovi ličnih dohodata izdati u tu svrhu mogu prevazići sto milijardi juana godišnje. Osim toga, Đijang Cemin je potrošio ogromne količine novca za proširenje prinudnih radnih logora, da bi zatvarao Falun Gong praktikante i izgradio baze i centre za ispiranje mozga. Na primer, decembra meseca 2001. godine, Đijang Cemin je uložio 4,2 milijarde juana odjednom za izgradnju centara za ispiranje mozga i baza za "transformisanje" Falun Gong praktikanata. Đijang Cemin je takođe upotrebio novčana sredstva da bi podstakao i ohrabrio veći broj ljudi da učestvuju u progonu Falun Gonga. U mnogim oblastima, nagrada za hapšenje Falun Gong praktikanata iznosila je nekoliko hiljada, pa čak i deset hiljada juana. Prinudni radni logor Masanjia u provinciji Liaonig, jedno je od najopakijih mesta u progonu Falun Gonga. Partija je jednom prilikom nagradila direktora logora, Sua, novčanom

nagradom od 50.000 juana, a zamenika direktora novčanom nagradom od 30.000 juana.

Đijang Cemin, bivši Generalni Sekretar KPK, je započeo progon Falun Gonga. On je organizovao i upravljao progonom. On je iskoristio mehanizme KPK da bi započeo progon Falun Gonga. On snosi ogromnu odgovornost za ovaj istorijski zločin. Ipak, da nije bilo KPK sa svojim mehanizmima nasilja, formiranih kroz mnoge političke pokrete, Đijang Cemin ne bi bio u stanju započeti i sprovesti brutalni progon.

Đijang Cemin i Partija se međusobno koriste. Oni rizikuju osudu od svih, suprotstavljući se "Istinitosti, Blagosti i Trpeljivosti", samo zbog interesa jedne osobe i Partije. Njihov dosluh je stvarni razlog zbog kojeg se takav tragičan i apsurdan zločin mogao desiti.

5. Đijang Cemin iznutra uništava Komunističku Partiju

Vođen svojim ličnim interesima, Đijang Cemin je iskoristio zlo svojstveno KPK, da bi započeo ogroman progon nedužnih ljudi, koji su sledili "Istinitost, Blagost i Trpeljivost". On je započeo kazneni pokret protiv socijalne snage koja je najbezazlenija, a osim toga izuzetno korisna za zemlju i društvo. Ovaj progon nije samo odvukao zemlju i ljude u zločin i katastrofu, već će takođe na kraju u osnovi uništiti i samu Partiju.

Đijang Cemin je iskoristio Partiju i nemilosrdno primjenjuje sve poznate zle metode iz istorije u progonu Falun Gonga. To je sve jako naškodilo zakonu, moralu i ljudskosti, što u korenu uništava svu kredibilnost za održavanje moći ovog režima.

Đijangov režim je upotrebio sve raspoložive finansijske, materijalne i ljudske resurse da bi suzbio Falun Gong, što je državi i društvu nametnulo ogroman teret i prouzrokovalo veliki pritisak na finansijski sistem. Partija nema načina da ovaj na propast osuđen progon održi na duži period vremena. On se može održati samo prisvajanjem ušteđevine običnih ljudi, izdavanjem državnih obveznica i daljim primamljivanjem stranih investicija.

U okviru ovog progona, Partija i Đijang Cemin su primenili raznorazne podmukle i prevarantske trikove, kao i nasilne i brutalne metode. Sav repertoar podmuklih i brutalnih metoda KPK u punoj meri je upotrebljen u svrhu progona Falun Gonga.

Partija i Đijang Cemin upotrebili su takođe sva propagandna sredstva kako bi fabrikovali glasine i ocrnili Falun Gong i opravdali ugnjetavanje i progon. Ipak, nijedna laž ne traje večno. Kada laži budu konačno otkrivene i kada svo zlo bude otkriveno i progon doživi neuspeh i kada svi čuju za to, njihove propagandne metode više neće moći obmanjivati. Partija će potpuno izgubiti svoj kredibilitet i ljudska srca.

Na početku progona Falun Gonga 1999. godine, Đijang Cemin je imao nameru rešiti pitanje Falun Gonga za "tri meseca". Ipak Partija je podcenila snagu Falun Gonga i snagu tradicije i verovanja.

Od davnina, zlo nikad nije moglo uništiti pravednost. Ono ne može izbrisati dobrotu iz ljudskih srca. Pet godina je prošlo. Falun Gong je još uvek Falun Gong. Štaviše, Falun Gong se proširio svugde u svetu. Đijang Cemin i Partija su pretrpeli žestok poraz u ovoj borbi između dobra i zla. I njihova zastranjena, surova i zla priroda je potpuno otkrivena. Ozloglašeni Đijang Cemin je sada opsednut problemima u zemlji i u inostranstvu, i suočava se sa mnogim optužbama, koje ga žele izvesti pred sud i pozvati na odgovornost za njegove zločine.

Partija je prvobitno nameravala iskoristiti progon za učvršćivanje svoje tiranije. Ipak, rezultat je da nije uspela "obnoviti" svoju energiju, već ju je potpuno iscrpla. Sada je Partija otišla predaleko da bi se spasila. Ona je kao trulo, uvenulo drvo. Srušiće se s naletom vetra. Svi pokušaji spašavanja KPK su protiv istorijskog trenda. Ne samo da će ti pokušaji propasti, već će i uništiti budućnost onih koji u tome učestvuju.

Zaključak

Bivši Generalni Sekretar KPK, Đijang Cemin, odgovoran je za započinjanje i sprovođenje ovog svirepog progona. Đijang Cemin je potpuno iskoristio moć KPK, njene metode kažnjavanja i mehanizme za pokretanje političkih pokreta da bi započeo ovaj progon protiv Falun Gonga. On snosi ogromnu odgovornost za ovaj istorijski zločin. S druge strane, da nije bilo KPK, Đijang Cemin ne bi bio u stanju pokrenuti i sprovesti takav brutalni progon. Od svog nastanka, KPK se okrenula protiv pravednosti i dobrote. Sa represijom kao svojim oruđem i usavršavanjem progona kao ekspertizom, KPK je utemeljila svoju vlast na striktnoj kontroli misli koja mora slediti jednu jedinu centralnu partiju. Po svojoj prirodi, KPK strahuje od "Istinitosti, Blagosti i Trpeljivosti" i smatra Falun Gong neprijateljem. Stoga je njen progon Falun Gonga bio neizbežan. Napadajući "Istinitost, Blagost i Trpeljivost", Đijang Cemin i KPK omogućili su širenje laži, zla, nasilja, otrova, zlobe i korupcije. Ono što je usledilo je pogoršavanje morala koje je obuhvatilo celu Kinu i uticalo na svakoga.

Dosluh između Đijanga Cemina i KPK povezao je njihove sudbine. Falun Gong sada optužuje Đijanga Cemina. Onog dana kada Đijang bude izведен na sud, jasno je koju će sudbinu doživeti KPK. Nebeski principi neće tolerisati one koji sprovode neljudski progon grupe dobrih ljudi, koji slede "Istinitost, Blagost i Trpeljivost". Zlodela Đijang Cemina i KPK će takođe postati večita i duboka lekcija za čovečanstvo.

Napomene:

- [1] Više informacija o ovom slučaju možete naći ovde:
<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/7/23/50560p.html>
- <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/6/7/48981p.html>

[2] Više informacija o ovom slučaju možete naći ovde:

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/25/52796.html>

[3] Dodatne informacije se mogu naći ovde:

<http://search.minghui.org/mh/articles/2004/7/9/79007.html> (na kineskom)

[4] Li Xiannian (1902.-1992.), bivši predsednik Kine (1983.-1988.) i predsednik Kineske Narodne Političke Konsultativne Konferencije (1988.-1992.) On je bio Đijang Ceminov kum. Chen Yun (1905.-1995.) jedan od najuticajnijih lidera Komunističke Kine. Chen je decenijama bio član Stalnog Komiteta Politbiroa i bio je predsednik Centralnog Savetodavnog Komiteta od 1987.-1992.godine

[5] Čigong je generički kineski naziv za energetske vežbe. Postoje mnoge čigong škole, a većina njih vuče korenje u tradicionalnim duhovnim verovanjima. Falun Gong je vrsta čigonga.

[6] 1992. se Deng Xiaoping vratio iz polu-penzije, putovao u Shenzhenu u južnoj Kini u blizini Hong Konga i držao govore promovišući socijalističku tržišnu ekonomiju u Kini. Za Dengovo putovanje se smatra da je oživilo kinesku ekonomsku reformu nakon zatišja koje je počelo nakon masakra na Trgu Tjenanmen 1989. godine

[7] Kulturne ruševine u Hemudu, otkrivene 1973. godine i stare 7.000 godina su važne iskopine kineskog Novog Kamenog Doba.

[8] Bivši predsednik kineskog Nacionalnog Narodnog Kongresa.

[9] Deng je jednom prilikom rekao: "Crna mačka ili bela mačka, to je dobra mačka sve dok lovi miševe", misleći pri tome da je cilj ekonomskih reformi bio da donese napredak ljudima, bez obzira da li je forma socijalistička ili kapitalistička.

[10] Žena intelektualac, koja je bila mučena do smrti od strane KPK za vreme Velike Kulturne Revolucije, jer je glasno izrekla istinu.

[11] Kineski državni organ odgovoran za sudsko gonjenje i pravni nadzor. Njegove funkcije uključuju odlučivanje o hapšenju i sudskom gonjenju u većim krivičnim slučajevima, sprovođenje istraga, započinjanje i podržavanje javnih tužbi, tumačenje zakona u specijalnim slučajevima, nadzor nad odlukama suda, promatranje pravnih procedura i nadzor nad aktivnostima u zatvorima i radnim logorima.

Kako je Komunistička Partija Kine uništila tradicionalnu kulturu

Predgovor

Kultura je duša nacije. Taj duhovni faktor je za čovečanstvo važan kao fizički faktori, kao što su rasa i zemlja.

Kulturni razvoj određuje istoriju civilizacije naroda. Potpuno uništenje kulture naroda dovodi do nestanka naroda. Smatra se da su prastari narodi koji su stvorili veličanstvene civilizacije nestali kad su nestale njihove kulture, iako su ljudi njihovih naroda možda preživeli. Kina je jedina zemlja na svetu čija je prastara civilizacija neprekidno bila prenošena 5.000 godina. Uništenje njene tradicionalne kulture je neoprostiv zločin.

Kineska kultura, za koju se veruje da Bogom dana, počinje sa mitovima poput Panguovog stvaranje neba i zemlje [1], Nuvinog stvaranje čovečanstva [2], Shenongove identifikacije sto lekovitih biljaka [3] i Cangjieovog izuma kineskog pisma [4]. "Čovek sledi Zemlju, Zemlja sledi nebo, nebo sledi Tao, a Tao sledi što je prirodno." [5] Taoistička mudrost jedinstva neba i čovečanstva je tekla žilama kineske kulture. "Veliko učenje promoviše odgajanje vrline." [6] Konfučije je otvorio školu da podučava učenike pre više od 2.000 godina i predao je društvu Konfučijske ideale predstavljene sa pet glavnih vrlina - dobrota, pravednost, nepatvorenost, mudrost i odanost. U prvom veku, Šakjamunijev Budizam putovao je istočno do Kine s naglaskom na milosrđe i spas svih bića. Kineska kultura je postala šira i dublja. Nakon toga, Konfučijanizam, Budizam i Taoizam su postala su komplementarna verovanja u kineskom društvu, što dovodi Tang dinastiju (618-907 n.e.) do vrha njene slave i napretka, kao što je poznato svima pod nebom.

Iako je kineski narod doživljavao invaziju i napad mnogo puta u istoriji, kineska kultura je pokazala veliku izdržljivost i otpornost, a njena bit je neprekidno bila predavana s generacije na generaciju. Jedinstvo neba i čovečanstva predstavlja kosmologiju naših predaka. Zdrav razum kaže da će dobrota biti nagrađena, a zloba kažnjena. Osnovna je vrlina ne činiti drugima ono što ne želiš da se čini tebi. Odanost, poštovanje prema roditeljima, dostojanstvo i

Poster iz kampanje "Kritikovanje Lin Biao i Konfučija" (AFP/Getty Images)

pravda su postavili društvene standarde, a Konfučijevih pet glavnih vrlina - dobrota, pravednost, nepatvorenost, mudrost i odanost - postavili su temelj za moralnost društva i osobe. S tim principima, kineska kultura je jasno izražavala iskrenost, ljubaznost, harmoniju i toleranciju. Nadgrobne ploče običnih Kineza pokazuju poštovanje prema "nebu, zemlji, vladaru, roditeljima i učitelju." To je kulturni iskaz duboko-ukorenjene kineske tradicije, koja uključuje obožavanje boga (nebo i zemlja), odanost državi (monarh), porodične vrednosti (roditelji) i poštovanje učitelja. Tradicionalna kineska kultura je težila harmoniji između čoveka i univerzuma, i naglašavala je etičnost osobe i moralnost. Bila je bazirana na verama kultivacionih metoda Konfučijanizma, Budizma i Taoizma i podarila je kineskom narodu toleranciju, društveni napredak, zaštite ljudskog morala i pravednu veru.

Za razliku od zakona koji nalaže tvrda pravila, kultura funkcioniše kao mekana kontrola. Zakon sprovodi kaznu nakon što je zločin učinjen, dok kultura gajenjem morala sprečava da se zločini uopšte događaju. Moral društva je često otelotvoren u kulturi.

U kineskoj istoriji, tradicionalna kultura je dosegla svoj vrhunac za vreme procvata dinastije Tang, upravo u vreme kad je Kina bila najmoćnija. Nauka je takođe bila napredna i uživala visok ugled kod svih naroda. Evropski, srednjoistočni i japanski naučnici su dolazili da uče u Chang'an, prestoniku dinastije Tang. Države koje su se graničile s Kinom, smatrале су Kinu nadmoćnom zemljom. "Desetine hiljada zemalja dolazile su da odaju počast Kini, iako bi njihovi govorovi možda morali biti prevedeni više puta i njihovi običaji razjašnjeni." [7]

Nakon Dinastije Qin (221.-207. NE), Kinu su često okupirale manjine. To se dogodilo za vreme Dinastija Sui (581.-618. NE), Tang (618.-907. NE), Yuan (1271.-1361. NE) i Qing (1644.-1911. NE) i u neka druga vremena kad su etničke manjine osnovale svoje vlastite režime. Ipak, skoro sve te etničke grupe su se prilagodile kineskom načinu života i kineskoj kulturi. To pokazuje veliku integrativnu snagu tradicionalne kineske kulture. Kao što je Konfučije rekao, "Ako ljudi iz daleka nisu obzirni, pridobij ih tako što će ih naučiti (našoj) kulturi i vrlinama." [8]

Otkako je došla na vlast 1949. godine, KPK je posvetila resurse nacije razaranju kineske tradicionalne kulture. Ta zla namera nije došla od njenog žara za industrijalizacijom, niti od jednostavne gluposti obožavanja Zapadne civilizacije. To je najpre došlo od sastavne ideološke suprotnosti KPK tradicionalnoj kineskoj kulturi. Tako je uništenje kineske kulture od strane KPK bilo planirano, dobro organizovano i sistematsko, podržano državnom upotrebljom nasilja. Od svog osnivanja 1921. godine, KPK nikad nije prestala da "revolucioniše" kinesku kulturu u pokušaju da sasvim uništi njen duh.

Ono što još više zaslužuje prezir od uništenja tradicionalne kulture od strane KPK je njena namerna zloupotreba tradicionalne kulture i njeno potajno prilagođavanje potrebama Partije. KPK ističe loše delove istorije Kine, stvari koje su se događale kad bi se ljudi udaljili od tradicionalnih vrednosti, kao što su borba za vlast unutar carske porodice, upotreba taktika i urote, i primena diktature i tiranije. Upotrebila je te istorijske primere da bi pomogla da se stvori

sopstveni set moralnih standarda KPK, načina razmišljanja i sistema rasprava. Radeći tako, KPK je stvorila lažan dojam da je "kultura Partije" zapravo nastavak tradicionalne kineske kulture. KPK je čak iskoristila mržnju nekih ljudi prema "kulturni Partije" da inicira dodatno odbacivanje izvorne kineske tradicije.

Uništenje tradicionalne kulture od strane KPK je donelo pogubne posledice Kini. Ne samo da su ljudi izgubili svoje moralne stege, oni su takođe bili prinudno indoktrinirani zlim teorijama KPK.

1. Zašto je KPK želela da sabotira tradicionalnu kulturu?

Duga tradicija kineske kulture - bazirana na veri i uzgajanju vrlina

Izvorna kultura kineskog naroda je počela pre oko 5.000 godina s mitskim imperatorom Huangom, koji se smatra najranijim pretkom kineske civilizacije. U stvari, imperatoru Huangu se takođe pripisuje da je osnovao Taoizam - koji se takođe nazivao Huang Lao (Lao Ce) škola razmišljanja. Dubok uticaj Taoizma na Konfučijanizam se može videti u Konfučijevim izrekama, kao što su: "Teži prema Taou, ravnaj se prema vrlinama, vladaj se milosrdno, i uroni u umetnost" i "Ko ujutru čuje Tao ujutro, bez žaljenja može da umre uveče." [9] *Knjiga Promena (Ji Ding)*, zapis o Nebu i Zemlji, jinu i jangu, kosmičkim promenama, usponu i padu društva i principima ljudskog života, smatrana je među Konfučijanistima "Prvim među svim kineskim klasičnim delima". Proročanska snaga knjige daleko nadmašuje ono što moderna nauka može da zamisli. Osim Taoizma i Konfučijanizma, Budizam, a naročito Zen Budizam, imao je suptilan, ali dubok uticaj na kineske intelektualce.

Konfučijanizam je deo tradicionalne kineske kulture koji je bio usredsređen na "ulaženje u zemaljski svijet." Naglašavao je porodičnu etiku, u kojoj je poštovanje roditelja igralo krajnje važnu ulogu, podučavajući da "sva dobrota počinje od poštovanja roditelja." Konfučije je propagirao "dobrota, pravednost, nepatvorenost, mudrost i odanost," ali je takođe rekao: "Nisu li poštovanje roditelja i bratska ljubav koreni dobrote?"

Etike koja se zasniva na porodici može se prirodno proširiti na društveni moral. Poštovanje roditelja može biti prošireno na odanost podčinjenih monarhu. Govori se: "Retko će osoba koja poštaje roditelje i bratski voli biti sklona da uvredi one iznad sebe." [10] Bratska ljubav je veza među braćom i može biti dalje proširena na ispravnost i pravdu među prijateljima. Konfučije podučava da u porodici, otac treba biti blagonaklon, sin pun poštovanja, stariji brat prijatan, a mlađi brat učitiv. Odavde se očeva blagonaklonost može dalje proširiti na blagonaklonost monarha prema svojim podanicima. Dok god se može održati tradicija u porodici, društveni moral se može prirodno održati. "Kultiviši se, reguliši svoju porodicu, pravdno vladaj svojom i učini da celo kraljevstvo bude mirno i srećno." [11]

Budizam i Taoizam su delovi kineske kulture koji su koncentrisani na "napuštanje zemaljskog sveta." Može se pronaći da uticaj Budizma i Taoizma

prodire u sve aspekte života običnih ljudi. Prakse koje su duboko ukorenjene u Taoizam sadrže kinesku medicinu, čigong, geomantiju (Feng šui i gatanje. Te prakse, kao i budističko shvatanje nebeskog kraljevstva i pakla, karmička nagrada za dobro i kazna za loše su zajedno s Konfučijanskim etikom stvorili jezgro tradicionalne kineske kulture.

Verovanja Konfučijanizma, Budizma i Taoizma su ponudila kineskom narodu veoma stabilan sistem morala, koji je nepromjenjiv "dok god je neba." [12] Takav etički sistem je ponudio temelj za održivost, mir i harmoniju u društvu.

Moralnost pripada duhovnom svetu; stoga je često konceptualna. Kultura izražava takav jedan apstraktan moralni sistem jezikom koji se može naširoko razumeti.

Uzmimo "Četiri kineska Klasika", četiri najpoznatija romana kineske kulture, kao primer. *Putovanje na Zapad* [13] je mitska priča. *San crvenih dvoraca* [14] počinje dijalogom između duha u kamenu i Božanstva Beskrajnog Svemira i Taoa Beskonačnog Vremena na Litici beskraja na Velikoj pustoj planini - taj dijalog daje ključ za ljudsku dramu koja se odvija u romanu. *Odmetnici močvare* [15] počinje pričom kako je predsednik vlade Hong, zadužen za vojne poslove, slučajno oslobođio 108 demona. Ova legenda objašnjava poreklo "108 borbenih odmetnika junaštva". *Tri Carstva* [16] počinje sa nebeskim upozorenjem na katastrofu i završava se s neizbežnim zaključkom Božje volje: "Zemaljske stvari jure u kao beskonačnom toku; proviđenje, beskrajnog dometa, svemu presuđuje." Druge poznate priče, kao *Roman Istočnog Zhoua* [17] i *Potpuna priča o Yue Fei* [18], počinju sa sličnim legendama.

Upotreba mitova od strane tih romanopisaca nije slučajnost, već odraz osnovne filozofije kineskih intelektualaca prema prirodi i čovečanstvu. Ti su romani imali duboki uticaj na kineski um. Kada govorimo o "pravednosti", ljudi misle na Guan Yua (160.-219. NE) iz *Tri Kraljevstva* prije nego na sam pojam - kako je njegova pravednost prema prijateljima premašila oblake i dostigla nebesa; kako je svojom nepokornom odanošću ka svom prepostavljenom i pobratimu Liu Beiu stekao poštovanje čak i od strane svojih neprijatelja; kako je njegova hrabrost u bici prevladala i najgoru situaciju, njegov poslednji poraz u bici blizu grada Mai; i napisetku njegov razgovor, kao božanstva, sa svojim sinom. Kada govorimo o "odanosti", kineski narod obično misli na Yue Feija (1103.-1141. NE), generala Song Dinastije koji je služio svojoj državi s neograničenim integritetom i odanošću, i Zhuge Lianga (181.-234. NE), premijera države Shu za vreme razdoblja Tri Kraljevstva koji je "davao sve od sebe, dok mu srce nije prestalo kucati."

Hvalospev tradicionalne kineske kulture odanosti i pravednosti je u potpunosti elaborirana u slikovitim pričama ovih pisaca. Apstraktni moralni principi koje one iznose postaju konkretni i utelovljeni u kulturne izraze.

Taoizam ističe istinitost. Budizam ističe milost, a Konfučijanizam ceni odanost, toleranciju, dobrotu i pravednost. "Iako su im forme drugačije, cilj im je isti... svi oni svi podstiču ljudе da se vrati dobroti." [19] To su najdragocjeniji aspekti tradicionalne kineske kulture koji se zasnivaju na verovanjima Konfučijanizma, Budizma i Taoizma.

Tradicionalna kineska kultura je ispunjena pojmovima i principima kao nebesa, Tao, Bog, Buda, sADBina, predodređenost, milosrđe, pravednost, nepatvorenost, mudrost, čestitost, iskrenost, stid, odanost, poštovanje roditelja, dostojanstvenost itd. Mnogi Kinezi su možda nepismeni, ali su upoznati s tradicionalnim pozorištem i operom. Ti kulturni oblici su važan način da obični ljudi nauče tradicionalni moral. Zbog toga, uništenje tradicionalne kineske kulture od strane KPK je direktni napad na kineski moral i potkopava osnovu za mir i harmoniju u društvu.

Zla Komunistička teorija oponira tradicionalnoj kulturi

"Filozofija" Komunističke partije sasvim protivreči izvornoj tradicionalnoj kineskoj kulturi. Tradicionalna kultura poštuje mandat nebesa, kao što je Konfučije jednom rekao: "Život i smrt su predodređeni, a bogatstvo i čin određuje nebo." [20] I Budizam i Taoizam su oblici teizma, i veruju u reinkarnacioni ciklus života i smrti i karmičku uzročnost dobra i zla. Nasuprot tome, Komunistička Partija, ne samo da veruje u ateizam, već divlja u preziranju Taoa i vređanju nebeskih principa. Konfučijanizam ceni porodicu, ali *Komunistički Manifest* izrazito objavljuje poništenje porodice. Tradicionalna kultura razlikuje Kineze od stranaca, ali *Komunistički Manifest* se zalaže za ukidanje nacija. Konfučijanska kultura promoviše blagonaklonost prema drugima, dok Komunistička Partija ohrabruje klasnu borbu. Konfučijanisti ohrabruju odanost vladaru i ljubav prema naciji. *Komunistički Manifest* propagira ukidanje nacija.

Da bi dobila i održala vlast u Kini, Komunistička Partija je prvo morala posejati svoje nemoralne misli na kineskoj zemlji. Mao Cetung je tvrdio: "Ako želimo svrgnuti vlast, prvo moramo napraviti propagandu i poraditi na području ideologije." [21] KPK je uvidela da je nasilna komunistička teorija, koja se održava oružjem, otpadak Zapadne misli i da se neće moći suprotstaviti dubokoj kineskoj istorijskoj kulturi staroj 5.000 godina. KPK je sasvim uništila tradicionalnu kinesku kulturu, da bi Marksizam i Lenjinizam mogli preuzeti kinesku političku scenu.

Tradicionalna kultura je prepreka diktaturi KPK

Mao Cetung je jednom rekao da on ne sledi ni Tao ni nebesa. [22] Tradicionalna kineska kultura je bez sumnje bila ogromna prepreka prkošenju KPK Taou i borbi s nebesima.

Odanost u kineskoj tradicionalnoj kulturi ne znači slepu predanost. U očima naroda, car je "sin nebesa" - s nebesima iznad njega. Car ne može biti uvek u pravu. Zbog toga je bilo potrebno da posmatrači stalno ukazuju na careve greške. Sistem kineske hronike je imao istoričare koji su beležili sve careve reči i postupke. Sholastički službenici su mogli postati učitelji svojih mudrih kraljeva, a ponašanje cara se ocjenjivalo prema Konfučijanskim klasicima. Ako je car bio nemoralan - neprosvjetljen u Tao, narod bi se mogao pobuniti da ga svrgne, kao u slučaju kad je Chengtang napao Jiea, ili u slučaju uklanjanja Zhoua od strane kralja Wu. [23] Ti ustanci, prema tradicionalnoj kulturi, nisu se

smatrali kršenjem odanosti ili Taoa. Umjesto toga, na to se gledalo kao na sprovodenje Taoa u ime nebesa. Kad je Wen Tianxiang (1236.-1283. NE) [24], glasoviti vojni komandant Dinastije Song bio uhapšen, odbio je da se preda mongolskim osvajačima čak i kad ga car pokušao naterati da se preda. Zato što je, kao Konfučijanist, verovao da je "Narod od najveće važnosti; nacija je sledeća; zadnji je vladar." [25]

Diktatorska KPK nije nikako mogla prihvati takva tradicionalna verovanja. KPK je htela da kanonizuje svoje vlastite vođe i promoviše kult ličnosti, i tako ne bi dozvolila da takvi dugo održavani koncepti, kao što su nebesa, Tao ili Bog, odozgo vladaju. KPK je bila svesna da je to što je učinila smatrano najodvratnijim i najvećim zločinom protiv nebesa i Taoa mereno standardima tradicionalne kulture. Bili su svesni da sve dok postoji tradicionalna kultura, narod neće slaviti KPK kao "veliku, slavnu i ispravnu." Naučnici će nastaviti tradiciju "reskiranja života da opomenu vladara," "održavanja pravde na račun svojih života," [26] i staviće narod iznad vladara. Tako, narod neće postati marioneta KPK i KPK neće moći da sproveđe jednoumlje.

Poštovanje nebesa, zemlje i prirode u tradicionalnoj kulturi je postalo prepreka za "borbu protiv prirode" KPK u nastojanju da "promeni nebesa i zemlju." Tradicionalna kultura ceni ljudski život, podučavajući da se "u svakoj situaciji koja se tiče ljudskog života mora postupati krajnje obzirno." Takvo shvatanje je bila smetnja genocidu naroda i vladanju terorom od strane KPK. Osnovni moralni standard "nebeskog Taoa" tradicionalne kulture smetao je manipulaciji moralnih principa od strane KPK. Iz tih razloga, KPK je stvorila od tradicionalne kulture neprijatelja nastojeći da pojača svoju vlastitu moć.

Tradisionalna kultura dovodi u pitanje legitimitet vladavine KPK

Tradisionalna kineska kultura veruje u Bogove i u nebeski mandat. Prihvatanje nebeskog mandata znači da vlastaoci trebaju biti mudri, slediti Tao i biti usklađeni sa sudbinom. Prihvatanje vere u Bogove znači prihvatanje da izvor ljudske vlasti leži na nebesima.

Vladajući princip KPK ukratko glasi: "Neće nas više sputavati lanci tradicije, diži se kuko i motiko. Zemlja će se podići na novim temeljima; sada smo ništa, bićemo sve." [27]

KPK promoviše istorijski materijalizam, tvrdeći da je Komunizam zemaljski raj, put kojem vode proleterski pioniri, ili Komunistička Partija. Vera u Boga je zato direktno dovodila u pitanje legitimitet vladavine KPK.

2. Kako Komunistička Partija sabotira tradisionalnu kulturu

Sve što KPK radi služi političkim ciljevima. Da bi zasnovala, održala i učvrstila svoju tiraniju, KPK mora zameniti ljudsku prirodu svojom zlom Partijskom prirodom, a kinesku tradisionalnu kulturu svojom Partijskom kulturom "prevare, zla i nasilja." To uništenje i zamena uključuje kulturne relikvije, istorijska mesta

i starinske knjige, stvari koje su opipljive i one neopipljive kao tradicionalni pogled na moral, život i svet. Uključeni su svi aspekti ljudskog života, među njima i dela, misli i način života. Ujedno, KPK smatra beznačajne i površinske kulturne manifestacije za "suštinu", zadržavajući ih i onda koristeći tu "suštinu" kao fasadu. Partija zadržava privid tradicije, dok zamjenjuje pravu tradiciju partijskom kulturom. Onda vara narod i međunarodnu zajednicu iza fasade "nastavljanja i razvijanja" kineske tradicionalne kulture.

Istovremeno gašenje tri religije

Zbog činjenice da je tradicionalna kultura ukorenjena u Konfučianzmu, Budizmu i Taoizmu, prvi korak KPK u uništenju tradicionalne kulture je bio da se uništi manifestacija božanskih principa u ljudskom svijetu, znači iskorene tri odgovarajuće religije.

Sve tri glavne religije, Konfučianizam, Budizam i Taoizam bile su suočene s uništenjem u raznim istorijskim razdobljima. Uzmimo na primer Budizam: Pretrpeo je četiri velike nevolje u istoriji koje su istorijski poznate kao "Tri Wu i jedan Zong" progona budističkih vernika od četiri kineska cara. Car Taiwu [28] iz Severne Wei Dinastije (386.-534. NE) i car Wuzong [29] iz Tang Dinastije (618.-907. NE) su pokušali uništiti Budizam da bi Taoizam prevladao. Car Wu [30] iz Severne dinastije Zhou (557.-581. NE) je pokušao uništiti i Budizam i Taoizam, ali je poštovao Konfučianizam. Car Shizong [31] iz kasne dinastije Zhou (951.-960. NE) je pokušao uništiti Budizam samo da bi mogao upotrebiti budističke statue za kovanje kovanica, a nije dirao Taoizam ili Konfučianizam.

KPK je jedini režim koji želi istovremeno da ugasi tri religije. Kkratko nakon što je KPK osnovala vladu, počela je uništavati hramove, paliti svete knjige i prisiljavati budističke monahe i monahinje da se vrate svetovnom životu. Nije bila blaža ni u uništavanju drugih religioznih mesta. Do 60-tih, jedva da je ostalo nekoliko verskih mesta u Kini. Velika kulturna revolucija je donela još veću versku i kulturnu katastrofu za vreme pohoda "Odbacivanje stara četiri" [32]—t.j. starih ideja, stare kulture, starih običaja i starih navika.

Na primer, prvi budistički hram u Kini je bio Hram Belog Konja (Hram Bai Ma) [33] koji je sagrađen za vreme rane istočne Han dinastije (25.-220. NE) izvan grada Luoyang, provincija Henan. Poštovan je kao "Kolevka Budizma u Kini" i "Kuća Osnivača." Za vreme "Odbacivanja stara četiri", hram Belog Konja, naravno, nije mogao izbeći grabež.

Blizu hrama je bila proizvodna brigada hrama Belog Konja. Sekretar ogranka Partije je predvodio seljake da opljačkaju hram u ime "revolucije". Glinene statue Osamnaest Arhata stare preko 1.000 godina izgrađene za vreme dinastije Liao (916.-1125. NE) su bile uništene. Sveta knjiga Beiye [34] koju je slavni indijski monah doneo u Kinu pre 2.000 godina je bila spaljena. Retka dragocenost, konj od nefrita, razbijen je u paramparčad. Nekoliko godina kasnije, kralj Kambodže u izgnanstvu Norodom Sihanuk poslao je specijalnu molbu da dođe da poseti hram Belog Konja. Ču Enlaj, tadašnji kineski predsednik vlade, hitno je naredio da se u Luoyang preze sveta knjiga Beiye, koja se čuva u Carskoj Palati u Pekingu i Osamnaest Arhata

sagrađenih za vreme dinastije Qing iz Hrama azurnih oblaka (hram Biyun) smeštenog u Xiangshan parku [35] u predgradu Pekinga. Pomoću te zamene, diplomatske poteškoće su "rešene". [36]

Kulturna Revolucija je započela u maju 1966. To je u stvari bilo "revolucionisanje" kineske kulture sa ciljem da bude uništena. U avgustu 1966. je kampanja "Odbacivanja stara četiri" počela žariti i paliti u celoj Kini. Smatrani objektima "feudalizma, kapitalizma i revizionizma", budistički hramovi, taoistički hramovi, statue Bude, istorijska mjesta, kaligrafije, slike i antikviteti su postali glavni ciljevi uništenja za Crvenogardejce. [37] Uzmimo na primer statue Bude: Postoji 1000 obojenih, glaziranih statua Bude u reljefu na vrhu Brežuljka Dugovjčnosti u Letnjoj Palati [38] u Pekingu. Nakon kampanje "Odbacivanja stara četiri", sve statue su oštećene. Nijedna od njih više nema svih pet organa čula.

Glavni grad države je bio takav, kao i ostatak države. Čak ni udaljena mjesta nisu bila pošteđena.

Postoji hram Tiantai u okrugu Dai u provinciji Shanxi. Sagrađen je za vreme razdoblja Taiyan u vreme dinastije Severne Wei, pre 1.600 godina, i sadržao je dragocene statue i freske. Iako se nalazio na jednom brežuljku dosta udaljenom od sedišta okruga, ljudi koji su učestvovali u „Odbacivanju stara četiri“ su ignorisali poteškoće i potpuno počistili statue i freske... Hram Louguan, [39] gdje je Lao Ce držao predavanje i ostavio svoj čuveni Tao-te Čing prije 2.500 godina, smešten je u opštini Zhouzhi u provinciji Shaanxi. Centriran oko bine gde je Lao Ce predavao, unutar radijusa od 10 lija [40], postoji oko 50 istorijskih mesta, uključujući hram Poštovanja Mudraca (Zongsheng Gong) koji je Car Tang Gaozu Li Yuan [41] sagradio prije 1.300 godina da oda počast Lao Ceu. Hram Louguan i druga istorijska mesta su uništeni, a svi taoistički sveštenici su bili prisiljeni da napuste ta mesta. Prema taoističkom kanonu, kad jednom čovjek postane taoistički sveštenik, on ne sme da se brije i šiša. Međutim, taoistički sveštenici su bili prisiljeni da se ošišaju, skinu svoje taoističke odore i postanu članovi Narodnih Komuna. [42] Neki su oženili kćeri mesnih seljaka.... U svetim taoističkim mestima na planini Laoshan u provinciji Shandong, Hramu vrhovnog mira, Hramu najveće bistrine, Hramu vrhovne bistrine, hramu Doumu, ženskom samostanu Huayan, hramu Ningzhen, hramu Guan Yu, „statue božanstava, žrtvenici, svici budističkih sutri, kulturne relikvije i ploče hrama su porazbijane i spaljene“.... Hram književnosti u provinciji Jilin je jedan je od četiri poznata hrama Konfučija u Kini. Za vreme 'Odbacivanja stara četiri,' bio je teško oštećen." [43]

Poseban način uništenja religije

Lenjin je jednom rekao: "Tvrđavu je najlakše osvojiti iznutra." Kao grupa dece i unučadi Marksizma-Lenjinizma, KPK prirodno shvata taj princip.

U "Mahayana Mahaparinirvani Sutri", [44] Buda Šakjamuni je predvideo da će nakon njegove nirvane demoni biti reinkarnirani u monahe, monahinje, i muške i ženske Budiste laike, da potkopaju Darmu. Naravno, ne možemo dokazati na šta je tačno Buda Šakjamuni mislio. Međutim, uništenje Budizma od strane

KPK je zaista počelo formiranjem "zajedničkog fronta" s nekim Budistima. Oni su čak poslali neke ilegalce komunističke partije da prođu direktno u religiju i potkopaju je iznutra. Na sastanku kritike za vreme Kulturne Revolucije, netko je pitao Zhaoa Puchu, tada potpredsednika Kineskog budističkog udruženja: "Ti si član Komunističke Partije, zašto veruješ u Budizam?"

Buda Šakjamuni je dostigao potpuno prosvetljenje kroz "pravila, koncentraciju i mudrost." Zbog toga je pre svoje nirvane podučavao svoje sledbenike: "Održavajte i pridržavajte se Pravila. Ne odbacujte ih i ne kršite ih." Takođe je upozorio: "Nebesima, zmajevima, duhovima i božanstvima se gade oni ljudi koji krše Pravila. Njihov loš glas se širi nadaleko i naširoko... Kada se njihovi životi okončaju, otplaćivaće u paklu za svoju karmu i dočekati svoje neumitno prokletstvo. A onda će izaći. Nastaviće da pate noseći tela gladnih duhova i životinja. Ovako će ukrug patiti, beskrajno, bez olakšanja. [45]

Politički budistički monasi su se oglušili o Budina upozorenja. 1952. je KPK poslala predstavnike da prisustvuju osnivačkom sastanku Kineskog budističkog udruženja. Na sastanku, mnogi Budisti iz udruženja su predložili ukidanje budističkih Pravila. Oni su tvrdili da je takva disciplina uzrok smrti mnogih mladića i devojaka. Neki su ljudi čak zastupali stav da "ljudi treba da imaju slobodu da veruju u bilo koju religiju. Takođe, monasima treba dati slobodu da se venčavaju, piju alkohol i jedu meso. Niko ne treba da se meša u te stvari." U to vreme, Učitelj Xuyun je bio na sastanku i vidjeo je da Budizmu preti opasnost iskorenjenja u Kini. On je istupio protiveći se predlozima i uložio molbu za očuvanje budističkih pravila i načina odevanja. Učitelj Xuyun je tada bio oklevetan i označen "kontra-revolucionarom." Xuyun je zadržan u opatovoj sobi bez hrane i pića. Nije mu bilo dozvoljeno da izađe van, čak ni do toaleta. Takođe mu je bilo naređeno da preda svoje zlato, srebro i vatreno oružje. Kad je Xuyun odgovorio da nema ništa od toga, bio je tako brutalno pretučen da mu je lobanja napukla i krvarila, a rebra su mu bila slomljena. Xuyun je u to vreme imao 112 godina. Vojna policija ga je gurnula sa kreveta na zemlju. Kad su se vratili idući dan i videli da je Xuyun još živ, opet su ga brutalno istukli.

Kinesko budističko udruženje, osnovano 1952, i Kinesko taoističko udruženje, osnovano 1957, u svojim statutima su izjavile da će biti "pod vođstvom narodne vlasti." U stvarnosti, one će biti pod vođstvom ateističke KPK. Oba udruženja su naznačila da će aktivno učestvovati u aktivnostima proizvodnje i gradnje, i da će sprovoditi politiku vlade. On su transformisana u sasvim svetovne organizacije. Međutim, Budisti i Taoisti koji su bili odani i poštivali su Pravila, označeni su kontra-revolucionarima ili članovima sujevernih sekt i tajnih organizacija. Pod revolucionarnom parolom "čišćenja Budista i Taoista," bili su hapšeni, prisiljavani na "transformaciju kroz rad" ili čak ubijani. Čak ni religije širene sa Zapada, kao Hrišćanstvo i Katolicizam nisu bile pošteđene.

Na osnovu statističkih podataka iz knjige "Kako Kineska komunistička partija proganja Hrišćane", objavljene 1958., čak i ograničen broj dokumenata koji su objavljeni pokazuju da među sveštenicima koji su bili optuženi kao 'vlastelini' ili 'mesni nasilnici', 8.840 je ubijeno, a 39.200 poslato u radne logore. Među sveštenicima koji su bili optuženi kao 'kontra-revolucionari,' 2.450 ih je ubijeno, a 24.800 poslato u radne logore. [46]

Religije su način da se ljudi uzdignu iz sekularnog sveta i da se kultivišu. One naglašavaju "drugu obalu" (obalu savršenog prosvjetljenja) i "nebesa". Šakjamuni je bio indijski princ. U potrazi za muktijem [47], stanjem u kojem osoba može postići duhovni mir, višu mudrost, totalno prosvjetljenje i nirvanu, [48] on je napustio presto i otisao u planinu da se kultiviše proživljavajući teškoće i patnje. Pre nego što se Isus prosvetlio, Čavo ga je doveo na vrh planine, i pokazao mu sva kraljevstva svijeta u punom sjaju. Čavo je rekao: "Ako se pokloniš pred mnom i budeš me obožavao, daću ti sve ove stvari." Ali Isus se nije dao zavesti. Ipak, politički monasi i pastori koji su formirali ujedinjene frontove sa KPK, smislili su niz prevara i laži poput "Budizam ljudskog svijeta" i "religija je istina, a isto tako i socijalizam." Oni su tvrdili da "ne postoji protivrečnost između ove obale i one obale." Oni su ohrabrilici Budiste i Taoiste da teže za srećom, slavom, sjajem, bogatstvom i ugledom u ovom životu, i promenili su verske doktrine i njihovo značenje.

Budizam zabranjuje ubijanje. KPK je ubijala ljudе kao muve za vreme "potiskivanja kontra-revolucionara." [49] Politički monasi su usled toga izmislili opravdanje da je "ubistvo kontra-revolucionara čak još veće milosrđe." Za vreme "Rata protiv agresije SAD i pomoći Koreji" (1950.-1953.) [50], monasi su čak slani direktno na linije fronta da ubijaju.

Uzmimo Hrišćanstvo kao drugi primer. 1950. godine je Wu Yaozong [51] osnovao "Tri-samo" crkvу, koja je sledila principa samouprave, samopodrške i samoširenja. On je tvrdio da će se otrgnuti od "imperializma" i aktivno pridružiti "Ratu protiv agresije SAD i pomoći Koreji". Njegov dobar prijatelj je bio zatvoren preko 20 godina jer je odbio da se pridruži "Tri-samo" crkvi, i pretrpeo je svakojaka mučenja i poniženja. Kada je pitao Wu Yaozonga: "Kako shvataš čuda koja je Isus vršio?", Wu je odgovorio: "Ja sam ih sve odbacio."

Ne prihvatanje Isusovih čuda isto je što i ne prihvatanje Isusovog raja. Kako se osoba može smatrati Hrišćanom kad čak ne priznaje Isusov raj, na koji se Isus uspeo? Međutim, kao osnivač "Tri-samo" Crkve, Wu Yaozong je postao član stalnog komiteta Političke konsultativne konferencije. Kad je zakoračio u Veliku narodnu salu [52], mora da je sasvim zaboravio na Isusove riječi. "Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svim umom svojim. To je prva i najveća zapovest." (Jevanđelje po Mateju, 22:37-38) "Podajte dakle caru carevo, a Bogu Božje." (Jevanđelje po Mateju, 22:21)

KPK je plenila imovine hramova, primoravala monahe i monahinje da uče Marksizam-Lenjinizam da bi ih podvrgnula pranju mozga i čak ih prisilila na rad. Na primer, postojala je 'Budistička radionica' u gradu Ningbo, u provinciji Zhejiang. Preko 25.000 monaha i monahinja su jednom tamo prinudno radili. Što je još besmislenije je da je KPK podsticala monahe i monahinje da stupaju u brak, sa ciljem da se razori Budizam. Na primer, malo pre 8. marta 1951., Dana žena, Federacija žena grada Changsha, u provinciji Hunan, naredila je da se sve monahinje u provinciji udaju u roku od nekoliko dana. Uz to, mlađi i zdravi monasi su bili prisiljeni da idu u vojsku i bili su lani na bojište da služe kao topovska hrana.

Različite religijske grupe u Kini su se raspale pod brutalnom represijom KPK. Istinska elita Budizma i Taoizma je ugušena. Među onima koji su ostali, mnogi

su se vratili svetovnom životu, a mnogi drugi su postali skriveni članovi Komunističke partije, koji su se specijalizovali u tome da oblače kesa odore [54], taoističke odore ili dugačke pastorske haljine, kako bi iskrivljivali budističke svete spise, taoističke kanone i Bibliju, i u tim doktrinama tražili opravdanja za pokrete KPK.

Uništenje kulturnih relikvija

Uništenje kulturnih relikvija je važan dio uništavanja tradicionalne kulture od strane KPK. Za vreme "Odbacivanja stara četiri ", mnogo jedinstvenih knjiga, krasnopisa i slika koje su sakupili intelektualci bačeni su u vatru ili prerađeni kao stara hartija. Zhang Bojun [55] je imao porodičnu zbirku od preko 10.000 knjiga. Vođe crvene garde su ih upotrebile da nalože vatru. Ono što je ostalo je poslato u mlinove papira i pretvoreno u papirnu pulpu.

Stručnjak za povez i uramljivanje krasnopisa i slika, Hong Qiusheng, bio je starac poznat kao 'doktor čudo' za starinske krasnopise i slike. Uramio je, ili uvezao, bezbrojna svetska remek-dela, poput pejsaža cara dinastije Song, Huizonga [56], Su Dongpovu [57] slike bambusa i slike Wen Zhengminga [58] i Tang Bohua [59]. Tokom nekoliko decenija, spasio je stotine drevnih krasnopisa i slika. Većina njih postale su prvoklasni deo nacionalne zbirke. Krasnopisi i slike koje je pomno skupljaо ne štedeći truda bile su označene kao 'stara četiri' i bačene u vatru. Nakon toga, Hong je rekao u suzama: "Preko 100 jina [60] (50 kilograma) krasnopisa i slika; dosta im je vremena trebalo da ih spale!" [61]

"Dok zemaljske stvari dolaze i odlaze,
Drevno, savremeno, tamo i ovamo,
Reke i planine su nepromenjive u svojoj slavi
I svedok su svega što se događa ..." [62]

Kad bi se u današnje vreme Kinezi sečali svoje istorije, verovatno bi se ojećali drugačije recitirajući ove stihove Menga Haorana. Slavna istorijska mesta pored planina i reka su uništena i nestali u oluji "Odbacivanja stara četiri." Nije samo Paviljon Orhideja bio uništen, gdje je Wang Xizhi [63] napisao čuveni "Prolog Zbirci pesama sastavljenih u Paviljonu Orhideja," [64], već je i sam Wang Xizhijev grob uništen. Wu Cheng'enova [65] bivša rezidencija u provinciji Jiangsu je bila srušena, isto kao i Wu Jingzijeva [66] bivša rezidencija u provinciji Anhui, a kamenu ploču na kojoj je bio Su Dongpoov tekst napisan rukom "Koliba kraj puta starog pijanice" [67] srušili su "mladi revolucionari" [68], dok su slova na kamenoj ploči sastrugana.

Suština kineske kulture je nasleđena i nakupljena tokom nekoliko hiljada godina. Jednom uništena, više se ne može obnoviti. Ipak, KPK je varvarski uništila tu kulturu u ime "revolucije", bez trunke žalosti ili sramote. Kad smo žalili za Starom letnjom palatom, poznatom kao "palata nad palatama", koju su spalile Ujedinjene Anglo-Francuske trupe, kad smo žalili za monumentalnim delom Jongl Enciklopedije [69] koju su osvajači uništili u plamenu, kako smo mogli predvideti da će uništenje koje je uzrokovala KPK biti još

rasprostranjenije, dugotrajnije i temeljitije nego ono koje su bilo koji osvajači uzrokovali?

Uništenje duhovnih verovanja

Pored uništenja fizičkih oblika religije i kulture, KPK je takođe upotrebila sve svoje sposobnosti da bi uništila duhovni identitet naroda koji se formirao verom i kulturom.

Uzmimo za primer tretman vera pojedinih etničkih grupa od strane KPK. KPK je za tradiciju muslimanske grupe Hui smatrala da spada u "stara četiri" - stare misli, stara kultura, stara tradicija i stare navike. Zato je prisilila pripadnike grupe Hui da jedu svinjetinu. Muslimanski seljaci i džamije su bili prisiljeni da uzbajaju svinje i svako domaćinstvo je moralo svake godine snabdeti državu sa dve svinje. Crvena Garda je čak prisilila drugog najvišeg Tibetanskog živog Budu, Pančen Lamu da jede ljudski izmet. Naredili su trojici monaha iz Hrama Blaženstva smeštenog u gradu Harbinu, u provinciji Heilongjiang, a to je najveći budistički hram sagrađen u novije vreme (1921.), da drže transparent na kom piše: "Do vraka sa sutrama - one su sranje."

1971., Lin Biao [70], potpredsednik centralnog komiteta KPK pokušao je da pobegne iz Kine, ali je poginuo kad je njegov avion pao iznad Undurkhana u Mongoliji. Kasnije, u Linovoj rezidenciji u Pekingu na Maojiawanu su pronađeni neki Konfučijanski citati. KPK je tada započela mahniti pokret "Kritike Konfučija." Pisac pod autorskim imenom Liang Xiao [71] objavio je članak u *Crvenoj Zastavi*, časopisu KPK, pod imenom "Ko je Konfučije?" Članak je opisao Konfučija kao "ludaka koji je želeo da vrati istoriju unazad," i kao "varljivog i pronicljivog demagoga." Niz crtanih filmova i pesama su usledili, koji su satanizovali Konfučija.

Na taj način su uništavani dostojanstvo i svetost religije i kulture.

Beskrajno razaranje

U staroj Kini, vlast centralne vlade pružala se samo do okružnog nivoa, ispod kojeg su patrijarhalni klanovi održavali samostalnu vlast. Dakle, u kineskoj istoriji, uništenje, kao što je "spaljivanje knjiga i sahrana Konfučijevaca", koje je učinio imperator Qin Shi Huang [72] za vreme dinastije Qin (221.-207. P.N.E) i četiri kampanje ta uništenje Budizma između petog i desetog veka, koje su učinili "Tri Wua i jedan Zong" su sve bile nametnute odozgo i nisu nikako mogle uništiti kulturu. Konfučijanski i budistički klasici i ideje su nastavili da opstaju u velikom prostoru društva. Za razliku od toga, kampanja "Odbacivanja stara četiri", koju su sprovodili učenici i studenti, nahuškani od strane KPK, bila je široka kampanja koja je obuhvatala osnovu društva, i koja je sprovedena sa "spontanim entuzijazmom." Protezanjem KPK do svakog sela kroz seoske partijske ogranke, KPK je tako čvrsto kontrolisala društvo da se "revolucionarni" pokret KPK proširio bez kraja, delujući na svaku osobu na svakom deliću zemlje Kine.

Nikada u istoriji, nijedan car nije iskorenio iz ljudskih umova ono što je smatrano najlepšim i najsvetijim, upotrebljavajući uz nasilje i klevetničku, pogrdnu propagandu, kao što je to učinila KPK. Eliminisanje uverenja često može biti štetnije i dugotrajnije nego samo fizičko uništenje.

Reformisanje intelektualaca

Kinesko pismo otelovljuje suštinu 5.000 godina civilizacije. Oblik i izgovor svakog znaka, idiomi i književne aluzije sačinjene kombinacijama znaka, iskazuju duboka kulturna značenja. KPK nije samo pojednostavila kinesko pismo, već ih je takođe pokušala zameniti romanizovanim pinjinom (fonetskim zapisom), koji bi uklonio svu kulturnu tradiciju iz kineskog pisma i jezika. Međutim, plan zamene je propao, čime je izbegnuto još dublje razaranje kineskog jezika. Ipak, kineski intelektualci koji su nasledili tu istu tradicionalnu kulturu nisu bili toliko srećni da budu pošteđeni uništenja.

Prije 1949., u Kini je živelo oko dva miliona intelektualaca. Iako su neki studirali u zapadnim zemljama, ipak su nasledili neke Konfučijanske ideje. KPK, naravno, nije mogla olabaviti svoju kontrolu nad njima, pošto su, kao članovi tradicionalne klase "intelektualaca-aristokratije", njihovi načini razmišljanja igrali važnu ulogu u formiranju misli običnih ljudi.

U septembru 1951., KPK je, počevši od Pekingškog Univerziteta, započela veliki "pokret reforme misli". Ona je od intelektualaca (nastavnika na fakultetima, srednjim školama i osnovnim školama i studenata na fakultetima) zahtevala "da priznaju svoju istoriju verno i iskreno, i da time iščiste sve kontrarevolucionarne elemente u sebi. [73]

Mao Cetung nikada nije voleo intelektualce. On je jednom rekao: "Oni [intelektualci] bi trebali biti svesni istine da su zapravo mnogi takozvani intelektualci, relativno govoreći, prilične neznalice i da radnici i seljaci ponekad znaju više nego oni." [74] "U poređenju sa radnicima i seljacima, nereformisani intelektualci nisu bili čisti, a prema posljednjoj analizi, radnici i seljaci su bili najčistiji ljudi, iako su njihove ruke bile prljave, a njihove noge uprljane balegom..." [75]

Progon intelektualaca od strane KPK je počeo s raznim vrstama optužbi, od kritike Wu Xuna [76] 1951. zbog "upravljanja školama s isprošenim novcem" do Mao Cetungovog ličnog napada na pisca Hu Fenga, 1955. [77] da je kontrarevolucionar. U početku, intelektualci nisu bili svrstani kao reakcionarna klasa, ali do 1957., nakon što se nekoliko glavnih religioznih grupa predalo za vreme pokreta "ujedinjenog fronta", KPK je mogla da koncentriše svoju energiju na intelektualce. Tako je bio pokrenut "Anti-desničarski" pokret.

Krajem februara 1957., pod parolom "dozvolimo stotini cvetova da cveta i stotini škola misli da se nadmeće", KPK je pozvala intelektualce da izraze svoje predloge i kritike Partiji, obećavajući da neće biti revanšizma. Ti intelektualci su bili nezadovoljni sa KPK već dugo vremena jer je dominirala na svim poljima, iako je u njima bila laik, i zbog njenog ubijanja nevinih ljudi za vreme pokreta "gušenja kontrarevolucionara" od 1950. do 1953. i "eliminisanja

"kontrarevolucionara" od 1955. do 1957. Oni su mislili da je KPK konačno postala otvorena. Zato su počeli glasno i jasno govoriti o svojim istinskim osećanjima i njihova kritika je postajala sve žešća.

Mnogo godina kasnije, još uvijek postoje ljudi koji veruju da je Mao Cetung počeo da napada intelektualce tek kad je izgubio strpljenje pod njihovim preoštrim kritikama. Međutim, pokazalo se da je istina drugačija.

15. maja 1957., Mao Cetung je napisao članak pod imenom "Stvari se počinju menjati" i prosledio ga višim funkcionerima KPK. U ovom članku je stajalo: "Poslednjih dana, desničari... se pokazuju veoma odlučnim i veoma mahnitim... Desničari, koji su anti-komunisti, čine očajnički pokušaj da stvore tajfun jači od Kine... i rešili su se da unište Komunističku partiju." [78] Nakon ovog, oni funkcioneri koji su prvo bitno bili ravnodušni prema kampanji "dozvolimo stotini cvetova da cveta i stotini škola misli da se nadmeće", odjednom su postali puni entuzijazma i "uozbiljili su se". U svojim memoarima "Prošlost ne nestaje kao dim", kćerka Zhang Bojuna se priseća:

Li Weihan, Ministar Radnog odeljenja Ujedinjenog fronta, lično je pozvao Zhang Bojuna na sastanak, na kom će ponuditi svoj stav prema KPK. Zhang su priredili da sedi na kauču u prvom redu. Ne znajući da je to zamka, Zhang je izrazio svoju kritiku prema KPK. Čitavo to vreme, "Li Weihan je izgledao spokojan. Zhang je verovatno mislio da se Li slaže sa onim što je rekao. Zhang nije znao da je Li bio zadovoljan što vidi svoju žrtvu kako pada u zamku." Nakon sastanka, Zhang je bio označen "najvećim desničarem u Kini".

Možemo ukazati na niz datuma iz 1957, kada su izneti predlozi i govorili intelektualaca, koji su davali svoje kritike i sugestije: Zhang Bojunov "Prijetlog za politički program" 21. maja; Long Yunova "Apsurdna anti-sovjetska mišljenja" 22. maja; Luo Longjieva "Komitet za rehabilitaciju" 22. maja; Lin Xilingov govor "Kritika feudalističkog socijalizma KPK" na Pekinškom univerzitetu 30. maja; Wu Zuguangov "Partija treba da prestane da upravlja umetnošću" 31. maja; Chu Anpingov "Partija dominira svetom" 1. juna. Svi ti predlozi i govorovi su bili ponuđeni nakon što je Mao Cetung već naoštirovao mesarski nož.

Svi ti intelektualci su, kao što je lako predvideti, posle označeni kao desničari. Bilo je više nego 550.000 takvih "desničara" širom zemlje.

U kineskoj tradiciji se govori da "naučnici mogu biti ubijeni, ali ne mogu biti poniženi." KPK je bila u stanju da poniziti intelektualce uskraćujući im pravo na preživljavanje i čak optužujući njihove porodice ako ovi ne bi prihvatali poniženje. Mnogi intelektualci su se pokorili. U to doba, neki su izdali druge da bi se spasili, što je slomilo srca mnogih ljudi. Oni koji se nisu pokorili poniženju, ubijeni su - što je služilo kao primer za zastrašivanje drugih intelektualaca.

Tradicionalna "klasa obrazovanih", koja je bila uzor društvenog morala, na taj način je bila zbrisana.

Mao Cetung je rekao:

Čime se može hvaliti car Qin Shi Huang? Ubio je samo 460 Konfučijanskih učenjaka, a mi smo ubili 46.000 intelektualaca. Za vreme našeg gušenja kontrarevolucionara, zar nismo takođe ubili neke intelektualce kontrarevolucionare? Prepirao sam se s pro-demokratama, koje su nas optužile da se ponašamo kao car Qin Shi Huang. Rekao sam da nisu u pravu. Mi smo ga prevazišli stotinu puta. [79]

Zaista, Mao je počinio više od ubistvo intelektualaca. Što je još tužnije, uništio im umove i srca.

Stvaranje izgleda kulture zadržavanjem sličnosti sa tradicijom, ali zamenom sadržaja

Nakon što je KPK usvojila ekonomsku reformu i politiku otvorenih-vrata, restaurirala je mnoge crkve, kao i budističke i taoističke hramove. Takođe je organizovala neke sajmove u hramovima, kao i sajmove kulture u prekomorskim zemljama. Bilo je to poslednji napor KPK da iskoristi i uništi ostatak tradicionalne kulture. Postojala su dva razloga zbog kojih je KPK to učinila. S jedne strane, dobrota prirođena ljudskoj naravi, koju KPK nije mogla nikako uništiti, dovešće do uništenja "Partijske kulture". S druge strane, KPK je nameravala da iskoristiti tradicionalnu kulturu da stavi kozmetiku na svoje [pravo] lice da bi prikrila svoje zle karakteristike "prevare, pokvarenosti i nasilja."

Suština kulture je njen unutrašnje moralno značenje, dok površinski oblici poseduju samo razonodnu vrednost. KPK je obnovila površinske elemente kulture, da bi prikrila svoj pravi cilj, a to je uništenje morala. Koliko god izložba umetnosti i krasnopis KPK organizirala, koliko god izvela festivala kulture sa plesovima zmajeva i lavova, koliko god festivala hrane ugostila ili koliko god klasične arhitekture sagradila, Partija jednostavno obnavlja površinski izgled, ali ne i bit kulture. Istovremeno, KPK promoviše svoje eksponate kulture unutar i van Kine, pri čemu je njen jedini cilj održati političku vlast.

Uzmimo još jednom hramove za primer. Namena hramova je da budu mesta gdje se ljudi kultivisu, slušajući zvona ujutro, a bубњење pri zalasku sunca, obožavajući Budu uz goreće petrolejke. Ljudi običnog ljudskog društva mogu se takođe ispovedati i moliti tam. Kultivacija zahteva čisto srce koje ne teži za ničim. Ispovedanje i obožavanje takođe zahtevaju ozbiljnu i svečanu atmosferu. Međutim, hramovi su zbog zarade pretvoreni u turistička odmarališta. Među ljudima koji zaista posećuju hramove u Kini danas, koliko njih je došlo da razmišlja o svojim greškama, sa iskrenim i učtivim mislima o Budi? Koliko njih se okupalo i obuklo čistu odeću, pre ulaska u hram?

Obnavljanje sličnosti, ali uništavanje unutrašnjeg značenja tradicionalne kulture je taktika koju je KPK preuzeila da zbuni ljudi. Bilo da je to Budizam, druge religije ili kulturni oblici koji su proizašli od njih, na taj način KPK ih namerno degradira.

3. Partijska kultura

Dok je KPK uništavala tradicionalnu polu-božansku kulturu, tih je, kroz neprekidne političke pokrete, osnovala svoju vlastitu "Partijsku kulturu". Partijska kultura je preobrazila stariju generaciju, otrovala mlađu generaciju i takođe uticala na decu. Njen uticaj je bio krajnje dubok i širok. Čak i kad su mnogi pokušali razotkriti opakost KPK, nisu mogli izbeći da i sami preuzmu načine prosuđivanja dobrog i lošeg, načine analiziranja i način izražavanja koji je KPK razvila, što neizbežno nosi obeležje Partijske kulture.

Kultura partije nije samo nasledila suštinsku opakost strane Marksističko-lenjinističke kulture, već je takođe vešto povezala sve negativne elemente iz hiljada godina stare kineske kulture, sa nasilnom revolucijom i filozofijom borbe iz partijske propagande. Ti negativni sastojci uključuju unutrašnji sukob za vlast unutar carske porodice, osnivanje grupa da bi se postigli sebični interesi, političke trikove da bi se drugima nanele patnje, prljave taktike i urotu. Za vreme borbe KPK za preživljavanje u prošlim decenijama, njena karakteristika "prevare, pokvarenosti i nasilja" je obogaćivana, odgajana i dalje razvijana.

Tiranija i diktatura su bit partijske kulture. Ta kultura služi partiji u njenoj političkoj i klasnoj borbi. Kroz četiri aspekta se može shvatiti kako ona formira partijsku "humanističku" sredinu terora i tiranije.

Aspekt dominacije i kontrole

A. Kultura izolacije

Kultura komunističke partije je izolovani monopol bez slobode mišljenja, govora, udruživanja ili verovanja. Mechanizam partijske dominacije je jednak hidrauličnom sistemu, i oslanja se na visoki pritisak i izolaciju da bi održao svoje stanje kontrole. Čak i jedna malena pukotina može uzrokovati da sistem propadne. Na primer, Partija je odbila dijalog sa studentima za vreme pokreta studenata od 4. juna 1989. [80] iz straha da ako se ova pukotina dozvoli, da bi i radnici, seljaci, intelektualci i vojska takođe mogli zahtevati dijalog. Na taj način, Kina bi se konačno pokrenula prema demokratiji, a jednopartijska diktatura bi bila ugrožena. Stoga, radije su izabrali da ubijaju nego da udovolje zahtevu studenata. Danas KPK zapošljava desetine hiljada "internet policajaca" da bi nadgledali internet i direktno blokirali zapadne web stranice koje KPK ne odobrava.

B. Kultura terora

U poslednjih 55 godina, KPK koristi teror da potisnula misli kineskog naroda. Oni vitlaju bičevima i mesarskim noževima - ljudi nikad ne znaju kad će ih zadesiti nepredviđene katastrofe – da bi ljudi nagnali da se podčine. Ljudi su, živeći u strahu, postali pokorni. Zaštitnici demokratije, nezavisni mislioci, skeptici unutar (KPK) sistema i članovi raznih duhovnih grupa postali su mete ubijanja, što je način upozoravanja javnosti. Partija želi da uguši bilo kakvu opoziciju već u začetku.

C. Kultura mrežne kontrole

Kontrola KPK nad društvom je sveobuhvatna. Postoje sistemi registracije domaćinstva, kućni savet i razni nivoi strukture partijskih komiteta. "Ogranci Partije su osnovani na svim nivoima preduzeća." "Svako pojedino selo ima svoj partijski ograncak." Članovi Partije i Saveza mladih komunista imaju redovne aktivnosti. Shodno tome, KPK je takođe promovisala seriju parola. Nekoliko primera su: "Čuvaj svoja vlastita vrata i nadgledaj svoje bližnje." "Ne daj svojim bližnjima da se žale." "Odlučno sprovedi sistem da se nametne obaveze, garantuj ispunjenje obaveza i utvrди gdje se nalazi odgovornost. Čuvaj i kontroliši striktno. Budi ozbiljan što se tiče discipline i pravila i garantuj 24-satne mere zaštite i mere održavanja kontrole." "Broj 610 [81] će osnovati nadzorni odbor koji će u svako vreme nadgledati i nadzirati aktivnosti svakog područja i svake radne jedinice."

D. Kultura inkriminacije

KPK je sasvim zanemarila principe vladavine zakona u modernom društvu i punom snagom promovisala politiku implikacije. Upotrebila je svoju absolutnu moć da kazni rođake onih koji su bili označeni kao "vlastelini", "bogataši", "reakcionari", "loši elementi", i "desničari". Predložila je teoriju "porekla klase" [82].

Danas KPK sprovodi politiku "utvrdi odgovornost baze i javno ih ukori, ako svojim rukovodećim ulogama nisu preduzeli odgovarajuće mera, za sprečavanje Falun Gong praktikanata da idu u Peking da prave probleme. Za ozbiljne slučajeve, biće preduzeta disciplinska mera." "Ako jedna osoba praktikuje Falun Gong, svi članovi porodice će biti otpušteni." "Ako jedan radnik praktikuje Falun Gong, niko u firmi neće dobiti bonus." KPK je takođe objavila politiku diskriminacije koja je klasifikovala decu u "one koje je moguće obrazovati i transformisati" ili "pet crnih klasa" (zemljoposednici, bogati poljoprivrednici, reakcionari, loši elementi i desničari). Partija je promovisala podčinjavanje partiji i "postavljanje ispravnosti iznad porodične lojalnosti." Sistemi, kao što su lični i organizacioni sistem arhiviranja i sistem privremenog premeštanja, osnovani su da se osigura implementacija njene politike. Ljudi se podstiču da optužuju i razotkrivaju druge, i nagrađuju za doprinos Partiji.

Aspekti propagande

A. Kultura jednog glasa

Tokom Velike kulturne revolucije, Kina je bila ispunjena sloganima kao: "Naredba s vrha", "Jedna njegova [Maova] rečenica vredi kao deset hiljada običnih rečenica, svaka je istina." Svi mediji su bili terani da hvale Partiju i daju joj kolektivnu podršku. Po potrebi su lideri svih nivoa partije, vlada, vojska, radnici, omladinski savez i organizacije žena bili izvođeni da izraze svoju podršku. Svako je morao biti iskušan.

B. Kultura promovisanja nasilja

Mao Cetung je rekao: "Sa 800 miliona ljudi, kako s može bez borbe?" Za vreme progona Falun Gonga, Đijang Cemin je rekao: "Nema kazne za prebijanje Falun Gong praktikanata do smrti." KPK je zastupala "totalni rat" i "atomska bomba je samo papirnati tigar... čak i kad bi pola stanovništva poginulo, preostala polovina bi ponovo obnovila našu domovinu iz ruševina."

C. Kultura podsticanja mržnje

"Nemojte zaboraviti patnje siromašnih klasa i stalno se sećajte krvavog neprijateljstva", postalo je osnovna nacionalna politika. Okrutnost prema klasnim neprijateljima se veličala kao vrlina. KPK je podučavala "Zagrizi svoju mržnju, sažvaći je i proguštaj. Posadi mržnju u srce tako da procveta." [83]

D. Kultura prevare i laži

Tvrđnje kao što su: "Prinos po jednom *muu* [84] iznosio je preko deset hiljada jina tokom Velikog skoka napred (1958)", ili "ni jedna jedina osoba nije bila ubijena na Trgu Tjenanmen 4. juna 1989", pa sve do: "Imali smo kontrolu nad SARS virusom 2003" i "Sada je najbolje vreme za ljudska prava u Kini.", kao i teorija "Tri predstavnika." [85] sve predstavljaju primere prevara i laži.

E. Kultura ispiranja mozga

KPK je izmisnila mnoge parole kako bi isprala mozak narodu: "Ne bi bilo nove Kine bez Komunističke partije"; "Centralna snaga našeg napretka je KPK, a teoretska baza koja predvodi naše misli je Marksizam-Lenjinizam." [86] "Ravnaj se maksimalno sa Centralnim komitetom Partije." "Izvrši naredbu partije ako je razumeš. Čak i ako ne razumeš, izvrši u svakom slučaju, pa će se tvoje shvatanje produbiti u toku izvršenja naredbi."

F. Kultura ulagivanja

"Nebesa i Zemlja su veliki, ali još veća je dobrota Partije"; "Mi dugujemo sva naša dostignuća Partiji"; "Ja smatram Partiju svojom majkom"; "Koristim svoj vlastiti život da zaštitim Centralni komitet Partije." "Velika, slavna i ispravna Partija." "Nepobediva Partija", itd.

G. Kultura pretencioznosti

Partija je uspostavila modele i postavila primere, i pokrenula kampanje "socijalističkog, ideološkog i moralnog napretka" i "ideološkog obrazovanja". Na kraju, narod je nastavio raditi sve ono što je radio pre svake od tih kampanja. Sva javna predavanja, sesije učenja i razmene iskustava postaju „izložbene vitrine“, a moralni standard društva nastavlja da pravi velike skokove unazad.

Aspekt međuljudskih odnosa

A. Kultura ljubomore

Partija je promovisala "apsolutni egalitarizam" tako da "ko god odudara, biće cilj napada." Ljudi su ljubomorni na one koji imaju veću sposobnost i na one koji su bogatiji - takozvani "sindrom crvenog oka." [87]

B. Kultura gaženja jednih preko drugih

KPK je promovisala "borite se licem u lice i prijavljujte se leđa u leđa." Izdaja sopstvenih saradnika, sastavljanje pisanih materijala da bi mu se podvalilo, fabrikovanje činjenica i preuvečavanje njegovih grešaka - sva ova devijantna ponašanja su korišćena da bi se ocenila nečija bliskost partiji i želja za napredovanjem...

Suptilni uticaji na ljudsku psihu i na ponašanje

A. Kultura koja preobraćuje ljudska bića u mašine

Partija zahteva od ljudi da budu "nikad rđajući šrafovi u mašini revolucije", da budu "pripitomljeno oruđe Partije", ili da "napadaju gde god ih Partija usmeri." "Vojnici predsednika Maoa najviše slušaju Partiju; oni idu gde god su potrebni i naseljavaju se gde god su poteškoće."

B. Kultura izvrтанja dobra i zla

Tokom Velike kulturne revolucije, KPK bi "radije imala socijalistički korov nego kapitalističku letinu." Vojsci je naređeno da puca i ubija za vreme masakra 4. juna "u zamenu za 20 godina stabilnosti." KPK takođe "čini drugima ono što ne želi da bude urađeno njoj."

C. Kultura samo-nametnutog ispiranja mozga i bezuslovne poslušnosti

"Niži činovi izvršavaju naredbe viših činova, a cila Partija izvršava naredbe Centralnog komiteta Partije." "Bori se bez milosrđa da iskoriniš sve sebične misli koje ti sevaju u umu." "Ispljni revoluciju iz dubine svoje duše." "Ravnaj je maksimalno sa Centralnim komitetom Partije." "Ujedinite umove, ujedinite korake, ujedinite naredbe i ujedinite komande."

D. Kultura osiguravanja službeničkih pozicija

"Kina bi bila u haosu bez Komunističke partije;" "Kina je tako ogromna. Ko drugi bi mogao vladati njom nego KPK?" "Ako Kina propadne, to će biti svetska nesreća, zato treba da pomognemo KPK da održi vlast." Zbog straha i potrebe da se zaštite, grupe koje KPK neprekidno ugnjetava, često izgledaju čak još više levičarske i radikalnije nego KPK.

Postoji još mnogo takvih primera. Svaki čitalac bi verovatno mogao pronaći razne vrste elemenata Partijske kulture iz svojih ličnih iskustava.

Ljudi koji su proživeli Veliku kulturnu revoluciju verovatno se još uvek jasno sećaju modernih opera: Pesama sa Maovim trekstovima umesto reči, i Plesa

odanosti. Mnogi se još uvek sećaju reči iz dijaloga u operama: "Belokosa devojka" [88], "Rat u tunelu" [89] i "Rat mina" [90]. Pomoću tih književnih djela, KPK je ispirala mozak ljudima, nasilno puneći njihove misli porukama kao što su: "kako je sjajna i velika" Partija; kako se "teško i hrabro" Partija bori protiv neprijatelja; kako su vojnici Partije bili "potpuno požrtvovani za Partiju"; kako su voljni žrtvovati se za Partiju; i kako su neprijatelji glupi i pokvareni. Dan za danom, propagandna mašinerija KPK nasilno ubrzgava svakom pojedincu veru koja je potrebna Komunističkoj partiji. Danas, kad bi se čovek vratio unazad da pogleda "Epsku poemu" muzičkog plesa "Istok je crven", shvatio bi da je čitava tema i stil predstave vezan za "ubijanje, ubijanje i samo ubijanje".

Istovremeno, KPK je sastavila svoj vlastiti sistem govora; u to spadaju pogrdni jezik pri kritikama masa, laskave reči kojima se veliča Partija, i otrcane službene formalnosti, kao što je "esej iz osam delova" [91]. Ljudi su nesvesno dovedeni do toga da govore služeći se načinom mišljenja koji promoviše ideju "klasne borbe" i "hvaljenje Partije" i upotrebljavaju nasilnički jezik umesto staloženog i razumnog rasuđivanja. KPK takođe zloupotrebljava religijski rječnik i iskrivljava smisao tih pojmova.

Jedan korak iznad istine je obmana. Partijska kultura KPK takođe zloupotrebljava tradicionalnu moralnost do izvesne mere. Na primer, tradicionalna kultura ceni "veru", pa tako i Komunistička partija. Međutim, ono što promoviše je "vernost i iskrenost prema Partiji". Tradicionalna kultura naglašava "poštovanje starijih". KPK može da baci lude u zatvor ako ne zbrinu svoje roditelje, ali pravi razlog je što bi ti roditelji inače postali "teret" za vladu. Kad odgovara potrebama Partije, od dece se zahteva da postave jasne granice koje ih odvajaju od njihovih roditelja. Tradicionalna kultura naglašava "odanost". Ipak, "ljudi su od najveće važnosti; nacija je sledeća; zadnji je vladar." "Odanost" koju Partija preferira je "slepa predanost" - toliko slepa da se od ljudi zahteva da veruju u KPK bezuslovno i slušaju bez pitanja.

Reči koje KPK obično upotrebljava su veoma varljive. Na primer, građanski rat između Kuomintanga i Komunista nazvala je "Oslobodilački rat", kao da su ljudi bili "oslobođeni" od ugnjetavanja. Doba nakon 1949. KPK je nazvala "nakon osnivanja nacije", dok je u stvarnosti Kina postojala mnogo pre toga. KPK je jednostavno osnovala novi politički režim. Trogodišnja Velika glad [92] bila je nazivana "tri godine prirodne katastrofe", dok to u stvari nije bila prirodna katastrofa, već nesreća u potpunosti uzrokovanata ljudskim faktorom. Međutim, slušajući svakodnevno te reči, ljudi nesvesno primaju te reči i u njima sadržanu ideologiju, što je upravo ono što KPK želi.

U tradicionalnoj kulturi, muzika se smatra načinom da se obuzdaju ljudske želje. U Knjizi pesama (Yue Shu), u 24. tomu iz Zapisu istoričara (Shi Ji), Sima Qian (145.-85. PNE) [93] je rekao da je ljudska priroda miroljubiva; osećaj spoljnih stvari deluje na emocije i pokreće osećaj ljubavi ili mržnje, zavisno od naravi osobe i njene mudrosti. Ako se ta osećanja ne sputavaju, osoba će biti zavedena bezbrojnim spoljnim iskušenjima i savladana svojim unutrašnjim sentimentima da počini mnoga loša dela. Zato, rekao je Sima Qian, carevi u prošlosti su koristili rituale i muziku da obuzdaju lude. Pesme trebaju da budu "vesele, ali ne vulgarne, tužne, ali ne previše žalosne." One treba da iskažu osećanja i želje, ali i da kontrolišu ta osećanja. Konfučije je rekao u

Analektima: "Trista stihova Oda (jedan od šest klasika koje je sastavio i uredio Konfučije) mogu se sažeti u jednu rečenicu: "Ne misli zlo".

Međutim, takvu lepu stvar kao što je muzika, KPK je koristila kao način za ispiranje mozga ljudima. Pesme kao što su "Socijalizam je dobar", "Ne bi bilo nove Kine bez Komunističke partije" i mnogo drugih su pevane od obdaništa do fakulteta. Pevajući te pesme, ljudi su nesvesno primili značenja reči. Povrh toga, KPK je ukrala melodije najmilozvučnijih narodnih pesama i zamjenila ih rečima koje slave Partiju. To je služilo za to da se uništi tradicionalna kultura i da se promoviše Partija.

U jednom od dokumenata, koje KPK smatra klasikom, "Govoru na forumu književnosti i umetnosti u Yananu" [94], Mao je 1942. proglašio kulturu i vojsku za "dva borbena fronta". Naveo je da nije dovoljno imati samo naoružanu vojsku, "vojska književnih umetnosti" je takođe potrebna. Utvrđeno je da "književna umetnost treba da služi politici", i da "književna umetnost klase proletarijata... predstavlja 'zupčanike i šrafove revolucionarne maštine'". Iz toga se razvio čitav sistem "Partijske kulture", sa "ateizmom" i "klasnom borbom" kao jezgrom. Taj sistem je sasvim suprotan tradicionalnoj kulturi.

"Partijska kultura" je zaista odigrala važnu ulogu, pomažući KPK da osvoji vlast i kontrolu nad društvom. Kao i njena vojska, zatvori i policija, Partijska kultura je takođe mašina nasilja, koja pruža drugačiju vrstu brutalnosti - "kulturnu brutalnost". Uništavajući tradicionalnu kulturu staru 5000 godina, ta kulturna brutalnost je oslabila volju ljudi i narušila jedinstvo kineske nacije.

Danas, mnogi Kinezi jedva da znaju nešto o suštini tradicionalne kulture. Neki čak izjednačavaju 50 godina "Partijske kulture" sa kineskom tradicionalnom kulturom starom 5000 godina. To je žalosno za kineski narod. Mnogi ne shvataju da se protivljenjem tzv. tradicionalnoj kulturi zapravo protive "Partijskoj kulturi" KPK, a ne pravoj tradicionalnoj kulturi Kine.

Mnogi ljudi se nadaju da će sadašnji kineski sistem biti zamenjen zapadnjačkim demokratskim sistemom. U stvarnosti, zapadna demokratija je takođe bila osnovana na kulturnoj bazi, ponajprije hrišćanskoj, koja smatra da su "svi jednaki u očima Božjim," pa tako poštuje ljudsku narav i ljudske izbore. Kako može tiranska, nečovečna "Partijska kultura" KPK biti upotrijebljena kao temelj za demokratski sistem zapadnog stila?

Zaključak

Kina je počela odstupati od svoje tradicionalne kulture u dinastiji Song (960.-1279. NE), i ta kultura je od tada prolazila neprekidna razaranja. Nakon Pokreta 4. maja 1919. [95], neki intelektualci, koji su bili željni brzog uspeha i trenutne koristi, pokušali su pronaći put za Kinu udaljavajući se od tradicionalne kulture, a približavajući se zapadnoj civilizaciji. Ipak, konflikti i promene u kulturnoj oblasti ostali su centar akademskog sukoba, bez učestvovanja državnih sila. Međutim, nakon svog osnivanja, KPK je izdigla kulturne konflikte na pitanje borbe života i smrti za Partiju. Zato je KPK

direktno počela napad na tradicionalnu kulturu, koristeći razorna sredstva, kao i indirektnu zloupotrebu oblika "prihvatanja forme i odbijanja suštine."

Uništavanje nacionalne kulture je takođe bio proces uspostavljanja "Partijske kulture." KPK je podriča ljudsku savest i moralno rasuđivanje, uzrokujući da ljudi okrenu leđa tradicionalnoj kulturi. Kad bi nacionalna kultura bila sasvim bila uništena, bit nacije bi takođe nestala skupa s kulturom, ostavljajući samo prazno ime naciji. Ovo nije preterano upozorenje.

Istovremeno, uništenje tradicionalne kulture prouzrokovalo je društvu neviđene materijalne gubitke.

Tradisionalna kultura ceni jedinstvo nebesa i ljudi i harmoničnu koegzistenciju između ljudi i prirode. S druge strane, KPK je "borbu sa nebesima i zemljom" proglašila beskrajnom radošću. Ta kultura KPK je direktno dovela do ozbiljnog uništavanja životne sredine, što danas muči Kinu. Uzmimo na primer izvore vode. Kako je napustio tradisionalnu vrednost da "plemić ceni bogatsvo, ali dolazi do bogatstva na pristojan način", kineski narod je hirovito opustošio i zagadio prirodnu okolinu. Trenutno, više od 75 posto od 50.000 kilometara kineskih reka nisu upotrebljive za riblją staništa. Još pre deset godina je preko trećine podzemnih voda bilo zagađeno, a sada se situacija nastavlja pogoršavati. Čudan "prizor" se dogodio na reci Huaihe: Malo dete je, igrajući se na reci zagađenoj uljem, stvorilo iskru, koja je pala na površinu rijeke i stvorila plamen visok 5 metara. Kad se vatra podigla, više od deset vrba je potpuno izgorelo. [96] Nije teško zaključiti da oni koji piju takvu vodu ne mogu da ne dobiju rak, ili neke druge nepoznate bolesti. I drugi ekološki problemi, kao što su širenje pustinje i salinizacija u severozapadnoj Kini, ili industrijsko zagađenje u razvijenim oblastima, su posledica gubitka poštovanja prema prirodi od strane ljudi.

Tradisionalna kultura poštuje život. KPK izjavljuje da je "pobuna opravdana," i "borba protiv ljudskih bića stvara puno radosti". U ime revolucije, Partija može ubiti i izgladneti do smrti desetine miliona ljudi. To je dovelo do toga da ljudi više ne cene ljudski život, kao i do pojave mnogih lažnih i čak otrovnih proizvoda na tržištu. U gradu Fuyang u provinciji Anhui je, na primer, mnogo beba, koje su bila zdrave pri rođenju, za vreme perioda dojenja razvilo kratke udove, mršava i slaba tela, i povećane glave. Osam beba je umrlo usled te čudne bolesti. Nakon istrage, otkriveno je da je bolest uzrokovana otrovnim mlekom u prahu, koji je proizveo pohlepan proizvođač bez savesti. Neki ljudi hrane rakove, zmije i kornjače hormonima i antibioticima, mešaju industrijski alkohol sa vinom, glaziraju pirinac industrijskom masti, i izbeljuju hleb industrijskim izbeljivačima. Proizvođač u provinciji Henan je osam godina proizvodio na hiljade tona ulja za kuvanje svaki mesec koristeći materijale koji sadrže kancerogene, kao što su otpadna ulja, ulja izvađena iz ostataka obroka, ili odbačenu glinu koja je sadržala nešto ulja nakon upotrebe. Proizvodnja otrovne hrane nije lokalna ili ograničena pojavi, već je to uobičajeno širom Kine. To je sve veoma povezano sa težnjom za materijalnom koristi, koja se razvila nakon uništenja kulture i propadanja ljudskog morala koje je usledilo.

Za razliku od apsolutnog monopola i isključivosti Partijske kulture, tradicionalna kultura ima ogromnu integrativnu sposobnost. Za vreme prosperitetne dinastije Tang, budistička učenja, hrišćanstvo i druge zapadne religije su koegzistirale u harmoniji sa taoističkom i Konfučijanskom misli. Izvorna kineska tradicionalna kultura bi održavala otvoreni i tolerantni stav prema modernoj zapadnoj civilizaciji. Četiri "tigra" Azije (Singapur, Tajvan, Južna Koreja i Hong Kong) su stvorili "novo-Konfučijski" kulturni identitet. Njihova rastuća ekonomija je dokazala da tradicionalna kultura nije barijera za društveni razvoj.

Istovremeno, izvorna tradicionalna kultura meri kvalitet ljudskog života na osnovu unutrašnje sreće, a ne na osnovu spoljne materijalne udobnosti. "Radije bih da me nitko ne optužuje iza leđa, nego da me hvale u lice; radije bih imao duševni mir, nego telesnu udobnost." [97] Iako je Tao Yaunming (365.-427. NE) [98] živeo u siromaštvu, imao je veselu narav i uživao "brati lepe kate iza istočne ograde, gledajući južne planine u daljini."

Kultura ne pruža odgovore na pitanja kako povećati industrijsku proizvodnju ili kakve društvene sisteme prihvatići, ali ona igra važnu ulogu u pružanju moralne pouke i uči nas uzdržljivosti. Istinsko obnavljanje tradicionalne kulture treba da bude povratak poniznosti prema nebu, zemlji i prirodi, poštovanju života i strahopoštovanju prema Bogu. To će dozvoliti čovečanstvu da živi u harmoniji s nebom i zemljom, i da uživa starost datu od nebesa.

Napomene

- [1] Pangu je bio prvo živo biće i stvaralac čitave kineske mitologije.
- [2] Nuwa je bila majka boginja, koja je stvorila čovečanstvo, po kineskoj mitologiji.
- [3] Shennong (doslovno, "Božji seljak") je legendarni lik kineske mitologije koji je živeo pre nekih 5.000 godina. On je naučio drevne ljude poljoprivredi. Takođe mu je pripisano da je rizikovao svoj život da klasifikuje stotine lekovitih (i otrovnih) biljaka i raznih sličnih rastinja, važnih za razvitak tradicionalne kineske medicine.
- [4] Cangjie ili Cang Jie je legendarni i bajkoviti lik iz drevne Kine, kaže se da je bio oficijalni istoričar Žutog Cara i izumitelj kineskog pisma. Kompjuterska metoda unosa kineskih znakova Cangjie je nazvana po njemu.
- [5] Iz Tao-te Chinga, jednog od najvažnijih taoističkih tekstova, čiji je autor Lao Ce.
- [6] Uvodni komentari iz "Velikog Učenja" Konfučija.
- [7] Iz "Memoara istoričara" (Shi Ji, takođe prevedeno kao "Memoari velikog pisara") od Sima Qiana (145.-85. PNE), koji je bio prvi veliki kineski istoričar. Tu je dokumentovana istorija Kine i susednih država od drevnih vremena do njegovog vremena. Stil istoriografskog rada Sima Qiana bio je jedinstven i služio je kao uzor zvaničnim standardnim istorijama carskih dinastija idućih 2000 godina.
- [8] Iz Konfučijevih Analekata.
- [9] Iz Konfučijevih Analekata.
- [10] Iz Konfučijevih Analekata.

[11] Konfučije je rekao u "Velikom učenju": "Kad su njihove ličnosti kultivisane, njihove porodice su regulisane. Kad su njihove porodice regulisane, njihovim državama se pravilno vladalo. Kad se njihovim državama pravilno vladalo, celo carstvo je postalo mirno i srećno."

[12] Dong Zhongshu (179.-104. PNE), Konfučijski mislilac za vreme dinastije Han, rekao je u tezi "Tri načina kako harmonizovati ljudi sa nebesima" (Tian Ren San Ce), "ako nebesa ostaju, Tao se ne menja."

[13] "Putovanje na zapad", na zapadu poznato kao "Kralj majmuna", napisao Wu Chengen (1506.-?1582.?), jedan je od poznatih klasičnih kineskih romana. Temelji se na istinitoj priči poznatog kineskog monaha za vreme Tang dinastije, Xuan Zanga (602.-664.), koji je putovao peške u sadašnju Indiju, mesto rođenja Budizma, da bi tražio suture. U romanu Kralj majmuna, Pigsi i Sendi su određeni od Bude da postanu učenici Xuana Zanga i otprate ga na Zapad da doneše suture. Oni su prošli 81 opasnost i nesreću pre nego su najzad stigli na Zapad i dostigli Istinske plodove.

[14] "San o crvenim dvorcima" (Hung Lou Meng, takođe prevedeno kao "San o crvenoj odaji"), napisao Cao Xueqin (ili Tsao Hsueh-Chin) (1715.-?1763.?) za vreme dinastije Qing (Ching). To je tragična ljubavna priča u pozadini aristokratske porodice u padu. Sa tim kao glavnom temom, roman detaljno otkriva ogromni i potresni predeo društvene istorije. On takođe prikazuje nezaboravan i sjajan ansambl likova, a glavni su Jia Baoyu i Lin Daiyu. Opsežna i pedantna struktura romana, zajedno s njegovom književnom vrednosti u obliku izvrsnog jezika, čine ga svetski poznatim primerom klasičnog romana Kine.

[15] "Odmetnici močvare" (takođe prevedeno kao "Heroji obala"), jedan od velikih kineskih klasičnih romana, napisan u 14. veku od Shi Naiana. Sto osam muškaraca i žena se sakupljaju da bi bili odmetnici močvare. Spletke, avanture, ubistva, rat i romantične priče su ispričane na uzbudljiv način.

[16] "Tri kraljevstva", jedan od najpoznatijih kineskih klasičnih romana, napisao Luo Guanzhong (1330.-?1400.?) temelji se na istoriji doba Tri kraljevstva (220.NE-280.NE). Opisuju se komplikovane i napete borbe za presto, između tri snažne političke sile: Liu Bei, Cao Cao i Sun Quan, fokusirajući se na razne velike talante i hrabre strategije tog doba.

[17] "Romansa Istočnog Zhou", roman koji je izvorno napisao Yu Shaoyu za vreme dinastije Ming, preradio i prepisao Feng Menglong krajem dinastije Ming, i dalje preradio Cai Yuanfang za vreme dinastije Qing. On pokriva istoriju preko 500 godina za vreme doba Proleća i jeseni (770.-476. PNE) i doba Zaraćenih država (475.-221. PNE).

[18] "Kompletna priča o Yue Feiu", napisao Qian Cai u dinastiji Qing. Opisuje život Yue Feia (1103.-1142.) za vreme Južne Song dinastije. Yue Fei je bio jedan od najpoznatijih generala i heroja u kineskoj istoriji. Iisticao se u borbama protiv severnih napadača nacije Jin. Podvalili su mu zločine koje nije počinio, pa je poslat u zatvor i pogubljen, kada je premijer Qin Hui pokušavao da ukloni ratne parije. Ime Yue Feia je posle očišćeno od neosnovanih optužbi i hram je bio izgrađen za njegovu uspomenu. Četiri figure od livenog gvožđa su napravljene za njegovu grobnicu. Golih grudi i ruku zavezanih na leđima, klečeći ispred groba, one predstavljaju one ljudi koji su odgovorni za ubistvo Yue Feia. Yue Fei je postao uzor lojalnosti zemlji u kineskoj kulturi.

[19] Ovaj citat je iz "Abstrakta sakupljenih taoističkih spisa" (Tao Cang Ji Yao), kompiliranih tokom dinastije Qing.

[20] Vidi [8].

[21] Iz Maovog govora na Osmoj sednici Desetog plenuma KPK.

[22] Maove izvorne reči na kineskom sadrže igru rečima: Ja sam kao monah koji drži kišobran - ne Tao (ili Fa, igra reči za "kosu") niti nebesa (igra reči za "nebo").

[23] Jie je ime zadnjeg vladara dinastije Xia (21.-16. PNE), a Zhou je ime zadnjeg vladara dinastije Shang (16.-11. PNE). Oba su poznata kao tirani.

[24] Wen Tianxiang (1236.-1283. NE), vojni komandant koji se borio protiv Mongolskih trupa da bi zaštitio celovitost Južne Song dinastije. Ubijen je 9. januara 1283. jer se odbio predati Mongolima nakon što je bio uhvaćen.

[25] Iz *Mencijusa*

[26] Iz veoma poznate izreke Mencijusa: "Život, moja želja; pravda, takođe moja želja. Kad ne mogu imati oboje istovremeno, održat ću pravdu na račun svog života."

[27] Iz himne "Komunističke Internacionale". Kineski doslovni prevod znači: "Nikad nije postojao spasilac, mi se takođe ne uzdamo u Boga; da stvorimo ljudsku sreću, uzdamo se potpuno u sebe."

[28] Car Taiwu Severnog Weia, inače zvan Tuo Tao (424.-452. NE)

[29] Car Wuzong dinastije Tang, inače zvan Li Yan (840.-846. NE)

[30] Car Wu Severne Zhou dinastije, inače zvan Yu Yong (561.-579. NE)

[31] Car Shizong Kasne Zhou dinastije, inače zvan Chairong (954.-959. NE)

[32] Parola upotrebljavana sredinom šezdesetih za vreme Velike kulturne revolucije u Kini.

[33] Hram belog konja, prvi budistički manastir u Kini, izgrađen 68. NE, u jedanaestoj godini Yong Pinga u Istočnoj Han dinastiji (25.-220. NE).

[34] Na Dai jeziku, spis Beiyeh se izgovara Tanlan. Beiyeh je subtropska biljka koja pripada porodici palmi. To je visoka vrsta drveta sa debelim listovima, koji su otporni na insekte i veoma polako se suše. U drevna vremena, dok papir još nije bio izumljen, Daevi preci su urezivali pisma ili članke na list. Slova urezana u list se nazivaju Beiyeh dopisivanje, a zapis na njemu, Tanlan (Beiyeh zapis).

[35] Park Xiangshan, takođe nazvan Park Mirišljavih brežuljaka, smešten 28 kilometara severozapadno od centra Pekinga. Prvobitno sagrađen 1186. u dinastiji Jin, on je postao letovalište carskih porodica za vreme dinastija Yuan, Ming i Qing.

[36] Iz "Koliko kulturnih relikvija je bačeno u vatru" od Ding Shua.

[37] Crveni gardisti se odnosi na građane koji su bili glavni izvršitelji Velike kulturne revolucije. Većinom je to bila omladina od 13-19 godina.

[38] Letnja palata, smeštena 15 kilometara od Pekinga, najveći je i najočuvaniji kraljevski vrt u Kini, s istorijom od preko 800 godina.

[39] Hram Louguan je najpoznatiji taoistički oltar u Kini. Obožavan je kao "prva zemlja blagoslovljenih pod nebesima." Hram je smešten na obronku brežuljka severno od Zhongnan planina, 15 kilometara jugoistočno od okruga Zhouzhi i 70 kilometara od grada Xiana.

[40] Li je kineska jedinica za dužinu (1 li je 0,5 kilometara).

[41] Car Gaozu dinastije Tang, još nazvan Li Yuan (618.-626. NE), prvi car dinastije Tang.

[42] Narodne komune (Renmin Gongshe) su ranije bile najviši od tri najviša administrativna nivoa u seoskim oblastima, u razdoblju od 1958. do otprilike 1982. u Narodnoj Republici Kini. Komune su imale državne, političke i ekonomске delatnosti. One su bile najveće kolektivne jedinice i bile su dalje podeljene u proizvođačke brigade i proizvođačke timove.

[43] Vidi [36].

[44] Mahayana Mahaparinirvana Sutra se smatra Budinom zadnjom Mahayana sutrom, koja je izrelena zadnjeg dana njegovog života na zemlji. Govori se da sadrži suštinu svih Mahayana sutri.

[45] Iz Taisho Tripitake, tom T01, Br. 7, Mahayana Mahaparinirvana Sutra. Privremen prevod podložan poboljšanju.

[46] Iz "Teorije i prakse ugušenja religija od strane Kineske komunističke partije", Bai Zhi. Web stranica: <http://www.dajiyuan.com/gb/3/4/15/n300731.htm> (na kineskom).

[47] Mukti znači Darma pesnice, ili podučavanje Zakona ili predaja. Mukti se još može prevesti kao "otpuštanje, oslobođanje, izbavljanje, osamostaljenje; bekstvo iz lanaca i postizanje slobode, sloboda od transmigracije, od karme, od iluzije, od patnje"; to označuje Nirvanu i takođe slobodu dobijenu u Dijani (meditaciji). Služi da bi se izbegla Samsara (reinkarnacija).

[48] Nirvana, u Budizmu ili Hinduizmu, predstavlja stanje blaženog spokojsztva i harmonije iznad patnji i želja za individualnim postojanjem, stanje jedinstvenosti sa večnim duhom.

[49] Kampanja ugušenja kontrarevolucionara nasilno se obračunala sa bivšim članovima tajnih društava, religijskim udruženjima i sa Kuomintangom (KMT) rane 1951.

[50] "Rat otpora agresiji SAD i pomoći Koreji", kao što ga je nazivala KPK, izbio je 1950. U zapadnom svetu opšte poznat kao "Korejski rat".

[51] Wu Yaozong (1893.-1975. NE) i drugi su objavili tzv. "Načine za kinesko hrišćanstvo da uloži trud u izgradnju Nove Kine", koji se takođe naziva "Inovacioni Manifest Tri-samo", 1950, i osnovali nakon toga crkvu "Tri-samo".

[52] Veliki hol naroda, izgrađen 1959, smešten na zapadnoj strani trga Tjenanmen. To je mesto sastanaka Nacionalnog narodnog kongresa Kine.

[53] Vidi [46].

[54] Kesa, odeća monaha.

[55] Zhang Bojun (1895.-1969. NE) bio je jedan od osnivača "Kineskog demokratskog saveza," demokratske partije u Kini. Mao Cetung ga je 1957. svrstao kao "desničara broj jedan", i bio je jedan od malog broja "desničara" koji nisu bili rehabilitovani nakon Kulturne revolucije.

[56] Car Huizong, iz dinastije Song, još poznat i kao Zhao Ji (1100.-1126. NE).

[57] Su Dongpo (1036.-1101. NE), poznati kineski pesnik i pisac iz dinastije Song. Jedan od "Osam velikih majstora proze dinastija Song i Tang."

[58] Wen Zhengming (1470.-1559. NE) kineski slikar iz dinastije Ming.

[59] Tang Bohu (1470.-1523.) poznati kineski naučnik, slikar i pesnik iz dinastije Ming.

[60] Jin je kineska jedinica težine. Jedan jin je 0,5 kg.

[61] Vidi [36]

[62] Iz pesme Meng Haorana (689.-740. NE) koji je bio vrlo poznati pesnik iz dinastije Tang.

[63] Wang Xi Zhi (321.-379. NE), najpoznatiji krasnopisac u istoriji, iz dinastije Tang.

[64] Izvorni "Lan Ting prolog", navodno napisao Wang Xi Zhi početkom svoje krasnopisačke karijere (51 godinu starosti, 353. NE), u svetu priznat kao najvažniji komad u istoriji kineske kaligrafije.

[65] Wu Chengen (1506?-1582? NE), kineski romanopisac i pesnik iz dinastije Ming, autor "Putovanja na Zapad", jednog od četiri najpoznatija kineska romana.

- [66] Wu Jingzi (1701.-1754. NE), elegantni pisac dinastije Qing, autor "Učenjaka" (Rulin Waishi), još poznato kao "Neslužbena istorija učenjaka").
- [67] Prozu napisao Ouyang Xiu (1007.-1072. NE), jedan od "Osam velikih majstora proze dinastija Tang i Song." Ouyang Xiu je nazivao sebe "stari pijanac".
- [68] Drugo ime za Crvenu Gardu.
- [69] "Enciklopediju Yongle" ili "Yongle Dadian" je naručio car Yongle iz kineske Ming dinastije 1403. Smatra se najranijom i najvećom enciklopedijom u svetu. Dve hiljade naučnika je radilo na tom projektu, unoseći 8000 tekstova iz drevnih vremena sve do rane dinastije Ming. Enciklopedija, koja je završena 1408., sadržala je preko 22.000 tomova spisa, zauzimajući 40 kubnih metara.
- [70] Lin Biao (1907.-1971.), jedan od starijih vođa KPK, služio pod Mao Cetungom kao član Politbiroa, kao zamenik predsjedajućeg (1958.) i Ministar odbrane (1959.). Lin je bio naimenovan za Maovog naslednika 1966., ali je prestao biti popularan 1970. Govori se da je pokušao beg iz Kine. Njegov avion se srušio u Mongoliji, što je rezultovalo njegovom smrću.
- [71] "Liang Xiao" predstavlja grupu određenih pisaca, među kojima je bio Zhou Yiliang, koji je zbog učešća u ovoj grupi zaradio anonimno pismo od starog prijatelja koje je govorilo o "krajnjoj bestidnosti".
- [72] Car Qin Shi Huang (259.-210. PNE), još poznat kao Ying Zheng, bio je prvi car u istoriji ujedinjene Kine. Standardizirao je zakonske kodove, pisani jezik, valute, težine i mere, i naredio da se sagradi Veliki kineski zid. Sve te mere imale su velik i dubok uticaj na kinesku istoriju i kulturu. Naredio je da se knjige raznih škola spale, uključujući knjige Konfučijanske i taoističke škole, a jednom je naredio da se 460 Konfučijanskih učenika živi zakopaju. Ti događaji su poslije bili nazvani u istoriji "paljenje knjiga i zakopavanje Konfučijanskih učenika." Sagradio je za sebe ogromni mauzolej, a vojska Terra-cotta grobnice cara Qina postala je poznata kao Osmo svetsko čudo.
- [73] Iz "Napisa Mao Cetunga" 1949.-1976. (2. tom)
- [74] Iz Maovog "Ispravni način rada Partije" (1942.).
- [75] Iz Maovog "Govori na Yananskom forumu literature i umetnosti" (1942.).
- [76] Wu Xun (1838.-1896.), izvorno Wu Qi, rođen u Shandonskom Tangyi. Pošto je izgubio oca u mladosti, njegova porodica bila je siromašna. Morao je prošiti hranu da prehrani svoju majku i postao je poznat kao prosjak roditeljskog potovanja. Nakon što je njegova majka preminula, prosjačenje je postalo njegovo jedino sredstvo opstanka. Upravljao je besplatnim školama s novcem koji je skupio od prosjačenja.
- [77] Hu Feng (1902.-1985.), naučnik i književni kritičar, protivio se politici doktrinarne književnosti KPK. Izbačen je iz Partije 1955. i osuđen na 14 godina zatvora.
- [78] Iz Izabralnih radova Mao Cetunga (5. tom), "Stvari se počinju menjati" (1957.).
- [79] "Orijentalna kultura", Qian Bocheng, četvrto izdanje (2000.).
- [80] Pokret studenata 4. juna su započeli studenti fakulteta koji su zagovarali demokratske reforme u Kini, između 15. aprila i 4. juna, 1989. Kasnije ih je ugušila Narodna oslobođilačka vojska, pa to međunarodna zajednica naziva masakr 4. juna.
- [81] Biro posebno osnovan za progon Falun Gonga, s apsolutnom vlašću nad svakim nivoom administracije u Partiji i nad svim drugim političkim i sudskim sistemima.

- [82] Teorija "klasnog porekla" tvrdi da je nečija narav određena klasom porodice u kojoj je osoba rođena.
- [83] Iz pesme moderne opere "Legenda crvene svetiljke", popularnog službenog "uzornog pozorišnog komada" razvijenog za vreme "Velike kulturne revolucije" (1966.-1976.).
- [84] Mu je kineska jedinica površine. Jedan mu je 0,165 jutara.
- [85] "Tri predstavnika" tvrdi da Partija uvek mora predstavljati razvojni trend naprednih produktivnih snaga Kine, smer napredne kineske kulture i temeljne interes velike većine kineskog naroda.
- [86] Otvarajuća rečenica na Prvoj sjednici Prvog nacionalnog narodnog kongresa Narodne Republike Kine (15. rujan 1954.).
- [87] "Sindrom crvenog oka", isto kao "zelenog oka" u zapadnom izrazu, upotrebljava se ovdje da se opiše osoba, koja kad vidi da su drugi bolji nego ona, oseća se neprijatno i podređeno, i misli da je ona bolja.
- [88] Popularna službena "uzorna kazališna predstava" postavljena za vreme "Velike kulturne revolucije" (1966.-1976.). U narodnoj legendi, belokosa devojka je besmrtnica koja živi u pećini i ima nadprirodne sposobnosti da može nagraditi vrlinu i kazniti zlo, podržati ispravno i suzbiti loše. Međutim, u ovoj kineskoj "modernoj" operi, opisana je kao devojka koja je bila prisiljena pobeći u pećinu nakon što je njen otac bio prebijen do smrti, pošto je odbio da oženi starog vlastelina. Postala je belokosa zbog neishranjenosti. To je postala jedna od najpoznatijih "modernih" drama u Kini i podsticala je mržnju prema klasi vlastelina.
- [89] "Bitka tunela" (Didao Zhan), crno-bijeli film iz 1965., u kojem je KPK tvrdila da su se njene gerile u centralnoj Kini borile protiv japanskih osvajača pomoću raznih podzemnih tunela 1940. godine.
- [90] "Rat mina" (Dilei Zhan), crno-beli film iz 1962., u kojem KPK tvrdi da su se njene gerile, 1940. godine, u provinciji Hebei borile protiv japanskih osvajača pomoću mina domaće izrade.
- [91] Književni sastav propisan za ispite carske građanske službe, poznat po njegovom krutom stilu i siromaštvu ideja.
- [92] Velika glad od 1959.-1961. u Kini je najveća nestaćica hrane u ljudskoj istoriji. Procenjeni brojevi "nenormalnih smrti" za vreme nestaćica hrane idu od 18 do 43 miliona.
- [93] Vidi [7].
- [94] Od Mao Cetunga (1942.).
- [95] Pokret četvrtog maja je bio prvi masovni pokret u istoriji moderne Kine, koji je počeo 4. maja, 1919.
- [96] Chen Guili, "Upozorenje rijeke Huaihe" (1995.).
- [97] Iz "Prologa Videti Li Yuana kako se vraća Panguu" od Hana Yu (768.-824. NE), jednog od "Osam velikih majstora proze dinastija Tang i Song."
- [98] Tao Yuanming (365.-427. NE), takođe poznat kao Tao Qian, veliki pesnik kineske književnosti.

Istorijska ubistava počinjenih od strane Komunističke partije Kine

Predgovor

55-godišnja istorija Komunističke partije Kine ispisana je krvlju i lažima. Događaji u ovoj krvavoj prošlosti su i krajnje tragični, kao i jedva poznati. Pod vladavinom KPK ubijeno je 60 do 80 miliona nedužnih kineskih građana, iza kojih su ostale skrhane familije. Mnogi ljudi se pitaju, zašto KPK ubija? Dok KPK nastavlja svoj brutalan progon Falun Gong praktikanata i kao nedavno, puca u ljudsku masu protestanata u gradu Hanyanu, ljudi se pitaju, hoće li ikada doživeti dan da će KPK naučiti da govori rečima umesto oružjem.

Mao Cetung je na sledeći način sažeо ciljeve Kulturne revolucije: "...nakon haosa svet ponovo nalazi mir. Ali sedam ili osam godina kasnije mora opet nastati haos." [1] Drugačije rečeno, svakih sedam do osam godina mora se desiti politička revolucija i svakih sedam do osam godina mora biti ubijen veliki broj ljudi.

Ipak, iza pokolja KPK stoje prateća ideologija i praktični zahtevi.

Ideološki, KPK veruje u "diktaturu proletarijata" i "kontinuiranu revoluciju pod diktaturom proletarijata". Zbog toga je KPK nakon preuzimanja Kine ubijala zemljoposednike da bi rešila problem proizvodnih odnosa u seoskim oblastima; ubijala je kapitaliste da bi postigla ciljeve komercijalne i industrijske reforme i rešila problem proizvodnih odnosa u gradovima. Nako što su uništene ove dve klase, problemi u vezi narodne ekonomije su bili u osnovi rešeni. Na sličan način je rešavanje problema nadgradnje [2] takođe zahtevalo krvoproljeće. Progon "Anti-partijske grupe" Hu Fenga [3] i "Anti-desničarski pokret" eliminisao je intelektualce. Ubijanje Hrišćana, Taoista, Budista i omiljenih tradicionalista riješilo je "problem religija". Masovna ubistva za vreme "Kulturne revolucije" stvorila su kulturnu i političku osnovu za neprikosnovenu vladavinu KPK. Masakr na Trgu Tjenanmen poslužio je za sprečavanje političkih kriza i da bi se učutkali zahtevi za demokratijom. Progon Falun Gonga treba rešiti pitanje vere i tradicionalnih metoda lečenja. Sve ovo je KPK smatrala neophodnim da bi pojačala svoju moć i održala vladavinu suočena sa stalnom ekonomskom krizom (nakon preuzimanja vlasti od strane KP, cene proizvoda su naglo skočile, a kineska ekonomija je skoro doživela slom nakon "Kulturne revolucije"), političkim krizama (neki ljudi nisu slušali partijske naredbe, a neki drugi su hteli učestrovati u vlasti), kao i krizama vere (slom

Ovaj poster, prikazan krajem 1966. godine u Pekingu pokazuje kako treba postupati s takozvanim "neprijateljima naroda" za vreme Kulturne revolucije. (Jean Vincent/AFP/Getty Images)

bivšeg Sovjetskog Saveza, političke promene u Istočnoj Evropi i problem Falun Gonga). Pored progona Falun Gonga, sve ove političke kampanje pojačale su zli karakter KP i podstakle su želju za revolucijom. KPK je takođe koristila ove političke kampanje da bi testirala članove Partije i da bi eliminisala one koji ne odgovaraju zahtevima Partije.

Ubijanje je takođe neophodno iz praktičnih razloga. KPK je počela kao grupa razbojnika i varalica, koji ubijaju da bi stekli moć. Kada je ovaj prioritet postavljen, više nije bilo povratka nazad. Stalni teror je bio neophodan da bi se ljudi zastrašili i da bi bili primorani da prihvate apsolutnu vladavinu KP.

Gledano na površini, može izgledati kao da je KPK bila "prisiljena na ubijanje" i da su se desili razni incidenti, koji su slučajno pokrenuli ubilačku mašineriju KPK. Ali istina je da KPK zahteva ova periodična ubijanja, a ovi incidenti na površini samo služe tome da prikriju potrebu za ubijanjem koja je sadržana u sistemu KPK. Bez ovih bolnih lekcija, ljudi bi možda počeli misliti da se KPK popravlja i mogli bi početi zahtevati demokratiju, kao što su to učinili idealistični studenti za vreme demokratskog pokreta 1989. Uništavajuće kampanje, koje se ponavljaju svakih sedam ili osam godina, služe tome da ljudima osveže sećanje na teror i da upozore mlađe generacije: Ko god radi protiv Partije, želi da izazove apsolutnu vlast KPK, ili pokuša da kaže istinu o istoriji Kine, "upoznaće gvozdenu pesnicu diktature proletarijata".

Ubijanje je za KPK postalo jedna od najvažnijih metoda održavanja vlasti. S eskalacijom njenih krvavih dugova, odlaganje njenog mesarskog noža ohrabrilo bi stanovništvo da se osveti za kriminalna dela KPK. Zbog toga, KPK ne samo da je morala nastaviti temeljno i sveobuhvatno ubijanje s masovnim egzekucijama, već je pokolj morao biti izvršen na najbrutalniji način, da bi stanovništvo bilo efektivno zaplašeno, pogotovo u početku, dok je KPK uspostavljala svoju vladavinu.

Kako je cilj ubijanja bio da se utera najveći mogući strah, KPK je ciljeve ubijanja izabirala proizvoljno i iracionalno, tako da se nijedna grupa nije mogla osjećati sigurnom. U svakom političkom pokretu, KPK je koristila strategiju genocida. Uzmimo za primer "gušenje kontrarevolucionara". KPK nije stvarno gušila "dela" takozvanih kontrarevolucionara, već ljudе, koji su bili označeni kontrarevolucionarima. Ako je neko bio na listi Nacionalne armije (Kuomintang, KMT), i služio u njoj nekoliko dana, ali nije činio apsolutno ništa politički nakon što je KPK došla na vlast, on bi ipak bio ubijen zbog svoje "kontrarevolucionarne prošlosti". Tokom agrarne reforme, KPK je često ubijala čitave familije zemljoposednika, da bi uklonila "koren problema".

Od 1949. godine, KPK je proganjala više od polovine stanovnika Kine. Prema procenama, 60 do 80 miliona ljudi umrlo je neprirodnom smrću. To je više od broja mrtvih u Prvom i Drugom svetskom ratu zajedno.

Kao i u drugim komunističkim režimima, proizvoljna ubijanja od strane KPK uključuju i brutalna pogubljenja sopstvenih članova, da bi se uklonili oni među njima, koji ljudskost stavljaju iznad partijskih principa. Da bi stvorila "nepobedivu ratnu tvrđavu", KP je morala terorisati ne samo stanovništvo, već i svoje članove.

U normalnom ljudskom društvu, ljudi pokazuju ljubav i poštovanje jedni prema drugima. Oni poštuju i cene život i veruju u višu silu. Na Istoku ljudi kažu: "Ne čini drugima ono što ne želiš da drugi čine tebi." [4] Na Zapadu ljudi kažu: "Voli svog bližnjeg kao sebe samog." [5] Nasuprot tome, KPK kaže: "Istorijski svih dosadašnjih društava je istorija klasne borbe" [6] Da bi se održale "borbe" u društvu, mora se sejati mržnja. Ne samo da KPK ubija ljudi, već ona isto tako huška ljudi da se međusobno ubijaju. Ona pokušava navesti ljudi da ne poštuju život drugih i želi učiniti ljudi neosetljivim na patnje drugih, tako što ih okružuje stalnim ubijanjem. Ona želi da ljudi otupe od stalne izloženosti neljudskoj brutalnosti i da razviju mentalitet da je "najbolje čemu se možeš nadati da izbegneš da i sam budeš progona". Sve to pomaže KPK da održi svoju vladavinu.

Osim što je uništila nebrojeno puno života, KPK je takođe uništila dušu kineskih ljudi. Mnogi ljudi su do te mere preobrazovani, da su zbog pretnji KPK potpuno predali svoj razum i svoje principe. Na neki način, duše ovih ljudi su umrle - što je nešto još strašnije od fizičke smrti.

1. Grozan masakr

Još prije nego što je KPK došla na vlast, Mao Cetung je napisao: "Sa sigurnošću nećemo pokazivati Blagost u našoj politici prema kontrarevolucionarima i prema reakcionarnim delovanjima reakcionarnih klasa" [7] Drugim rečima, KPK je još pre osvajanja Pekinga odlučila da će sprovoditi tiraniju pod ublaženim nazivom "Demokratske narodne diktature". Sledi nekoliko primera.

Progon kontrarevolucionara i agrarna reforma

U martu 1950. godine, KPK je izdala "Naredbu za striktno suzbijanje reakcionarnih elemenata", koja je istorijski poznata pod nazivom "Pokret suzbijanja kontrarevolucionara".

Za razliku od careva, koji su nakon krunisanja, u celoj zemlji davali pomilovanja, KPK je od prve minute preuzimanja vlasti počela ubijati. Mao Cetung je u jednom saopštenju napisao: "Postoji još uvek mnogo mesta gde su ljudi previše strašljivi i ne usuđuju se otvoreno i u velikom opsegu ubijati kontrarevolucionare." [8] U februaru 1951. centralna KPK je proglašila da u mnogim regionima, izuzimajući provinciju Zhejiang i južni dio provincije Anhui, nije ubijen dovoljan broj ljudi, pogotovo u velikim gradovima i gradovima srednje veličine i da tamo trebaju nastaviti hapsiti i ubijati što više ljudi i ne trebaju prestati s tim previše skoro. Mao je čak zahtevao da "u seoskim oblastima 1/1000 dio stanovništva treba biti ubijeno u svrhu odstranjivanja kontrarevolucionara... u gradovima može biti nešto manje." [9] U to vreme je Kina imala oko 600 miliona stanovnika i ova Maova "carska naredba" mogla je koštati života više od 600.000 ljudi. Niko ne zna odakle se pojavio ovaj odnos 1:1000. Možda je Mao iz nekog hira odlučio da bi 600.000 života bilo dovoljno da stvori temelj straha među ljudima i stoga je to naredio.

KPK nije bilo briga da li su oni koji su ubijeni zaslužili smrt. U "Pravilima Narodne Republike Kine o kažnjavanju kontrarevolucionara", objavljenim 1951. je čak stajalo da oni koji "šire glasine" mogu biti "odmah streljani".

Dok je u celoj zemlji vatreno sproveden progon kontrarevolucionara, istovremeno je sprovedena i agrarna reforma. U stvari, u oblastima koje su bile okupirane od strane KPK, već u 20-tim godinama je KPK započela agrarnu reformu. Površinski gledano, agrarna reforma je služila za postizanje idealna sličnom idealu nebeskog kraljevstva Taipinga [10], naime da svako ima zemlju, međutim ona je bila samo izgovor za ubijanje. Tao Zhu, koji je smatran četvrtim najmoćnijim čovekom u KPK, formulisao je parolu za agrarnu reformu: "Svako selo krvari, svako domaćinstvo se bori", što je upućivalo na to da u svakom selu moraju umreti zemljoposednici.

U stvari je agrarna reforma mogla biti sprovedena bez ubijanja ljudi. Vlada Tajvana sprovedla je agrarnu reformu na taj način što je otkupila zemlju od zemljoposednika. Ipak, kako je KPK potekla od gomile skitnica i lumpen-proletarijata, poznavala je samo pljačku kao metodu. Iz straha da bi se žrtve njene pljačke mogle osvetiti, KPK ih je morala ubiti da bi odstranila izvor problema.

Najuobičajenija metoda ubijanja za vreme agrarne reforme bila je poznata pod nazivom "borbeni sastanak". KPK bi fabrikovala zločine i optužila za njih zemljoposednike ili bogate seljake. Onda bi okupljene mase pitala kako ih treba kazniti. Neki članovi KP ili drugi aktivisti su već bili među mnogoštvom da bi vikali: "Treba ih ubiti!". Zatim bi zemljoposednici i bogati seljaci bili streljani na licu mesta. U to vreme, ko god je posedovao zemlju u selima, bio je označen "tiraninom". Oni koji su često iskorišćavali seljake, bili su označeni "zlim tiranima", oni koji su pomagali u popravci javnih objekata i dotirali škole i pomagali u slučaju prirodnih katastrofa, bili su nazivani "dobrim tiranima", a oni koji nisu ništa radili, bili su nazivani "tihim tiranima". Ova klasifikacija je bila beznačajna, jer su svi "tirani" na kraju bili streljani, bez obzira u koju kategoriju "tirana" su spadali.

Broj streljanih "kontrarevolucionara", objavljen krajem 1952. od strane KPK iznosio je oko 2,4 miliona. U stvari je stvarni broj žrtava među lokalnim činovnicima bivše vlade Kuomintanga i zemljoposednika iznosio najmanje 5 miliona.

"Progona kontrarevolucionara" i "Agrarna reforma" imali su tri neposredne posledice:

- Kao prvo, odstranjeni su bivši lokalni činovnici, koji su bili izabrani unutar postojećih struktura familijarnih klanova i koji su upravljali dotičnim regionima. Progonom kontrarevolucionara i agrarnom reformom, KPK je ubila sav upravljački personal prošlog sistema i ostvarila totalnu kontrolu ruralnih oblasti uspostavljajući ogranke Partije u svakom selu.
- Kao drugo, KPK je za vreme ova dva pokreta kroz krađu i otimanje stekla ogromno imanje.

- Kao treće, civilno stanovništvo je brutalnim progonom zemljoposrednika i bogatih seljaka terorisano i zastrašeno.

"Tri-anti-kampanja" i "Pet-anti-kampanja"

"Progon kontrarevolucionara" i "Agrarna reforma" pogodili su uglavnom seoska područja, dok se "Tri-anti-kampanja" i "Pet-anti-kampanja", koje su nakon toga usledile, mogu smatrati odgovarajućim genocidom u gradovima.

"Tri-anti-kampanja" je započela u decembru 1951. i bila je usmerena na korupciju, rasipništvo i birokratiju unutar KPK. Neki korumpirani činovnici KP bili su pogubljeni. Ubrzo nakon toga, KPK je tvrdila da je razlog "korumpiranosti vladinih činovnika" bio "zavođenje od strane kapitalista". Shodno tome, započeta je "Pet-anti-kampanja", protiv potkupljivosti, utaje poreza, krađe državne imovine, prevare kod državnih ugovora i ekonomski špijunaže.

"Pet-anti-kampanja" se u suštini sastojala u tome da se kapitalistima oduzme svojina, pa čak i život. Chen Yi, tadašnji gradonačelnik Šangaja, svako veče je sedeći na kauču sa šoljom čaja u ruci, slušao izveštaje, pri čemu je ležerno pitao: "Koliko ih je danas letelo u vazduhu?" To pitanje je u stvari značilo: "Koliko poslovnih ljudi je sa oblakodera skočilo u smrt". Niko od kapitalista nije mogao izbeći "Pet-anti-kampanju". Od njih se zahtijevalo da plate "utajeni" porez iz perioda Guangxu (1875-1908) u dinastiji Qing (1644-1911), kada je Šangaj kao trgovачki centar pravobitno uspostavljen. Čak i ako bi iskoristili sav svoj imetak, kapitalistima nije bilo moguće platiti takve "poreze". Nisu imali drugog izlaza, već da sebi oduzmu život. Ali nisu mogli da skaču u reku Huangpu, jer ako im telo ne bi bilo pronađeno, vlasti bi ih mogle optužiti za beg u Hong Kong i nadalje zahtijevati porez od njihovih familija. Umesto toga, kapitalisti su skakali sa visokih zgrada, da bi im telo bilo pronađeno, kako bi KPK videla dokaz njihove smrti. U to vreme su stanovnici Šangaja izbegavali da hodaju u blizini visokih zgrada, da ne bi bili pogodeni ljudima koji su skakali odozgo.

Prema "Faktima o političkim kampanjama nakon osnivanja Narodne Republike Kine", sastavljenog i objavljenog 1996. od strane četiri vladina biroa, uključujući i Centar za istoriju KPK, za vreme "Tri-anti-kampanje" i "Pet-anti-kampanje", više od 323.100 ljudi je bilo uhapšeno i preko 280 je izvršilo samoubistvo ili nestalo. U "Anti-Hu Fang kampanji" 1955. preko 5000 ljudi je bilo zatvoreno, više od 60 je počinilo samoubistvo i 12 ih je umrlo neprirodnom smrću. Za vreme progona kontrarevolucionara, koji je usedio, preko 21.300 ljudi je bilo pogubljeno i preko 4.300 ih je izvršilo samoubistvo ili je nestalo [11].

Velika oskudica hrane

Najveći broj žrtava zabeležen je za vreme velike oskudice hrane kratko nakon "Velikog skoka naprijed" [12]. U poglavlju "Velika oskudica hrane" iz knjige "Istorijski zapisi Narodne Republike Kine" se navodi: "Broj neprirodnih smrti i smanjenog broja porođaja od 1959. do 1961. godine se procjenjuje na oko 40

miliona... Kineska depopulacija za 40 miliona stanovnika najverovatnije je najveća oskudica hrane u celom svetu u ovom veku. [13]

Velika oskudica hrane je od strane KPK pogrešno nazvana "trogodišnjom prirodnom katastrofom". Zapravo su tokom ove tri godine vremenske prilike bile dobre i nije bilo nikakvih velikih prirodnih katastrofa, kao što su poplave, suše, uragani, cunamiji, zemljotresi, mraz, grad ili najezde skakavaca. Ova "katastrofa" je bila izazvana isključivo ljudskom rukom. Kampanja "Veliki skok naprijed" zahtevala je od svakoga u Kini da učestvuje u proizvodnji gvožđa, pri čemu su seljaci bili prinuđeni da napuste letinu da istruli na njivi. Uprkos tome, lokalne vlasti u svim oblastima povećale su zahteve za rezultatima proizvodnje. He Yiran, prvi sekretar okružnog partijskog komiteta Liuzhoua, krivotvorio je lično za opštinu Huanjiang senzacionalan rezultat od "65.000 kilograma pirinča u ljudi po jednom muu" [14]. To je bilo neposredno nakon plenuma u Lushanu, kada se Anti-desničarska kampanja nalazila na svom vrhuncu. Da bi se pokazalo kako KPK uvek ima pravo, celokupna letina je bila oduzeta od strane vlade kao jedna vrsta poreza na preterane dobitke. Tako su porcije žita, seme i osnovna sredstva prehrane seljaka bila u celosti zaplenjena. Kako potražnja time još uvek nije mogla biti zadovoljena, seljaci su bili optuženi za sakrivanje svoje letine.

He Yiran je jednom prilikom rekao da se svi moraju potruditi da osvoje prvo mesto u takmičenju za najvišu proizvodnju (gvožđa), bez obzira na to koliko ljudi u okrugu Liuzhou pri tome mora umreti. Nekim seljacima je sve bilo oduzeto i ostala im je samo šaćica pirinča sakrivenog u lavoru za urin. Partijski komitet opštine Xunle u okrugu Huangjiang čak je izdao naredbu da se zabrani kuvanje, da bi se time sprečilo da seljaci jedu letinu. Seoske oblasti su noću bile kontrolisane od strane policije. Ako bi negde videli odsjaj vatre, odmah bi upali i izvršili raciju. Mnogi seljaci nisu se više usuđivali jesti ni divlje biljke ili koru drveta, i umrli su od gladi.

Kroz istoriju, u vremenima oskudice i gladi, vlada bi obezbeđivala stanovništvu zobenu kašu, delila žito i dozvoljavala žrtvama da pobegnu od oskudice i gladi. Ipak, KPK je bežanje od oskudice i gladi smatrala sramotom za prestiž Partije i stoga je naredila policiji da blokira puteve, kako bi sprečila žrtve da pobegnu od gladi i oskudice. Svako ko bi pokušao uzeti žito iz hangara, bio bi označen kontrarevolucionarem i streljan. U provincijama Gansu, Shandong, Henan, Anhui, Hubei, Hunan Sichuan i Guangxi, veliki broj seljaka je umro od gladi i posvuda je bilo leševa. Ipak, gladni seljaci su još uvek bili prisiljeni raditi na navodnjavanju, konstrukciji brana i proizvodnji gvožđa. Mnogi su se za vreme posla srušili i nisu se više ustali. Na kraju, oni, koji su preživeli, nisu imali snagu ni da spale mrtve. Mnoga sela su potpuno izumrla, jer su familije jedna za drugom umirale od gladi.

Za vreme najtežih oskudica hrane u kineskoj istoriji pre KPK, bilo je slučajeva da su familije razmenjivale djecu da bi ih jele, ali ipak niko nikad nije jeo sopstvenu djecu. Ipak, pod vladavinom KPK, ljudi su čak bili prisiljeni jesti mrtve, jesti ljudi koji su pobegli iz drugih regiona i čak ubijati i jesti sopstvenu decu. Pisac Sha Qing opisao je tu scenu u svojoj knjizi *Yi Xi Da Di Wan* (*Mračna zemlja na močvarnoj reci*): U jednoj seljačkoj familiji za vreme velike oskudice hrane otac je ostao sam samo sa jednim sinom i jednom kćerkom.

Jednog dana, otac je isterao kćer iz kuće. Kada se vratila, nije nigde videla svog mlađeg brata, ali je videla belo ulje u kazanu i gomilu kostiju pored peći. Nekoliko dana kasnije, otac je opet dodao vode u kazan i pozvao kćerku da dođe bliže. Djekočica se prepala i sa druge strane vrata preklinjala svog oca: "Oče, molim te nemoj me pojesti. Ja mogu da skupljam drva i da ti kuvam. Ako me pojedeš, niko to neće raditi za tebe."

Stvarne razmere i broj tragedija sličnih ovoj je nepoznat. Međutim KPK ih je lažno prikazala kao svoju otmenu čast, tvrdeći da je KPK vodila ljudе da se hrabro bore protiv "prirodnih katastrofa" i nastavila je sebe označavati "veličanstvenom, sjajnom i ispravnom".

Nakon održavanja konferencije u Lushanu 1959. godine, generalu Peng Dehuai-ju [15] je oduzeta pozicija, jer je digao svoj glas u odbranu ljudi. Mnogi vladini službenici, koji su se usudili reći istinu, izgubili su posao, bili su zatvoreni ili saslušavani. Nakon toga, niko se nije usuđivao reći istinu. U vreme Velike oskudice, umesto da izveštavaju istinu, ljudi su prikrivali činjenice o velikom broju umrlih od gladi, kako bi zaštitili svoje sopstvene činovničke pozicije. Provincija Gansu je čak odbila hranu, koju je provincija Shaanxi ponudila kao pomoć, sa obrazloženjem da provincija Gansu ima prevelike rezerve hrane.

Velika oskudica je takođe bila kvalifikacioni test za kadrove KPK: onaj ko se čak suočen sa nekoliko desetina miliona umrlih od gladi odupirao tome da kaže istinu, odgovarao je kriterijumima KPK. KPK bi onda znala da nikakve ljudske emocije ili nebeski principi ne mogu te kadrove sprečiti u sleđenju partijske linije. Nakon Velike oskudice, odgovorni provincijski čelnici samo su učestvovali u formalnosti samo-kritike kako bi time okončali čitavu stvar. Li Jingquan, sekretar KPK za provinciju Sichuan, gdje su milioni ljudi umrli od gladi, bio je unapređen u prvog sekretara jugozapadnog okružnog biroa KPK.

Od Kulturne revolucije, preko masakra na Trgu Tjenanmen, do progona Falun Gonga

Kulturna revolucija je zvanično započela 16. maja 1966. i trajala je do 1976. Ovaj period se naziva "Desetogodišnja katastrofa", čak i od strane same KPK. Kasnije je Hu Yaobang, bivši generalni sekretar partije, u intervjuu sa jednim jugoslovenskim novinarom rekao: "U to vreme je skoro 100 miliona ljudi bilo pogođeno, što je jedna desetina kineskog stanovništva."

U "*Faktima o političkim kampanjama nakon osnivanja Narodne Republike Kine*" stoji: "U maju 1984. godine, nakon 31 mesec intenzivnih istraživanja, provera i novih kalkulacija od strane Centralnog komiteta, proizilaze sledeći fakti o Kulturnoj revoluciji: preko 4,2 miliona ljudi je bilo privедено i saslušavano; preko 1.728.000 ljudi je umrlo neprirodnom smrću; preko 135.000 ljudi je bilo označeno kontra-revolucionarima i pogubljeno; bilo je preko 237.000 smrtnih slučajeva i 7,03 miliona invalida zbog oružanih napada; preko 71.200 familija je uništeno." Statistike, sabrane iz godišnjih knjiga opština, pokazale su da je za vreme Kulturne revolucije 7,73 miliona ljudi umrlo neprirodnom smrću.

Osim smrtnih slučajeva, uzrokovanim prebijanjima do smrti, početak Kulturne revolucije takođe je izazvao talas samoubistava. Mnogi poznati intelektualci, kao npr. Lao She, Fu Lei, Jian Bozan, Wu Han i Chu Anping, oduzeli su sami sebi život već na početku Kulturne revolucije.

Kulturna revolucija je bila najgori period "ekstremne levice". Ubijanje je postalo takmičarski način za izražavanje sopstvenog revolucionarnog stanovišta, pa su tako načini odstranjivanja "klasnih neprijatelja" bili krajnje okrutni i brutalni.

Politika "reforme i otvaranja" omogućila je širenje informacija, što je stranim novinarima omogućilo da budu svedoci masakra na Trgu Tjenanmen 1989. godine i da emituju televizijske izvještaje u kojima su prikazani tenkovi, koji gone i gaze studente do smrti.

Deset godina kasnije, 20. jula 1999. godine, Điang Cemin je započeo svoj progon Falun Gonga. Krajem 2002. godine, izvori unutar vladinih krugova u Kini potvrdili su da broj umrlih u istražnim zatvorima, prinudnim radnim logorima, zatvorima i duševnim bolnicama iznosi preko 7.000, što znači da je dnevno ubijano sedam ljudi.

U današnje vreme izgleda da KPK ubija puno manje nego u prošlosti, kada su milioni ili desetine miliona ubijani. Postoje dva razloga za ovu pretpostavku. Kao prvo, partijska kultura je izopačila razum Kineza, tako da su postali pokorni i cinični. Kao drugo, kineska ekonomija je, zbog masivne korupcije i pronestražnosti od strane funkcionera KPK, postala jedna vrsta "transfuzione ekonomije", koja je zavisna od stranog kapitala kako bi održala ekonomski razvoj i socijalnu stabilnost. Ekonomске sankcije nakon masakra na Trgu Tjenanmen ostale su u živoj uspomeni KPK i ona zna da bi javna ubijanja dovela do povlačenja stranog kapitala i da bi se time doveo u opasnost opstanak totalitarnog režima.

Ubijanje u stvari nije prestalo, samo KPK pokušava svim sredstvima sakriti svoja krvava dela.

2. Krajnje okrutne metode ubijanja

Sve što KPK radi, služi isključivo jednom cilju: Steći moć i očuvati moć. Ubijanje je za KPK značajna metoda očuvanja moći. Što je više ljudi bilo ubijeno i na što okrutniji način, tim bolje je to služilo cilju prestrašivanja ljudi. Ovaj teror je počeo još pre Kinesko-japanskog rata.

Masakr u Severnoj Kini za vreme Kinesko-Japanskog rata

Kada je bivši američki predsednik Hoover preporučio knjigu "Neprijatelj iznutra" od oca Raymonda J. De Jaeghera [16], komentarisao je da je knjiga otkrila goli teror komunističkog pokreta. On je preporučio svakom u zemlji ko želi shvatiti takvu zlu silu da pročita tu knjigu.

U ovoj knjizi De Jaegher piše o tome kako je KPK primenila silu da bi prestrašila ljudi i tako ih pokorila. Na primer, Komunistička partija je u jednom selu zahtevala od svih ljudi u selu da dođu na seoski trg. Učitelji su poveli učenike na trg. Razlog okupljanju je bilo javno smaknuće trinaest patriotskih mladića. Nakon objavlivanja fabrikovanih optužbi protiv žrtava, jedan komunistički funkcijer je naredio užasnutoj učiteljici da povede decu da pevaju patriotske pesme. Dok su deca pevala, nisu se pojavili plesači na bini, već dželat sa oštrim nožem u ruci. Dželat je bio hladnokrvni, mlađi, komunistički vojnik sa mišićavim rukama. Stao je iza prve žrtve, brzim pokretom podigao veliki, oštri nož, zamahnuo i prva glava je pala na zemlju. Krv je šiktala kao iz fontane, dok se glava kotrljala na zemlji. Histerično pevanje dece pretvorilo se u haotično vrištanje i plakanje. Učiteljica je i dalje davala takt i pokušavala da nastavi pesmu. Njeno zvonce se čulo kako zvoni u ovom haosu.

Dželat je 13 puta zamahnuo i trinaest glava je palo na zemlju. Nakon toga su došli mnogi komunistički vojnici, presekli grudi žrtvama i izvadili njihova srca da bi od njih napravili svečani ručak. Sve se to odvijalo pred očima djece. Deca su prebledela užasnuta od ovog terora i nekoliko ih je povratilo. Učitelji su vikali na njih i ona su se morala poređati u red da bi se vratila u školu.

Nakon toga, otac De Jaegher često je video kako su deca bila prisiljavana da gledaju ubijanja. Deca su se navikla na krvave scene i neka su čak počela uživati u tome.

Kada je KPK osećala da jednostavno ubijanje nije bilo dovoljno užasavajuće i napeto, izumela je sve moguće oblike zverskih mučenja. Na primer, žrtva bi bila prisiljena progutati velike količine soli, a nije joj bilo dozvoljeno da pije vodu, tako da bi žrtva proživila strašne muke i konačno umrla od žeđi. Ili bi neko bio skinut do gola i nateran da se kotrlja po slomljenom staklu, ili bi se u zimu probila rupa u ledu na zamrznutoj reci i žrtva bi se ubacila u rupu, tako da bi se ili udavila ili se smrznula.

De Jaegher je pisao da je jedan član KPK u provinciji Shanxi izumeo strašno mučenje. Jednog dana, dok je šetao gradom, zaustavio se ispred jednog restorana i zagledao se u veliku ključajuću bačvu. Kasnije je kupio nekoliko velikih bačvi i odmah uhapsio neke ljudi koji su bili protiv komunističke partije. Za vreme užurbanog suđenja, bačve su bile napunjene vodom i ugrijane do ključanja. Tri žrtve su bile svučene do gole kože, ubaćene u bačve i "kuvane" do smrti. U Pingshanu je De Jaegher bio svedok tome kako je jednom svešteniku živom odrana koža. Članovi KPK su prisilili sina da to gleda i da učestvuje u neljudskom mučenju, da gleda svog oca u tegobnom mučenju i da sluša njegove krike. Članovi KPK posuli su očevo tijelo sirćetom i kiselinom, i onda je njegova koža bila brzo odrana. Počeli su od leđa, zatim su prešli na ramena i ubrzo, koža celog njegovog tela je bila odrana, osim glave. Njegov otac je umro nakon nekoliko minuta.

Crveni teror za vreme "Crvenog avgusta" i kanibalizam u provinciji Guangxi

Nakon sticanja potpune kontrole nad celom zemljom, KPK uopšte nije prestala s nasiljem. Za vreme Kulturne revolucije, takvo nasilje se čak i pogoršalo.

18. avgusta 1966. godine, Mao Cetung se susreo s predstavnicima Crvene Garde na tornju Trga Tjenanmen. Song Binbin, kćerka komunističkog vođe Song Renqionga, pričvrstila je traku Crvene Garde na Maovu ruku. Kada je Mao čuo da njeno ime znači "blaga" i "ljudazna", rekao je: "Ono što nama treba je više nasilja". Nakon toga je Song promijenila svoje ime u Song Yaowu (što znači "želi nasilje").

Ubrzo su se brutalni napadi proširili po celoj zemlji. Mlađa generacija, odgojena u komunističkom ateizmu, nije imala straha, niti dvoumljenja. Pod direktnim vođstvom KPK i vođeni Maovim naredbama, fanatični i ignorantni Crveni Gardisti, koji su se postavili iznad zakona, počeli su u celoj zemlji prebijati ljudi i provaljivati u kuće. U mnogim oblastima, svih "pet crnih klasa" (zemljoposednici, bogati seljaci, reakcionari, loši elementi i desničari) i njihovi članovi familija bili su ubijeni. Tipičan primer je opština Daxing u blizini Pekinga, gdje je od 27. avgusta do 1. septembra 1966. ubijeno ukupno 325 ljudi u 48 lokalnih brigada i 13 narodnih komuna. Najstarija ubijena osoba je imala 80 godina, a najmlađa samo 38 dana. Dvadeset i dva domaćinstva su bila ubijena da nije niko preostao.

Prebijanje na smrt postala je uobičajena pojava. Jedna grupa muških Crvenogardejaca tukla je na ulici Shatan jednu stariju ženu lancima i kožnim opasačima, sve dok se više nije mogla pomrbiti. Zatim joj je jedna ženska Crvena Gardistkinja skočila na stomak i skakala po stomaku dok žena nije na mestu umrla. ... U blizini Chongwenmenga, Crveni Gardisti su pretraživali kuću "žene zemljoposednika" (udovice) i prisilili su svakog od njenih komšija da donese lonac s ključalom vodom. Onda su starijoj dami sipali ključalu vodu u kragnu, dok joj se tijelo nije skuhalo. Nekoliko dana kasnije, starija žena je pronađena mrtva u sobi, a njeno tijelo je bilo pokriveno crvima. ... Bilo je mnogo različitih načina ubijanja, uključujući prebijanje do smrti palicama, rezanje srpom i davljenje konopcem. ... Najbrutalniji je bio način ubijanja dojenčadi: ubica bi stao na jednu nogu dojenčeta i povukao bi drugu nogu, raskidajući dojenče na dva dijela. (Istraživanje masakra u Daxingu, od Yu Luowena) [17]

Kanibalizam u provinciji Guangxi je bio čak još neljudskiji nego masakr u Daxingu. Pisac Zheng Yi, autor knjige *Scarlet Memorial* opisao je dešavanja u tri razdoblja. [18]

Prvo je bilo početno razdoblje, kada je teror bio skriven i mračan. U analima jedne opštine dokumentovana je tipična scena: U ponoć su se ubice tiho prišunjale do žrtve, isekli joj telo da bi izvadili srce i jetru. Kako su bili neiskusni i preplašeni, greškom su uzeli njegova pluća umesto srca, pa su se morali vratiti još jednom. Onda su skuvali srce i jetru, neki su doneli liker od kuće, neki su doneli začine, a zatim su sve ubice zajedno jela ljudske organe u tišini i uz svetlo vatre iz peći.

U drugom razdoblju je ovaj teror dostigao vrhunac i teror je sproveđen otvoreno i javno. Za vreme ovog razdoblja, iskusne ubice su stekle iskustvo u

tome kako da odstrane srce i jetru dok je žrtva još bila živa i podučavali su druge, usavršavajući svoje tehnike. Na primer, kada bi ubice htele razrezati živog čovjeka, samo bi presekli stomak čoveka u obliku krsta, stali bi nogom na njegovo telo (ako je žrtva bila vezana za drvo, ubice bi kolenom udarile čoveka u trbuh) i srce i drugi organi bi sami od sebe ispali napolje. Vođa ubica bi uzeo srce, jetru i genitalije, a ostali bi dobili ono što je ostalo. Ove upadljive i grozne scene bile su "ukrašene" crvenim zastavama i parolama.

Treća faza je bila mahnita. Kanibalizam je postao masovan pokret. U opštini Wuxuan, ljudi su divlje jeli druge ljude, kao što divlji psi žderu leševe za vreme epidemije. Žrtve su često bile prvo "javno kritikovane", nakon čega je uvek sledilo ubijanje, a zatim kanibalizam. Čim bi žrtva pala na zemlju, živa ili mrtva, ljudi bi izvadili noževe, koje su pripremili, okružili bi žrtvu sekuci svaki dio tela kog bi se mogli dohvati. U ovoj fazi, obični ljudi su svi bili uključeni u kanibalizam. Uragan "klasne borbe" oduvao je iz ljudskih umova svaki smisao za greh i ljudsku prirodu. Kanibalizam se proširio kao epidemija i ljudi su uživali u kanibalističkim gozbama. Svi delovi ljudskog tela su bili jestivi, uključujući srce, meso, jetru, bubrege, laktove, stopala i tetive. Ljudska tela su pripremana na različite načine, npr. bila su kuhanja, dinstana, pržena u tiganju, pečena na roštilju... Ljudi su pili liker ili vino i igrali razne igre dok su jeli ljudska tela. U vrhuncu ovog pokreta, čak i kafeterija najviše državne organizacije, Revolucionarnog komiteta opštine Wuxuan, nudila je jela od ljudskog mesa.

Čitaoci ne bi trebalo da misle da je takav festival kanibalizma bilo neorganizovano ponašanje naroda. KPK je bila totalitarna organizacija koja je kontrolisala svaku ćeliju društva. Bez ohrabrenja i manipulacije od strane KPK, kanibalistički pokret se uopšte ne bi mogao pojaviti.

Pesma napisana od strane KPK u svoju sopstvenu čast kaže: "Staro društvo [19] je pretvorilo ljudi u duhove, novo društvo je pretvorilo duhove u ljudi." Ipak, ova ubijanja i kanibalističke gozbe nam govore da je KPK mogla pretvoriti ljudska bića u monstrume ili đavole, jer je sama KPK okrutnija od svakog monstruma i đavola.

Progon Falun Gonga

U vreme kada ljudi u Kini ulaze u doba kompjutera i kosmonauta i mogu barem privatno razgovarati o ljudskim pravima, slobodi i demokratiji, mnogi ljudi misle da jezivi i gnusni zločini pripadaju prošlosti, da je KPK obukla civilno odelo i da je spremna priključiti se ostatku sveta.

Ali to je daleko od istine. Kada je KPK otkrila da postoji grupa koja se ne boji njenih okrutnih mučenja i ubijanja, sredstva koja koristi postala su još bezumnija. Grupa koja je proganjena na taj način je Falun Gong.

Nasilje Crvene Garde i kanibalizam u provinciji Guangxi imali su za cilj ubijanje žrtve u nekoliko minuta ili sati, i odstranjivanje tela žrtve. Cilj progona Falun Gong praktikanata je da se prisile da se odreknu svog verovanja u "Istinitost, Blagost i Trpeljivost". Takođe, brutalna mučenja često traju danima, mesecima

ili čak i godinama. Procenjuje se da je više od 10.000 Falun Gong praktikanata umrlo od posledica mučenja.

Falun Gong praktikanti koji su pretrpeli sve vrste mučenja i izbegli smrt, skicirali su preko 100 okrutnih metoda mučenja; ovo što slijedi je samo nekoliko primera.

Okrutno prebijanje je metoda mučenja koja je najčešće korišćena u zlostavljanju Falun Gong praktikanata. Policija i vode zatvorenika prebijaju praktikante i takođe navode druge zatvorenike da tuku praktikante. Mnogi praktikanti su zbog ovih prebijanja izgubili sluh, ušne školjke su im pokidane, očne jabučice zdrobljene, zubi izbijeni, lobanje, kičma, rebra, ključna kost, karlica, ruke i noge polomljene; ili su ruke i noge morale biti amputirane zbog posledica prebijanja. Neki od mučitelja su gnječili testise muških praktikanata i udarali žene u predelu genitalija. Ako se praktikanti nisu predali, mučitelji bi nastavljali s prebijanjem, sve dok se koža ne bi rascepila i rane u mesu zjapile otvorene. Tela praktikanata su kroz mučenje bila potpuno deformisana i krvava, a ipak bi ih stražari još posipali slanom vodom i nastavljali ih mučiti elektro-šokovima. Miris krvi se mešao s mirisom izgorelog mesa, a mučenički krinci su bili užasni. Osim toga, mučitelji su koristili plastične kese, kojima su prekrivali glave praktikanata u pokušaju da ih potčine strahom od gušenja.

Elektro-šokovi su još jedna metoda, često korišćena u kineskim prinudnim radnim logorima za mučenje Falun Gong praktikanata. Policija je koristila električne palice da bi povredila osjetljive delove tela praktikanata, kao što su usta, teme, grudi, genitalije, kukovi, bedra, stopala, grudi kod ženskih praktikanata i penis kod muških praktikanata. Neki policajci su šokirali praktikante s nekoliko električnih palica istovremeno, sve dok se nije osećao miris gorućeg mesa, a povređeni delovi bili tamni i ljubičaste boje. Ponekad, glava i anus su bili šokirani istovremeno. Policija je često koristila deset ili čak i više električnih palica istovremeno da bi dugo vremena prebijala praktikante. Obično, električna palica ima desetine hiljada volti. Kada se prazni, odašilja plavo svetlo uz statičan zvuk. Kada električna struja prolazi kroz telo osobe, osjeća se kao kada se čovek opeče ili ga ujede zmija. Svaki elektro-šok je bolan kao ujed zmije. Koža žrtve postaje crvena, puca i izgorela je, a rane se gnoje. Postoje čak i jače električne palice s višim naponom, koje čine da se žrtva oseća kao da je čekićem udarena u glavu.

Policija takođe koristi goruće cigarete da bi praktikantima palila ruke, lice, tabane, grudi, leđa, bradavice, itd. Oni koriste upaljače da pale ruke i genitalije praktikanata. Specijalno u tu svrhu proizvedene gvozdene šipke su u električnim pećima grejane do usijanja. One se onda koriste da bi se praktikantima pržile noge. Policija takođe koristi užareni ugalj da bi gorela lica praktikanata. Policija je zapalila praktikanta, koji je od toga umro. Prethodno je on već pretrpeo brutalna mučenja i još je imao puls i disao je. Policija je onda tvrdila da je njegova smrt posledica "samospaljivanja".

Policija udara grudi i genitalije ženskih praktikanata. Ne samo da pojedinačno policajci siluju žene praktikantkinje, već to rade i grupno. Uz to, policija skida odeću ženskim praktikantkinjama i ubacuje ih u zatvorske ćelije s muškim robijašima, koji ih zatim siluju. Oni koriste električne palice da bi šokirali

njihove grudi i genitalije. Koriste upaljače da pale njihove bradavice i ubacuju električne palice u vagine praktikantkinja da bi ih šokirali. Povezuju četiri četkice za zube i ubacuju ih u vagine ženskih praktikantkinja, a onda guraju i okreću četkice. Ubacuju su gvozdene kuke u genitalije ženskih praktikanata. Ruke ženskih praktikanata vezuju iza njihovih leđa i njihove bradavice probadaju žicom, kroz koju je puštena struha.

Oni prisiljavaju Falun Gong praktikante da nose "Ludačke košulje" [20] i vezuju njihove ruke unakrsno na leđima. Oni onda povlače njihove ruke preko glave do grudi, vezuju noge praktikanata i vešaju ih tako na gvozdenim šipkama kroz prozor. Istovremeno začepe usta praktikantima tkaninom, stave im slušalice i neprestano im puštaju poruke koje kleveću Falun Gong. Prema izveštajima svedoka, ljudi koji dožive ovu vrstu mučenja, ubrzo završe sa slomljениm rukama, ramenima, laktovima i ručnim zglobovima i pokidanim tetivama. Onima koji su dugo vremena bili mučeni ovom metodom mučenja, slomljena je kičma i umiru u nepodnošljivim bolovima.

Oni takođe bacaju praktikante u podzemne tamnice, koje su napunjene otpadnim vodama. Oni budu prste praktikanata bambusovim štapom ispod noktiju i prisiljavaju ih da žive u vlažnim ćelijama punih crvene, zelene, žute, bele i drugih vrsta buđi na plafonu, podu i zidovima, što uzrokuje gnojne rane. Oni takođe puštaju pse, zmije i škorpone da ujedaju praktikante i ubrzavaju praktikantima droge, koje im uništavaju nervni sistem. Ovo su samo neki od načina na koje se praktikanti muče u radnim logorima.

3. Okrutne borbe unutar Partije

Zbog toga što KPK ujedinjuje svoje članove na bazi partiskske svesti, pre nego na bazi morala i pravde, odanost njenih članova, a pogotovo viših zvaničnika, prema vrhovnom vođi predstavlja centralno pitanje. Zbog toga Partija mora stvoriti atmosferu terora, ubijajući svoje članove. Preživeli onda vide da ako vrhovni vođa želi da neko umre, taj će bedno umreti.

Unutrašnja borba u komunističkoj partiji je dobro poznata stvar. Svi članovi Politbiroa Ruske komunističke partije u prva dva vladajuća perioda, osim Lenjina, koji je umro, i samog Staljina, bili su pogubljeni ili su izvršili samoubistvo. Tri od pet maršala su pogubljeni, tri od pet vrhovnih komandanata su pogubljeni, svih deset vrhovnih komandanata druge armije su pogubljeni, 57 od 87 komandanata korpusa armije su pogubljeni, 110 od 195 komandanata divizija su pogubljeni.

KPK uvek zastupa "brutalnu borbu i nemilosrdne napade". Takva taktika ne cilja samo na ljudi izvan Partije. Još u vreme revolucionarnog perioda u provinciji Jiangxi, KPK je ubila toliko puno ljudi u Anti-boljševičkim korpusima (AB-korpusima) [21] da je samo malo njih preživelo da bi se borili u ratu. U gradu Yan'an, Partija je sprovela kampanju "čišćenja". Kasnije, nakon što se politički utvrdila, eliminisala je Gao Ganga, Rao Shushi-ja [22], Hu Fenga i Peng Dehuai-ja. Do perioda Kulturne Revolucije, skoro svi stariji članovi Partije su bili odstranjeni. Ni jedan od ranijih generalnih sekretara KPK nije dobro završio.

Liu Shaoqi, bivši kineski predsjednik, koji je svojevremeno bio čovjek broj 2 u Kini umro je bedno. Na njegov 70-ti rođendan, Mao Cetung i Ču Enlaj [23] rekli su izričito Wang Dongxing-u (Maovom glavnom telohranitelju) da Liu Shaoqiju odnese rođendanski poklon, radio, kako bi čuo zvanični izveštaj Osme Plenarne Sjednice dvanaestog Centralnog Komiteta, koji je glasio: "Zauvek proterajte izdajnika, špijuna i odmetnika Liu Shaoqi-ja iz Partije i nastavite otkrivati i kritikovati zločine izdaje Liu Shaoqi-ja i njegovih saučesnika."

Li Shaoqi je bio mentalno slomljen i njegove bolesti su se ubrzano pogoršavale. Kako je dugo vremena bio vezan za krevet i nije se mogao kretati, na njegovom vratu, ledima, kukovima i petama su se pojavile gnojne rane. Kada je osjećao jake bolove, uhvatilo bi neki dio odeće, predmet ili ruke drugih ljudi i ne bi ih puštao, tako da su ljudi stavili dve plastične flaše u njegove ruke. Kada je umro, dvije plastične flaše su od njegovog zahvata dobine oblik peščanog sata.

Do oktobra 1969., telo Liu Shaoqi-ja se počelo raspadati i inficirani gnoj je imao jak miris. On je bio mršav kao štap i na ivici smrti. Ali specijalni inspektor iz Centralnog komiteta Partije nije mu dozvolio da se istušira, ili da se presvuče. Umesto toga, oni su mu skinuli svu odeću, zamotali ga u jedan jorgan, poslali ga avionom iz Pekinga u grad Kaifeng i zatvorili ga u podrum jednog solitera. Kada je imao visoku temperaturu, ne samo da mu nisu dali lekove, već su i premestili medicinsko osoblje od njega. Kada je Liu Shaoqi umro, njegovo telo je već bilo potpuno degenesirano i on je imao sedu kosu dužine oko 60 cm. Dva dana kasnije, u ponoc, bio je kremiran kao osoba s jako infektivnom bolešću. Njegova posteljina, jastuk i druge lične stvari su takođe spaljene. Na njegovoj smrtnoj kartici je stajalo: Liu Weihuang; zanimanje: nezaposlen; razlog smrti: bolest. KPK je na ovaj način mučila do smrti predsednika države, ne dajući čak ni jasan razlog za to.

4. Izvoz revolucije, ubijanje ljudi izvan Kine

Uz ubijanje ljudi unutar Kine i unutar Partije svim mogućim sredstvima, KPK je takođe učestvovala u ubijanju ljudi izvan Kine, izvozeći "revoluciju". Crveni Kmeri su tipičan primer.

Pol Potovi Crveni Kmeri u Kambodži su postojali samo četiri godine. I pored toga, od 1975. do 1978. više od 2 miliona ljudi, uključujući i preko 200.000 Kineza, je ubijeno u ovoj maloj zemlji koja je imala populaciju od samo osam miliona ljudi.

Zločini Crvenih Kmera su bezbrojni, ali ih nećemo ovde analizirati. Međutim, moramo govoriti o njihovoj vezi s KPK.

Pol Pot je obožavao Mao Cetunga. Od 1965. godine, četiri puta je posetio Kinu da lično sluša učenje Mao Cetunga. Već u novembru 1965. je Pol Pot tri meseca boravio u Kini. Chen Boda i Zhang Chunqiao su s njim raspravljali o teorijama kao što su: "politička moć raste iz puščanih cijevi", "klasna borba", "diktatura proletarijata" itd. Kasnije su ove teorije postale osnova njegove

vladavine u Kambodži. Nakon što se vratio u Kambodžu, Pol Pot je promenio ime svoje partije u Komunistička partija Kambodže i ustanovio je revolucionarnu bazu prema modelu KPK o okruživanju gradova iz sela.

1968. je Komunistička partija Kambodže zvanično osnovala armiju. Krajem 1969. imala je nešto više od 3.000 ljudi. Ali 1975, pre nego što je napala i okupirala grad Pnom Pen, postala je dobro naoružana, odvažna borbena sila od 80.000 vojnika. To je sve bilo zahvaljujući podršci KPK. Knjiga "Dokumentacija podrške Vijetnamu i borbe protiv Amerike" od Wang Xingena [24] kaže da je 1970. godine Kina dala Pol Potu naoružanje za 30.000 vojnika. U aprilu 1975. Pol Pot je zauzeo glavni grad Kambodže i dva meseca kasnije se uputio u Peking da poseti KPK i da dobije uputstva. Očigledno, ubijanja od strane Crvenih Kmera se ne bi mogla desiti, da nisu bila podržana teorijama i materijalnom potporom KPK.

Na primer, nakon što su dva sina princa Sihanuka bila ubijena od strane Komunističke partije Kambodže, Komunistička partija Kambodže je prema naredbama Ču Enlaja poslušno poslala Sihanuka u Peking. Bilo je dobro poznato da, kada je Komunistička partija Kambodže ubijala ljudе, da bi "čak ubili i fetus" da bi sprečili bilo kakve moguće probleme u budućnosti. Ali Pol Pot se povinovao zahtevu Ču Enlaja bez protesta.

Ču Enlaj je mogao spasiti Sihanuka jednom rečju, a KPK nije prigovorila zbog 200.000 Kineza, koji su ubijeni od strane Komunističke partije Kambodže. U to vreme, Kambodžanci kineskog porekla su išli u kinesku ambasadu da traže pomoć, ali ih je ambasada ignorisala.

Maja 1998, kada se u Indoneziji desilo ubijanje i silovanje Kineza, KPK nije rekla ni reč. Nije ponudila nikakvu pomoć i čak je blokirala informacije o tome unutar Kine. Izgleda da kineska vlada nije manje mogla voditi računa o sudbini Kineza izvan Kine; čak nije ponudila nikakvu humanitarnu pomoć.

5. Uništavanje porodice

Nemamo mogućnost da utvrdimo koliko ljudi je ubijeno u političkim kampanjama KPK. Zbog informacionih blokada i barijera među različitim regionima, etničkim grupama, odnosno lokalnim dijalektima, ne postoji mogućnost za sprovođenje takvog statističkog ispitivanja među stanovništvom. Vlada KPK nikad ne bi sprovedla ovaku vrstu ispitivanja, jer bi to bilo kopanje sopstvenog groba. KPK radije izostavlja detalje kada piše svoju sopstvenu istoriju.

Još je teže utvrditi broj porodica uništenih od strane KPK. U nekim slučajevima je umrla jedna osoba i porodica je već bila uništena. U drugim slučajevima je umrla čitava porodica. Čak i u slučajevima gde niko nije umro, mnogi su bili prisiljeni na razvod. Otac i sin, majka i kćer bili su prisiljeni odreći međusobnog srodstva. Neki su postali invalidi, neki su izgubili razum, a neki su umrli od teških bolesti prouzrokovanih mučenjem. Zapisi svih ovih porodičnih tragedija jako su nepotpuni.

Časopis "Yomiuri News" iz Japana jednom je izvestio da je više od polovine stanovništva Kine bilo progonjeno od strane KPK. Ako je to slučaj, procjenjuje se da broj porodica uništen od strane KPK iznosi preko 100 miliona.

Zhang Zhixin [25] je zbog brojnih reportaža o njenoj судбини postala poznato ime. Mnogi ljudi znaju da je doživela fizičko mučenje, grupno silovanje i mentalno mučenje. Konačno je dovedena do gubljenja razuma i streljana, nakon što joj je predhodno odrezan jezik. Ali mnogi ljudi možda ne znaju da iza ove tragedije postoji još jedna okrutna priča - čak i članovi njene porodice su morali pohađati "časove za porodice osuđenika na smrt".

Lin Lin, kćerka Zhang Zhixin, priseća se šta se dešavalo u proleće 1975. godine:

Osoba iz suda grada Shenyanga je glasno rekla: "Tvoja majka je stvarno okorela kontrarevolucionarka. Odbija da prihvati reformu i nepopravljivo je tvrdogлавa. Ona je protiv našeg velikog vođe Mao Cetunga, protiv nepobedive Misli Mao Cetunga i protiv smera revolucije proletarijata Mao Cetunga. Zločini se nižu jedan za drugim. Naša vlada razmišљa o tome da povisi kaznu. Ako ona bude pogubljena, kakav će biti tvoj stav prema tome?" Bila sam zapanjena i nisam znala šta da odgovorim. Moje srce je bilo slomljeno. Ali ja sam se pretvarala da sam mirna, mučeći se da zadržim suze. Moj otac mi je rekao da ne možemo plakati pred drugim ljudima, inače se nećemo moći odreći veze s majkom. Otac je odgovorio umesto mene: "Ako je to slučaj, vlada je slobodna da učini ono što smatra neophodnim."

Osoba sa suda je opet pitala: "Da li ćete preuzeti njen telo ako bude pogubljena? Da li ćete preuzeti njene lične stvari iz zatvora?" Ja sam spustila glavu i nisam ništa rekla. Otac je opet odgovorio umesto mene: "Ne treba nam ništa." ... Otac je držao mene i mog brata za ruke i izašli smo iz opštinske zgrade. Teturajući se, pešaćili smo prema kući usred zavijajuće snežne oluje. Nismo kuvali; otac je prepolovio jedini komad hleba koji smo imali kod kuće i dao ga mom bratu i meni. Rekao je: "Završite s tim i idite ranije na spavanje." Ja sam mirno ležala na zemljanom krevetu. Otac je sedeo na stolici i gledao nepomičan u svetlo. Nakon nekog vremena, pogledao je na krevet i mislio je da smo već zaspali. Ustao je, oprezno otvorio kofer koji smo doneli iz našeg starog stana u Shenyangu i izvadio majčinu sliku. Gledao je i nije mogao zadržati suze.

Ja sam ustala iz kreveta, prislonila glavu na očeve ruke i počela glasno plakati. Otac me potapšao i rekao: "Nemoj to raditi, ne možemo dozvoliti da nas komšije čuju." Moj brat se probudio čuvši moj plač. Otac je mene i mog brata čvrsto držao u rukama. Ne znam koliko smo suza prolili, ali nismo mogli slobodno plakati. [26]

Jedan univerzitetski profesor je imao srećnu porodicu, ali je njegova porodica doživela nesreću za vreme kampanje ispravljanja nekadašnjih anti-desničarskih pokreta. U vreme anti-desničarskih pokreta, njegova buduća

žena se viđala s nekim ko je bio označen kao desničar. Njen voljeni je kasnije bio prognan daleko od kuće i puno je propatio. Kako ona kao mlada žena nije mogla ići s njim, ostavila je svog voljenog i udala se za profesora. Kada se njen voljeni konačno vratio kući, ona, u to vreme majka nekoliko dece, nije imala drugi način da se pokaje za svoje neverstvo iz prošlosti. Insistirala je na razvodu od svog muža da bi se oslobodila grize savesti. U to vreme, profesor je imao preko 50 godina; on nije mogao prihvati iznenadnu promenu i izgubio je razum. Skinuo je svu svoju odeću i jurio je naokolo tražeći mesto gde bi započeo novi život. Konačno, njegova žena je napustila njega i njihovu decu. Bolna razdvojenost naložena od strane Partije je problem koji ne može biti rešen i neizlečiva socijalna bolest, koja samo jedno razdvajanje može zamijeniti drugim razdvajanjem.

Porodica je osnovna ćelija kineskog društva. Ona je takođe poslednji bastion tradicionalne kulture protiv partiskske kulture. Zato je uništenje porodice nešto najokrutnije u istoriji ubijanja od strane KPK.

Zbog toga što KPK monopolizuje sve socijalne resurse, kada je osoba označena da je na strani suprotnoj od diktature, on ili ona će se odmah suočiti s životnom krizom, biti optužena od svih u društvu i biće joj oduzeto svako dostojanstvo. Zbog toga što se nepravedno postupa prema njima, porodica je jedino sigurno mesto za ove nevine ljudi gde mogu naći utehu. Međutim, politika sukrivice KPK sprečava članove porodice u tome da se međusobno teše. Oni bi time rizikovali da i sami budu proglašeni opozicionarima prema diktaturi. Zhang Zhixin je bila prisiljena da se razvede.

Za mnoge ljudi je izdaja članova porodice - izveštavanje o njima, borba, javno kritikovane ili optuživanje - poslednji udarac, koji ih slama. Iz ovog razloga su mnogi ljudi izvršili samoubistvo.

6. Obrazac i konsekvence ubijanja

Teoretska osnova ubijanja KPK

KPK se uvijek hvalila kako je talentirana i kreativna u svom razvoju Marksizma-Lenjinizma, ali je u suštini KPK kreativno razvila u istoriji i u cijelom svijetu besprimerno zlo. Ona koristi komunističku ideologiju socijalne jednakosti da bi obmanula javnost i intelektualce. Iskoristila je priliku da su nauka i tehnologija oslabile veru, da bi promovisala totalni ateizam. Ona koristi komunizam da odbaci privatno vlasništvo i koristi Lenjinovu teoriju i praksu nasilne revolucije da vlada zemljom. Istovremeno, kombinirala je i pojačala najmračniji dio Kineske kulture, koji je u suprotnosti s najvećim dijelom Kineske tradicije.

KPK je izumela kompletну teoriju i sistem "revolucije" i "kontinuirane revolucije" pod diktaturom proletarijata; ona je iskoristila ovaj sistem da promeni društvo i osigura diktaturu partije. Njena teorija ima dva dela - ekonomsku bazu i ideošku nadgradnju pod diktaturom proletarijata. Prema njenoj teoriji, ekomska baza određuje nadgradnju, ali s druge strane nadgradnja može delovati na ekonomsku bazu. Da bi se pojačala nadgradnja,

a posebno moć Partije, ona prvo mora započeti revoluciju od ekonomске baze, koja uključuje:

- (a) Ubijanje zemljoposednika da bi se rešili odnosi proizvodnje [27] na selu i
- (b) ubijanje kapitalista da bi se rešilo pitanje proizvodnih odnosa u gradovima.

Unutar ideološke nadogradnje, ubijanje se takođe često primenjuje da bi se osigurala apsolutna ideološka kontrola Partije. Ovo uključuje:

(1) Rešavanje problema političkog stava intelektualaca prema Partiji

Dugi period vremena, KPK je sprovodila mnogobrojne kampanje da bi reformisala misli intelektualaca. Ona je optužila intelektualce za buržoaski individualizam, buržoasku ideologiju, apolitične stavove, besklasnu ideologiju, liberalizam, itd. KPK je oduzela intelektualcima dostojanstvo ispirajući im mozak i eliminisanju njihovu savest. KPK je skoro u potpunosti eliminisala nezavisno razmišljanje i mnoge druge dobre osobine intelektualaca, uključujući i tradiciju izjašnjavanja u ime pravde i posvećivanje svog života održavanju pravde. Tradicija uči: "ne budi neumeren, ako si bogat ili cijenjen, ne odstupaj od svog cilja zbog siromaštva ili mraka, ne povicuj se nasilju i moći" [28]; "Trebao bi biti prvi koji se brine za državu i zadnji koji zahteva svoj deo sreće." [29], "Svaki običan čovek bi se trebao smatrati odgovornim za uspeh i propast nacije." [30]; i "U zabitnosti plemenit čovek usavršava svoju ličnost, ali u prominenciji on usavršava i celu zemlju." [31]

(2) Započinjanje kulturne revolucije i ubijanje ljudi da bi KPK zadobila apsolutno kulturno i političko vođstvo

KPK je pokretala masovne kampanje unutar i izvan Partije, započevši s ubijanjem u području književnosti, likovne umetnosti, pozorišta, istorije i obrazovanja. KPK je usmerila svoje prve napade na nekoliko čuvenih ljudi, kao što su autorski trio "Selos tri familije" [32], Liu Shaoqi, Wu Han, Lao She i Jian Bozan. Kasnije se broj ubijenih ljudi povećao na "malu grupu unutar Partije" i "malu grupu unutar Armije" i konačno je ubijanje eskaliralo od unutar Partije i Armije do svih ljudi u celoj zemlji. Oružana borba je eliminisala fizičko telo; kulturni napadi su ubijali ljudski duh. To je bio krajnje haotičan i nasilan period pod kontrolom KPK. Zla strana ljudske prirode je bila pojačana do maksimuma potrebom Partije da obnovi svoju moć u krizi. Svako je mogao proizvoljno ubiti u ime "revolucije" i u ime "odbrane revolucionarne linije Predsednika Maoa". To je bila neviđena akcija koja je obuhvatala celu zemlju, a u kojoj je uništena ljudska priroda.

(3) KPK je otvorila vatru na studente na Trgu Tjenanmen 4. juna 1989, kao odgovor na zahteve za više demokratije nakon završetka Kulturne revolucije

To je bio prvi put da je armija KPK javno ubijala civile kako bi ugušila proteste ljudi protiv principsa, korupcije i tajnih sporazuma između vladinih službenika i poslovnih ljudi, kao i njihove zahteve za slobodom štampe, govora i okupljanja. Za vreme masakra na Trgu Tjenanmen, kako bi podstakla mržnju između armije i civila, KPK je čak inscenirala scene u kojoj civili pale vojna vozila i

ubijaju vojнике. Rezultat тога је била tragedија у којој је Народна армија масакрирала сопствене сународнике.

(4) Ubijanje људи другачијих веровања

Kонтрола веровања је од животне важности за КПК. Да би омогућила својојjeresi да обманује људе, КПК је већ у почетку своје владавине почела елиминисати све религије и системе веровања. Када се suočila у новој ери са духовним веровањем - Falun Gongom, КПК је опет извадила свој месарски ноž. Стратегија КПК је искористити принципе Falun Gonga "Истиност, Благост и Трпљивост" и чинjenicu да практиканти не лаžu, ne pribjegavaju насиљу i ne uzrokuju социјалну nestabilnost. Nakon što je стекла искustvo u progону Falun Gonga, KPK se још bolje ospособila za елиминисање људи i других vera. Ovaj put su Đijang Cemin i KPK при ubijanju sami доšli u прве redove umesto da су koristili druge људе ili групе.

(5) Ubijanje људи да би се прикрila истина

Право људи да сазнавају истину је још једна слаба таčка КПК; КПК такође убија људе да би блокирала информације. У прошлости, "слушање neprijateljskog radija" bio је преступ који се каžnjavao затвором. У данашње време, као одговор на више incidenta прекида програма државне телевизије да би се razjasnila истина o прогону Falun Gonga, Đijang Cemin је izdao naredbu da se "odmah ubija bez milosti". Liu Chengjun, који је спровео један такав прекид, bio је mučen do smrti. KPK је mobilisala "Biro 610" (организација слична Gestapou u nacističkoj Njemačkoj, која је осnovана са циљем прогона Falun Gonga), полицију, туžioce, судове и масивни систем интернет полиције да би sledila svaki pokret људи.

(6) Oduzimanje narodu права на живот zbog sopstvenih interesa

Teorija KPK о континуирanoj revoluciji u stvari znači да она никад неће одустati od svoje moći. Trenutno su se pronevere i korupcija unutar KPK razvile u sukob između apsolutnog vođstva Partije i права људи на живот. Čim se људи организују да legalno заштите своја права, KPK користи насиље i usmerava svoj koljački nož prema takozvanim "vođama" ovih pokreta. KPK је већ припремила преко један милион наoružanih policajaca u tu svrhu. У данашње време је KPK пуно bolje pripremljena за ubijanje него што је била у време masakra na trgu Tjenanmen 1989. године, када је привремено morala mobilisati armiju. Ipak, dok tera људе u propast, KPK је сеbe takođe dovela u ćorsokak. KPK је дospela u tako ranjivu ситуацију да "već i u travi i drveću vidi neprijatelja, čim dune vetar", као што kaže kineska poslovica.

Iz gore navedenog можемо видети да је KPK по својој природи зла avet. Без обзира како се менja u одређено време ili на одређеном mestu да bi sačuvala apsolutnu kontrolu, KPK neće promijeniti svoju istoriju ubijanja - она је ubijala људе pre, ubija ih danas i nastaviće ih ubijati i u будућnosti.

Različiti obrasci ubijanja pod različitim okolnostima

A. Prokrčiti put propagandom

KPK je u različitim periodima koristila mnoge različite načine za ubijanje ljudi. Najčešće je KPK pre ubijanja proizvodila propagandu. KPK je često govorila da "samo ubijanje može ublažiti ogorčenje javnosti", kao da su ljudi zahtevali od KPK da ubija. U stvari je to "ogorčenje javnosti" bilo pobuđeno od strane KPK.

Na primer, drama "Devojka bele kose" [33], kao potpuno izopačenje narodne legende, i fabrikovanje priče o prikupljanju najamnine i vodenim tamnicama u drami "Liu Wencai" su korišćene kao sredstvo za "obrazovanje" ljudi da mrze zemljoposednike. KPK je obično satanizovala svoje neprijatelje, kao što je to uradila u slučaju bivšeg kineskog predsednika Liu Shaoqija. Konkretno, KPK je inscenirala incident samospaljivanja na Trgu Tjenanmen u januaru 2001. da bi izazvala mržnju ljudi prema Falun Gongu, a zatim je udvostručila svoju masovnu genocidnu kampanju protiv Falun Gonga. Ne samo da KPK nije promenila svoje načine ubijanja ljudi, već ih je umesto toga usavršila, uz upotrebu nove informacione tehnologije. U prošlosti je KPK mogla obmanuti samo Kineze, ali sada ona obmanjuje ljudi širom sveta.

B. Mobilisanje masa da ubijaju ljudi

KPK ne samo da ubija ljudi pomoći mehanizma svoje diktature, već takođe aktivno mobiliše ljudi da se međusobno ubijaju. Čak i ako se KPK obazirala na neke propise i zakone na početku ovih mobilizacija masa, sve više je ljudi podsticala da je slede i ništa nije moglo zaustaviti pokolj. Na primer, kada je KPK sprovodila svoju reformu sela, komitet reforme sela je mogao odlučiti o životu ili smrti zemljoposednika.

C. Prvo uništiti duh, a zatim fizičko telo

Još jedan obrazac ubijanja je slomiti nečiji duh pre ubijanja njegovog fizičkog tijela. U kineskoj istoriji, čak ni najokrutnija i najbrutalnija Qin dinastija (221. - 207. p.n.e.) nije uništavala ljudski duh. KPK nikad nije davala ljudima mogućnost da umru kao mučenici. Ona je proglašila smernice kao što su: "Uviđavnost prema onima koji priznaju i okrutna kazna za one koji se odupiru", ili "Spustiti glavu i priznati zločin je jedini izlaz". KPK prisiljava ljudi da izdaju svoje sopstvene misli i uverenja, čineći da umiru kao psi bez dostojanstva; dostojanstvena smrt bi ohrabrla sledbenike. Samo ako ljudi umru u poniženju i sramoti, KPK može postići svoj cilj "obrazovanja" ljudi koji su se divili žrtvi. Razlog zbog kojeg KPK progoni Falun Gong s ekstremnom okrutnošću i nasiljem je to što Falun Gong praktikanti smatraju svoje uverenje važnijim od sopstvenog života. Kada KPK nije u stanju da uništiti njihovo dostojanstvo, ona čini sve što je moguće da muči njihova fizička tela.

D. Ubijanje ljudi savezima i otuđivanjem

Kad KPK ubija ljudi, ona koristi štap i šargarepu, da bi se sprijateljila s jednim ljudima, a otuđila druge. KPK se uvek trudi da napada "mali dio" stanovništva, koristeći proporciju od 5%. "Većina" stanovništva je uvek dobra i uvek predmet "obrazovanja". Takvo obrazovanje se sastoji od terora i brige. Obrazovanje kroz teror koristi strah da bi se pokazalo ljudima da oni koji se suprotstavljaju

KPK neće dobro završiti, čineći da se oni ograde od onih koji su prethodno napadnuti od strane Partije. Obrazovanje kroz "brigu" pokazuje ljudima da ako mogu steći poverenje KPK i ako su uz KPK, ne samo da će biti sigurni, već će imati i dobru šansu da budu unapređeni ili da dobiju druge povlastice. Lin Biao [34] je jednom rekao: "Mali deo proganjene danas i mali deo proganjene sutra, uskoro će to ukupno biti velik deo." Oni koji su srećni da prežive jedan pokret, često postaju žrtve sledećeg.

E. Ugušiti potencijalne pretnje u začetku i tajno ubijanje izvan zakona

Nedavno je KPK razvila obrazac ubijanja da bi se potencijalne pretnje ugušile u začetku i tajnog ubijanja izvan zakona. Na primer, kako štrajkovi radnika ili protesti seljaka postaju učestala pojava u raznim mestima, KPK eliminiše te pokrete pre nego što mogu narasti, hapseći takozvane "kolovođe" i osuđujući ih na teške zatvorske kazne. U drugom primeru, kako sloboda i ljudska prava u celom svijetu uopšteno postaju sve priznatiji trend, KPK nije osudila nijednog Falun Gong praktikanta na smrt, ali pod Đijang Ceminovim pozivom da "niko neće biti pozvan na odgovornost za ubijanje Falun Gong praktikanata", uobičajena je pojava širom Kine da su Falun Gong praktikanti tragično mučeni do smrti. Iako kineski Ustav utvrđuje pravo svakog građanina na žalbu ako doživi nepravdu, KPK koristi policajce u civilu ili unajmljuje lokalne razbojниke da bi zaustavili, uhapsili i poslali kući, ili čak u radni logor, ljudi koji žele da podnesu žalbu.

F. Ubijanje jednog čoveka da bi se upozorili drugi

Slučajevi progona Zhang Zhixin, Yu Luoke i Lin Zhao [35] su takvi primjeri.

G. Upotreba progona da bi se prikrila istina o ubijanju

Poznati ljudi s međunarodnim uticajem su obično ugnjetavani, ali nisu ubijani od strane KPK. Svrha toga je da se prikrije ubijanje onih, čija smrt neće izazvati pažnju javnosti. Na primer, za vreme kampanje progona reakcionara, KPK nije ubila visoke generale KMT, kao što su Long Yun, Fu Zuoz i Du Yuming, već je umesto toga ubila niže oficire i vojnike KMT-a.

Ubijanje od strane KPK je, tokom dugog perioda vremena, potpuno deformiralo duše Kineza. Sada u Kini mnogi ljudi imaju nagon za ubijanjem. Kada su teroristi napali SAD 11. septembra 2001., mnogi Kinezi su proslavljali napade na internet forumima. Svugde su se mogli čuti zastupnici "totalnog rata". Već pri pomisli na to, čoveka može oblići hladan znoj.

Zaključak

Zbog informacione blokade od strane KPK, nemamo načina da utvrdimo koliko tačno je ljudi stradalo u različitim pokretima progona, koji su se odigrali za vreme njene vladavine. Najmanje 60 miliona ljudi je stradalo samo u ovim pokretima. Uz to, KPK je takođe ubijala etničke manjine u Xijangu, Tibetu, Unutrašnjoj Mongoliji, Yunnan-u i drugim mestima. Teško je pronaći

informacije o ovim incidentima. Washington Post je jednom procenio broj ljudi progonjenih do smrti od strane KPK na 80 miliona. [36]

Osim broja mrtvih, nemamo mogućnost da saznamo koliko ljudi su postali invalidi, duševni bolesnici, depresivni ili umrli u očaju i strahu od progona. Svaki pojedinačni smrtni slučaj je gorka tragedija koja ostavlja iza sebe trajnu agoniju članovima porodice žrtve.

Kao što je japanski list Yomiuri News izvestio [37], kineska centralna vlada je sprovedla anketu o žrtvama za vreme Kulturne Revolucije u 29 provincija i opština pod direktnom upravom centralne vlade. Rezultati su pokazali da je skoro 600 miliona ljudi bilo progonjeno ili okrivljeno za vreme Kulturne Revolucije, što čini oko polovinu stanovništva Kine.

Staljin je jednom rekao da je smrt jednog čoveka tragedija, ali je smrt miliona ljudi samo statistika. Kada mu je rečeno da je puno ljudi umrlo od gladi u provinciji Sichuan, Li Jingquan, bivši sekretar Partije provincije Sichuan, je rekao: "U kojoj dinastiji ljudi nisu umirali?" Mao Cetung je rekao: "Žrtve su neminovne u svakoj borbi. Smrt je česta pojava." Ovo je ateističko-komunistički pogled na život. To je razlog tome što je 20 miliona ljudi stradalo zbog progona od strane Staljinovog režima, što čini 10 posto stanovništva bivšeg Sovjetskog Saveza. KPK je ubila skoro 80 miliona ljudi, što je takođe skoro 10 posto stanovništva [na kraju Kulturne Revolucije]. Crveni Kmeri su ubili dva miliona ljudi, ili četvrtinu stanovništva Kambodže u to vreme. U Severnoj Koreji, broj umrlih od gladi se procenjuje na milion ljudi. Ovo su sve krvavi dugovi komunističkih partija.

Zli kultovi žrtvuju ljude i koriste njihovu krv da se pomole zlim avetima. Od svojih početaka, komunistička partija je nastavila da ubija ljude - kada nije mogla ubijati ljude izvan Partije, ona bi čak ubijala svoje sopstvene ljude - da bi proslavljala svoje "klasne borbe", "borbe unutar partije" i druge zablude. On čak stavlja svoje sopstvene sekretare partije, maršale, generale, ministre i druge na žrtveni oltar zlog kulta.

Mnogi misle da bi KPK trebalo dati vremena da se popravi, navodeći da je sada prilično suzdržana u ubijanju. Kao prvo, ubijanje jednog čovjeka još uvek čini nekoga ubicom. Kako je ubijanje jedna od metoda koje KPK koristi da bi vladala svojim režimom zasnovanim na teroru, KPK ubija upravo onoliko puno ili malo, koliko odgovara njenim trenutnim potrebama. Ubijanje od strane KPK je, uopšteno govoreći, nepredvidljivo. Kada ljudi nemaju jak osjećaj straha, KPK bi mogla ubijati više da bi povećala njihov osjećaj užasa; kada su ljudi već strašljivi, i ubijanje nekolicine bi moglo zadržati osećaj užasa; kada se ljudi već toliko boje KPK, onda bi čak i nagoveštavanje namere za ubijanjem, bez stvarne potrebe za ubijanjem, bilo dovoljno za KPK da održi teror. Nakon proživljenih bezbroj političkih i ubilačkih pokreta, ljudi su razvili uslovni refleks reakcije prema teroru KPK. Stoga, nema potrebe da KPK čak i spomene ubijanje – već i ton masovne kritike propagandne mašinerije je dovoljan da ljudi podseti na teror.

KPK bi prilagodila intenzitet vog ubijanja, čim se osećaj užasa kod ljudi promijeni. Opseg ubijanja sam po sebi nije cilj KPK; ključ je u doslednosti u

ubijanju zbog održavanja moći. KPK nije postala uviđavnija, niti je odložila svoj koljački nož. Naprotiv, ljudi su postali poslušniji. Jednom kada ljudi ustanu da zahtevaju nešto što prevazilazi toleranciju KPK, KPK neće prezati od ubijanja.

U potrebi da se održi teror, proizvoljna ubijanja daju najbolji rezultat u ostvarivanju ovog cilja. U ubijanjima velikih razmara, koja su se odigravala u prošlosti, identitet, prestup i standard za osudu žrtava je namerno bio neodređen od strane KPK. Da bi izbegli da budu meta ubijanja, ljudi bi se često sami ograničavali na "sigurnu zonu" prema sopstvenoj proceni. Takva "sigurna zona" je nekad bila tesnija od one, koju je KPK nameravala da utvrdi. Iz tog razloga u svakom pojedinom pokretu ljudi naginju tome da deluju "kao levičari, radije nego kao desničari". Kao rezultat toga, pokret često "prerasta" svoj nameravani opseg, jer ljudi na različitim nivoima dobrovoljno nameću sebi ograničenja da osiguraju sopstvenu sigurnost. Što je niži nivo, to okrutniji postaje taj pokret. Takvo dobrovoljno pojačavanje terora u celom društvu potiče od proizvoljnih ubijanja KPK.

U svojoj dugoj istoriji ubijanja, KPK se transformisala u izopačenog serijskog ubicu. Kroz ubijanje, ona zadovoljava svoj izopačeni osećaj apsolutne moći u odlučivanju o ljudskom životu ili smrti. Kroz ubijanje, ona smiruje svoj sopstveni najdublji strah. Kroz ubijanje, ona potiskuje socijalne nemire i nezadovoljstvo uzrokovano njenim ranijim ubijanjima. Danas, nagomilani krvavi dugovi KPK učinili su nemogućim pozitivno razrešenje. Ona se može osloniti samo na intenzivan pritisak i totalitarnu vladavinu da bi održala svoje postojanje do svog posljednjeg momenta. Uprkos tome što KPK povremeno obmanjuje lude rehabilitacijom ubijenih žrtava, krvoločna priroda KPK se nikad nije promenila. Još je manje verovatno da će se promeniti u budućnosti.

Napomene

- [1] Pismo Mao Cetunga njegovoj supruzi Jiang Qing (1966.)
- [2] Nadgradnja u kontekstu marksističke socijalne teorije odnosi se na način interakcije ljudskog subjektiviteta i materijalne supstance društva.
- [3] Hu Feng, naučnik i književni kritičar, suprotstavljaо se doktrinarnoj književnoj politici KPK. On je izbačen iz Partije 1955. i osuđen na 14 godina zatvora.
- [4] Analekti Konfučija
- [5] Levictus 19:18
- [6] Marks, Komunistički Manifest (1848.)
- [7] Mao Cetung, Narodna demokratska diktatura (1949.)
- [8] Mao Cetung, "Mi moramo u potpunosti promovisati [progon reakcionara] tako da je svaka porodica informisana." (30. mart 1951.)
- [9] Mao Cetung, "Mi moramo nasilno i precizno udariti reakcionare." (1951.)
- [10] Nebesko Kraljevstvo Taiping (1851-1864), takođe poznato kao Taiping pobuna, bila je jedna od najkravajijih sukoba u kineskoj istoriji. To je bio sukob između snaga imperijalne Kine i jedne hrišćanske grupe, inspirisane jednim samozvanim mistikom Hakka kulturne grupe pod imenom Hong Xiuquan. Veruje se da je u tom sukobu najmanje 30 miliona ljudi izgubilo život.
- [11] Iz izvoda knjige objavljene u časopisu Chengming iz Hong Konga (www.chengmingmag.com), oktobar 1996.

[12] Veliki skok napred (1958.-1960.) je bila kampanja KPK da se pojača kineska industrija, osobito industrija gvožđa. U širokom krugu se na to gleda kao na izuzetnu ekonomsku katastrofu.

[13] Objavljeno u februaru 1994. od Red Flag Publishing House. Citat je preveden od strane prevodioca.

[14] Kineska jedinica mere za zemljište. 1 mu = 0,165 jutara.

[15] Peng Dehuai (1898.-1974.): Kineski komunistički general i politički vođa. Peng je bio glavni komandant u Korejskom ratu, vice-premijer Državnog Saveta, član Politbiroa i ministar odbrane od 1954 - 1959. Bio je odstranjen sa svojih pozicija nakon neslaganja s Maovim levičarskim pristupima na plenumu KPK u Lushanu 1959. godine.

[16] De Jaegher, Raymond J., *Enemy within*. Guild Books, Catholic Polls, Incorporated (1968.).

[17] Masakr u Daxingu se desio u avgustu 1966. za vreme promene partijskog sekretara Pekinga. U to vreme, ministar javne sigurnosti Xie Fuzhi održao je govor na sastanku s Biroom javne sigurnosti Pekinga u vezi nemešanja u akcije Crvenogardejaca protiv "pet crnih klasa". Taj govor je ubrzo nakon toga prosleđen sastanku Stalnog komiteta Biroa javne sigurnosti Daxina. Nakon sastanka, Biro javne sigurnosti Daxina odmah je stupio u akciju i izradio plan huškanja masa u okrugu Daxina na uništavanje "pet crnih klasa".

[18] Zheng Zi, Scarlet Memorial (Taipei: Chinese Television Publishing House, 1993.). Ova knjiga je takođe objavljena i na engleskom jeziku: Scarlet Memorial: Tales of Canibalism in Modern China, Yi Zheng, prevod i obrada: T. P. Sym (Boulder, Colorado: Westview Press, 1998.)

[19] "Staro društvo", kako ga naziva KPK, odnosi se na period prije 1949., a "novo društvo" se odnosi na period nakon 1949, kada je KPK preuzeila kontrolu nad zemljom.

[20] Ludačka košulja je instrument za mučenje u obliku košulje. Ruke žrtve su izvijene i povezane konopcem na leđima i onda prevučene preko glave; ova metoda mučenja odmah vodi ka sakacenju ruku. Nakon toga se žrtvi nasilno navlači Ludačka košulja i ona je obešena za ruke. Najdirektnija posljedica ovog surovog mučenja je fraktura kostiju u ramenima, laktovima, ručnim zglobovima i leđima, što uzrokuje da žrtva umre u nepodnošljivim bolovima. Nekoliko Falun Gong praktikanata je umrlo od ove vrste mučenja. Posetite sledeće linkove za više informacija:

Kineski: <http://search.minghui.org/mh/articles/2004/9/30/85430.html>

Engleski: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/10/52274.html>

[21] 1930. godine je Mao naredio Partiji da ubije hiljade članova Partije, vojnika Crvene Armije i nedužnih civila u provinciji Jiangxi u pokušaju da utvrdi svoju moć u oblastima kontrolisanim od strane KPK. Posetite sledeći link za više informacija:

Kineski: <http://kanzhongguo.com/news/articles/4/4/27/64064.html>

[22] Gao Gang i Rao Shushi su bili članovi Centralnog komiteta KPK. Nakon neuspešne borbe za prevlast 1954. godine, optuženi su da su se urotili da podele Partiju i nakon toga su izbačeni iz Partije.

[23] Ču Enlaj (1898.-1976.) je bio drugi po važnosti poslije Mao Cetunga u istoriji KPK. On je bio vodeća ličnost u KPK i premijer Narodne Republike Kine od 1949. do svoje smrti.

[24] Wang Xiangen, Documentary of Supporting Vietnam and Fighting with America (Beijing: International Cultural Publishing Company, 1990.)

- [25] Zhang Zhixin je bila intelektualka, koja je bila mučena do smrti od strane KPK za vreme Velike kulturne revolucije zbog kritikovanja Maovog neuspeha u Velikom skoku napred i govorenja istine. Zatvorski čuvari su joj više puta strigli odeću s tela, vezali joj ruke iza leđe i ubacili je u ćelije s muškim zatvorenicima da bi je ovi silovali, dok nije izgubila razum. Zatvor se bojao da bi kod pogubljenja mogla uzvikivati parole, pa su joj pre pogubljenja presjekli grkljan.
- [26] Iz izvještaja Laogai Research Foundation od 12. oktobra 2004.: <http://www.laogai.org/news2/newsdetail.php?id=391> (na kineskom)
- [27] Jedno od tri alata (sredstva proizvodnje, modusi proizvodnje i proizvodni odnosi), koja je Marks upotrebio za analizu socijalnih klasa. Proizvodni odnosi se odnose na odnose između ljudi koji poseduju proizvodna sredstva i one koji ih ne poseduju, npr. odnos između zemljoposednika i seljaka, ili odnos između kapitalista i radnika.
- [28] Iz Menciusa, 3. knjiga, Penguin Classics series, prevod: D.C. Lau.
- [29] Od Fan Zhongyan (989.-1052.), čuvenog kineskog pedagoga, pisca i državnog činovnika iz Severne Song dinastije. Ovaj citat je iz njegove poznate proze: "Penjanje na toranj Yueyang".
- [30] Od Gu Yanwu-a (1613 - 1682), poznatog naučnika iz rane Qing dinastije.
- [31] Iz Menciusa, 7. knjiga, Penguin Classics series, prevod: D.C. Lau.
- [32] "Selo s tri familije" je bila kratka oznaka za tri pisca u 1960. godini: Deng Kuo, Wu Han i Liao Mosha. Wu je autor komada "Hai Rui se povlači sa svoje pozicije", koju je Mao smatrao političkom satirom o njegovom odnosu s generalom Peng Dehuajem.
- [33] Kineska narodna legenda "Devojka bele kose" je priča o ženskoj besmrtnici koja je živila u pećini i koja je imala nadprirodne sposobnosti da nagradi vrline i kazni porok, da podrži ispravno i obuzda zlo. Ipak, u kineskoj "modernoj" drami, operi i baletu, ona je opisana kao devojka koja je bila primorana pobeći u pećinu nakon što je njen otac bio pretučen do smrti jer je odbio da je uda za starog zemljoposednika. Ona je osedela od nedostatka hrane. Pod perima pisaca KPK, to je transformisano u jednu od najpoznatijih "modernih" drama u Kini za podsticanje klasne mržnje prema zemljoposednicima.
- [34] Lin Biao (1907 - 1971), jedan od visokih vođa KPK, služio pod Mao Cetungom kao član Politbiroa, potpredsednik (1958.) i ministar odbrane (1959.). Lin se smatra arhitektom Kineske kulturne revolucije. Lin je bio proglašen Maovim naslednikom 1966, ali je pao u nemilost 1970. Osjećajući svoj pad, Lin je bio umešan u pokušaj protivudarca, koji je međutim bio neuspisan, i pokušao je da pobegne u SSSR, kada je ovaj pokušaj otkriven. Njegov avion se srušio u Mongoliji u pokušaju bega od osude, što je rezultovalo njegovom smrću.
- [35] Yu Luoke je bio mislilac i borac za ljudska prava, koji je ubijen za vreme Kulturne revolucije. Njegov monumentalni esej "O porodičnoj pozadini", napisan 18. januara 1967, bio je najrasprostranjeniji i najuticajniji od svih eseja koji su odražavali misli suprotne KPK u godinama Kulturne revolucije. Lin Zhao, studentkinja žurnalizma Univerziteta u Pekingu, bila je proglašena za desničara 1957. godine zbog njenog nezavisnog razmišljanja i izražene kritike komunističkog pokreta. Ona je osuđena za zaveru za rušenje narodne demokratske diktature i uhapšena je 1960. godine. 1962. je osuđena na 20 godina zatvora. Ubijena je od strane KPK 29. aprila 1968. kao kontrarevolucionar.
- [36] Iz <http://www.laojiao.org/64/article0211.html> (na kineskom)

[37] Iz "Otvoreno pismo Song Meilinga Liao Chengziju" (17. avgusta 1982.).
Izvor: <http://www.blog.edu.cn/more.asp?name=fainter&id=16445> (na kineskom)

O tome kako Komunistička partija Kine ima karakter zle sekte

Predgovor

Kolaps socijalističkog bloka ranih devedesetih godina, predvođen od strane SSSR, obeležio je neuspeh komunizma nakon skoro veka. Međutim, KPK je neočekivano opstala, i dalje upravljujući Kinom, nacijom u kojoj se sadrži petina svetske populacije. Javlja se neizbežno pitanje: Da li je KPK danas i dalje prava komunistička partija?

Niko u današnjoj Kini, pa ni ni članovi Partije, ne veruje u komunizam. Nakon 50 godina socijalizma, KPK je prihvatile privatno vlasništvo, pa čak ima i berzu akcija. Ona potražuje strane investitice da bi se osnivala nova preduzeća, dok radnike i seljake eksplloatiše koliko god je moguće. Ovo je sasvim suprotno idealima komunizma. Uprkos pravljenju kompromisa sa kapitalizmom, KPK nad narodom Kine zadržava autokratsku kontrolu. U ustavu, promjenjenom 2004, i dalje se kruto navodi: „Kineski narod sastavljen od različitih etničkih grupa, nastaviće da se drži demokratske diktature naroda i socijalističkog puta, pod vođstvom Kineske komunističke partije, idejama Marksizma-Lenjinizma, ideologiji Mao Cetunga, teoriji Deng Xiaopinga i značajnoj misli „Tri uloge“

„Leopard je uginuo, ali ostala je njegova koža.“ Danas je od KPK ostala samo „koža“. KPK je nasledila ovu kožu i koristi je da zadrži vlast nad Kinom.

Kakva je priroda kože koju je nasledila KPK, to jest sama organizacija KPK?

I. Kultna obeležja KPK

Komunistička partija u suštini predstavlja kult zla koji škodi čovečanstvu.

Iako Komunistička partija sebe nikad nije nazivala religijom, sva njena obeležja podudaraju se sa religijskim (Tabela 1). Na početku, kad je osnovana, smatrala je da je Marksizam apsolutna istina na svetu. Pobožno je obožavala Marksa kao svog duhovnog Boga, bodreći ljudе da učestvuju u doživotnoj borbi za cilj izgradnje „komunističkog raja na zemlji“.

Tabela 1. Religiozna obeležja KPK

Kulturna revolucija je bio period u kojem je "Sunce najcrvenije", dok je "svet najmračniji". Svi su morali proučavati Maova dela (Getty Images)

	Osnovni religijski oblici	Odgovarajući oblik kod KPK
1	Crkva ili platforma (podijum)	Svi nivoi partijskih komiteta; platforme idu u rasponu od partijskog sastanka, do svih medija pod kontrolom Partije
2	Doktrine	Marksizam-Lenjinizam, Mao Cetungova Ideologija, Deng Xiaopingova Teorija, Điang Ceminove "Tri uloge ", i Statut Partije
3	Rituali inicijacije	Ceremonija u kojoj se polaže zakletva na večnu odanost Partiji
4	Predanost jednoj religiji	Član može da veruje samo u komunističku partiju
5	Sveštenici	Partijski sekretari i rukovodioci na svim nivoima
6	Obožavanje Boga	Klevetanje svih bogova, a potom samopostavljenje za neimenovanog "Boga"
7	Smrt se naziva "usponom na nebo ili padom u pakao"	Smrt se naziva "odlaskom Marksu"
8	Sveti spisi	Terorija i napisи rukovodilaca Komunističke partije
9	Propoved	Sve vrste sastanaka; govori rukovodilaca
10	Pojanje svetih spisa; učenje ili uporedno izučavanje svetih spisa	Politička nastava; rutinski grupni sastanci ili aktivnosti članova Partije
11	Himna (religiozne pesme)	Pesme u slavu partije
12	Prilozi	Obavezna članarina; mandatorno alociranje državnog budžeta, tj. novca koji je narod stvorio kroz krv i znoj, za partijske potrebe
13	Disciplinske kazne	Partijska disciplina u rasponu od "kućnog pritvora i istrage", "isključenja iz Partije", do mučenja do smrti, pa čak i kažnjavanja rodbine i prijatelja

Komunistička partija se znatno razlikuje od bilo koje ispravne religije. Sve ortodoksne religije veruju u Boga i dobrotu, i za cilj imaju učenje ljudi moralu, kao i da spasavanje duša. Komunistička partija ne veruje u Boga i suprotstavlja se tradicionalnom moralu.

Ono što Komunistička partija radi, ispostavilo se da je kult zla. Doktrine Komunističke partije zasnivaju se na klasnoj borbi, nasilnoj revoluciji i diktaturi proletarijata, što rezultuje krvavom i nasilnom, tzv. „komunističkom revolucijom“. Crveni komunistički teror traje skoro vek, donoseći katastrofe desetinama zemalja na svetu, uzimajući desetine miliona života. Komunističko verovanje, ono koje je na zemlji stvorilo pakao, je ništa drugo do najgnusniji kult na svetu.

Kultna obeležja komunističke partije mogu se sažeti pod šest tačaka:

1. Smišljanje doktrina i eliminacija otpadnika

Komunistička partija uzima Marksizam za svoju religijsku doktrinu, prikazujući se kao „neospornu istinu“. Doktrinama Komunističke partije nedostaju valjanost i Trpeljivost, umesto kojih nose aroganciju. Marksizam je nastao u periodu ranog kapitalizma, kad je produktivnost bila niska, a nauka nedovoljno razvijena. On nije imao ispravno poimanje odnosa između čovečanstva i društva, i čovečanstva i prirode. Nažalost, ova jeretička ideologija se razvila u međunarodni komunistički pokret, koji će skoro ceo vek štetiti ljudskom svetu, pre nego što je ljudi budu odbacili, nalazeći da je u praksi potpuno pogrešna.

Partijske vođe od Lenjina na dalje oduvek su nadopunjavali doktrine kulta. Od Lenjinove teorije nasilne revolucije, i teorije Mao Cetunga o neprestalnoj revoluciji pod diktaturom proletarijata, do Đijang Ceminove „Tri uloge“, istorija komunističke partije puna je ovakvih jeretičkih teorija i paralogizama. Iako ove teorije u praksi konstantno izazivaju katastrofe i kontradiktorne su same sebi, Komunistička partija i dalje ih proglašava univerzalno ispravnim, terajući ljude da uče njene doktrine.

Eliminacija disidenata je najefektniji način za širenje doktrine komunističkog kulta zla. Pošto su doktrina i ponašanje tog kulta zla suviše smešni, komunistička partija mora da primorava ljude da ih prihvate, oslanjajući se na nasilje pri eliminaciji disidenata. Nakon što je Komunistička partija Kine preuzeala vlast u Kini, pokrenula je „zemljišnu reformu“ da bi eliminisala klasu zemljoposednika, „socijalističku reformu“ u industriji i trgovini da bi eliminisala kapitaliste, „pokret za odstranjivanje reakcionara“ da bi eliminisala narodne religije i činovnike koji su bili na položaju pre komunističkog preuzimanja vlasti, „anti-desničarski pokret“ da bi učutkala intelektualce, i „Veliku kulturnu revoluciju“ da bi izbrisala kinesku tradicionalnu kulturu. Pod komunističkim kultom zla, KPK je uspela da ujedini Kinu, postižući situaciju u kojoj svako čita Crvenu knjigu, igra „ples lojalnosti“, i „ujutru traži uputstva od Partije, uveče joj podnoseći izveštaj“. U periodu nakon vladavine Maoa i Deng-a, KPK je shvatila da joj Falun Gong, tradicionalna praksa kultivacije u kojoj se veruje u Istinitost, Blagost i Trpeljivost, konkuriše u osvajanju masa, pa je odlučila da izbriše Falun Gong. Time je pokrenula genocidan progon Falun Gonga, koji se nastavlja do danas.

2. Promocija obožavanja vođa i pogledi na prvenstvo vlasti

Od Marksa do Đijang Cemina, portreti lidera Komunističke partije se radi obožavanja izlažu na vidna mesta. Apsolutni autoritet lidera Komunističke partije zabranjuje svaku konkurenčiju. Mao Cetung su nazivali „crvenim suncem“ i „velikim oslobođiocem“. Partija je o njegovim napisima govorila na nezapamćen način, rečima „jedna rečenica jednaka je desetini hiljada običnih rečenica“. Kao „običan član partije“ Deng Xiaoping je nekad dominirao kineskom politikom kao njen vrhovni gospodar. Jijang Zeminova teorija o „Tri uloge“ ima ne više od 40 slovnih znakova, uključujući interpunkciju, ali su je na Četvrtoj plenarnoj sednici KPK lansirali kao nešto što „daje kreativan odgovor na pitanja šta je socijalizam, kako napraviti socijalizam, kakvu partiju izgrađujemo, i kako da je gradimo“. Partija je na skandalozan način govorila i o misli „Tri uloge“, mada u ovom slučaju rugajući joj se tvrdnjom da je to

nastavak i razvoj teorija Marksizma-Lenjinizma, misli Mao Zedunga, i teorije Deng Xiaopinga.

Staljinov razuzdani pokolj nevinih ljudi, katastrofalna „Velika kulturna revolucija“ koju je lansirao Mao Cetung, Dengovo naređenje da se na trgu Tjenanmen izvrši masakr, i Jijangov progon Falun Gonga, koji i dalje traje, su užasni rezultati jeretičke diktature Komunističke partije.

S jedne strane, KPK propisuje svojim Ustavom: „Sva vlast u Narodnoj Republici Kini pripada narodu. Organi preko kojih narod vrši vlast su Narodna skupština i lokalne skupštine na različitim nivoima.“ „Nijedna organizacija, niti pojedinac, ne može imeti privilegiju da bude iznad Ustava i zakona.ⁱⁱ“ S druge strane, statut KPK propisuje da je KPK jezgro vođstva kineskog socijalističkog razvoja, koje premošćuje i državu i narod. Predsednik Stalnog komiteta Narodne skupštine održao je širom zemlje „važne govore“, tvrdeći da Narodna skupština, kao najviši zakonodavni organ, mora da se drži vođstva KPK. Prema KPK principu „demokratskog centralizma“, kompletan partija mora da sluša Centralni komitet Partije. Ogoljena do sopstvene suštine, ono na čemu Narodna skupština zaista insistira je diktatura Generalnog sekretara, koga za uzvrat štiti zakon.

3. Nasilno ispiranje mozga, kontrola misli, čvrsta organizacija i „kad se uđe nema izlaska“

Organizacija KPK je izuzetno čvrsta: za prijem su potrebne dve preporuke članova Partije; novi član mora položiti zakletvu lojalnosti partiji; članovi partije moraju da plaćaju članarinu, da prisustvuju organizacionim aktivnostima i da učestvuju u kolektivnoj političkoj nastavi. Partijske organizacije prodiru u sve nivo vlasti. U svakom selu, gradu i kraju postoje osnovne KPK organizacije. KPK kontroliše ne samo svoje članstvo i svoje poslove, već i one koji nisu članovi, jer se celokupan režim mora „povinovati partijskom vođstvu“. U godinama kad su sproveđene kampanje klasne borbe, „sveštenici“ KPK religije, to jest, partijski sekretari na svim nivoima, nisu se bavili ničim osim disciplinovanjem ljudi.

„Kritika i samo-kritika“ na partijskim sastancima su uobičajen način za kontrolu umova članova partije. Tokom svog postojanja, KPK je lansirala mnoštvo političkih pokreta za „čišćenje partijskog članstva“, ispravljanje partijske atmosfere“ „hvatanje izdajnika“, „odstranjivanje anti-boljševičkih trupa (AB trupa)ⁱⁱⁱ“ i „disciplinovanje partije“, periodično testiranje „osećaja partijske prirode“ – to jest, upotrebe nasilja i terora da bi se testirala odanost partijaca Partiji, dok se osigurava da većito idu u korak s njom.

Učlaniti se u KPK isto je što i potpisati neraskidiv ugovor o prodaji tela i duše. Sa partijskim pravilima koja su iznad državnih zakona, Partija po volji može da isključi bilo kog člana, dok pojedini član ne može da napusti KPK bez da to rezultuje drastičnom kaznom. Napuštanje Partije smatra se nelojalnošću i donosi kobne posledice. Tokom Velike kulturne revolucije, kad je KPK imala absolutnu vlast, dobro se znalo da ako partija želi da te nema, neće te ni biti; ako partiji trebaš živ, ne možeš umreti. Kad bi neko počinio samoubistvo, bio bi

etiketiran kao neko ko se "plaši kazne naroda za počinjeni zločin", pa bi članovi njegove porodice bili involvirani i kažnjeni.

Proces odlučivanja unutar Partije funkcioniše kao crna kutija, budući da se unutar-partijska borba mora držati u apsolutnoj tajnosti. Svi partijski dokumenti su poverljivi. Bojeći se otkrivanja njihovih zločinačkih postupaka, KPK često napada disidente optužujući ih da su „otkrivali državne tajne“.

4. Pobuđivanje nasilja, krvoprolića i žrtvovanja partiji

Mao Cetung je rekao: „Revolucija nije svečana večera, pisanje eseja, slikanje slike, ili vezenje goblena; ove stvari nikad neće biti tako prefinjene, tako ugodne i nežne, tako umerene, dobre, uglađene, odmerene i velikodušne. Revolucija je pobuna, akt nasilja kojim jedna klasa zbacuje drugu.^{iv}“

Deng Xiaoping je preporučio da se „ubije 200.000 ljudi, u zamenu za 20 godina stabilnosti“.

Đijang Cemin je naredio: „Uništite ih (Falun Gong pratikante) fizički, srušite im reputaciju i dovedite ih do bankrota.“

KPK promoviše nasilje, a u proteklim političkim pokretima ubila je nebrojeno mnogo ljudi. Ona obrazuje ljude da neprijatelja tretiraju „hladno kao oštra zima“. Crvenu zastavu treba shvatiti kao da je „crvena od mučeničke krvi“. Zavisna od crvi i krvoprolića, Partija obožava crveno.

Da bi ohrabrla ljude da se žrtvuju Partiji, ona izlaže primere „herojstva“. Kad je Zhang Side stradao u peći za preradu opijuma, Mao Cetung je njegovu smrt veličao kao da je „teška poput planine Tai^v“. U tim sumanutim godinama, „hrabre reči“ poput „ne plašim se ni muka ni smrti“ i „gorka žrtva ojačava čvrstu rešenost; mi smemo da nateramo mesec i sunce da zasjaju na novom nebu“, usred ekstremne oskudice materijalnih zaliha, davale su stremljenjima opipljivost.

Krajem sedamdesetih, Vijetkong je poslao trupe i svrgnuo režim Crvenih kmera, koji je bio pod pokroviteljstvom KPK i izvršio je neopisive zločine. Iako je KPK bila van sebe od besa, nije mogla da pošalje trupe da podrži Crvene kmere, jer Kina i Kambodža nemaju zajedničku granicu. Umesto toga, KPK je duž kinesko-vijetnamske granice lansirala rat protiv Vijetnama, da bi u ime „samoodbrane“ kaznila Vijetkong. Desetine hiljada kineskih vojnika na ovaj način su žrtvovale svoju krv i živote za borbu između komunističkih partija. Njihova smrt, međutim, nije imala nikakve veze sa teritorijom, ili suverenitetom. Bez obzira, nekoliko godina kasnije, KPK je na sramotan način obeleželila besmisleno žrtvovanje tolikih naivnih, nevinih mladih života, nazivajući ga „revolucionarnim herojskim duhom“, bez poštovanja pozajmljujući pesmu „Elegantno držanje krvlju obojeno“. 154 kineska mučenika stradalo je 1981 zauzimajući planinu Faka u provinciji Guangxi, koji je KPK olako vratio Vijetnamu posle graničnog sporazuma Kine i Vijetnama.

Kad je naglo širenje SARS početkom 2003 pretilo da ugrozi ljudske živote, KPK je spremno primila u svoje redove mnoge mlade medicinske sestre. Zatim

su ove žene na brzinu zatvorene u bolnice da neguju SARS pacijente. KPK gura mlade ljude na najopasniju liniju fronta, da bi kreirala „imidž veličanstvenosti“ po principu „ne plašim se ni muka ni smrti“. Međutim, KPK nema objašnjenje gde je tada bilo ostalih 65 miliona članova Partije i kakav su imidž doneli Partiji.

5. Poricanje vere u Boga i gušenje ljudske prirode

KPK promoviše ateizam, tvrdeći da je religija „duhovni opijum“ koji truje ljude. Iskoristila je svoju moć da suzbije sve religije u Kini, da bi se posle ovog samu sebe proglašila za božanstvo, dajući apsolutnu vlast u državi KPK kultu.

KPK je istovremeno sabotirala religiju i razorila tradicionalnu kulturu. Tvrđila je da su tradicija, moral i etika neto feudalno, praznoverno i rekacionarno, brišući ih u ime revolucije. Za vreme Velike kulturne revolucije, rasprostranjeni loši fenomeni kršili su kinesku tradiciju, poput međusobnih optužbi bračnih parova, učenika koji su prebijali profesore, očeva i sinova koji su se okretali jedan na drugog, Crvenoarmejaca koji su neobuzdano ubijali nevine, a buntovnike prebijali, maltretirali i pljačkali. Ovo su bile prirodne posledice pljačkaške prirode KPK.

Po uspostavljanju svog režima, KPK je nateralala etničke manjine da se zavetuju na savezništvo sa komunističkim rukovodstvom, kompromitujući na tak način svoju bogatu i živopisnu etničku kulturu.

4. juna 1989, takozvana „Narodna oslobodilačka armija“ masakrirala je studente u Pekingu. Zbog ovog su Kinezi potpuno izgubili nadu u političku budućnost Kine. Posle ovog se celokupna nacija usredsredila na pravljenje novca. Od 1999 do danas, KPK brutalno progoni Falun Gong, okrenuta protiv „Istinitosti, Blagosti i Trpeljivosti“, na ovaj način prouzrokujući ubrzani pad moralnih standarda.

Od početka ovog novog veka, nova tura nezakonitog ograđivanja zemljišta^{vi} i zaplena novčanih i materijalnih resursa (od strane korumpiranih funkcionera KPK, u saradnji sa profiterima) je mnoge osiromašila, učinivši ih beskućnicima. Broj ljudi koji se, u nastojanju da se ispravi nepravda, žalio vlastima naglo se povećao, a socijani konflikti su se intenzivirali. Masovni protesti, koje policija i oružane snage nasilno suzbijaju, su česti. Fašistička priroda „Republike“ postaje očigledna, a društvo gubi sopstvenu moralnu savest.

U prošlosti zločinac ne bi naudio prvom susedu, ili, kako kaže poslovica - lisica je lovila daleko od kuće. Danas, kad ljudi žele da nasamare nekog, oni radije ciljaju na svoje rođake i prijatelje, nazivajući to „ubijanjem poznanika“.

U prošlosti, kineske nacije su odgajale čestitost iznad svega, a danas ljudi ismevaju siromahe, ali ne i prostitutke. Istorija destrukcije ljudske prirode i morala u Kini živo je iskazana u sledećoj baladi:

„Pedesetih ljudi su jedni drugima pomagali,
šezdesetih ljudi su se borili jedni protiv drugih,
sedamdesetih su varali jedni druge,

osamdesetih im je bilo stalo samo do sebe samih, devedesetih iskorišćavaju svakog na kog naiđu.“

6. Vojna uzurpacija vlasti, monoplizacija ekonomije i divlje političke i ekonomske ambicije

Jedina svrha osnivanja KPK bila je da se oružanim snagama osvoji vlast i stvori sistem državnog vlasništva u kom država, kroz plansku ekonomiju, održava monopol. Divlja ambicija KPK znatno prevazilazi onu koju imaju obični kultovi, koji naprosto akumuliraju novac.

U zemlji socijalističkog javnog vlasništva, u kojoj vlada Komunistička partija, partijske organizacije koje drže veliku vlast, to jest, partijski komiteti i ogranci na raznim nivoima, nametnuti su, ili poseduju, normalnu državnu infrastrukturu. Uzurpatorske partijske organizacije kontrolišu državnu mašineriju, povlačeći sredstva direktno iz državnih budžeta na različitim nivoima. Kao vampir, KPK je isisala veliku količinu bogatstva iz nacije.

2. Šteta koju proizvodi KPK kult

Kad se pomenu incidenti poput ubijanja ljudi nervnim gasom od strane sekte Aum Shinri Kyo (Vrhovna istina), članovi sekte Sunčev hram, koji se samoubistvom penju na nebo, ili masovno samoubistvo 900 sledbenika Jim Jonesovog „Narodnog hrama“, svako uzdrhti od straha i ljutine. KPK je, međutim, kult zla koji čini hiljadu puta gnusnije zločine, povređujući nebrojeno mnogo života. Ovo je zato što KPK ima sledeće jedinstvene osobine koje nedostaju običnim sektama.

Kult zla postao je državna religija

U većini zemalja, ako nisi sledbenik neke religije, ipak možeš da živiš srećno bez čitanja literature i slušanja principa te religije. U Kini, međutim, je nemoguće živeti bez konstantnog izlaganja doktrinama i propagandi KPK kulta, budući da je KPK, otkad je osvojila vlast, pretvorila ovaj kult zla u državnu religiju.

Svoje političke propovedi KPK počinje da usađuje još u vrtiću i osnovnoj školi. Bez da se prođe Politički ispit, ne može se dobiti viši stepen obrazovanja, ili unapređenje na više radno mesto. Nijedno od pitanja iz Političkog ispita ne toleriše nezavisno razmišljanje. Oni koji polažu te ispite, da bi položili, prinuđeni su da memorišu standardne odgovore koje daje KPK. Nesrećni Kinezi moraju da ponavljaju propovedi KPK i dok su mlađi, na taj način ispirajući svoj mozak iznova i iznova. Kad se jedan kadar unapređuje u višu državnu kancelariju, bez obzira je li član KPK ili nije, on mora da završi Partijsku školu. Neće dobiti unapređenje dok god ne ispuni zahteve za dobijanje diplome Partijske škole.

U Kini, gde Komunistička partija predstavlja državnu religiju, nije dozvoljeno postojanje grupe koje imaju različito mišljenje. Čak i „demokratske partije“, koje

se osnivaju kao politički paravan KPK, i reformisana „Crkva Tri-samo“ (tj. samo-administracija, samo-podrška i samo-propagacija“ moraju formalno da priznaju vođstvo KPK. Prema pravoj kultnoj logici KPK, pre prihvatanja drugih verovanja, lojalnost KPK je najpreči prioritet.

Kontrola društva ide do ekstrema

Ovaj kult zla mogao je da postane državna religija zahvaljujući tome što je KPK imala potpunu društvenu kontrolu i što je pojedincu oduzela slobodu. Ovakva vrsta kontrole je bez presedana, budući da je KPK lišila ljudi privatne imovine, kao jednog od temelja slobode. Pre osamdesetih godina, ljudi u urbanim područjima mogli da zarade samo radeći u preduzećima kontrolisanim od strane Partije. Seljaci u ruralnim oblastima morali su da žive na posedima u vlasništvu partijskih komuna. Niko nije mogao izbeći kontrolu KPK. U socijalističkoj zemlji poput Kine, partijske organizacije su sveprisutne – od centralne vlasti do lokalnih nivoa u društvu, uključujući sela i predgrađa. Kroz partijske komitete i ogranke na svim nivoima, KPK održava apsolutnu kontrolu nad društvom. Ovakva apsolutna kontrola ugnjetava individualne slobode – slobodu kretanja (sistem prijave boravka), slobodu govora (500.000 desničara je osuđeno od strane KPK zbog izržavanja slobode govora), slobodu mišljenja (Lin Cao i Cang Ciksin^{vii} su streljani zbog sumnji u KPK), i slobodu informisanja (nezakonito je čitati zabranjene knjige i slušati „neprijateljske radio stanice“; šetnja po internetu se takođe prati).

Moglo bi se reći da KPK sada dopušta privatno vlasništvo, ali ne treba zaboraviti da ova je politika reformatorstva i otvorenosti nastala tek kad kad je socijalizam došao u tačku kad ljudi više nisu imali šta da jedu, a nacionalna ekonomija je bila na ivici kolapsa. Da bi se spasio od uništenja, KPK je morao da odstupi za korak. Bez obzira, čak i nakon reformi i otvaranja, KPK ipak nije prepustila kontrolu narodu. Brutalni progon Falun Gong praktikanata, koji je toku, mogao se desiti samo u zemlji koju kontroliše Komunistička partija. Kad bi KPK uspeo da postane ekonomski gigant, kako bi želeo, izvesno je da bi pojačao svoju kontrolu kineskog naroda.

Zastupanje nasilja i preziranje života

Skoro svi kultovi zla kontrolišu svoje sledbenike, ili se nasiljem odupiru spoljnim pritiscima. Ipak, malo je njih bez ikakve griže savesti pribeglo nasilju, onako kako to KPK čini. Ni ukupan broj žrtava svih sekti na svetu ne može se uporediti sa brojem ljudi koje je ubila KPK. KPK gleda na čovečanstvo samo kao na sredstvo kojim će doći do svog cilja; ubijanje je samo još jedno sredstvo. Stoga u progonu ljudi KPK nema ograničenja, niti skrupula. Svi, isključujući simpatizere, članove i rukovodioce KPK, mogu postati meta progona.

KPK je bila tutor Crvenim kmerima u Kambodži, što je tipičan slučaj brutalnosti KPK i nepoštovanja života. Inspirisan i vođen Mao Cetungovim učenjem, za vreme svoje vladavine duge 3 godine i osam meseci, Komunistička partija Kambodže, predvođena Pol Potom, usmrtila je dva miliona ljudi – oko četvrtinu celokupne populacije ove male zemlje – da bi „eliminisala sistem privatne

svojine“. Od ukupnog broja stradalih, više od 200.000 su Kineske nacionalnosti.

Radi pamćenja zločina koje je počinila Komunistička partija, u spomen žrtvama, Kambodža je osnovala muzej u kom su dokumentovani i prikazani zločini Crvenih kmera. Muzej se nalazi u bišem zatvoru Crvenih kmera. Nekada srednja škola, zgradu je u zatvor S-21 pretvorio Pol Pot, specijalno za zatvorenike savesti. Mnogi intelektualci su ovde držani i mučeni do smrти. Zajedno sa zatvorskim zgradama i raznim spravama za mučenje, tu su i crne bele fotografija žrtava, pre nego što su poslate u smrt. Mnoga užasna mučenja su dokumentovana: klanje, bušenje mozga, deca bačena pod i ubijena, itd. Sve ove metode mučenja naučene su od „eksperata i tehničkih profesionalaca“ koje je KPK poslala u pomoć Crvenim kmerima. KPK je obučavala čak i fotografе, koji su se specijalizovali za slikanje zatvorenika pre egzekucije, za dokumentaciju ili zabavu.

Upravo u ovom S-21 zatvoru konstruisana je mašina za bušenje glave i vađenje mozga za spravljanje hranjivih obroka za rukovodioce Komunističke parije Kambodže. Zatvorenici savesti bi bili vezani za stolicu pred mašinom za bušenje glave. Žrtva bi bila izuzetno prestravljena, dok je otpozadi burgija polako prodirala kroz glavu, brzo i efikasno vadeći mozak pre nego što bi žrtva izdahnula.

3. Kultna priroda Komunističke partije

Šta to Komunističku partiju čini tako tiranskom i opakom? Kad je avet Komunističke partije došla na ovaj svet, došla je sa jezivim zadatkom. *Manifest Komunističke partije* pri kraju sadrži poznati odlomak:

Komunisti preziru skrivanje sopstvenih pogleda i ciljeva. Oni otvoreno izjavljuju da se njihovi ciljevi mogu ostvariti samo nasilnim rušenjem svih postojećih društvenih uslova. Neka vladajuće klase drhte pred komunističkom revolucijom. Proleteri nemaju šta da izgube sem sopstvenih okova. Svet je njihov.

Zadatak ove aveti bio je da uz pomoć nasilja otvoreno izazove ljudsko društvo, da pregazi stari svet, „da eliminiše privatno vlasništvo“, „da eliminiše karakter, nezavisnost i slobodu buržoazije“, „da eliminiše ekspoataciju, eliminiše porodicu, i omogući da proletarijat zavlada svetom“.

Ova politička partija, koja je otvoreno iznela želju da „bije, gazi i pljačka“, ne samo da poriče da je njen gledište zlo, već već u *Manifestu Komunističke partije* licemerno objavljuje: „Komunistička revolucija je najradikalniji raskid sa tradicionalnim odnosima; nije čudno što njen razvoj uključuje radikalni raskid sa tradicionalnim idejama.“

Odakle dolazi tradicionalna misao? Prema ateističkom prirodnom zakonu, tradicionalna misao prirodno dolazi iz prirodnih zakona i društva. Ona je rezultat sistematskog kretanja univerzuma. Prema onima koji veruju u Boga, međutim, ljudska tradicija i moralne vrednosti su Bogom dane. Bez obzira na poreklo, najosnovniji ljudski moral, norme ponašanja, i standardi za određivanje dobra i zla su relativno stabilni; oni su hiljadama godina osnova za

regulisanje ljudskog ponašanja i održavanje društvenog poretku. Kad bi ljudi izgubili moralne norme i standarde za procenu dobra i zla, zar se ne bi degenerisali u životinje? Kad *Manifest Komunističke partije* objavi „fundamentalni raskid sa tradicionalnim idejama“, on preti osnovi normalne egzistencije ljudskog društva. Komunistička partija je osuđena da postale kult zla, koji donosi uništenje ljudskoj vrsti.

Celokupan *Manifest Komunističke partije*, koji postavlja vodeće principe komunističke partije, je prožet ekstremnim izjavama, ali ni zrnom dobrote i Trpeljivosti. Marks i Engels su mislili da su pronašli zakon društvenog razvoja kroz dijalekstički materijalizam. Stoga su sa „istinom“ u svojim rukama sve stavili u pitanje, sve negirajući. Ljudima su tvrdoglavu nametnuli iluzije Komunizma, ne uzdržavajući se da radi razaranja postojećih socijalnih struktura i kulturnih temelja zastupaju upotrebu nasilja. Ono što je skupa sa *Manifestom Komunističke partije* preneto novonastaloj Komunističkoj partiji predstavlja zlu avet, koja se suprotstavlja nebeskim zakonima, ukida ljudsku prirodu, ostavljujući utisak arogancije, izuzetne sebičnosti i neobuzdanosti.

4. Teorija sudnjeg dana Komunističke partije - strah od kraja partije

Marks i Engels su usadili zao duh u Komunističku partiju. Lenjin je u Rusiji osnovao Komunističku partiju, a onda je pomoću nasilja nitkova zbacio prelaznu vladu sastavljenu nakon Februarske revolucije^{viii}, odbacio buržoarsku revoluciju u Rusiji, preuzeo vladu, i obezbedio uporište za Komunističku sektu. Međutim, Lenjinov uspeh nije doveo do toga da proleteri osvoje svet. Upravo suprotno, kako se kaže u prvom pasusu *Manifesta Komunističke partije*: „Sve sile stare Evrope ušle su u sveti savez da bi izvršili egzorcizam ove aveti...“ Kad je Komunistička partija rođena, odmah se suočila sa krizom opstanka i neprestalnim strahom od eliminacije.

Nakon Oktobarske revolucije^{ix}, ruski komunisti, ili Boljševici, nisu doneli mir i hleb narodu, već samo bezobjirno ubijanje. Linija fronta je gubila rat, a revolucija je slabila ekonomiju. Stoga su ljudi počeli da se bune. Građanski rat brzo se proširio kroz celu naciju, a seljaci su odbili da daju namirnice gradovima. Potpuna pobuna desila se među Kozacima, blizu reke Don; njihova borba protiv Crvene armije donela je brutalno krvoproljeće. Varvarska i brutalna priroda klanice koja je nastala u ovoj bici opisana je u literaturi, npr. u Šolohovljevom Tihom Donu, i drugim njegovim pripovetkama iz ciklusa o reci Don. Trupe predvođene bivšim belogardejskim admiralom Aleksandrom Vailijevićem Kolčakom i generalom Antonjinom Denikinom, skoro da su u jednom trenutku zbacile rusku Komunističku partiju. Iako novorođena politička snaga, Komunističkoj partiji se protivio veći deo nacije, možda zato što je komunistički kult bio suviše zao da bi ljudima osvojo srca.

Iskustvo Komunističke Partije Kine je bilo slično ruskom. Od „Incidenta Mari“ i „Dvanaestoaprilske masakre“ do toga da su pet puta bili potisnuti na teritorije pod kontrolom KPK, i toga da su bili prinuđeni da preduzmu 25.000 kilometara „Dugi marš“ – KPK je uvek bila u opasnosti da bude eliminisana.

Komunistička partija je rođena sa odlučnošću da na svaki način uništi stari svet. Tada se našla suočena sa sledećim problemom: kako da opstane bez da

bude eliminisana. Komunistička partija konstantno živi u strahu od sopstvenog pada. Opstanak je najveća briga komunističkog kulta, ono što mu je stalno u fokusu. Sa internacionalnim savezom komunista u rastrojstvu, kriza opstanka KPK se pojačala. Od 1989, kako joj se bliži gubitak vlasti, njen strah od sopstvenog sudnjeg dana postaje sve realniji.

5. Dragoceno oruđe opstanka komunističkog kulta – brutalna borba

Komunistička partija bez prestanka naglašava gvozdenu disciplinu, absolutnu odanost i organizacione principe. Oni koji se učlanjuju u KPK, moraju položiti zakletvu:

„Želim da se priključim Komunističkoj partiji Kine, da podržavam statut partije, sledim partijske propise, ispunjavam članske obaveze, izvršavam partijske odluke, strogo se pridržavam partijske discipline, čuvam partijske tajne, budem lojalan Partiji, radim marljivo, čitav život da posvetim Komunizmu, da budem spremam da sve žrtvujem Partiji i narodu, i da nikad ne izdam Partiju.“ (Statut KPK, I poglavje, član 6)

Ovaj duh kultne odanosti Partiji, KPK naziva „osećajem partijske prirode“. On od člana KPK traži da u svakom času bude spremam da se odrekne sopstvenih verovanja i principa, apsolutno poštujući partijsku volju i volju rukovodioca. Ako parija od tebe traži da budeš dobar, onda ćeš biti dobar; ako ti partija traži da činiš zlo, onda ćeš činiti zlo. U suprotnom ne ispunjavaš standard za člana Partije, jer nisi pokazao jak „osećaj partijske prirode“.

Mao Cetung je rekao: „Marksistička filozofija je filozofija borbe.“ Da bi odgajio i održao „osećaj partijske prirode“, KPK se oslanja na mehanizam periodične unutarpartijske borbe. Konstantno mobilišući brutalnu borbu unutar i izvan partije, KPK eliminiše otpadnike i stvara crveni teror. Istovremeno, Partija bez prestanka odbacuje članove, čini da pravila kulta budu strožija, i neguje stav članstva prema „partijskoj prirodi“, kako bi ojačala borbenu sposobnost Partije. Ovo je dragoceno oruđe koje KPK koristi da bi produžila svoj opstanak.

Među rukovodiocima KPK, Mao Cetung je bio najveštiji u upotrebi dragocenog oružja brutalne borbe unutar Partije. Brutalnost ovakve borbe i opakost njениh metoda počela je još tridesetih godina u područjima pod kontrolom kineskih komunista, u takozvanom „Sovjetskom području“.

1930, Mao Cetung je na širokoj osnovi inicirao revolucionarni teror u Sovjetskom području provincije Jiangxi, poznat kao čistka Anti-Boljševičkih trupa, ili AB trupa. Hiljade vojnika Crvene armije, članova Partije i Lige, i civila, brutalno je ubijeno u komunističkim bazama. Incident je prouzrokovala Maova despotska kontrola. Pošto je osnovao Sovjetsku oblast u Jiangxiju, Maoa je ubrzo izazvala Crvena armija i partijske organizacije sa jugozapada Jiangxija, koje je predvodio Li Wenlin. Mao nije mogao da podnese nikakvu organizovanu opozicionu snagu pred nosem, pa je upotrebio najekstremnije metode da potisne partijske članove za koje je sumnjaо da su disidenti. Da bi stvorio ozbiljnu atmosferu za čistku, Mao nije oklevao da krene sa trupama

pod njegovom direktnom kontrolom. Od početka novembra do sredine decembra, Prvi front Crvene Armije je prošao kroz „brzu vojnu čistku“. Organizacije za čistku kontra-revolucionara osnovane su na svakom pojedinom nivou armije, uključujući diviziju, puk, bataljon, četu i vod, hapseći i ubijajući partiskske članove iz porodica zemljoposednika i imućnih seljaka, i one koji su imali primedbe. Za manje od mesec dana, od 40.000 vojnika Crvene armije, 4.400 je proglašeno za elemente AB trupa, uključujući 10 kapetana (kapetana AB trupa); svi su streljani.

U narednom periodu Mao je počeo da kažnjava disidente u Sovjetskoj oblasti. U decembru 1930 naredio je Li Shaojiu, Generalnom sekretaru Generalnog političkog odeljenja Prvog fronta Crvene Armije i Predsedniku komiteta za čišćenje da predstave Generalni granični komitet i odu u grad Futan u Jiangxi provinciji, gde se nalazila komunistička vlada. Li Shaojiu je uhapsio članove Provincijskog izvršnog komiteta i osam komandanata 20. Crvene armije, uključujući Duang Liangbija i Li Baifanga. Upotrebio je mnoge okrutne metode, poput premlaćivanja i nanošenja opeketina – ljudi koji su na ovaj način mučeni imali su povrede po celom telu, slomnjene prste, svuda opeketine, i nisu se mogli kretati. Prema dokumentovanim dokazima iz tog vremena, krizi žrtava parali su nebo; surovi metodi mučenja bili su izuzetno nehumanici.

8.decembra, žene Li Baifanga, Ma Minga i Zhou Miana pošle su da posete zatvorene muževe, ali su i one uhapšene kao članovi AB trupa i brutalno mučene. Grubo su premlaćene, tela i vulve su im pečene, a dojke sečene nožovima. Pod okrutnim mukama, Duang Liangbi je priznala da su Li Wenlin, Jin Wanbang, Liu Di, Zhou Mian, Ma Ming i ostali vode AB trupa, i da u školama Crvene armije ima puno članova AB trupa.

U jezivoj čistki AB-trupa u Futianu, od 7. decembra do večeri 12. decembra, za samo pet dana, Li Shaojiu i drugi uhapsili su više od 120 navodnih članova AB trupa i desetine glavnih kontra-revolucionara; više od 40 ljudi je streljano. Surovi postupci Li Shaojiua konačno su bili okidač za “Futianski incident^{xii}” 12. decembra 1930, koji je zapanjio Sovjetsko područje. (Iz Gao Huavog *Istorijskog istraživanja Mao Cetungove čistke AB trupa u Sovjetskom području, provincija Jiangxi*)

Od Sovjetskog područja do Yan'ana, Mao se oslanjao na svoju teoriju i praksu borbe, postepeno težeći i ostvarujući svoje apsolutno liderstvo u Partiji. Nakon što je KPK došla na vlast 1949, Mao je nastavio da se oslanja na ovu vrstu unutar-partiskske borbe. Na primer, na Osmom plenumu Osmog centralnog komiteta KPK održanog u Lushanu 1959, Mao Cetung je lansirao iznenadan napad na Peng Dehuaia, uklanjajući ga sa položaja^{xiii}. Od svih centralnih vođa koje su prisustvovale konferenciji zatraženo je da zauzmu stav; nekolicina koja se usudila da izradi drugačije mišljenje označena je kao antipartijski blok Peng Dehuaija. Za vreme Kulturne revolucije, svi kadrovi-veterani u Centralnom komitetu KPK su kažnjeni jedan po jedan, a svi su se predali bez imalo borbe. Ko bi se usudio da išta kaže protiv Mao Cetunga? KPK je uvek naglašavala gvozdenu disciplinu, odanost Partiji i organizacione principe, zahtevajući bespogovornu poslušnost vođi hijerarhije. Ova vrsta partijske prirode je prožeta neprestalnom političkom borbom.

Za vreme Kulture revolucije Li Lisan, ranije jedan od rukovodilaca partije, doveden je do granice izdržljivosti. Sa 68 godina starosti, prosečno je isleđivan sedam puta mesečno. Njegova žena Li Sha tretirana je kao špijun "Sovjetskih revizionista" i poslana u zatvor; ne zna se šta se s njom desilo. Nemajući drugog izbora, u očaju, Li se ubio velikom dozom pilula za spavanje. Pre smrti, Li Lisan je napisao pismo Mao Cetungu, istinski održavajući "osećaj partijske prirode" prema kom član KPK ne sme da se preda čak ni na ivici smrti:

Predsedniče,

Uskoro ću samoubistvom kročiti na put izdaje Partije, i nemam načina da opravdam svoj zločin. Samo jedno mogu da kažem, a to je da moja porodica nikad nije saradivala sa neprijateljskim državama. Samo po ovom pitanju, zahtevam da centralna vlada istraži i ispita činjenice, izvlačeći zaključke bazirane na istini...

Li Lisan

22 juni, 1967^{xiii}

Dok je filozofija borbe Mao Cetunga očigledno vukla Kinu u katastrofu bez presedana, ova vrsta političke kampanje i unutar-partijske borbe, koja jednom u "sedam ili osam godina" dobija na širini, obezbedili su opstanak KPK. Svaki put kad bi nastala kampanja, bila bi proganjana manjina od 5%, a većina od 95% bila bi navedena da poslušno sledi osnovnu liniju Partije, na taj način ojačavajući kohezionu silu Partije i njen destruktivni kapacitet. Ova borba eliminisala bi i "posrnule" članove, koji nisu bili spremni da se odreknu sopstvene savesti, i napadala svaku silu koja bi se usudila da se suprotstavi. Kroz ovaj mehanizam borbe, kontrolu zadržavaju oni članovi KPK koji imaju najveću želju za borbom, i najbolje koriste gangsterske metode. Svi lideri KPK kulta su neutrašivi ljudi, sa bogatim iskustvom borbe, puni partijskog duha. Onima koji su je iskusili, ovakva partijska borba daje i "kravu lekciju" i nasilno ispiranje mozga. Istovremeno, ona konstantno dodaje energiju KPK, dalje ojačavajući njenu želju za borbom, obezbeđujući svoj opstanak, i sprečavajući je da postane umerena grupa koja se odriče borbe.

Ova vrsta partijske prirode na kojoj KPK insistira, dolazi upravo od kultne prirode KPK. Da bi postigla svoj cilj KPK je odlučna da raskine sa svim tradicionalnim principima, i upotrebi sva sredstva da bi se bez oklevanja izborila sa svakom silom koja je ometa. Zato joj je potrebno da navede i natera sve članove da postanu bezdušno, nepravedno i bezverno oruđe partije. Ovakva priroda KPK potiče od mržnje prema ljudskom društvu i tradiciji, obmanjujućem samo-preispitivanju, i ekstremnoj sebičnosti i preziru prema ljudskom životu. Da bi dostigla svoj tzv. Ideal, KPK koristi nasilje da bi pregazila svet i eliminisala sve disidente. Ovakav kult zla susreo bi se sa protivljenjem ljudske savesti, pa da bi se ljudi naterali da veruju u njenu zlu doktrinu, mora eliminisati ljudsku savest i dobre misli. Stoga, da bi obezbedila svoj opstanak, KPK najpre mora da uništi ljudsku savest, dobre misli, i moralne standarde, pretvarajući ljude u robe i oruđe. Prema logici KPK, interes i život Partije prevazilaze sve ostalo; oni su čak važniji od kolektivnog interesa svih

članova Partije, pa tako svaki zasebni član partije mora biti spreman da se žrtvuje za Partiju.

Posmatrajući istoriju KPK, pojedinci koji su zadržali način razmišljanja tradicionalnih intelektualaca poput Scen Duxua i Qu Quibajja, ili oni kojima je i dalje bilo stalo do narodnih interesa, poput Hu Yaobanga i Zhao Ziyanga, ili onih koji su bili odlučni da budu čisti funkcioneri i da zaista služe narodu, poput Zhu Rongjia – bez obzira koliko su doprineli Partiji, i bez obzira koliko su lišeni ličnih ambicija, bili su neizbežno očišćeni, uklonjeni, ili potisnuti partijskim interesima i disciplinom.

Osećaj partijske prirode, ili naklonost Partiji, odgajan u njihovim kostima kroz puno godina borbe, često ih je terao da prave kompromise i predaju se u kritičnim momentima, jer u njihovoj podsvesti, opstanak partije je najviši interes. Radije bi se žrtvovali, gledajući kako zla sila unutar partije vrši ubistvo, nego što bi svojim savesnim i samilosnim razmišljanjem doveli u pitanje opstanak Partije. Ovo je upravo rezultat mehanizma borbe KPK: dobre ljudi ona pretvara u svoje oruđe, a prirodu Partije koristi da u najvećoj mogućoj meri ograniči, i čak eliminiše, ljudsku savest. Desetine "borbenih linija" KPK oborile su više od 10 najviših partijskih lidera ili predviđenih naslednika; nijedan od glavnih partijskih lidera nije dobro svršio. Iako je Mao Cetung bio kralj 43 godine, malo pošto je umro, njegova žena i nećak su su zatvoreni, što je širom Partije pozdravljenko kao velika pobeda Maoizma. Je li ovo komedija ili farsa?

Nakon što je KPK ugrabila političku moć, krenule su neprestalne političke kampanje, od unutar-partijskih borbi do borbi izvan partije. Ovako je bilo u eri Mao Cetunga, tako je i u eri "reformi i otvaranja", posle Maoa. Osamdesetih godina, kad su ljudi u svom razmišljanju upravo počinjali da dobijaju malo slobode, KPK je lansirala kampanju "Opozicije buržoarskoj liberalizaciji", predloživši "Četiri fundamentalna principa"^{xiv} da bi održala apsolutnu vlast. 1989, studenti koji su na miran način zatražili demokratiju, u krvi su ugušeni, jer KPK ne dopušta demokratske aspiracije. Devedesete godine su bile svedokom brzog porasta broja Falun Gong praktikanata koji veruju u Istinitost, Blagost i Trpeljivost, ali koji su se 1999 suočili sa genocidnim progonom, jer KPK ne može da toleriše ljudsku prirodu i blagonaklone misli. Da bi uništila ljudsku savest i osigurala sopstvenu vlast, ona mora da koristi nasilje. Od ulaska u 21. vek, Internet je povezao svet, ali KPK troši ogromne sume novca za internet blokade koje će uhvatiti onlajn liberale, jer se KPK jako plaši kad ljudi slobodno dolaze do informacija.

6. Degeneracija zlog kulta KPK

Zli kult KPK u velikoj meri vlada suprotno ljudskoj prirodi i nebeskim principima. KPK je poznat po svojoj aroganciji, samo-važnosti, sebičnosti, i brutalnim, neobuzdanim postucima. Zemlji i narodu, KPK konstantno donosi katastrofe, a ipak nikad ne priznaje sopstvene greške, nikad ljudima ne otkriva svoju pravu prirodu. KPK nikad nije oklevala da menja svoje slogane i oznake, što je od strane KPK smatrano za sredstvo za održavanje kontrole. Ona će sve učiniti da opstane na vlasti, uz potpuno neuvažavanje moralnosti, pravde i ljudskog života.

Institucionalizacija i socijalizacija ovog kulta zla moraju ga dovesti do kolapsa. Kao rezultat centralizacije vlasti, javno mnenje se učutkuje, a svi posmatrački mehanizmi se razaraju, ne ostavljajući snagu koja će KPK zaustaviti od klizanja u korupciju i dezintegraciju.

Današnja KPK je postala najveća vladajuća "partija pronestere i korupcije" na svetu. Prema zvaničnoj statistici u Kini, među 20 miliona rukovodilaca, činovnika i kadrova partije ili države tokom zadnjih 20 godina, osam miliona je okrivljeno za korupciju, pa je disciplinovano i kažnjavano na osnovu partijskih propisa. Ako bi se u obzir uzeli i neidentifikovani državni funkcioneri, procenjuje se da bi bilo više od dve trećine korumpiranih partijskih i državnih zvaničnika, od koji je samo mali deo otkriven i pod istragom.

Obezbeđivanje materijalne koristi pomoću mita i iznude postao je najveći faktor kohezije za jedinstvo KPK. Korumpirani činovnici znaju da bez KPK ne bi imali priliku da steknu ličnu korist, a ako KPK padne, oni ne samo da će izgubiti moć i položaj, već će se takođe suočiti sa istragom. U *Nebeskoj kletvi*, romanu koji razotkriva delovanje funkcionera KPK ispod žita, autor Chen Fang kroz usta Hao Xiangshoua, zamenika direktora opštinske KPK kancelarije, otkriva najveću tajnu KPK, da je "korupcija stabilizovala političku moć".

Kineskom narodu je jasno da "ako se budu borili protiv korupcije, parija će pasti; ako se ne budu borili protiv korupcije, nacija će iščeznuti". KPK, međutim, neće rizikovati sopstvenu propast da bi se izborila sa korupcijom. Ono što će učiniti svodi se na egzekuciju nekoliko korumpiranih pojedinaca, kao žrtvenih jaganjaca, a radi popravljanja sopstvenog imidža. Ovo joj produžava život za još koju godinu, na račun malog broja korumpiranih elemenata. Danas je jedini cilj kulta zla KPK da se održi na vlasti i da odloži svoju abdikaciju.

U današnjoj Kini, moral i etika su se degenerisali do neprepoznavanja. Bezvredni proizvodi, prostitutke, droga. Zavere funkcionera i bandi, organizovani zločin, kocka, podmićivanje – iskvarenost svake vrste preovladava. KPK masovno ignoriše ovaj moralni raspad, dok su mnogi visoki funkcioneri gazde u zadnjoj sobi, iznuđujući reket od uplašenih ljudi. Cai Shaoqing, stručnjak za izučavanje mafije i organizovanog zločina na Nanjing univerzitetu, procenjuje da je ukupan broj članova organizovanih bandi najmanje jedan milion. Svaki uhapšeni član uvek razotkrije neke korumpirane komuniste koji operišu iza scene, a koji su državni funkcioneri, sudije ili policajci.

KPK se boji da bi kineski narod mogao dobiti osećaj savesti i moralnosti, pa se ne usuđuje da dopusti narodu da veruje u religiju, ili u slobodu misli. Ona sve što ima na raspolaganju koristi da progoni dobre ljudi koji imaju veru, poput podzemnih Hrišćana, koji veruju u Isusa i Boga, i Falun Gong praktikanata koji žele da budu Istiniti, Dobrodušni i Toleralntni. KPK se boji da će demokratija značiti kraj jednopartijske vladavine, pa se ne usuđuje da narodu omogući političku slobodu. Ona hitro reaguje kad treba da se uhapse nezavisni liberali i aktivisti za ljudska prava. Ona, međutim, narodu dalje devijantnu slobodu. Dok god te ne zanima politika i ne suprotstavljaš se liderstvu KPK, možeš poželeti šta god hoćeš, čak i ako to podrazumeva da treba raditi zle, neetične stvari.

Rezultat ovoga je da se KPK dramatično izopačuje, a društveni moral u Kini doživljava alarmantno oštar pad.

“Sprečavanje puta ka nebu i otvaranje vrata pakla” najbolje opisuje kako kult zla KPK razara današnje kinesko društvo.

7. Razmišljanja o vladavini zla KPK

Šta je Komunistička partija?

Naizgled jednostavno pitanje nema jednostavan odgovor. Pod gesлом da je “za narod”, maskirana u političku partiju, Komunistička partija je zaista obmanula milione ljudi. I opet, ona nije politička partija u standardnom smislu, već štetni kult zla opsednut zlom sablašću. Komunistička partija je živo biće koje se manifestuje na ovom svetu kroz partijske organizacije. Ono što zaista kontroliše Partiju je zla sablast koja ju je još na početku zaposela, i ta zla sablast određuje zlu prirodu Komunističke partije.

Lideri Komunističke partije, delujući kao gurui kulta, služe samo kao glasnici zle sablasti i Partije. Kad je njihova volja i cilj u liniji sa Partijom, i kad ih ova može upotrebiti, oni će biti izabrani za lidere. Ali kad više ne odgovaraju potrebama partije, oni bivaju bezobzirno zbačeni. Partijski mehanizam borbe obezbeđuje da samo najveštiji, najviše zli, i najjači trajno zadržavaju pozicije gurua Komunističke partije. Više od deset najviših partijskih lidera je palo u nemilost, što potvrđuje istinitost ovog argumenta. Zapravo, najviši lideri Partije hodaju po vrlo tankom koncu. Oni se mogu ili odmetnuti od partijske linije i steći u istoriji dobro ime, kao što se desilo Gorbačovu, ili postati žrtve partije, poput mnogi Generalnih sekretara Partije.

Meta partijske represije i porobljavanja su ljudi. Pod vlašću Partije, ljudi nemaju prava da odbiju Partiju. Umesto toga, oni su primorani da prihvate partijsko rukovodstvo i ispune obavezu da će podržati Partiju. Oni su takođe podvrgnuti redovnom kulnom ispiranju mozga, pod pretnjom prinude od strane Partije. KPK primorava celokupnu naciju da veruje i potpomaže ovaj kult zla. U današnjem svetu, ovo se retko sreće, pa moramo priznati da je represivnoj veštini KPK nema takmaka.

Članovi Partije su fizička masa koja se koristi da se ispuni telo Partije. Mnogi od njih su pošteni i dobri, i čak mogu biti vrlo uvaženi u svom javnom životu. KPK voli da regrutuje ovakve ljude, pošto njihova kompetencija i reputacija mogu poslužiti partiji. Mnogi drugi, iz želje da postanu funkcioneri i da uživaju viši društveni status, će naporno raditi da uđu u Partiju i da pomognu ovom zlom biću. Ima i onih koji se Partiji priključuju u želji da nešto postignu u životu, shvatajući da je pod komunističkom vlašću, bez članstva u Partiji ovako nešto nemoguće. Neki se učlanjuju u Partiju želeći bolji stan, ili naprosto bolji imidž. Tako među desetinama miliona članova Partije ima i dobrih i loših ljudi. Bez obzira na motive, jednom kad se pred zastavom Partije zakuneš na vernost, voljno ili nevoljno, to znači da si se dobровoljno posvetio Partiji. Posle ovog ćeš prolaziti nedeljno ispiranje mozga učestvovanjem u nedeljnoj političkoj nastavi. Značajnom broju članova Partije ostaće malo ili nimalo njihovih sopstvenih

misli i zahvaljujući partijskoj indoktrinaciji, zla avet KPK lako će ih kontrolisati. Ovi ljudi će unutar partije funkcionisati kao ćelije u ljudskom organizmu, non-stop radeći za opstanak partije, iako su i sami deo populacije koju je porobila Partija. Što je još tužnije, pošto ti se nametne vezanost za "partijsku prirodu", vrlo je teško otresti je se. Kad jednom pokažeš svoju ljudsku stranu, bićeš odstranjen, ili progonjen. Čak i ako želiš, sam se ne možeš povući iz Partije, jer bi te partija, svojom polikom "može unutra, ne može napolje" tretirala kao izdajnika. Zato ljudi obično otkrivaju dvojnu prirodu: u svom političkom životu prirodu Komunističke partije, a u svom dnevnom životu ljudsku prirodu.

Partijski kadrovi su grupa koja među članovima Partije zadržava vlast. Lako i oni mogu imati izbor između dobrog i lošeg, sami donoseći odluke u specifičnim prilikama, u specifično vreme, u specifičnim događajima, oni, kao celina, moraju da sude volju Partije. Mandat diktira: "cela Partija sledi Centralni Komitet". Partijski kadrovi su lideri na različitim nivoima, oni su kičma Partije. I oni predstavljaju samo oruđe Partije. I njih su, tokom političkih pokreta u prošlosti, obmanjivali, iskorišćavali i žrtvovali. Glavni kriterijum KPK je da isproba slediš li pravog gurua i jesи li iskreno odan.

Zašto ljudi ostaju nesvesni?

KPK je delovala zlo i opako tokom više od 50 godina svoje vladavine nad Kinom. Ali zašto kineskom narodu nedostaje realističan stav prema zloj prirodi KPK? Je li to zato što su Kinezi glupi? Ne. Kinezi sačinjavaju jednu od najmudrijih nacija na svetu i diče se bogatom tradicionalnom kulturom i nasleđem od 5.000 godina. Ipak Kineski narod i dalje živi pod vladavinom KPK, bojeći se da iskaže sopstveno nezadovoljstvo. Ključ leži u kontroli misli koju sprovodi KPK.

Kad bi kineski narod uživao slobodu izražavanja i kad bi otvoreno mogao da debatuje o manama i vrlinama KPK, ubeđeni smo da bi odavno sagledao zlu prirodu KPK i oslobođio se uticaja ovog kulta zla. Nažalost, kineski narod je pre pola veka, sa dolaskom KPK na vlast, izgubio svoju slobodu misli i izraza. Razlog koji stoji iza progona desničara među intelektualcima 1957. bio je da se ograniči sloboda izražavanja i da se kontroliše ljudski um. U društvu kojem toliko nedostaju osnovne slobode, većina omladine koja je s punim srcem učila dela Marksа i Engelsа za vreme Kulturne revolucije, ironično je označena kao "anti-partijska klika" i sledstveno proganjena. Diskusija o tome da li je Partija u pravu ili nije, naprsto je isključena.

Nema mnogo Kineza koji se usuđuju da KPK nazovu kultom zla. Međutim, kad bi se ovakva tvrdnja iznела, onima koji su ikad živeli u Kini ne bilo teško da pronađu jake dokaze koji podupiru ovaj argument, bilo iz njihovog sopstvenog iskustva, ili iskustva rođaka i prijatelja.

Kineski narod ne samo da je lišen slobode misli, već je indoktriniran učenjima i kulturom Partije. Zato je jedino što može da se čuje veličanje Partije, a umovi su im ispraznjeni svake pomisli koja ne jača KPK. Uzmimo npr. masakr na Tjenanmenu. Kad je 4. juna 1989. počelo da se puca, mnogi ljudi su instinktivno potrčali da se sakriju u žbunje. Trenutak kasnije, uprkos riziku, hrabro su izašli iz skrovišta i zajedno zapevali "Internacionalu". Ovi Kinezi su

itekako hrabri, nevini i za svako poštovanje; zašto su onda pevali komunističku himnu, "Internacionalu?", suočeni sa komunističkim ubijanjem? Razlog je jednostavan. Obrazovani partijskom kulturom, sve za šta jadni ljudi znaju je komunizam. Oni na Tjenamenu nisu znali nikakve druge pesme osim "Internationale", i još par njih koje slave Komunističku partiju.

Gde je izlaz?

KPK ide ka svom potpunom uništenju. Za žaljenje je što pre svoje abdikacije, i dalje pokušava da veže svoju sudbinu za kineski narod.

Umiruća KPK očigledno slabi, a njena kontrola ljudskih misli popušta. Sa napretkom telekomunikacija i interneta, Partiji je teško da kontroliše informacije i suzbija slobodno izražavanje. Dok korumpirani funkcioniери sve više pljačkaju i tlače narod, javnost počinje da se budi iz iluzija o KPK, a mnogi pokazuju građansku neposlušnost. KPK ne samo da nije uspela da ostvari svoj cilj da poveća ideološku kontrolu u progonu Falun Gonga, nego je dalje oslabila sebe, razotkrivajući svoju absolutnu bezobzirnost. Ovaj oportuni momenat naterao je ljudi da preispitaju svoj stav prema KPK, utabavajući put kineskoj naciji na kom će se se osloboditi ideološke vezanosti, u potpunosti se oslobađajući od kontrole zle aveti komunizma.

Pošto je pod vladavinom zla KPK živeo više od 50 godina, kineskom narodu ne treba nasilna revolucija, već spasenje duše. Ovo se može postići samo ako sam sebi pomogne, a prvi korak prema ovom cilju je postati svestan zle prirode KPK.

Doći će dan kad će ljudi odbaciti partijske organizacije povezane sa državnim aparatom, dopuštajući društvenim sistemima da nezavisno funkcionišu, podržani od snaga jezgra tog društva. Kad više ne bude bilo diktatorske partijske organizacije, efikasnost države će se popraviti i unaprediti. A taj dan je blizu. Zapravo, još osamdesetih godina, reformatori unutar partije zastupali su ideju "odvajanja partije od države", u pokušaju da Partiju isključe iz države. Pokazalo se da su reformski naporovi unutar KPK neadekvatni i neuspešni, jer ideologija "apsolutnog liderstva Parije" nije u potpunosti odbačena.

Sredina neophodna za opstanak zle komunističke sekte je partijska kultura. Može se ispostaviti da je teže ukloniti zaposednutost ljudskih umova od strane KPK, nego očistiti državnu administraciju od KPK, ali ovo uklanjanje je jedini način da se iskoreni zlo komunizma. Ovo se može izvesti samo naporima samog kineskog naroda. Kad budu razmišljali na ispravan način, i kad se ljudska priroda bude mogla vratiti u prvobitno stanje, javnost će povratiti svoj moral i uspeti u tranziciji na pošteno ne-komunističko društvo. Lek za ovu zaposednutost zlom leži u prepoznavanju prirode i škodljivosti kulta zla, brisanjem iz ljudskog uma, isterivanjem na čistinu, da više nema gde da se krije. Komunistička partija naglašava ideološku kontrolu, jer je sama ništa drugo nego sama ideologija. Ta ideologija će se rastочiti kad svi Kinezi u sebi budu odbili komunističku obmanu, aktivno izbrisali iz sebe partijsku kulturu, oslobađajući sopstveni mentalitet i život uticaja komunističkog kulta zla. Kad ljudi budu spasili sami sebe, KPK će se raspasti.

Nacije sa komunističkom vlašću, obično se povezuju sa siromaštvom, totalitarizmom i progonom. Ovakvih nacija je ostalo jako malo, a među njima je Kina, Severna Koreja, Vijetnam i Kuba. Njihovi dani su odbrojani.

Sa mudrošću kineskog naroda, inspirisanog istorijskom slavom kineske nacije, Kina oslobođena od zaposednutosti zlom biće nacija koja obećava.

Zaključak

KPK više ne veruje u komunizam. Njena duša je mrtva, ali ostaje njena senka. Od komunizma je nasledila samo "kožu", ali i dalje pokazuje prirodu kulta zla: aroganciju, uobraženost i sebičnost, i prepuštanje bezobzirnoj destruktivnosti. KPK je od komunista nasledila poricanje nebeskog zakona, pa njeno poricanje ljudske prirode ostaje nepromjenjeno.

Danas, KPK nastavlja da vlada Kinom metodima borbe kojim je zagospodarila kroz godine, koristeći svoj sistem organizacije "sitnog veza", udruženog sa vladajućim oblikom "opsednutosti Partijom", kao i zlom propagandom koja funkcioniše kao državna religija. Šest osobina Komunističke partije koje su prethodno opisane, čvrsto svrstavaju KPK unutar definije "kulta zla", koji ne čini ništa dobro, već isključivo зло.

Kako joj se bliži smrt, ovaj zli komunistički kult ubrzava korak u korupciji i degeneraciji. Najneugodnije je to što on tvrdoglavo čini sve da za sobom, u ambis korupcije i degeneracije, povede i kinesku naciju.

Kinezi moraju pomoći sami sebi; treba da razmisle i da se otresu KPK.

O beskrupuloznoj prirodi Komunističke partije Kine

Predgovor

Komunistički pokret, koji je pravio veliku galamu preko jednog veka, čovečanstvu je doneo samo diktaturu, rat, siromaštvo i brutalnost. Padom Sovjetskog Saveza i komunističkih partija u istočnoj Evropi, ova katastrofalna i nečuvena drama konačno je krajem prošlog veka stupila u svoju poslednju fazu. Niko, od običnih građana, do generalnog sekretara Komunističke partije, više ne veruje u mit komunizma.

Komunistički režim nije nastao ni "božanskim mandatom" [1], niti demokratskim izborom. Danas, s obzirom da je njegova ideologija potpuno uništena, legitimitet njegovog režima nalazi se pred izuzetnim izazovom.

Komunistička partija Kine nije spremna, shodno istorijskom razvoju, sići sa bine istorije. Umesto toga, ona u svojoj mahnitoj borbi za legitimitet koristi beskrupulozne metode, koje je razvila i sakupila u decenijama političkih kampanja, da bi izbjegla svoju sudbinu - raspad.

Da li se radi o reformi ili politici otvaranja, jedini cilj KPK je da svim sredstvima održi interes svoje grupe i njenu totalitarnu vladavinu. Uprkos ekonomskim dostignućima u posljednjih 20 godina, koja se imaju pripisati napornom radu kineskih građana, KPK se ni najmanje ne oseća ubeđenom da odloži svoj mesarski nož. Umesto toga, ona krađe ova dostignuća i koristi ih kao dokaz za legitimitet svoje vladavine, tako da njen konsekventno beskrupulozno ponašanje postaje još prevarantskije i varljivije. Što je najgore, KPK sve čini kako bi uništila moralnu osnovu cele nacije, trudeći se da svakog Kineza pretvori u manjeg ili većeg lupeža, da bi na taj način sebi stvorila povoljno okruženje.

U ovom istorijskom momentu je za nas od posebne važnosti jasno prepoznati razloge beskrupulognog ponašanja i kriminalnu prirodu KPK, da bi kineska nacija iznova postigla trajnu stabilnost i mir i što pre stupila u eru slobodnu od KPK i da bi mogla doživeti period novog procvata.

Policija hapsi Falun Gong praktikante koji mirno protestuju na Trgu Tjenanmen 11. maja 2000. (AFP/Getty Images)

1. Beskrupulozna priroda KPK se nikad nije promenila

Za koga je reforma?

Za vreme cele svoje istorije, KPK je uvek pokazivala znakove poboljšanja kada se nalazila u krizi, stvarajući kod ljudi iluziju o KPK. Sve ove iluzije su bez izuzetka jedna za drugom uništavane. U današnje vreme, KPK teži za brzim uspesima i zbog toga je priredila predstavu ekonomskog blagostanja, koja je narod opet dovela do toga da polaže lažne nade u KPK. Ipak, suštinski konflikti između interesa KPK sa jedne strane i interesa države i naroda s druge strane, sprečavaju trajni ekonomski procvat. "Reforma", obećana od strane KPK služi samo jednom cilju, naime održanju njene sopstvene vladavine. To je slaba reforma, promena na površini, ali ne u korenu. Trapav razvoj prikriva još veću društvenu krizu, koja bi zemlji i narodu ponovo mogla doneti veliku štetu.

Promenom u vođstvu, nova generacija lidera KPK nema više udela u komunističkoj revoluciji i zbog toga ima sve manje verodostojnosti i prestiža u narodu. Usred njene krize legitimite, zaštita partijskih interesa KPK sve više postaje osnovna garancija održavanja interesa pojedinih članova KPK. Nada da bi se takva egoistična i neobuzdana partija mogla posvetiti mirnom razvoju zemlje, pokazala se pustom željom.

Pogledajmo šta People's Daily, glasnik KPK, piše u članku na naslovnoj strani 12. jula 2004. godine: "Istorijska dijalektika je članove KPK naučila sledećem: Stvari koje se trebaju promeniti, moraju biti promenjene, inače će se degenerisati; one stvari, koje ne trebaju biti promenjene, moraju ostati nepromenjene, jer bi to inače vodilo ka samoraspadanju."

Šta onda treba ostati nepromenjeno? People's Daily: "Osnovna partijska linija 'jednog centra, dvije bazne tačke' mora trajati sto godina bez ikakvog kolebanja." [2]

Narod ne razume šta ustvari znači "centar" i "bazne tačke", ali svako zna da se odlučnost komunističke aveti da zadrži svoj kolektivni interes i svoju diktaturu nikad neće promijeniti. Komunizam je u celom svijetu pobeden i osuđen na propast. Ipak, što je nešto korumpiranje, to će biti destruktivnije u svojoj smrtnoj borbi. Raspravljati s Komunističkom partijom o demokratskim promenama može se uporediti s tim da jednog tigra pitate da vam da svoje krvno.

Šta bi se desilo s Kinom bez KPK?

Dok se KPK bliži svom nestanku, ljudi su iznenadjeni otkrićem da su faktori zle aveti KPK decenijama, svojim stalno menjajućim i podlim metodama prodrili u sve aspekte života ljudi.

Kada je Mao Cetung umro, mnogi Kinezi su gorko plakali pred njegovim portretom pitajući se kako će Kina ići dalje bez predsednika Maoa. Ironično,

dvadeset godina kasnije, kada se njen politički legitimitet dovodi u pitanje, KPK širi novu propagandu, koja ljudi opet navodi da se brinu i sebi postavljaju pitanje: "Šta bi se desilo s Kinom bez KPK?"

U stvari je politička kontrola KPK, koja svugde prodire, tako uticala na našu kulturu i misaone strukture, da čak i kriterijumi po kojima prosuđujemo o KPK potiču od nje. S obzirom da je KPK u prošlosti kontrolisala ljudе tako što im je ubrizgala svoju ideologiju, ona može samo požnjeti to što je posejala, jer su ove stvari koje su ubrizgane u misli ljudi, već ušle u svaku njihovу ћeliju. Ljudi razmišljaju prema logici KPK i stavljaju se u isti brod sa njom kada se radi o razlikovanju između dobrog i lošeg. Kada se radi o 4. julu 1989., kada je KPK pobila studente koji su protestovali, neki su govorili: "Da sam ja Deng Xiaoping, i ja bih ugušio protest tenkovima." Kada se radi o progonu Falun Gonga, neki kažu: "Na mjestu Jiang Zemina, i ja bih eliminisao Falun Gong." O zabrani slobodnog izražavanja mišljenja neki kažu: "Da sam ja KPK, i ja bih isto uradio." Istina i savjest su nestali - ostala je samo logika KPK. To je konsekvenca njenih krajnje podmuklih i brutalnih metoda. Sve dok ovaj otrov KPK i dalje ostaje u glavama ljudi, ona iz toga može dobijati energiju, kako bi se održala na životu.

Razmišljanje, šta bi bilo od Kine bez KPK, tačno odgovara njenim željama i to zbog toga jer ljudi izvlače zaključke prema partijskoj logici.

Kina je prošla kroz 5000-godišnju istoriju civilizacije bez KPK. Zaista, ni u jednoj zemlji na svetu se socijalni napredak nije zaustavio zbog pada određenog režima. Ipak, nakon decenija vladavine KPK ljudi više ne prepoznaju tu činjenicu. Trajna propaganda KPK dovela je ljudе do toga da posmatraju Partiju kao svoju majku. Svugde prisutna politika KPK dovela je ljudе do toga da ne mogu zamisliti život bez nje.

Bez Mao Cetunga Kina nije propala, da li će onda Kina bez KPK propasti?

Šta je pravi izvor nemira?

Mnogi ljudi poznaju i ne odobravaju makijavelističko ponašanje KPK i gnušaju se borbi i laži, tipičnih za komunizam. Ali istovremeno, ljudi se boje njenih političkih kampanja i iz toga rezultirajućih nemira, kao i mogućnosti da u Kini opet zavlada haos. Zbog toga ljudi zapadaju u tih prihvatanje vladavine KPK i osećaju se bespomoćni naspram njene tiranske moći, čim im ona samo jednom zapreti nemirima.

Ustvari je KPK sa svojih nekoliko miliona vojnika i naoružanih policajaca pravi izvor nemira. Obični građani nemaju ni razloga, ni mogućnosti da izazovu nemire. Samo nazadna KPK, koja je obuzeta panikom, donosi nemire u zemlju, na svaki znak promjena. Parola "Stabilnost pre svega" i "Sve nesigurne elemente ugušiti u korenu" postali su teoretska osnova KPK, s ciljem tlačenja ljudi. Šta je najnestabilniji faktor u Kini? To je upravo sama KPK, koja se specijalizovala na tiraniju. Ona sama izaziva nemire i onda koristi haos koji je sama izazvala, da bi tlačila ljudе. To je uobičajeno ponašanje jednog nitkova.

2. KPK žrtvuje ekonomski razvoj

Prisvajanje zasluga za dostignuća koja je narod stekao teškim radom

KPK tvrdi da se njen legitimitet zasniva na ekonomskom razvoju poslednjih dvadeset godina. U stvari je ovaj razvoj postepeno postignut zalaganjem kineskog naroda, nakon što su okovi od KPK malo olabavljeni. Ovaj razlog prema tome nema ništa sa zaslugama KPK; međutim ona propagira ekonomski razvoj kao svoju sopstvenu zaslugu i traži zbog toga čak i zahvalnost naroda. Ona želi da ljudi veruju kako se bez nje ovaj razvoj ne bi desio. Pri tome je opšte poznato da su mnoge nekomunističke zemlje već do sada postigle i puno brži ekonomski rast.

Kada sportisti osvoje olimpijske medalje, Partija očekuje njihovu zahvalnost. Partija se čak ne ustručava ni da koristi veštački stvoreni imidž velike sportske nacije, da bi držala pohvalni govor mudrom vođstvu KPK. Kina je za vreme epidemije SARS-a morala puno toga pretrpeti, ali je People's Daily, glasnik KPK izvestio da je virus pobeden, jer se "možemo pouzdati u osnovne teorije, osnovne linije, osnovna pravila i osnovna iskustva KPK". Uspjeh kineskog svemirskog broda "Shenzhou-V" je u stvari zasnovan na radu naučnika i saradnika astronautske nauke i tehnologije, ali je KPK ovaj uspeh prikazala kao dokaz da samo ona može uvesti kineski narod u redove moćnih svetskih nacija. Izbor Kine za domaćina Olimpijskih igara 2008. godine je u stvari bila "maslinova grančica", koja je Kini uručena od strane zapadnih zemalja, kako bi bila ohrabrena u tome da poboljša stanje ljudskih prava. Međutim, odluka da Kina bude domaćin Olimpijskih igara, bila je iskorišćena od strane KPK, kako bi pojačala polaganje svog prava na legitimitet i da ima izgovor da još više tlači kineski narod. Veliki "tržišni potencijal" Kine, koji strani investitori traže, zasniva se na potrošačkoj moći stanovništva od 1,3 milijarde ljudi. Ipak KPK sebi pripisuje zaslugu za ovaj tržišni potencijal i pretvara ga u jako oružje, kojim prisiljava zapadni svet na saradnju prema njenim pravilima igre komunističke vladavine.

Sve što je loše KPK pripisuje reakcionarnim silama i skrivenim motivima pojedinaca, dok je za sve dobro zaslužno partijsko vođstvo. KPK će iskoristiti svaki pojedini uspeh, kako bi još "atraktivnije" oblikovala svoj zahtev za legitimitetom. S ovim ciljem se čak i zločini koje je počinila predstavljaju nečim dobrom. Kada se npr. brzo širenje AIDS-a više ne može prikriti, KPK odjednom stvara novi identitet. Ona pažljivo mobiliše svoju propagandnu mašineriju i koristi svakog, od poznatih glumaca, do generalnih sekretara partije, kako bi glavnog krivca, KPK, predstavila kao blagoslov za pacijente, razarača AIDS-a i nekoga ko savlađuje i prebrođuje bolesti. U ophođenju sa jednom tako ozbilnjom temom, kod koje se radi o životu i smrti, sve misli KPK okreću se oko pitanja kako iskoristiti ovu tematiku za veličanje same sebe. Samo tako zloban intrigant, kao što je KPK, sposoban je za tako bezobziran odnos, bezobrazno i podmuklo prisvajanje zasluga, uz potpuno nepoštovanje ljudskog života.

Ekonomski nepovoljna situacija uzrokovana kratkovidnim ponašanjem

Suočavajući se s ozbiljnom "krizom legitimite" i da bi održala svoju moć, KPK je u 80-tim godinama započela s politikom reformi i otvaranja. Težnja za brzim uspehom dovela je Kinu u nepovoljnu poziciju, koju ekonomski eksperti nazivaju "prokletstvo onog ko je zakasnio".

Koncept "prokletstva onog ko je zakasnio" ili "prednost onog koji je zakasnio", kako to neki drugi naučnici nazivaju, odnosi se na to, da slabije razvijene zemlje, čiji se razvoj kasnije dešava, u mnogim aspektima mogu oponašati razvijene zemlje. Ovo oponašanje može imati dve forme: oponašanje društvenog sistema ili oponašanje tehnoloških i industrijskih modela. Oponašanje društvenog sistema je po pravilu teško, jer bi reforma političkog sistema mogla ugroziti interes nekih društvenih ili političkih grupa. Zbog toga nerazvijene zemlje nagnju tome da oponašaju tehnologije razvijenih zemalja. Iako oponašanje tehnologije može doneti kratkotrajni ekonomski razvoj, to može takođe doneti i mnoge skrivenе opasnosti, pa čak i izostanak trajnog ekonomskog razvoja.

Upravo to "prokletstvo onog koji je zakasnio" je put koji je KPK izabrala; put, koji vodi u propast. U posljedne dve decenije, kopiranje tehnologija je dovelo u Kini do nekih dostignuća, koja je KPK iskoristila i predstavila kao sopstvenu zaslugu, kako bi svoj "legitimitet" iznova stavila na probu i kako bi se i dalje opirala političkoj reformi, kojom bi bili ugroženi njeni sopstveni interesi. Znači, ona je za to radije žrtvovala dugoročne interese nacije.

Bolna cena za ekonomski razvoj KPK

Dok se KPK neprekidno hvali svojim ekonomskim dostignućima, kineska ekonomija u svetu je u stvari na još nižem rangu nego u vreme vladavine Qianlonga (1711.-1799.) u Qing-dinastiji. U vreme Qianlonga, kineski bruto-nacionalni produkt (BNP) iznosio je 51% od sume svih BNP-a celog svijeta. Kada je Sun Jat-sen osnovao Republiku Kinu 1911. (period Kuomintanga) svetski udio kineskog BNP-a iznosio je 27%. Do 1923. procenat je opao, ali je još uvijek iznosio 12%. 1949. kada je KPK preuzeila kontrolu, procenat je bio 5,7, ali u 2003. kineski BNP je bio manje od 4% od svjetske sume. Dok je ekonomsko nazadovanje za vreme KMT perioda bilo uzrokovano decenijama rata, kontinuirano ekonomsko nazadovanje za vreme vladavine KPK desilo se u mirna vremena.

Danas, da bi legitimisala svoju moć, KPK teži za brzim uspesima i neposrednim dobitcima. Osakaćena ekonomска reforma, koju je KPK započela zbog održavanja sopstvenih interesa, koštala je zemlju visoku cijenu. Brzi ekonomski rast u poslednjih 20 godina omogućen je u velikoj meri prekomernim iskorišćavanjem i čak rasipanjem resursa. Razaranje životne okoline je cena za to. Znatan dio kineskog BNP postignut je uništavanjem osnove budućih generacija. 2003. godine, Kina je manje od 4% doprinela ekonomskom dohotku svijeta, ali je potrošnja gvožđa, cementa i drugih dobara iznosila trećinu globalne potrošnje. [3]

Od 80-tih do kraja 90-tih godina prošlog veka, širenje isušenih pustinjskih oblasti poraslo je od nešto više od 1.000 na 2.460 kvadratnih kilometara godišnje. Obradivo zemljište po glavi stanovnika smanjilo se od dva mua 1980. godine na 1,43 mua 2003. godine. [4] Kroz sve veću potrebu za zemljom u industrijske svrhe, Kina je u nekoliko godina izgubila 100 miliona mua obradive zemlje. Ipak, samo 43% konfiskovane zemlje se stvarno koristi. Trenutno, ukupna količina proizvedenih otpadnih voda iznosi 43,95 milijardi tona, što prevazilazi prirodni prihvatni kapacitet za 82%. U sedam velikih rečnih sistema, 40,9% vode nije za piće ni za ljude ni za životinje. 75% jezera su zagađena, tako da nastaju različiti stepeni eutrofikacije. [5] Konflikt između čovjeka u prirode još nikad u Kini nije bio tako ekstreman kao danas. Ni Kina, a ni ostatak svijeta, ne mogu podneti ovaj nezdrav rast. Zavarani površnim sjajem oblakodera i vila, ljudi možda još nisu svesni preteće ekološke krize. Međutim, kada za prirodu dođe vreme da se osveti ljudima, to će imati katastrofalne posledice za kinesku naciju.

U poređenju, nakon odbacivanja komunizma, Rusija je u isto vreme sprovela ekonomске i političke reforme. Nakon kratkog i bolnog perioda, Rusija je izabrala kurs, koji će zemlji doneti brži razvoj. Od 1999. do 2003. je BNP Rusije porastao za 29,9%. Životni standard stanovništva se značajno poboljšao. Zapadni preduzetnički krugovi ne samo da su počeli diskutovati o ruskom privrednom čudu, već su takođe u velikom broju počeli investirati u Rusiji - ovoj novoj vrućoj zemlji za investicije. Rang Rusije među zemljama atraktivnim za investicije popeo se od 17. mjesta u 2002. godini na 8. mjesto u 2003. godini. Rusija je po prvi put među deset najatraktivnijih zemalja za investicije širom sveta.

Čak i Indija, zemlja koja je prema mišljenju Kineza siromašna i nalazi se u etničkim konfliktima, doživela je jako ubrzani ekonomski razvoj i postigla od početka svojih ekonomskih reformi 1991. ekonomski rast od 7-8 % godišnje. Indija ima relativno potpun pravni sistem u svojoj tržišnoj ekonomiji, stabilan finansijski sistem, dobro razvijen demokratski sistem i motivisano stanovništvo. Internacionalna zajednica je Indiju rangirala kao zemlju sa velikim razvojnim potencijalom.

Nasuprot tome, KPK sprovodi samo ekonomске, ali ne i političke reforme. Simuliranjem kratkotrajnog ekonomskog rasta, KPK sprečava priordan razvoj socijalnih sistema. Ova nepotpuna reforma uzrokovala je povećanu nejednakost u kineskom društvu i dovela je do zaoštravanja socijalnih problema. Razvoj, koji je narod danas postigao, nije podržan od stabilnog i pouzdanog sistema. Osim toga, vlastodršci u KPK iskorištavaju svoje pozicije u procesu privatizacije državne svojine, kako bi napunili sopstvene džepove.

KPK uvek iznova vara seljake

KPK je došla na vlast uz veliku pomoć i podršku seljaka. Seosko stanovništvo je u oblastima pod kontrolom KPK u ranoj fazi njenog formiranja dalo KPK sve što je imalo. Međutim, otkad je KPK došla na vlast, i seljaci su bili žrtve žestoke diskriminacije.

Nakon što je KPK preuzeila vlast, uvela je jedan krajnje nepravedan sistem - sistem registracije stanovnika. Ovaj sistem deli ljudе na seosko i ne-seosko stanovništvo, stvarajući besmislenu podelu i opoziciju unutar države. Seljaci nemaju zdravstveno osiguranje, socijalnu zaštitu, penziju i nemaju pravo na kredite kod banaka. Seljaci spadaju u najosiromašeniju klasu u Kini, a snose međutim najveći poreski teret. Oni moraju plaćati u fond za obavezne rezerve, fond za opšti napredak, fond za administrativnu upravu, dodatnu naknadu za školovanje, porez za kontrolu rađanja, porez za vojnu organizaciju i obuku, kao i naknadu za gradnju puteva. Pored svih ovih troškova, oni moraju državi još obavezno prodati deo žita koje proizvedu po fiksnoj ceni i moraju platiti poljoprivredni porez, zemljišni porez, porez na lokalne proekte, porez na klanice i brojne druge izdatke. Svi ovi porezi ne važe za "ne-seosko stanovništvo".

Početkom 2004. godine, kineski premijer Wen Jiabao objavio je "Dokument br. 1", u kojem navodi da se seljaci, poljoprivreda i seoske oblasti u Kini suočavaju sa najtežim periodom od ekonomске reforme 1978. godine. Dohodak najvećeg dela seljaka stagnira ili se čak smanjuje. Oni postaju sve siromašniji i razlika u dohotku između seoskog i gradskog stanovništva se stalno povećava.

Kao ilustracija ovog razvoja može poslužiti sledeći primer: Jednoj farmi drveća na istoku provincije Sichuan je za projekt pošumljavanja lokalna vlada odobrila 500.000 juana (oko 50.000 eura). Rukovodioci ove farme su prvo strpali 200.000 juana u svoje džepove, a ostalih 300.000 su namijenili projektu. Kako je novac polako nestajao prolazeći kroz sve nivoe vlasti, samo jako malo je stvarno preostalo za lokalne seljake, koji su uradili stvarni posao sađenja drveća. Vlada se i pored toga nije morala brinuti da će seljaci odbiti raditi posao zbog premale nadnice, jer su već bili toliko osiromašeni, da su radili i za jako malo novca. To je takođe jedan od razloga zašto su proizvodi "Made in China" tako jeftini.

Pritisak na zapadne zemlje upotrebom ekonomskih interesa

Mnogi ljudi veruju da će trgovina s Kinom potpomoći ljudska prava, slobodu mišljenja i demokratske reforme. Nakon više od 10 godina se jasno vidi da je ova pretpostavka bila samo pusta želja. Poređenje principa, po kojima se sklapaju poslovi u Kini i na zapadu pokazuje znatne razlike. Na mesto pravednosti i transparentnosti u zapadnim društvima, u Kini stupaju lične veze, podmićivanje i pronevera. Mnoge zapadne korporacije u međuvremenu su postale saučesnici u stalno rastućoj korupciji u Kini. Neke firme čak pomažu KPK da prikrije svoja kršenja ljudskih prava i progona sopstvenog naroda.

KPK se ponaša kao mafija igrajući na ekonomsku kartu na nivou strane diplomatiјe. Da li će ugovor o proizvodnji aviona biti potpisani s Francuskom ili SAD zavisi od toga koja zemlja neće kritikovati stanje ljudskih prava u Kini. Mnogi zapadni biznismeni i političari upravljeni su i kontrolisani ekonomskim profitima iz Kine. Neke kompanije iz Severne Amerike koje se bave informacionom tehnologijom isporučile su KPK specijalne proizvode za blokiranje interneta. Da bi dobile pristup kineskom tržištu, neke internet

stranice su se složile s tim da se same cenzurišu i da filtriraju informacije koje se ne dopadaju KPK.

Prema podacima Kineskog ministarstva trgovine, do kraja aprila 2004, Kina je preko različitih ugovora dobila ukupno 990,13 milijardi dolara stranih investicija. Ova ogromna "transfuzija krvi" za kinesku ekonomiju u formi stranog kapitala je očigledna. Ipak, strani kapital kroz tok investicija nije doneo kineskom narodu koncept demokratije, slobode i ljudskih prava kao fundamentalnih principa. KPK u svojoj propagandi besramno iskorišćava bezuslovnu saradnju stranih investitora i stranih vlada i dodvoravanje nekih zemalja. Koristeći površinski ekonomski rast, službenici KPK postali su jako vešti u udruživanju s biznismenima kako bi među sobom delili državna bogatstva i blokirali političke reforme.

3. Tehnika ispiranja mozga KPK razvila se od otvorenog do "rafiniranog"

Ljudi često čuju nekoga da kaže: "Znam da je KPK često lagala u prošlosti, ali ovaj put govori istinu." Ironično, gledano unazad, ovo se stalno govorilo nakon što je KPK u prošlosti napravila teške greške. Ovo oslikava sposobnost KPK da vara narod, stečenu kroz decenije.

Pošto su ljudi u međuvremenu razvili nešto otpora prema bajkama KPK, njeni izumi i propaganda su postali mnogo suptilniji i profesionalniji. Propaganda parolama odustala je od stila iz prošlosti i laži KPK se u današnje vreme oblikuju diferenciranije i suptilnije. Posebno pod postojećom informativnom blokadom, koju je KPK navukla na čitavu Kinu, izveštaji se prave na osnovu poluistina, što zavarava javnost i ispoljava se još gore nego ranije bajke.

Engleski list "Chinascope" objavio je u oktobru 2004. članak, koji je analizirao kako KPK koristi rafiniranija sredstva da bi konstruirala laži i sakrila istinu. Kada je 2003. izbio SARS u Kini, spoljni svijet je prepostavljao da Kina prikriva informacije o epidemiji. Ipak, KPK je stalno odbacivala ove optužbe. Da bi saznao da li KPK istinito izvještava o SARS-u, autor izvještaja je pročitao više od 400 članaka o SARS-u na internet stranici državne novinske agencije Xinhua od početka do aprila 2003.

Ovi izvještaji su ispričali sljedeću priču: Nakon izbijanja SARS-a centralna vlast i vlasti na lokalnom nivou mobilisale su stručnjake da bi pravovremeno lečili pacijente. Nakon njihovog ozdravljenja, ove osobe su bile otpuštene iz bolnica. Kao reakcija na poziv onih koji su želeli izazvati nemire ljudima da brzo nagomilaju zalihe namirnica, kako bi pri daljem širenju bolesti mogli izbegavati kontakt s spoljnim svetom, vlada je pravovremeno uklonila ove glasine, predupredila sva govorkanja i održala stabilnost socijalnog reda. Iako je mali broj anti-kineskih snaga neosnovano slutio prikrivanje činjenica od strane kineske vlade, većina zemalja i ljudi nisu verovali u ove glasine. Predstojeći sajam trgovine u Guangzhou trebao bi imati najveći broj učesnika biznismena iz celog sveta, svih vremena. Turisti izvan Kine potvrdili su da je bezbedno putovati u Kinu. Prije svega stručnjaci iz Svjetske zdravstvene organizacije [koji su upravo bili prevareni od strane KPK] izjavili su u javnosti da je kineska

vlada bila jako predusretljiva i da je preduzela odgovarajuće mjere protiv SARS-a, tako da ne bi trebalo biti problema. Stručnjacima je [nakon preko 20 dana odugovlačenja] odobrena inspekcija na licu mesta u provinciji Guangdong.

Ovih preko 400 članaka stvorili su javnosti i autoru utisak da se KPK za vreme ova četiri meseca prilično transparentno i odgovorno ponašala prema zdravlju naroda. Kako bi KPK mogla nešto prikriti? Ali ipak, kada je 20. aprila 2003. godine informativna služba Državnog veća na svojoj konferenciji za štampu obznanila da je SARS stvarno izbio u Kini, indirektno je priznala da je vlada čitavo vreme epidemiju držala u tajnosti. Tek u tom trenutku je taj autor uvideo istinu i shvatio prevarantske i podle metode KPK.

Za vreme opštih izbora u Tajvanu, KPK je iskoristila istu suptilnu i "rafiniranu" metodu, da bi ljudi ubedila da bi predsednički izbori vodili u katastrofu - porast broja samoubistava, slom berze, porast "retkih" bolesti, mentalna dezorientiranost, iseljavanje stanovnika ostrva, svađe u familiji, pasivan životni stav, depresivno tržište, nekontrolirane pucnjave na ulici, protesti i demonstracije, opsada zgrade predsednika, socijalni nemiri, politička farsa, itd. KPK je svakodnevno punila glave ljudima u Kini ovakvim idejama, u pokušaju da navede ljudi na zaključak da su sve ove nesreće rezultat izbora i da Kina nikad ne bi trebala održati demokratske izbore.

Po pitanju Falun Gonga, KPK je prikazala još veći stepen veštine u varanju ljudi kako bi uništila reputaciju Falun Gonga. Svi događaji inscenirani od strane KPK su izgledali jako stvari i nizali su se jedan za drugim. Nije čudo da su mnogi ljudi bili prevareni. Podla propaganda KPK bila je tako varljiva da su njene žrtve rado verovale njenim lažima i još su mislile da je to istina.

Propaganda ispiranja mozga KPK u posljednjim decenijama postala je rafiniranija i suptilnija pri varanju, što je prirodno proširivanje njene beskrupulozne prirode.

4. Licemerje KPK po pitanju ljudskih prava

Od usurpiranja demokratije da bi preuzela vlast do simuliranja demokratije da bi zadržala tiransku vladavinu

"U jednoj demokratskoj državi suverenitet treba biti u rukama naroda, što je u skladu s principima neba i zemlje. Kada se jedna država naziva demokratskom, ali suverenitet nije u rukama naroda, to definitivno nije ispravan put i samo se može smatrati nenormalnim. Ova država onda nije demokratska država... Kako demokratija može biti moguća bez okončanja vladavine Partije i bez opštih izbora? Vratite narodu njegova prava!"

Da li ovaj citat zvuči kao da je iz članka "spoljnih neprijatelja" koji maju nameru slamanja KPK? U stvari, ovaj citat je iz članka u Xinhua Daily, zvaničnog lista KPK, od 27. septembra 1945.

KPK, koja je glasno tražila opšte izbore i zahtevala "Vratite narodu njegova prava", smatrala je pravo glasa tabuom, od trenutka kad se dokopala vlasti. Narod, koji bi u stvari trebao biti "vlasnik i gospodar države" nije više imao nikavih prava da donosi sopstvene odluke. Čak ni reč "zločinački" ne može opisati to što KPK sprovodi.

Ako neko misli "što se desilo, desilo se" i da će se zli kult KPK, koji je ubijanjem došao na vlast i lažima upravlja zemljom, polako poboljšati, okrenuti dobrom i biti spreman narodu vratiti njegova prava, opet se vara. 23. novembra 2004, 60 godina nakon gore navedenog citata, partijski list KPK, "People's Daily" piše: "Nepokolebljiva kontrola ideologije je bitna ideološka i politička osnova da bi se vladavina Partije konsolidovala."

Nedavno je KPK objavila takozvani "Princip Tri Ne". [6] Prvi princip glasi: "Razvoj bez rasprava". Istinski cilj KPK nije "razvoj", već to "bez rasprava", da bi se za Partiju stvorila "jednoglasna" atmosfera.

Kada je dopisnik CBS pitao Đijang Cemina zašto Kina u 2000. godini još uvek nije održala opšte izbore, Đijang Cemin je dao objašnjenje "da Kinezi imaju prenizak nivo obrazovanja".

Ipak, još 25. februara 1939. KPK je preko svog Xinhua Daily objavila: "Oni (KMT) misle da demokratska politika u Kini ne može biti ostvarena danas, već tek za nekoliko godina. Oni se nadaju da će tada nivo obrazovanja i znanja kineskog naroda dostići nivo buržoaskih demokratskih zemalja Evrope i Amerike. Tek tada se može ostvariti demokratska politika... međutim samo u jednom demokratskom sistemu biće lakše obrazovati i obučiti ljudi."

Licemerna razlika među tim što je Xinhua govorila 1939. i što je Đijang Cemin rekao 2000. pokazuje pravu sliku nepravedne prirode KPK.

Nakon masakra na Trgu Tjenanmen 1989. godine, KPK se opet pokazala na svetskoj bini sa svojim tužnim rekordom kršenja ljudskih prava. Istorija je KPK dala mogućnost izbora: ili će naučiti da poštuje svoj narod i stvarno poboljšati stanje ljudskih prava, ili će i dalje kršiti ljudska prava unutar Kine, dok će prema spoljnem svetu simulirati poboljšanje ljudskih prava, kako bi izbegla međunarodnu osudu.

Nažalost, KPK je u skladu sa svojom zločinačkom naravi bez oklevanja izabrala drugi put. Ona je sakupila i podržava veliki broj beskrupuloznih, ali talentovanih stručnjaka iz raznih naučnih i religioznih krugova. Njima je shodno njihovoj stručnoj oblasti dat zadatak da izvan Kine šire prevarantsku propagandu i da se hvale navodnim napretkom Kine u oblasti ljudskih prava. Oni su skrojili veliki broj obmana, kao što je na primer "pravo na preživljavanje" ili "pravo na smeštaj i hranu", za čije ostvarivanje druga prava moraju biti zapostavljena. (Znači li to da gladni ljudi nemaju pravo govora? I ako gladni nemaju pravo govora, znači li to da siti takođe ne smeju govoriti u ime gladnih?) KPK je čak pokušala obmanuti kineski narod i zapadne demokratske zemlje igrajući igre s ljudskim pravima i čak drsko tvrdeći da je "trenutno u Kini najbolji period ljudskih prava".

Prema članu 35 kineskog Ustava svaki građanin Narodne Republike Kine ima pravo na slobodu izjašnjavanja, slobodu objavljivanja, okupljanja, udruživanja, protestovanja i demonstriranja. Ipak to je samo igra rečima KPK. Pod vladavinom KPK, nebrojenim ljudima je oduzeto pravo veroispovijesti, slobode izjašnjavanja, pravo objavljivanja i pravo na pravnu odbranu. KPK je čak proglašila i apele određenih grupa ilegalnim. Od 2004. godine razne građanske grupe i grupe apelanata pokušavaju da protestuju u Pekingu. Umesto da im odobri zahteve, vlast ih hapsi. I politika "jedna zemlja, dva sistema" za Hong Kong, koju je KPK utvrdila u Ustavu, takođe predstavlja samo trik. KPK je obećala Hong Kongu 50 godina bez promene sadašnjeg statusa, ali već pet godina nakon preuzimanja Hong Konga, pokušala je provući tiranski zakon - "Član 23", kako bi od dva sistema napravila jedan. [7]

Jedna nova kobna varka KPK je lažno "labavljenje slobode govora", čime se u stvari treba prikriti razmera njene masivne kontrole i nadgledanja. Sada naizgled Kinezi smeju slobodno izraziti svoje mišljenje, a osim toga internet omogućava brži prenos informacija. Tako KPK tvrdi da sada dozvoljava slobodu govora, i prilično puno ljudi je naselo na to. To je lažna pojava. Nije da je KPK postala blaža, već Partija više ne može zaustaviti socijalni razvoj i tehnički napredak. Pogledajmo kakav je uticaj KPK na internet: Ona blokira internet stranice, filtrira informacije, nadgleda *chat* sobe, kontroliše elektronsku poštu i optužuje korisnike interneta. Sve što čini je jednostavno nazadno. Danas je policija KPK, uz pomoć nekih kapitalista bez savesti, koji zanemaruju ljudska prava, opremljena najnovijom tehnologijom, koja joj omogućuje da iz patrolnog vozila nadgleda svaku akciju jednog korisnika interneta. Kada posmatramo degeneraciju KPK - koja čini loša dela usred bela dana - u kontekstu globalnog pokreta prema demokratskim slobodama, kako možemo očekivati od nje napredak po pitanju ljudskih prava? KPK i sama kaže: "labavije prema vani, strožije prema unutra." Beskrupulozna narav KPK se nikad nije promijenila.

Da bi stvorila lepu sliku o sebi na zasedanju UN Komisije za ljudska prava 2004. KPK je inscenirala čitav niz događaja, da bi oštro kaznila one koji krše ljudska prava. Ovi događaji su međutim bili samo za strane oči i nisu pretstavljali nikakvu suštinsku promenu. Jer u Kini je sama KPK najveći kršitelj ljudskih prava, zajedno sa bivšim generalnim sekretarom KPK, Đijang Ceminom, bivšim sekretarom političke i pravne komisije Luo Ganom, ministrom javne sigurnosti Zhou Yongkangom i njegovim zamjenikom, ministrom Liu Jingom. Njihovo kažnjavanje kršitelja ljudskih prava je kao da lopov viče: "Uhvatite lopova!"

To bi se moglo uporediti sa višestrukim silovateljem, koji svaki dan siluje deset devojaka kada ga niko ne vidi. Ali, kada je puno ljudi u blizini, onda siluje pred njihovim očima samo jednu devojku. Da li se može reći da se ovaj silovatelj popravio? Promena od silovatelja u tajnosti do silovanja u javnosti samo pokazuje da je silovatelj još podliji i besramniji nego pre. Narav višestrukog silovatelja se uopšte nije promenila. Ono što se promenilo je da mu više nije tako lako počiniti zločin.

KPK se ponaša upravo kao ovaj serijski silovatelj. Diktatorska narav KPK i njen instinktivni strah od gubljenja moći uzrokuje da ne poštuje prava ljudi.

Ljudski, materijalni i finansijski resursi, koje je potrošila da bi ukrasila svoj izveštaj o stanju ljudskih prava, više struko nadmašuju njena nastojanja da stvarno poboljša ljudska prava. Muke koje Kina mora pretrpeti zbog prevarantske KPK, najveća su nesreća za kineski narod.

Zločini u odelima, skrivajući se iza "zakona"

KPK je, s jedne strane, da bi zaštitila interese privilegovanih grupa, zbacila svoju masku i potpuno odbacila radnike, seljake i druge društvene grupe, a s druge strane je dalje usavršila svoje prevarantske i zločinačke metode, dok se sve više zločina KPK otkriva pred međunarodnom zajednicom. KPK koristi popularan vokabular kao npr. "pravna država", "tržište", "za narod" i "reforma" da bi zavarala ljude. Ona ne može promeniti svoju pokvarenu, zločinačku narav, čak i ako se oblači u "zapadnjačko odelo". Takav imidž samo može još više zavarati nego KPK u "Maovom odijelu". U romanu "Životinjska farma" George Orwella (objavljenoj 1945.) svinje su naučile stajati i hodati na dve noge. Ova novostečena sposobnost dala je svinjama novi imidž, ali nije promenila njihovu svinjsku prirodu.

Donošenje zakona i regulativa koji su u suprotnosti s kineskim Ustavom

Donose se zakoni i regulative u suprotnosti s Ustavom, koji za organe sproveđenja zakona na različitim nivoima predstavljaju "pravnu osnovu" za gušenje napora ljudi da zaustave progon, steknu slobodu i održe ljudska prava.

Nepolitični problemi rešavaju se političkim sredstvima

Običan društveni problem podiže se na viši nivo parolama kao što su: "nadmetati se s Partijom za narodne mase", "donositi Partiji i narodu propast", "izazivati nerede", "neprijateljske snage". Nepolitični problemi se namerno politiziraju, da bi KPK mogla iskoristiti te pokrete, koji su pogrešno prikazani kao politički, kao propagandni instrument kako bi izazivala mržnju u narodu.

Politički problemi rešavaju se potajnim sredstvima

Najnoviji trik KPK u napadu na prodemokratske građane i nezavisne intelektualce je postaviti im zamke da bi ih mogla zatvoriti. Takve zamke uključuju lažne optužbe zbog prestupa kao što su prostitucija i utaja poreza. To se dešava sasvim neupadljivo, kako bi se izbegla kritika grupa spolja. Ovi prestupi, koji su dovoljni da se uništi reputacija optuženog, takođe se koriste da bi se žrtva javno ponizila.

Ako se uopšte išta promenilo u beskrupuloznoj naravi KPK, onda samo to da je postala još sramnija i nehumanija.

KPK drži preko jedne milijarde ljudi kao taoce svoje izvrnute logike

Zamislite da je jedan razuzdan kriminalac provalio u kuću i silovao djevojku. Na suđenju, ovaj kriminalac se brani argumentom da nije ubio žrtvu, već je samo silovao. Zbog toga što je ubijanje gore nego silovanje, on tvrdi da je nevin i da treba biti pušten na slobodu. Ljudi bi ga čak trebali pohvaliti jer je samo silovao djevojku, ali je nije je ubio.

Ova logika zvuči apsurdno. Ipak, logika KPK u odbrani masakra na Trgu Tjenanmen 4. juna 1989. godine je ista kao i logika tog kriminalca. KPK argumentuje da su "potiskivanjem studenata" izbegnuti potencijalni "unutrašnji nemiri" u Kini. Da bi se izbjegli "unutrašnji nemiri", progon studenata je bio opravdan.

"Šta je bolje, silovanje ili ubijanje?" Kada jedan kriminalan na sudu postavi sudiji takvo pitanje, to samo pokazuje koliko je besraman taj kriminalac. Slično, po pitanju masakra na Trgu Tjenanmen, KPK i njeni sledbenici nisu razmišljali o tome da li su krivi zbog ubistva. Umjesto toga, oni su upitali društvo šta je bolje - "Progona studenata, ili unutrašnji nemiri, koji bi mogli voditi do građanskog rata?"

KPK kontroliše celokupnu državnu mašineriju i sve propagandne institucije. Drugim riječima: KPK drži 1,3 milijarde Kineza kao taoce. Sa 1,3 milijardi talaca u rukama, KPK uvek može argumentovati sa svojom "teorijom talaca", da ako ne progoni određenu grupu ljudi, cela nacija bi zapala u nemire i katastrofe. Koristeći to kao izgovor, KPK je po volji mogla progoniti svakog individualca ili grupu i uvek je mogla opravdati svoj progon. S obzirom na tako podle argumente i prevarantska opravdanja, postoji li negde u svijetu kriminalac koji je besramniji od KPK?

Štap i šargarepa - od darovanja "slobode" do eskaliranja progona

Mnogi Kinezi osećaju da sada uživaju više "slobode" nego prije, pa tako imaju nadu da će se KPK reformisati. U stvari, stepen slobode "podaren" ljudima zavisi od osećaja krize KPK. KPK bi sve učinila da bi sačuvala kolektivni interes Partije. Ovo uključuje i darivanje ljudima malo takozvane demokratije, slobode ili ljudskih prava.

Ipak, takozvana "sloboda" darovana od strane KPK, pod vođstvom KPK nije zaštićena zakonima. Takva "sloboda" je samo sredstvo za varanje i kontrolu ljudi usred međunarodnog trenda demokratizacije. U suštini, ova "sloboda" predstavlja nespojiv konflikt sa diktaturom KPK. Jednom kad taj konflikt prevaziđe nivo Trpeljivosti KPK, KPK bi odmah mogla povući sve "slobode". U istoriji KPK, bilo je nekoliko perioda u kojima je sloboda govora bila relativno velika, a nakon svakog od tih perioda usledio je period striktne kontrole. Takav ciklični obrazac ponavlja se kroz celu istoriju KPK, razotkrivajući zločinačku narav KPK.

U današnjoj eri interneta, ako posjetite zvanične stranice Xinhua ili People's Daily, videćete da stvarno ima dosta izveštaja koji sadrže negativne

informacije o Kini. Kao prvo, to je iz razloga što ovih dana Kinom brzo kruži jako puno loših vesti i novinska agencija mora izvestiti o tome da bi zadržala verodostojnost. Kao drugo, to odgovara stanovištu KPK da "mala kritika nudi veliku pomoć". U izveštajima se uzrok za loše vesti uvek pripisuje određenim pojedincima, koji nemaju ništa s Partijom, dok se vođstvo Partije pohvali za svako rešenje. KPK spretno kontroliše o čemu se izveštava, o čemu se ne izveštava, koliko se izveštava i da li kineski mediji i mediji mediji izvan zemlje pod kontrolom KPK izveštavaju o tome.

KPK je vešta u manipulisanju loših vesti u nešto što može postići željeni cilj pridobijanja ljudskih srca. Mnogi mladi ljudi u Kini osjećaju da KPK sada nudi dobar stepen slobode govora, pa tako polažu nade u KPK i zahvalni su joj. Oni su žrtve "rafinirane" strategije prepredenih medija kontrolisanih od strane države. Šta više, stvaranjem haotične situacije u kineskom društvu i dopuštajući medijima da o tome izveštavaju, KPK može ubediti ljudе da samo KPK može kontrolisati tako haotično društvo i može manipulisati ljudе da podržavaju vladavinu KPK.

Stoga, ne bi trebali pogrešno misliti da se KPK sama promenila, čak i ako vidimo neka poboljšanja po pitanju ljudskih prava. U istoriji, kada se KPK borila da svrgne vladu KMT-a, pretvarala se da se bori za demokratiju nacije. Zbog zločinačke naravi KPK, svako obećanje KPK je neverodostojno.

5. Aspekti beskrupulozne prirode KPK

Tašta rasprodaja nacionalnog zemljišta i izdaja zemlje pod maskom „nacionalnog jedinstva“

U poslednjih nekoliko decenija, slogani propagande KPK su „Osloboditi Tajvan“ i „Ujediniti Tajvan“. Pomoću ove propagande, KPK ostavlja utisak nacionaliste i patriote. Da li KPK zaista brine za celovitost nacionalne teritorije? Nikako. Tajvan je naprsto istorijski problem prouzrokovani borbom između KPK i Kuomintanga, i sredstvo koje KPK koristi da udari na svoje protivnike i osvoji podršku naroda.

U ranim danima, za vreme vladavine Kuomintanga, kad je KPK uspostavila „Kineski Sovjet“, u Članu 14. njenog statuta je stajalo da „svaka etnička grupa ili provincija unutar Kine može da traži nezavisnost“. Da bi povlađivala Sovjetskom Savezu, tada je slogan KPK bio „Zaštitite Sovjet“. Za vreme Sino-Japanskog rata, primarni cilj KPK je bio da iskoristi priliku da se sama uveća, umesto da se bori protiv japanskih osvajača. 1945, Sovjetska armija je ušla u severoistočnu Kinu, pljačkajući, ubijajući i silujući, a KPK se ni jednom reči nije suprotstavila ovome. Slično, kad je Sovjetski savez podržao Spoljnu Mongoliju da postane nezavisna od Kine, KPK je još jednom čutala.

Krajem 1999, KPK i Rusija su potpisale Kinesko-Ruski sporazum o nadzoru granice, u kom je KPK prihvatile sve nejednake ugovore između Čing dinastije i Rusije, potpisane pre više od 100 godina, prodajući Rusiji više od milion kvadratnih kilometara, područje veliko kao deset Tajvanskih teritorija. 2004. su KPK i Rusija potpisale Dodatni Kinesko-Ruski sporazum o Istočnoj granici, i

time još jednom izgubili suverenitet nad polovinom ostrva Heixiazi u provinciji Heilongjiang, u korist Rusije.

Što se tiče drugih pitanja granice, poput ostrva Nansha i Diaoyu, KPK uopšte ne mari, jer ova pitanja nemaju uticaja na kontrolu vlasti od strane KPK. KPK duva u fanfare za „ujedinjenje Tajvana“, što je samo dimna zavesa i okolišan način za podsticanje slepog patriotismu i odvraćanje pažnje javnosti sa domaćih konfliktata.

Politički lupeži bez ikakvih moralnih skrupula

Na vlasti uvek treba da postoji nadzor. U demokratskim zemljama, razdvojenost vlasti i sloboda govora i štampe su dobri mehanizmi nadzora. Religiozna verovanja pružaju dodatno moralno samo-ograničavanje.

KPK promoviše ateizam; stoga nema božanske prirode da moralno ograniči njeno ponašanje. KPK je diktatura; stoga nema zakona da je politički ograniči. Rezultat je da je KPK potpuno bezobzirna i neobuzdana kad deluje iz svoje tiranske, zločinačke prirode. Prema samoj KPK, ko je nadzire? „KPK samu sebe nadzire!“ Ovim sloganom KPK decenijama obmanjuje ljudi. U ranijim vremenima, ovo je nazivano „samo-kritikom“, a onda „samo-nadzorom“ i „samo-usavršavanjem partijskog rukovodstva“, a od nedavno „samo-unapređenjem partijskog kapaciteta za sprovođenje vlasti“. KPK ističe supersilu koju ima za takozvano „samo-unapređivanje“. KPK ne ostaje samo na rečima, već i deluje, na primer osnivanjem „Centralnog komiteta za disciplinsku inspekciju“, „Kancelarije za žalbe“, i sličnim. Ove organizacije su naprosto lepe, ali beskorisne „vaze za cveće“ koje zbumuju i obmanjuju ljudi.

Bez moralnog i pravnog ograničavanja, „samo-unapređivanje“ od strane KPK se svodi na tradicionalnu kinesku izreku „demon se rađa u sopstvenom srcu“. To je samo izgovor koji KPK koristi da bi izbegao spoljni nadzor i odbio da skine zabranu sa slobode štampe i slobode partijskog udruživanja. Političke hulje koriste ovaj trik da obmanu ljudi i da zaštite moć KPK i interese vladajuće grupe.

KPK je ekspert za političke šeme. „Narodna demokratska diktatura“, „Demokratski centralizam“, itd. su sve same prevarantske šeme. Osim diktature, sve ostalo je laž.

Izvođenje trikova – od lažnog otpora japanskoj invaziji do prevarantskog anti-terorizma

KPK je uvek tvrdila da je vodila narod u borbi protiv japanskih osvajača. Međutim, bogati istorijski arhivi otkrivaju da je KPK namerno izbegavala bitke u Sino-Japanskom ratu. KPK je samo kočila anti-japanski napor korišćenjem umešanosti Kuomintamga u ratu, da bi povećala sopstvenu moć.

Jedine velike bitke koje je vodila KPK su bile Bitka za Pingxing prolaz, i Bitka hiljadu regimenti. U bici za Pingxing prolaz, KPK uopšte nije bila lider, niti preovlađujuća sila koja je učestvovala i komandovala u toj bici. Umesto toga,

KPK trupe su uhvatile u zasedu japansku intendanturu. Što se tiče Bitke hiljadu regimenti, unutar KPK se veruje je učešće u ovoj bici prekršilo stratešku politiku partijske centrale. Nakon ove dve bitke, Mao i njegove KPK armije nisu se angažovale ni u jednoj ozbiljnoj bici, niti su proizvele ikakve Sino-japanske heroje poput Dong Cunrui, za vreme rata sa Kuomintangom 1948, i Huang Jiguanga, za vreme korejskog rata. Samo mali broj vojnih komandanata KPK je stradao na anti-japanskom bojištu. Do danas, KPK ne može čak ni da objavi brojke svojih žrtava za vreme Sino-japanskog rata, niti se na velikoj kineskoj zemlji može pronaći previše spomenika herojima KPK u Sino-japanskom ratu.

U to vreme, KPK je osnovala Vladu granične oblasti u provincijama Shaanxi, Gansu i Ningxia, daleko od fronta. Današnjom terminologijom, KPK je izvela „jedna zemlja-dva sistema“, ili „dve Kine“ unutar Kine. Iako komandantima KPK nije nedostajala strast u otporu Japancima, visoki rukovodioci KPK nisu bili iskreni u ratovanju u Sino-japanskom ratu. Šta više, oni su preduzeli mere da zaštite svoje resurse i iskoriste rat kao priliku da ojačaju sebe. Kad su 1972 Kina i Japan pokrenuli diplomatske odnose, Mao Cetung je dopustio da mu pred japanskim premijerom Kakuei Tanaki izleti istina da KPK treba da se zahvali Japanu, jer bez Sino-japanskog rata, KPK nikad ne bi osvojila vlast u Kini.

Ovo je istina o lažnoj tvrdnji KPK da je ona vodila kineski narod da istraje u osmogodišnjem ratu protiv Japanaca, i na kraju pobedi.

Više od pola veka kasnije, posle terorističkog napada na američku teritoriju 11. oktobra, svetska pažnja je usmerene na kontra-terorističke mere. KPK je još jednom iskoristila strategiju obmane sličnu onoj koju je lansirala u Sino-japanskom ratu. Koristeći anti-terorizam kao pretekst, KPK je označila mnoge religijske praktikante, disidente i grupe angažovane u etničkim ili teritorijalnim sukobima kao teroriste. Pod maskom anti-terorističkog napora, KPK je lansirala nasilne represivne mere.

27. septembra 2004, novinska agencija *Xinhua* je citirala novinu *Xinjing* u tome da Peking, među svim gradovima i provincijama Kine, mora prvi osnovati anti-teroristički biro. Neki pro-KPK mediji izvan Kine objavili su u naslovima da se „Kancelarija 610 uključila u kontra-terorističke napore“. (Kancelarija 610 je mreža vladinih agencija osnovanih posebno radi progona Falun Gong praktikanata), navodeći da će kontra-teroristički biro usmeriti napade na „terorističke organizacije“, uključujući Falun Gong.

KPK lepi etiketu „terorista“ na ljudе koji u rukama ne drže oružje, ne užvraćaju kad ih tuku i kleveću, i na miran način apeluju za slobodu svojih verovanja. Iskorišćavajući klimu anti-terorizma, KPK je mobilisala svoju „specijalnu anti-terorističku jedinicu“, naoružanu do zuba, da vrši represiju na nezaštićenom grupom miroljubivih ljudi. Osim toga, KPK koristi ovo opravdanje anti-terorizmom da izbegne međunarodnu pažnju i osudu njenog progona Falun Gonga. Vrste obmana koje se danas koriste ne razlikuju se od onih koje su korišćene u Sino-japanskom ratu, i predstavljaju besraman način da ovako ozbiljno pitanje tretira kao međunarodni anti-teroristički napor.

Izigravanje iskrenosti i otvoreno slaganje uz skriveno protivljenje

KPK ne veruje u sopstvene doktrine, ali primorava druge da veruju u njih. Ovo je jedan od najpodmuklijih metoda koje koristi KPK sekta. KPK zna da su njene doktrine lažne i da je ideja socijalizma neistinita. KPK ne veruje u ove doktrine, ali nagoni ljudi da veruju u njih. Ona proganja ljudi koji ne veruju u njih. KPK je bez stida i srama unela takvu obmanjivačku ideologiju u Ustav, kao temelj kineske države.

U stvarnosti postoji zanimljiv fenomen. Zbog korupcije, mnogi visoki funkcioneri gube svoje pozicije u borbi na kineskoj političkoj arenii. Ali ovo su upravo oni ljudi koji na javnim sastancima promovišu poštjenje i nesobičnost, dok učestvuju u podmićivanju, korupciji i ostalim dekadentnim aktivnostima iza scene. Mnoge takozvane „sluge naroda“ su pale na ovaj način, uključujući Li Jiatinga, bivšeg guvernera provincije Yunnan; Liu Fangrena, partijskog sekretara provincije Guizhou; Cheng Weigaoa, partijskog sekretara provincije Hebei, Tian Fenfshana, ministra za zemljište i resurse, i Wang Huaihonga, zamenika guvernera provincije Anhui. Međutim, ako pregledate njihove govore, naći ćete, bez objašnjenja, da su podržavali anti-korupcijske kampanje i da su stalno primoravali svoje podređene da budu pošteni, iako su sami vršili pronevere fondova i primali mito.

Iako je KPK promovisala mnoge egzemplarne kadrove i često privlačila neke idealiste i marljive ljudi da priđu Partiji, da bi popravila imidž Partije, svima je očigledno u kakvom je užasnom stanju uvek bio opadajući moralni standard Kine. Zašto KPK propaganda „duhovne civilizacije“ nije radila na tome da ovo ispravi?

Zapravo, lideri Komunističke partije su prenosili prazne reči kad su obznanili „moralni kvalitet komunista“ ili slogan „Služiti narodu“. Nekonzistentnost između dela i reči komunističkih vođa može se ispratiti unazad sve do njihovog oca i osnivača Karla Marks-a. Marks je imao nezakonitog sina. Lenjina su prostitutke zarazile sifilisom. Staljin je tužen zbog primoravanja pevačice na seksualni odnos. Mao Cetung se prepuštao požudi. Đijang Cemin je bio promiskuitetan. Rumunski komunistički vođa Čaušesku je celu svoju porodicu učinio ekstravagantno bogatom. Kubanski komunistički lider Kastro drži stotine miliona dolara u stranim bankama. Demonski ubica iz Severne Koreje, Kim Il Sung i njegova deca vode dekadentan i isprazan život.

U dnevnom životu, obični ljudi u Kini gnušaju se praznih časova političke nastave. Oni su sve više dvolični u političkim pitanjima, jer svako zna da su to varljive igre. Ali niko, ni govorici ni slušaoci na ovim političkim sastancima, neće otvoreno povesti reč o ovim obmanama. Ovo je javna tajna. Ljudi ovaj fenomen nazivaju „iskrenim pretenzijama“. Visokoparne predstave KPK, „Tri predstavnika“ pre nekoliko godina, ili „unapređenje kapaciteta vlasti“ kasnije, ili današnja „tri srca“ – „zagrejati, umiriti i osvojiti srca ljudi“ su sve same besmislice. Koja vladajuća partija neće zastupati interes naroda? Svaka partija koja ne haje za ove stvari brzo bi bila uklonjena sa političke scene. Ali

KPK ovakve suvišne slogane tretira kao složene, mudre teorije, i od cele zemlje zahteva da ih uče.

Kad se pretvaranje postepeno ukalupi u način razmišljanja i navike više od milijarde ljudi, i postane partijska kultura, samo društvo postaje lažno, pretenciozno i prazno. Sa nedostatkom poštenja i poverenja, društvo je u krizi. Zašto je KPK stvorila ovakve uslove? U prošlosti, to je bilo zbog njene ideologije; sada je zbog njene koristi. Članovi KPK znaju da se pretvaraju, ali se svejedno pretvaraju. Kad KPK ne bi promovisala ovakve slogane i formalnosti, ne bi mogla da maltretira ljudi. Ne bi mogla da natera ljudi da je sledi i plaše je se.

Napuštanje savesti i žrtvovanje pravde radi partijskih interesa

U knjizi *O moralnom razvoju Komunističke partije*, Liu Shaoqi (8) je izložio posebnu potrebu da „članovi partije podrede sopstvene interese partijskim“. Među članovima KPK nikada nije nedostajalo pravičnih ljudi koji se brinu za zemlju i narod, niti je postojao nedostatak poštenih i ispravnih funkcionera koji su zaista služili narodu. Ali u KPK mašineriji sopstvenih interesa, ovakvi funkcioneri ne mogu da opstanu. Pod konstantnim pritiskom da se „čovečnost podredi partijskoj prirodi“, njima je često nemoguće da istraju, reskiraju da budu uklonjeni sa položaja, ili još gore, iskvare se.

Kineski narod je lično iskusio i duboko osetio brutalni režim KPK i razvio dubok strah od nasilja KPK. Zato se ljudi ne usuđuju da podrže pravdu i više ne veruju u nebeske zakone. Sebe podređuju pre svega snazi KPK. Postepeno oni postaju bezosećajni i nezainteresovani za stvari koje na njih ne utiču. Čak i logika njihovog razmišljanja je svesno ukalupljena da podlegne KPK. Ovo je rezultat mafijaške prirode KPK.

KPK manipuliše patriotskim osećanjima da bi huškala narod

KPK koristi slogane „patriotizma“ i „nacionalizma“ da bi huškala narod. Ovo nisu samo glavni takmičarski poklici, već i njena često izdavana naređenja i vremenom oprobane strategije. Kad pročitaju nacionalističku propagandu u inostranom izdanju *People's Daily*, neki inostrani Kinezi, koji se decenijama ne usuđuju da se vrati u Kinu da žive, postaju veći nacionalisti od Kineza koji žive u Kini. Izmanipulisani od strane KPK, kineski narod, koji se ne usuđuje da kaže „ne“ nijednoj politici KPK, se dovoljno ohrabrio da napadne američku ambasadu i konzulat u Kini, bacajući jaja i kamenje, i paleći automobile i zastave, sve pod parolom „patriotizma“.

Kad god se Komunistička partija susretne sa važnim pitanjem koje zahteva poslušnost nacije, ona koristi „patriotizam“ i „nacionalizam“ da na brzinu mobiliše narod. U svim slučajevima, uključujući pitanja vezana za Tajvan i Hong Kong, Falun Gong, sudar američkog špijunskog aviona i kineskog borbenog aviona, KPK je koristila kombinovani metod terora visokog pritiska i kolektivnog ispiranja mozga, tako dovodeći narod u ratoborno stanje svesti. Ovaj metod je sličan onom koji su koristili nemački fašisti.

Blokirajući sve druge informacije, ispiranje mozga KPK je neverovatno uspešno. Iako kineski narod ne voli KPK, on razmišlja na izvitoperen način, što je prouzrokovala KPK. Za vreme Iračkog rata koji su predvodile SAD, na primer, mnogi ljudi su bili kontrolisani gledajući dnevne analize na CCTV (9). Oni osećaju jaku mržnju, osvetoljubivost, i želju da se tuku, dok istovremeno prokljinju drugi rat.

Besramnost – stavljanje partije ispred zemlje i primoravanje naroda da neprijatelja uzme za svog oca

Jedna od fraza koju KPK često koristi da bi zaplašila ljudi je „uništavanje Partije i zemlje“, na taj način stavljajući partiju ispred zemlje. Osnovni princip Kine je: „Bez KPK ne bi moglo biti nove Kine.“ Ljudi su od detinjstva obrazovani da „slušaju partiju“ i ponašaju se kao „dobra deca Partije“. Oni su partiji pevali pesmice: „Partiju smatram za majku“, „O, Partijo, moja mila mati,“ „Milost Partije koja pošteđuje, dublja je od okeana,“ „Ljubav prema ocu i majci ne može prevazići ljubav prema Partiji.“ (10) Oni bi „išli da biju boj gde god Partija pokaže.“ Kad bi vlada ponudila pomoć u elementarnoj nepogodi, ljudi bi „se zahvaljivali Partiji i vladu“ – prvo Partiji, pa onda vladu. Vojni slogan kaže „Partija upravlja oružjem“. Čak i kad su kineski stručnjaci dizajnirali uniformu za sudije na sudu, na okovratnik su stavili četiri zlatna dugmeta. Ova dugmad su poređana od vrha do podnožja tako da simbolišu Partiju, narod, zakon i zemlju. Ona pokazuje da čak i kad si sudija, Partija će uvek biti iznad zakona, zemlje i naroda.

Partija je u Kini postala glavna, a zemlja je postala podređena Partiji. Zemlja postoji za Partiju, a za Partiju se kaže da je otelotvorene naroda i simbol zemlje. Ljubav prema Partiji, partijskim vođama i zemlji su pomešani, što je osnovni razlog zašto je patriotizam u Kini postao izopačen.

Pod suptilnim, ali istrajnijim uticajem KPK obrazovanja i propagande, mnogi ljudi, članovi Partije ili ne, su počeli da brkaju Partiju sa zemljom, svesno ili nesvesno. Oni su morali da prihvate da su „Partijski interes“ stariji od svih, i da se slože da su „interesi Partije isto što i interesi naroda i zemlje.“ Ovaj rezultat indoktrinacije KPK je stvorio klimu za Partiju da može izdati nacionalne interese.

Igranje „presvlačenja“ i nazivanje krivičnih dela „velikih dostignućima“

KPK je u istoriji napravila puno grešaka. Ali, uvek je krivicu bacala na pojedince ili grupe kroz „presvlačenje“ i rehabilitaciju. Ovo ne samo da je činilo žrtve duboko zahvalnim KPK, već je i omogućilo KPK da u potpunosti smanji bilo kakvu odgovornost za sopstvena krivična dela. Sama KPK tvrdi da „ne samo da se ne boji pravljenja grešaka, već i da ume da ih ispravlja (11) i ovo je postao čarobni napitak KPK, s kojim ona bez prestanka izbegava krivicu. Tako KPK uvek ostaje „velika, slavna i ispravna.“

Možda će jednog dana KPK odlučiti da „presvuče“ Masakr na Trgu Tjenanmen i da obnovi reputaciju Falun Gonga. Ali ovo je samo makijavelistička taktika

koju KPK koristi u očajničkim pokušajima da produži svoj umirući život. KPK nikad neće imati hrabrosti da razmisli o sebi, da prikaže sopstvene zločine, ili da plati za sopstvene grehe.

6. KPK pokazuje svoju zločinačku prirodu kad koristi državni teror nastojeći da eliminiše „Istinitost, Blagost i Trpeljivost“

Prevarantsko „samo-spaljivanje na Trgu Tjenanmen“, koje je režirala KPK sekta, može se smatrati za laž veka KPK. Da bi potisnula Falun Gong, vlada je bila toliko izopačena da je odlučila da zavede pet ljudi da se pretvaraju da su Falun Gong praktikanti, i da izvede njihovo lažno samo-spaljivanje na Trgu Tjenanmen. Učestvujući u nameštaljci, pet učesnika je ne znajući potpisalo svoje smrtnе presude, pa su ili prebijeni do smrti na licu mesta, ili su ubijeni kasnije. Usporen snimak samo-spaljivanja, koji je emitovala CCTV, nepogrešivo pokazuje da je Liu Chunling, jedan od onih koji su se zapalili, preminuo pošto je nasilno oboren na licu mesta od strane policajca. Ostale greške na snimku uključuju sedeću pozu Wang Jingdonga, plastičnu bocu (navodno punu benzina), koja je ostala netaknuta između njegovih kolena pošto je vatra ugašena, razgovor između lekara i najmlađe žrtve Liu Siying, i prisustvo kamermana spremnog da snimi scenu. Ove činjenice, i još stvari, više su nego dovoljan dokaz da je incident sa samo-spaljivanjem maliciozna obmana, koju je smislio nepravedni režim Đijang Cemina, da bi podmetnuo Falun Gongu (12).

U svojoj deklarisanoj kampanji da izbriše Falun Gong, KPK koristi besprizorne i surove metode. Ona je usurpirala finansijske izvore nacije, akumulirane u poslednjih 20 godina reforme i otvaranja. Mobilisala je Partiju, vladu, vojsku, policiju, špijune, strane diplomate i razne druge vladine i ne-vladine organizacije. Manipulisala je sistemom globalnog medijskog izveštavanja, implementirajući striktну informacionu blokadu, sa ličnim i visoko-tehnoloških praćenjem. Sve ovo je pokrenula da bi progonila mirnu grupu ljudi koji se drže Falun Gonga, tradicionalne kineske *qigong* prakse za pročišćavanje tela, uma i morala, u skladu sa principima Istinitosti, Blagosti i Trpeljivosti. Ovakav brutalan progon nevinih ljudi zbog njihovih verovanja, otkriva degenerisanu prirodu KPK.

Nikakvi počinioци zločina u istoriji nikad nisu lagali tako podmuklo i prodirno, kao Đijang Cemin i KPK. Oni koriste obilje laži, a svaka je stvorena i usmerena da manipuliše različitim predstavama i idejama kojih se ljudi drže, tako da se lako mogu navesti da veruju u laži, a Partija može da raspali mržnju prema Falun Gongu. Verujete li u nauku? Partija kaže da je Falun Gong sujeverje. Nalazite li da je politika neukusna? KPK kaže da se Falun Gong bavi politikom. Da li zavidite ljudima u Kini i inostranstvu, koji su bogati? KPK kaže da Falun Gong skuplja bogatstvo. Imate li primedbe na organizacije? KPK tvrdi da Falun Gong ima čvrstu organizaciju. Jeste li umorni od kulta ličnosti koji postoji u Kini nekoliko decenija? KPK kaže da Falun Gong ispoljava kontrolu misli. Jeste li strasni patriota? KPK kaže da je Falun Gong anti-kineski. Plašite li se previranja? KPK kaže da Falun Gong remeti stabilnost. Pitate li se da li Falun Gong zaista podržava „Istinitost, Blagost i Trpeljivost“? KPK kaže da Falun

Gong nije istinit, dobrodušan i tolerantan. Čak je izvrnula logiku, pa kaže da Blagost može da proizvede želju za ubijanjem.

Verujete li da vlada ne bi ovako lagala? KPK izmišlja laži još veće i šokantnije, od ubistava do samo-spaljivanja, od ubijanja rođaka do serijskih ubistava – tolike laži u koje je teško ne poverovati. Da li osećate simpatiju prema Falun Gongu? KPK povezuje tvoju političku podobnost sa progonom Falun Gonga, i degradira te, otpušta, ili oduzima bonus, ako Falun Gong praktikanti iz tvoje zone odgovornosti apeluju u Pekingu. Tako si prinuđen da postaneš neprijatelj Falun Gonga.

KPK je kidnapovala brojne praktikante Falun Gonga i odvela ih na ispiranje mozga u nastojanju da ih natera da se odreknu svojih čestitih verovanja, da odbace Falun Gong, i da obećaju da će prestati da vežbaju. KPK koristi razne zle metode da ih ubedi, uključujući njihove rođake, zaposlenje i obrazovanje da preko njih izvrši pritisak, podvrgavajući ih raznim okrutnim mučenjima i čak kažnjavajući njihove članove porodica i kolege. Falun Gong praktikanti kojima su uspešno isprani mozgovi, koriste se da muče i ispiraju mozgove drugima. Opaka KPK istrajava na tome da dobre ljude pretvara u demone, primoravajući ih da do kraja života idu mračnim putem.

7. Nepravedni socijalizam sa „kineskim osobenostima“

Izraz „kineske osobenosti“ se koristi da pokrije zločine KPK. KPK sve vreme tvrdi da svoj uspeh u kineskoj revoluciji duguje „integraciji Marksizma-Lenjinizma sa konkretnom realnošću kineske revolucije. KPK često zloupotrebljava izraz „osobenost“ kao ideološku potporu za njenu kapricioznu i zlikovačku politiku.

Kapriciozna i obmanjivačka sredstva

Pod fasadom obmane „kineske osobenosti“, KPK nije postigla ništa osim absurdnosti.

Cilj revolucije KPK je bio da se realizuje javno vlasništvo nad sredstvima za proizvodnju, a obmanuo je mnoge mlade ljude da se učlane u Partijsku organizaciju radi idealja komunizma i jedinstva. Mnogi od njih zaista su izdali svoje porodice koje su imale svojinu. Ali 83 godine nakon nastanka KPK, kapitalizam se povratio, jedino što je sada postao deo same KPK, koja je prvobitno podupirala parolu jednakosti.

Danas, među decom i rođinom lidera KPK, mnogi su novi kapitalisti sa bogatstvom, i mnogi članovi Partije nastoje da se pridruže grupi novobogataša. KPK je eliminisala zemljoposednike i kapitaliste u ime revolucije, i ukrala njihovu imovinu. Sada nova „veličanstva“ KPK postaju još bogatiji kapitalisti, kroz pronevere i korupciju. Oni koji su u ranim revolucionama sledili Partiju sada uzdišu: „Da sam znao da će ovako biti, ne bih ih tada sledio.“ Nakon nekoliko decenija znojenja i borbe, oni otkrivaju da su imovinu svoje braće i očeva, kao i svoje živote naprsto posvetili KPK sekti.

KPK govori o ekonomskoj bazi koja određuje infrastrukturu (13); u stvarnosti, birokratizovana ekomska baza korupmiranih činovnika KPK je ta koja određuje „nadstrukturu visokog pritiska“ – nadstrukturu koja se održava pomoću visokog pritiska. Ugnjetavanje naroda je stoga postala osnovna politika KPK.

Druga nepravedna karakteristika KPK se manifestuje u izmeni definicije kulturnih koncepata, da bi se zatim ove revidirane definicije koristile da se ljudi kritikuju i kontrolisu. Koncept „partije“ je jedan primer za to. Od nastanka vremena, u zemlji i inostranstvu se osnivaju partije. Samo Komunistička partija ispoljava moć koja je izvan domena partijskog kolektiva. Ako se pridružiš Partiji, ona će kontrolisati sve aspekte tvog života, uključujući tvoju svest, podsvest, i privatni život. Kad joj se da politički autoritet, KPK kontroliše društvo, vladu, i državni aparat. Ona diktira svim pitanjima, poput onih važnih o tome ko će biti Predsednik države ili ministar odbrane, ili koji će se propisi i pravila napraviti, do malih, koji se tiču onog gde će neko živeti, s kim se može venčati, i koliko dece može imati. KPK je sabrao sve zamislive metode kontrole.

U ime dijalektike, KPK je potpuno uništila holistički način razmišljanja, sposobnost donošenja zaključaka, i istraživački duh filozofije. Dok KPK govori o „raspodeli u skladu sa doprinosom“, proces „omogućavanja nekim ljudima da se prvi obogate“ se izvršava naporedo sa „raspodelom u skladu sa moći“. KPK koristi masku „služenja narodu svim srcem“ da bi obmanula one koji drže do ovih idea, zatim im u potpunosti isprala mozak i kontrolisala, postepeno ih pretvarajući u poslušnu alatku koja „svim srcem služi Partiji“ i koji se ne usuđuju da ustanu za narod.

Makijavelistička partija sa „kineskim osobenostima“

Koristeći princip koji partijske interese vrednuje iznad svega ostalog, KPK je izopačila kinesko društvo posredstvom kulta zla, stvarajući jedno zaista groteskno biće u celokupnom čovečanstvu. Ovo biće razlikuje se od bilo koje druge države, vlade i organizacije. Njen princip je da nema principa; iza njenih osmeха nema iskrenosti. Međutim, ljudi dobra srca ne mogu razumeti KPK. Na osnovu univerzalnih moralnih standarda, oni ne mogu da zamisle da bi jedan tako zao entitet mogao upravljati zemljom. Koristeći opravdanje „kineske osobenosti“, KPK se ustoličila među svetskim nacijama. Kineska osobenost je postala eufemizam za „zlikovačku osobenost KPK“.

Sa „kineskom osobenošću“, obogaljeni kineski kapitalizam je transformisan u „socijalizam“, „nezaposlenost“ je postala „čekanje na posao“, „izgubiti posao“ postalo je „van dužnosti“, „siromaštvo“ je postalo „inicijalna faza socijalizma“ a ljudska prava i sloboda govora i vere su svedeni na prosto pravo na preživljavanje.

Kineska nacija se susreće sa moralnom krizom bez presedana

Početkom devedesetih, u Kini je bila popularna izreka „Razbojnik sam i nikog se ne bojam.“ Ovo je žalosna posledica nekoliko decenija besprizorne

vladavine KPK, njenog nametanja korupcije naciji. Ono što prati lažni prosperitet kineske ekonomije je rapidno opadanje morala na svim poljima društva.

Kongresni predstavnici Kine, tokom kineskog Narodnog Kongresa, često pričaju o pitanju „poštenja i poverenja“. Na ispitima za prijem na fakultet, od studenata se traži da pišu o poštenju i poverenju. Ovo označava da nedostatak poštenja i poverenja i pada morala postaju nevidljiva, ali sveprisutna kriza u kineskom društvu. Korupcija, pronevera, lažni proizvodi, obmane, zloba i degeneracija normi društva su česti. Među ljudima više nema najosnovnijeg poverenja.

Onima koji su zadovoljni popravljenim standardom življenja, nije li stabilnost u njihovim životima primarni interes? Koji je najvažniji faktor socijalne stabilnosti? Moral. Društvo sa degradiranim moralom ne može obezbediti sigurnost.

Do danas je KPK proterala skoro sve tradicionalne religije i demontirala tradicionalni sistem vrednosti. Beskrupulozni način na koji KPK grabi bogatstvo i obmanjuje ljude ima domino efekat na celokupno društvo i vodi ljude ka zločinaštvu. KPK, koja vlada podmuklim načinima, na isti način zahteva korumpirano društvo, da bi u njemu mogla preživeti. Zato KPK čini sve što može da ljude povuče na ovaj nivo, nastojeći da kineski narod pretvorи u mahinatore u različitim stepenima. Na ovaj način obmanjivačka priroda KPK briše moralne osnove koji su dugo održavali kinesku naciju.

Zaključak

„Lakše je promeniti reke i planine nego nečiju prirodu.“ (14) Istorija je dokazala da svaki put kad KPK olabavi svoje stege i lance, to radi bez namere da ih skine. Nakon Velike gladi ranih 60., KPK je usvojila „Ugovor tri slobode“ (San Zi Yi Bao), program (15) koji je ciljao na obnovu poljoprivredne proizvodnje, ali bez namere da izmeni ropski položaj kineskog seljaka. „Ekomska reforma“ i „liberalizacija“ osamdesetih nisu bili prepreka da KPK podigne mesarski nož na sopstveni narod 1989. U budućnosti, KPK će nastaviti da menja svoju fasadu, ali neće promeniti svoju rđavu prirodu.

Neki ljudi mogu misliti da prošlost pripada prošlosti, da se situacija promenila, i da KPK nije KPK iz prošlosti. Neki mogu biti zadovoljni lažnom pojавom, pa čak i pogrešno poverovati da se KPK popravila, da je u procesu reforme, ili da ima nameru da se promeni. Oni bez prestanka mogu da odbacuju tužna sećanja iz prošlosti. Sve ovo, KPK grupi zlikovaca, može samo pružiti priliku da nastavi da opstaje ili preti čovečanstvu.

Svi napori KPK su usmereni na to da ljudi zaborave prošlost. Sve borbe ljudi su podsetnik na nepravde koje su propatili u rukama KPK.

Zapravo, istorija KPK je takva da se urezala u sećanje naroda, istorija u kojoj deca ne znaju pravo iskustvo roditelja, istorija u kojoj su stotine miliona

građana podnele ogroman sukob između prezira prema krvavoj prošlosti KPK i hvatanja za nadu u budućnost KPK.

Kad je sablast zla komunizma pala na ljudski svet, KPK je oslobođila ljudski šljam i opredmetila pobunu hulja da ugrabi političku moć. Ono što je uradila krvoprolicom i tiranijom je služilo da ustani i održi despotiju u obliku „partijske pripadnosti“. Koristeći takozvanu ideologiju borbe, koja se protivi prirodi, nebeskim zakonima, ljudskoj prirodi i univerzumu, ona uništava ljudsku savest i dobrotu, dalje razarajući tradicionalnu civilizaciju i moral. Ona koristi krvave pokolje i nasilno ispiranje mozga da ustani komunistički kult zla, kreirajući naciju izopačenih umova da bi vladala zemljom.

Kroz istoriju KPK, postojali su nasilni periodi u kojima je crveni teror dosezao svoj vrhunac, i nespretni periodi kad je KPK za malo izbegavala svoj pad. Svaki put, KPK je pribegavala punoj upotrebi svojih lukavih sredstava da se izvuče iz krize, ali samo da bi napredovala do sledećeg ciklusa nasilja, nastavljući da obmanjuje kineski narod.

Kad ljudi budu prepoznali zločinačku prirodu KPK i odbili da budu obmanjivani njenim lažnim predstavama, doći će kraj za KPK i njenu beskrupuloznu prirodu.

U poređenju sa 5000 godina istorije Kine, 55 godina vladavine KPK je kao treptaj oka. Pre nego što je nastala KPK, Kina je stvorila najveličanstveniju civilizaciju u istoriji čovečanstva. KPK je iskoristila domaće probleme i stranu invaziju da opustoši kinesku naciju. Uzela je desetine miliona života, uništila nebrojene porodice, i žrtvovala ekološke resurse na kojima leži opstanak Kine. Ono što je još razornije je skoro totalno uništenje kineskih moralnih osnova i bogate kulturne tradicije.

Kakva će biti budućnost Kine? U kom pravcu će Kina poći? Ovakva ozbiljna pitanja suviše su složena da bi se raspravila u par reči. Međutim, jedno je sigurno – ako ne bude bilo moralne obnove nacije, obnavljanja harmoničnih odnosa između čoveka i prirode, i između ljudi, neba i zemlje, kineska nacija neće moći da ima svetlu budućnost.

Nakon nekoliko decenija ispiranja mozga i strahovlade, KPK je u živote kineskog naroda nametnula svoj način razmišljanja i svoje standarde za dobro i loše. Ovo je navelo ljudi da prihvate i opravdaju pverznost i prevarantstvo KPK, da postanu deo njegove laži, na taj način obezbeđujući ideološku osnovu za postojanje KPK.

Da bismo iz svojih života eliminisali rđave doktrine koje je nametnula KPK, da bismo razaznali beskrupuloznu prirodu KPK, i da bismo obnovili svoju ljudsku prirodu i savest – ovo predstavlja prvi i suštinski korak na putu prema glatkoj tranziciji u društvo bez Komunističke partije.

Da li se ovim putem može ići mirno i stabilno zavisiće od promena koje nastanu u srcu svakog građanina Kine- lako izgleda kao da KPK poseduje sve resurse zemlje i aparat prisile, ako svaki građanin bude verovao u moć istine i štitio moral, sablast zla KPK će izgubiti osnovu za svoje postojanje. Svi resursi

mogu se momentalno vratiti u ruke pravednika. Tada će se desiti ponovno rađanje Kine.

Samo bez Kineske Komunističke partije, biće nova Kina.

Samo bez Kineske Komunističke partije, Kina ima nade.

Bez Kineske Komunističke partije, čestiti i dobrodušni kineski narod će obnoviti istorijsku slavu Kine.

Napomene:

(1) U skladu sa tradicionalnom konfučijanskom misli, carevi i kraljevi vladaju prema mandatu dobijenom s neba, a da bi dobili ovakvu vlast, njihova moralna dostignuća moraju biti u skladu sa najvišom odgovornošću. Kod Menciusa se može naći slična misao. U stihu „Ko daje monarhijsku moć?“, kad je upitan ko je caru Sunu dao zemlju i vlast, Mencius je rekao: „To je od neba.“ Ideja o božanskom poreklu moći može se naći i u hrišćanskoj tradiciji. U Bibliji, Rimljani 13.1, na primer, stoji: „Neka svaka duša bude podređena višoj moći. Jer nema moći do božije: moći koje postoje su Bogom dane“.

(2) Jedan centar se odnosi na ekonomski razvoj, dok su dve osnovne tačke: održati četiri osnovna principa (socijalistički put, diktatura proletarijata, vođstvo KPK, Marksizam-Lenjinizam i Maova Misao), i nastaviti sa politikom reformi i otvaranja.

(3) Podaci iz izveštaja novinske agencije *Xinhua*, 4.marta, 2004

(4) Mu je jedinica za površinu koja se koristi u Kini. Mu je 0,165 ara.

(5) Podaci iz izveštajaja novinske agencije *Xinhua*, 29.februara, 2004

(6) „Princip tri ne“ postojao je u prošlosti. 1979, Deng Xiaoping je predložio „Princip tri ne“ da bi ljudi ohrabrio da kažu šta misle: Nema etiketiranja, nema napadanja i nema traženja grešaka. Ovo je trebalo da podseti narod na slično ohrabrvanje intelektualaca od strane Maoa, pedesetih godina, nakon kog je usledio brutalan progon onih koji su progovorili. Sada, novopredložena „Tri ne“ se odnosi na „Razvoj bez debata, napredak bez borbi, i progres bez nalaženja zadovoljstva u oklevanju.“

(7) Član 23 Osnovnog zakona Hong Konga je predložen 2002 od strane honkonške vlade, usled pritiska iz Pekinga. Član je predstavljao ozbiljno osipanje sloboda i ljudskih prava u Hong Kongu, podrivajući politiku „jedna zemlja, dva sistema“, koju je KPK obećala. Član 23 je naišao na svetsko protivljenje, pa je konačno povučen 2003.

(8) Liu Shaoqi, Predsednik Kine između 1959 i 1968 smatran je naslednikom Mao Cetunga. Za vreme Kulturne revolucije (1966-1976) on je optužen da je izdajnik, špijun i odmetnik. Umro je 1969, nakon ozbiljnog maltretmana u KPK zatvoru.

(9) CCTV (Kineska centralna TV) je u vlasništvu i pod direktnom kontrolom centralne vlasti. To je najveća TV mreža u Kini.

(10) Sve navedene fraze su naslovi pesama napisanih i spevanih za vreme ere Maoa, šezdesetih i ranih sedamdesetih.

(11) Mao je jednom rekao da se mi bojimo da pravimo greške, ali da nas brine da ih ispravljamo.

(12) Za detaljnu analizu snimka samo-spaljivanja, obratite se sledećoj adresi:
<http://www.clearharmony.net/articles/200109/1165.html>

(13) Superstruktura u kontekstu marksističke društvene teorije odnosi se na način interakcije između ljudskog subjektiviteta i materijalne supstance društva.

(14) Ovo je kineska poslovica koja potvrđuje permanentnost nečije prirode. Poslovica se takođe može prevesti kao "Vuk dlaku menja, ali čud nikad".

(15) Politika ekonomskih reformi "Ugovor Tri slobode" koju je predložio Liu Shaoqi, u to doba kineski Predsednik. Program je propisivao upotrebu zemljišta za privatne namene, slobodna tržišta, sopstvenu odgovornost preduzeća za svoju zaradu i gubitak, i određivanje izlaznih kvota na bazi domaćinstva.

ⁱ "Leopard je uginuo, ali ostala je koža" je iz drevne kineske knjige proročanstava po imenu *Pesma šljive u cvatu*, Shao Jonga (1011-1077). Leopard ovde predstavlja geografsku teritoriju bivšeg Sovjetskog saveza, koja zaista po obliku podseća na leoparda u trku. Sa raspadom Sovjetskog saveza, suština komunističkog sistema se raspala, ostavljajući samo „kožu“ (formu), koju je KPK nasledila

ⁱⁱ Ustav Narodne republike Kine (zvanični prevod, 1999)

ⁱⁱⁱ Pod incidentom sa AB trupama misli se na operaciju "anti-Boljševičkih trupa" 1930, kad je Mao naredio ubijanje hiljada članova Partije, vojnika Crvene armije, i nevinih civila u privinciji Jiangxi, u nastojanju da konsoliduje svoju vlast u područjima kontrolisanim od KPK

^{iv} Iz Maovog "Izveštaja o Seljačkom pokretu u Hunanu"

^v Planina Tai (Taišan) je prva od pet poznatih planina u provinciji Šandong. Od 1987 predstavlja svetsku prirodnu baštinu.

^{vi} Pokret za ogradijanje zemljišta odnosi se na mračnu stranu ekonomskih reformi u Kini. Slično industrijskoj revoluciji u Engleskoj (1760 – 1850), poljoprivredno zemljište u današnjoj Kini je razgraničeno da bi se napravile razne ekonomski zone na svim nivoima (seoske, gradske, provincijske i državne). Rezultat ogradijanja zemljišta je to što su kineski seljaci gubili zemlju. U gradovima, stanovnici starijih gradskih područja često su bili primorani da se sele, da bi ispraznili zemljište za komercijalni razvoj, uz minimalnu naknadu. Više informacija na raspolaganju na adresi: <http://www.uglychinese.org/enclosure.htm>.

^{vii} Lin Zhao, završila novinarstvo na pekinškom univerzitetu, zbog nezavisne misli i kritike komunističkog pokreta, svrstana je 1957 u desničare. Optužena je za zaveru za svrgavanje narodne demokratske diktature i uhapšena 1960. 1962 osuđena je na 20 godina robije. 29. aprila 1968, KPK ju je ubila kao kontra-revolucionara.

Zhang Zhixin je bila intelektualka koju je KPK, za vreme Kulturne revolucije, mučila do smrti, zbog kritike Maovog neuspeha u Velikom skoku napred i istine koju je govorila. Zatvorski čuvari su je puno puta skidali do gola, ruke joj

vezivali lisicama iza leđa i bacali je među muške zatvorenike, da bi je silovali dok nije poludela. Plašeći se da će na streljanju izvikivati protestne parole, pre egzekucije su joj prezegzali grlo.

^{viii} "Februarska revolucija" se odnosi na rusku buržoarsku revoluciju 1917, koja je zbacila Cara s prestola

^{ix} Oktobarsku revoluciju, poznatu kao Boljševičku revoluciju, vodio je Lenjin, 1917 godine. Revolucija je likvidirala revolucionare kapitalističke klase, koji su zbacili Cara, na taj način gušeći buržoarsku revoluciju.

^x "Incident Mari" i "Dvanaestoaprilski masakr se odnose na Kumintanogove napade na KPK. "Incident Mari" se desio 21 maja 1927, u gradu Changsha, provincije Hunan. Dvanaestoaprilski masakr se desio 12 aprila 1927 u gradu Shanghai. U oba slučaja su napadnuti članovi KPK i pro-KPK aktivisti, koji su uhapšeni ili ubijeni.

^{xi} Liu Di, politički činovnik 20. Crvene armije, optužen da je član AB-trupa, predvodio je pobunu u Futianu, optužujući Li Shaojiua za kontra-revolucionara. Oni su preuzezeli kontrolu na gradom Futian i oslobodili više od stotinu zarobljenih "pripadnika AB trupa", izvikujući parolu "dole Mao Zedong"

^{xii} Peng Dehuai (1898-1974): kineski komunistički general i politički vođa. Peng je bio glavnokomandujući u Korejskom ratu, vice-premijer Državnog saveta, član Politbiroa, i ministar odbrane od 1954-1959. Uklonjen je sa svojih položaja nakon neslaganja sa Maovim levičarskim pristupom plenumu KPK u Lushanu 1959.

^{xiii} Iz knjige: "Li Lisan: Čovek za koga su održane četiri memorijalne službe"

^{xiv} Četiri principa su: put socijalizma, diktatura proletarijata, vođstvo KPK, i Marksizam-Lenjinizam i misao Mao Cetunga.